CASTLE ARVEN

BECKY CHAMBERS

UN LUNG DRUM SPRE O PLANETĂ MICĂ ȘI FURIOASĂ

BECKY CHAMBERS

UN LUNG DRUM SPRE O PLANETĂ MICĂ ŞI FURIOASĂ

Original: *The Long Way to a Small, Angry Planet* (2014)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU VOICESCU

virtual-project.eu

Editura: HERG BENET
2017

DESPRE AUTOARE:

Becky Chambers a crescut în California, fiică de profesor astrobiolog şi inginer aerospaţial, om de ştiinţă din era rachetelor Apollo. O inevitabilă entuziastă spaţială, ea a luat decizia evidentă de a studia artele dramatice. După câţiva ani în administraţia teatrală, şi-a îndreptat pasiunea către scris. A lucrat ca freelancer între 2010 şi 2014, perioadă în care textele ei au apărut în *The Mary Sue, Tor.com, Five Out Of Ten* şi *The Toast*. Perioada necesară scrisului la cartea „Un lung drum spre o planetă mică şi furioasă" a fost finanţată datorită unei campanii Kickstarter. Este acum angajată ca scriitor tehnic, fapt ce îi permite să dedice mai mult timp pentru science-fiction.

După ce a locuit în Scoţia şi în Irlanda, Becky s-a reîntors în statul natal, unde locuieşte alături de partenera sa. Este o avidă susţinătoare a jocurilor video şi pe tablă şi se bucură de ieşirile în natură. Speră să poată vedea la un moment dat Pământul de pe orbită.

Pentru familia mea, ghioacă şi pană

Din ţărână ne urnim;
Printre nave trăim;
Lângă stele sperăm.
— PROVERB EXODIAN —

Ziua 128, anul 306 Standard AG

………………………………………………

TRANZIT

În timp ce începea să se trezească în micuţa capsulă de navigare, îşi reaminti trei lucruri. Primul: călătorea prin spaţiul deschis. Al doilea: era pe cale să înceapă o nouă slujbă, una de care nu avea voie să îşi bată joc. Al treilea: mituise un funcţionar guvernamental ca să primească o nouă identitate. Niciuna dintre aceste informaţii nu îi era proaspătă; însă, chiar şi aşa, nu poţi spune că sunt gânduri plăcute lângă care să te trezeşti din somn.

Nu ar fi trebuit să se trezească, nu timp de o altă zi, pe puţin, dar asta ţi se întâmpla rezervând zboruri ieftine. *Zboruri ieftine* însemna o capsulă amărâtă, alimentată de combustibil amărât, cu sedative amărâte menite, chipurile, să te adoarmă buştean. Drept rezultat, oscilase de mai multe ori de la lansare între momente de reverie şi de conştienţă – o clipă de confuzie, imediat o alta căzând în adâncul somnului, tocmai când era pe cale să înţeleagă mai exact ce i se întâmpla şi unde se afla. Capsula era cuprinsă de beznă şi nu existau ecrane de navigaţie care măcar să pâlpâie un pic. Nu avusese niciun reper pentru a-şi da seama cât timp trecuse între fiecare aceste semi-treziri sau cât mai exact a călătorit, nici măcar dacă într-adevăr călătorea, şi nu staţiona, în fapt. Gândul ăsta îi produse o stare puternică de anxietate şi de rău fizic.

Privirea i se limpezi suficient cât să se uite mai atent spre fereastră. Obloanele erau trase, blocând orice posibilă sursă de lumină. Ştia şi că nu aveau de unde să fie lumini. Se afla în mijlocul nemărginit al spaţiului. Nicio planetă cuprinsă de freamătul zborurilor, nicio pistă de aterizare, nicio sclipire a vreunei nave aflate pe vreo orbită. Doar pustiul, un oribil pustiu umplut cu nimic altceva în afara ei şi a unor roci trecătoare.

Motorul se zgudui pregătindu-se de un nou salt în substrat. Sedativele îşi refăcură simţită prezenţa,

trăgând-o din nou în agitaţia somnului. Coborând către vise, se mai gândi o dată la noua ei slujbă, la toate minciunile, la chipul funcţionarului privind-o înfumurat în timp ce ea îi transfera în cont creditele. Se temuse că poate nu fuseseră destule. Trebuia să fi fost. Trebuia. Plătise deja mult prea mult pentru greşelile care o urmăreau fără vina ei.

Pleoapele i se închideau. Sedativele o cuprinseră. Capsula – probabil – îşi continua drumul.

Ziua 129, anul 306 Standard AG

……………………………………………

O NEMULŢUMIRE

Trăitul în spaţiu era orice, dar nu liniştit. Pământenii nu aveau cum să se aştepte la aşa ceva. Pentru toţi cei crescuţi la solul planetelor, dura mult timp până ce se obişnuiau cu foşnetele şi hurducăiala unei nave, cu ambianţa continuă ce venea la pachet cu trăitul înăuntrul unei maşinării. Dar pentru Ashby astfel de sunete erau la fel de obişnuite precum propriile bătăi ale inimii. Îşi putea spune când mai exact era momentul să se trezească doar după felul în care şuiera aerul filtrat de deasupra patului său. Când rocile loveau învelişul exterior, cu tiparul lor familiar, ştia deja care puteau fi ignorate şi care puteau fi problematice. După cantitatea de purici pocnind comunicatorul, putea spune la ce distanţă se afla interlocutorul său. Astea erau sunetele vieţii spaţiale, o notă de subsol a vulnerabilităţii şi a distanţelor. Erau reamintiri ale fragilităţii simplului fapt de a fi viu. Însă astfel de sunete însemnau şi siguranţă. Absenţa sunetului însemna că aerul nu mai curge, motoarele nu mai merg, pânzele progravitatului nu îţi mai menţin tălpile la podea. Liniştea aparţine vidului de afară. Liniştea e moarte.

Mai erau şi alte sunete, încă, sunete care nu erau produse de nava în sine, ci de oamenii care o locuiau. Chiar şi pe culoarele infinite ale marilor ferme spaţiale puteai auzi ecourile conversaţiilor din apropiere, paşii pe pardoselile metalice, bufniturile înfundate ale vreunui tehnician cocoţat în mantaua pereţilor, gata să repare cine ştie ce circuit nevăzut. *Wayfarer*, nava lui Ashby, era suficient de cuprinzătoare, dar minusculă comparativ cu ferma pe care crescuse. Când a reuşit să o cumpere pe *Wayfarer* şi i-a găsit pentru prima dată un echipaj, chiar şi el a trebuit să se obişnuiască cu imediata vecinătate a camerelor de dormit. Totuşi, zumzetul constant al oamenilor lucrând şi râzând şi certându-

se tot timpul în jurul lui devenise parte din confortul zilnic. Afară, în larg, era mult prea mult gol de o parte şi de alta, aşa că până şi cel mai călit spaţial se putea trezi uneori că priveşte umil şi cu veneraţie la vidul picurat cu stele ce-l împresoară.

Ashby primea cu bucurie zgomotul. Era reconfortant să ştie că nu e niciodată singur pe navă, mai ales ţinând cont de treaba cu care se ocupa. Construirea găurilor de vierme nu era o profesie strălucită. Toate acele coridoare interspaţiale care străbăteau întreaga Adunare Galactică deveniseră ceva mult prea comun, erau acum ceva de la sine înţeles. Ashby se îndoia că omul obişnuit acorda mai mare atenţie străpungerilor decât unei perechi de pantaloni sau unei farfurii cu mâncare caldă. Însă treaba lui îi cerea să fie atent la tot ce presupune străpungeri şi tuneluri, chiar să le ţină la loc de vază printre preocupările gândurilor sale. Dacă ţi-ai consuma prea mult timp mintea cu ce desemnau ele mai exact, imaginându-ţi nava în care eşti plonjând în şi în afara spaţiului, asemenea unui ac trăgând după el o aţă… Mda, astea erau genul de idei care ar determina pe cineva să-şi dorească să aibă cât mai multă companie gălăgioasă.

Ashby stătea în biroul lui, citind fluxul de ştiri, cu o cană de mek alături, când un anume sunet îi atrase atenţia. Paşi. Paşii lui Corbin. Paşii *furioşi* ai lui Corbin, venind fix către uşa sa. Ashby oftă, îşi reţinu iritarea şi reveni la rolul de căpitan. Îşi păstră chipul neutru, cu urechile ciulite atent. Să vorbeşti cu Corbin cerea mereu o clipă de pregătire şi o detaşare considerabilă.

Artis Corbin era două lucruri: un talentat algeist şi un complet dobitoc. Cea din urmă particularitate era crucială pe o navă transportor precum *Wayfarer*. O doză de combustibil ofilită spre maro putea face diferenţa între a ajunge cu bine în port sau a pluti în voia sorţii. Jumătate din puntea inferioară a *Wayfarer* era umplută cu nimic altceva în afara cuvelor cu alge, fiecare dintre ele având nevoie de cineva care să le ajusteze obsesiv nivelul de

nutrimente şi de salinitate. Ăsta era singurul domeniu în care lipsa de graţie socială a lui Corbin era în fapt un beneficiu. Omul *prefera* să stea toată ziua cu nasul în cala algelor, mormăind tot felul de indici, muncind spre atingerea a ceea ce el denumea „condiţii optimale”. Lui Ashby i s-au părut mereu suficient de optime condiţiile, dar nu avea de gând să se pună în calea lui Corbin când venea vorba de alge. Costurile pe care le suporta Ashby pentru combustibil scăzuseră cu zece procente de când l-a adus pe Corbin la bord, iar puţini algeişti ar fi acceptat o poziţie similară într-o navă de tunelare. Algele erau suficient de sensibile la un drum scurt, dar să îţi păstrezi dozele sănătoase pe un transportor cerea meticulozitate şi anduranţă, în egală măsură. Corbin ura oamenii, însă îşi iubea munca, iar la muncă se pricepea de minune. Pe caietul lui Ashby, asta îl făcea extrem de valoros. O extrem de valoroasă durere de cap.

Uşa se trânti de perete, iar Corbin ţâşni înăuntru. Sprâncenele îi erau îmbibate cu sudoare, ca de obicei, iar părul grizonant de pe tâmple îi era unsuros. *Wayfarer* trebuia păstrată călduroasă tot timpul, ca răspuns la nevoile Navigatorului ei, însă încă din prima zi Corbin şi-a făcut publică antipatia faţă de temperatura medie ambientală. Chiar şi după ani la bordul navei, corpul lui a refuzat să se aclimatizeze; se pare că din pură ciudă.

Obrajii lui Corbin erau şi ei roşii, deşi dacă asta se datora dispoziţiei sale sau alergăturii trase pe scări nu avea nimeni cum să îşi dea seama. Ashby nu a reuşit niciodată să se obişnuiască cu vederea unei atât de pregnante roşeţi în obraji. Majoritatea umanilor din ziua de azi erau descendenţi ai Flotei Exodului, care navigase cu mult dincolo de limitele Soarelui ancestral. Mulţi, precum Ashby, se născuseră în chiar acele nave-fermă care aparţinuseră refugiaţilor terranieni originari. Buclele sale negre şi dese şi pielea de culoarea ambrei erau rezultatul generaţiilor de întrepătrunderi şi amestecuri la bordul giganticelor nave. Cei mai

mulţi umani, fie născuţi în spaţiu, fie copii ai coloniilor, aveau în comun acel mix exodian fără particularitate naţională.

Corbin, pe de altă parte, era fără îndoială vână de sistem Sol, deşi oamenii de pe planetele natale începuseră de câteva generaţii încoace să semene cu exodienii. Cu toată învălmăşeala asta a geneticii umanilor, tot mai apăreau din când în când – prin diverse locuri – tonuri mai deschise, chiar şi în Flotă. Şi totuşi, Corbin era practic *roz*. Strămoşii lui fuseseră oameni de ştiinţă, exploratorii timpurii care construiseră primele staţii orbitale de cercetare în jurul lui Enceladus. Au rămas acolo de secole, în continuare vigilenţi la dezvoltarea bacteriilor din oceanele îngheţate. Cu Sol o simplă urmă fadă pe cerul de deasupra Saturnului, cercetătorii şi-au pierdut din ce în ce mai mult pigmentul, cu fiecare decadă trecută. Rezultatul final era Corbin, un bărbat roz crescut pentru muncă laborioasă şi fără soare pe cer.

Corbin îşi trecu scribul pe deasupra biroului lui Ashby. Tableta subţire şi dreptunghiulară tăie pixelii ca de ceaţă ai ecranului şi bufni în faţa lui Ashby. Ashby gesticulă înspre pixeli şi îi dispersă. Titlurile ştirilor planând în aer se dizolvară în mănunchiuri colorate. După care pixelii se scufundară ca un roi de insecte minuscule în cutiile proiectorului, aflate de ambele laturi ale biroului. Ashby privi scribul şi îşi ridică sprâncenele către Corbin.

— *Asta*, zise Corbin arătând cu un deget osos către scrib, n-are cum să nu fie o glumă.

— Stai să ghicesc, remarcă Ashby. Iarăşi s-a băgat Jenks peste notele tale?

Corbin se încruntă şi îşi clătină capul. Ashby se concentră la scrib, încercând să nu râdă amintindu-şi de ultima dată când Jenks a umblat neinvitat la scribul lui Corbin, înlocuind notiţele acestuia cu nişte trei sute şaizeci şi două de variaţii ale aceleiaşi fotografii, reprezentându-l pe însuşi Jenks, gol ca în ziua în care s-a născut. Ashby se gândi că una în care Jenks purta un stindard cu Adunarea Galactică

era chiar reuşită. Imaginea avea un fel de demnitate dramatică, luând în seamă contextul.

Ashby luă scribul, rotindu-i ecranul cu susu-n jos.

Către: Căpitanul Ashby Santoso (*Wayfarer*, licenţă de tunelare AG nr. 387-97456)

Rs: CV pentru Rosemary Harper (certificat administrativ AG nr. 65-78-2)

Ashby recunoscu fişierul. Era CV-ul noii lor grefiere, care avea sosirea programată a doua zi. Care probabil deja se afla într-o capsulă de tranzit, sedată pe durata lungii, chinuitoarei călătorii.

— De ce îmi arăţi asta? întrebă Ashby.

— Ah, deci *chiar* l-ai citit, zise Corbin.

— Bineînţeles că da. V-am spus tuturor de un car de ani să citiţi mesajul, ca să vă acomodaţi cu cine e *până* să ajungă.

Ashby n-avea nici cea mai vagă idee unde voia Corbin să bată, însă era o procedură Corbin standard. Fii mai întâi nemulţumit şi explică de ce abia după.

Răspunsul lui Corbin fu previzibil, chiar înainte să deschidă gura:

— N-am avut timp.

Corbin îşi făcuse un obicei din a ignora atribuţiile care nu îşi aveau originea în propriul laborator.

— La ce dracu' te-ai gândit aducând un copil ca ea peste noi? continuă el.

— M-am gândit, zise Ashby, că am nevoie de un grefier certificat.

Nici măcar Corbin nu ar fi avut cum să conteste lucrul ăsta. Hârţogăria lui Ashby era un dezastru, şi, în vreme ce o navă de tunelare nu avea propriu-zis *nevoie* de un grefier pentru a-şi păstra licenţa, gulerele albe de la Comisia de Transport a AG i-au dat clar de înţeles lui Ashby că raportările lui permanent întârziate nu-i câştigau niciun favor. Să hrănească şi să plătească un membru al echipajului în plus nu era deloc ieftin, însă Ashby, după o atentă considerare a situaţiei şi după o porţie zdravănă de

insinuări din partea lui Sissix, a cerut Comisiei să trimită pe cineva certificat. Afacerea lui ar fi început să aibă serios de suferit pe viitor dacă nu se oprea la un moment dat din a încerca să ducă două munci de unul singur.

Corbin își încrucișă brațele și pufni:

— Ai vorbit cu ea?

— Am avut o discuție pe sib-chat decimalul trecut. Părea în regulă.

— *Părea în regulă*, repetă Corbin. Încurajator.

Ashby își alese cu mare grijă următoarele lui cuvinte. Avea de a face cu Corbin, în definitiv. Regele semanticii.

— Comisia a aprobat-o. Este pe deplin calificată.

— Comisia e praf și pulbere, zise Corbin înfigându-și degetul înspre scrib. Nu are nicio experiență pe transportoare. N-a locuit niciodată în afara lui Marte, bag seamă. E proaspăt ieșită de pe poarta universității…

Ashby se căută printre degete. Era nevoie de două persoane pentru jocul ăsta.

— E calificată să se ocupe de formularele AG. A lucrat ca stagiar la o companie de transport de suprafață, ceea ce necesită cam aceleași aptitudini de bază precum cele de care am eu nevoie. Vorbește fluent hanto, cu tot cu gesturi și ce-o mai fi, fapt care ne-ar putea deschide nouă niște uși serioase. Vine cu o scrisoare de recomandare de la profesorul ei de relații interrasiale. Și, cel mai important, din puținul pe care l-am discutat cu ea, pare cineva cu care pot lucra alături.

— N-a făcut niciodată-nainte treaba asta. Suntem în mijlocul pustiului, în drum spre o străpungere-n orb, iar ție îți arde să aduci o *puștoaică* la bord.

— Nu e o puștoaică, doar e tânără. Și fiecare a avut un prim serviciu, Corbin. Chiar și tu trebuie să fi început pe-undeva.

— Știi care a fost primul meu serviciu? Frecatul plăcuțelor cu eșantioane în laboratorul tatălui meu. Până și un *animal* dresat ar fi fost în stare să o facă. *Asta* ar trebui să însemne un prim serviciu, nu… Pot

să-ţi reamintesc ce facem noi aici? continuă bolborosind precipitat. Zburăm de colo, colo, perforând găuri – găuri la propriu – prin spaţiu. Nu e genul de serviciu care să-ţi ofere siguranţă. E adevărat că Jenks şi Kizzy mă sperie ca dracu' prin lipsa lor de griji, dar sunt experimentaţi. Eu nu pot să-mi fac treaba dacă trebuie să mă păzesc tot timpul de incompetenţa unui boboc care poate apăsa oricând butonul greşit.

Ăsta era beculeţul de avarie, acel beculeţ cu *nu pot lucra în asemenea condiţii*, care semnala momentul în care Corbin urma să o ia pe arătură. Venise timpul să îl repună pe şine.

— Corbin, nu va umbla la niciun buton. Nu o să facă nimic mai complicat decât să scrie rapoarte şi să completeze formulare.

— Şi să ţină legătura cu grănicerii, şi cu patrulele planetare, şi cu clienţii care întârzie plăţile. Persoanele cu care suntem obligaţi să lucrăm nu sunt întotdeauna persoane amabile. Nu sunt toţi persoane *de încredere*. Avem nevoie de cineva care îi poate struni pe ai lui, care poate răcni la vreun adjunct începător ce e convins că ştie regulamentele mai bine decât noi. Cineva care să ştie diferenţa dintre un timbru de siguranţă alimentară *real* şi unul contrafăcut de traficanţi. Cineva care cu adevărat ştie cum *merg* lucrurile p-aici, p-afară, nu vreun absolvent orb care ar face pe el în clipa în care un ofiţer quelinian ne-ar trage pe dreapta.

Ashby lăsă cana jos.

— Ce am nevoie, contră el, e cineva care să îmi păstreze dosarele cât mai exacte. Am nevoie de cineva care să gestioneze programările, să se asigure că ne facem cu toţii vaccinările şi scanările la timp, înainte de a trece graniţe, şi cineva care să îmi sorteze balanţele financiare. Este un serviciu complicat, deşi nu dificil, nu dacă ea este la fel de organizată cum a lăsat să se înţeleagă din scrisoarea de recomandare.

— Asta-i o scrisoare standard, pare-mi-se. Fac pariu că acel profesor a trimis fix aceeaşi scrisoare

în numele fiecărui student blajin care i s-a atârnat de uşă cu ochi mari şi implorând.

Ashby îşi arcui o sprânceană.

— A studiat la Universitatea Alexandria, la fel ca tine.

Corbin făcu o grimasă batjocoritoare.

— Eu am fost la departamentul ştiinţific. E o mare diferenţă.

Ashby izbucni în râs.

— Sissix are dreptate, Corbin, chiar eşti un snob.

— Sissix poate să se ducă la dracu'.

— Asta am şi auzit că i-ai spus azi-noapte. V-am prins vocile pe hol.

Corbin şi Sissix erau pe cale să se omoare unul pe altul într-una din zile. Nu s-au înţeles niciodată, şi niciunul dintre ei nu arăta vreun semn că ar încerca să găsească nişte puncte comune de la care să pornească ceva amical. Era o zonă în care Ashby avea nevoie să fie foarte atent cum abordează problema. Ashby şi Sissix erau prieteni de dinainte de *Wayfarer*, însă, când el se afla în modul *căpitan,* atât ea, cât şi Corbin trebuiau să fie trataţi în mod egal ca membri ai propriului echipaj. Moderarea frecventelor dispute iscate de cei doi cerea delicateţe. De cele mai multe ori, încerca să nu se bage şi să stea pe margine.

— Mai e nevoie să întreb?

Colţurile buzelor lui Corbin se strâmbară.

— Mi-a folosit ultimul dentbot.

Ashby clipi.

— Eşti conştient că avem un stoc uriaş de pachete cu dentboţi acolo jos, în depozitul din cală.

— Nu dintre dentboţii mei. Tu cumperi boţi din ăia ieftini şi făcuţi pe genunchi, care îţi lasă gingiile inflamate.

— Folosesc dentboţi obişnuiţi zi de zi, iar gingiile mele sunt cât de poate de în regulă.

— Eu am gingii sensibile. Îi poţi cere lui Dr Chef fişele mele dentare, dacă nu mă crezi pe cuvânt. Trebuie să îmi cumpăr proprii boţi.

Ashby spera că pe faţa lui nu se putea citi cât de jos pe lista de priorităţi era „dezastrul” ăsta.

— Recunosc că este deranjant, dar, totuşi, vorbim acum doar de un pachet de dentboţi amărâţi.

Corbin era indignat.

— Nu sunt deloc ieftini! A făcut-o doar ca să îmi dea peste nas. Dacă şopârla aia egoistă nu poate să…

— Hei! îşi îndreptă spatele Ashby. Nu e deloc ok. Nu vreau să mai aud vreodată cuvântul ăla ieşindu-ţi pe gură.

În ce privea insultele rasiste, *şopârlă* nu era nici pe departe cea mai dură, însă era suficient de dură.

Corbin strânse din buze, ca şi cum ar fi încercat să ţină închise înăuntru posibile alte cuvinte nepoliticoase.

— Scuze.

Ashby era zburlit cu totul, însă, sincer, era felul ideal în care să porţi o conversaţie cu Corbin. Trage-l deoparte de echipaj, lasă-l să îşi descarce nervii, aşteaptă să treacă limita, apoi potoleşte-l în timp ce se simte vinovat.

— O să discut cu Sissix, dar trebuie să fii şi tu mai politicos cu oamenii. Şi nu mă interesează cât de furios ajungi, genul ăsta de limbaj nu îşi are locul pe nava mea.

— Doar mi-am pierdut cumpătul, asta-i tot.

Corbin era evident încă enervat, însă chiar şi el ştia mai bine decât să muşte mâna care îl hrănea. Corbin era conştient că e un specieist valoros, dar la sfârşitul zilei Ashby era cel care îi punea creditele în cont. *Valoros* nu era acelaşi lucru cu *de neînlocuit*.

— Să îţi pierzi cumpătul e una, dar eşti parte a unui echipaj multirasial, şi nu trebuie să uiţi niciodată asta. Mai ales când cineva nou e pe cale să urce la bord. Şi, în acelaşi context, în pare rău că ai nemulţumirile tale legate de ea, însă, sincer, nu e problema ta. Rosemary a fost sugestia Comisiei, e adevărat, însă acceptarea ei a fost alegerea mea. Dacă se dovedeşte o greşeală, vom lua pe cineva nou. Până atunci, îi vom acorda cu toţii încrederea

noastră. Indiferent de ce simţi tu faţă de ea, mă aştept să o faci să se simtă binevenită. Mai exact…

Un zâmbet imperceptibil îi străbătu chipul lui Ashby.

Corbin îl privi precaut.

— Ce?

Ashby se lăsă pe spate în scaunul său, împreunându-şi palmele.

— Corbin, din ce-mi amintesc, noul nostru grefier va ajunge mâine în jurul orei şaptesprezece şi jumătate. Acum, eu am programat un sib cu Yoshi la şaptesprezece fix, şi ştii prea bine cum îi place să se lungească la vorbă. Mă îndoiesc că voi termina până ce andochează Rosemary, iar ea va avea nevoie de cineva care să o întâmpine.

— O, nu!

O privire panicată îi cuprinse chipul lui Corbin.

— Pune-o pe Kizzy să o facă, mai îngăimă el. Adoră genul ăsta de lucruri.

— Kizzy e prinsă cu înlocuirea filtrelor de aer din cabina medicală, şi cu greu o să termine mai devreme de mâine. Jenks o ajută pe Kizzy, deci şi el e în afara discuţiei.

— Sissix, atunci.

— Hmmm, Sissix are o grămadă de pregătiri de făcut înainte de străpungerea de mâine. Probabil că nu va avea timp. Sunt sigur că tu o să îi acorzi un tur minunat, rânji Ashby.

Corbin îşi privi cu ochi mâhniţi patronul.

— Uneori, eşti o adevărată povară pe capul omului, Ashby.

Ashby ridică din nou cana şi sorbi până la zaţ.

— Ştiam că pot conta pe tine.

Ziua 130, anul 306 Standard AG

…………………………………………………

SOSIRE

Rosemary îşi frecă vârful nasului în timp ce lua un pahar cu apă de la robinetul din perete. Urmele persistente ale sedativului o făceau să-şi simtă capul încă ameţit şi în ceaţă, iar cel puţin până acum antidotul nu-şi făcuse cine ştie ce efect în afară de a-i determina inima să bată nebuneşte. Corpul îi tânjise după un întins bun, dar nu îşi putuse desface chingile de siguranţă cât timp capsula se aflase în mişcare, iar acum nu era destul spaţiu pentru altceva decât un simplu ridicat în picioare şi ieşit afară. Scoase un geamăt scurt când îşi dădu capul pe spate. Trecuseră trei zile de când capsula fusese lansată. Zile solare, îşi reaminti. Nu zile standard. Trebuia să se obişnuiască cu distincţia. Zile mai lungi, ani mai lungi. Însă avea lucruri mai presante la care să se concentreze în afara diferenţelor între calendare. Era ameţită, îi era foame, avea crampe, iar în toţi cei 23 de ani ai săi – solari, nu standarzi – nu-şi aminti să o mai fi trecut vreodată atât de rău nevoia de a face pipi. Răstitul coordonator de zbor aeluonian de la astroport îi spusese că sedativele îi vor suprima nevoia, dar nu îi pomenise nimic despre cum se va simţi imediat ce efectul medicamentului se va fi risipit.

Rosemary îşi imagină lunga reclamaţie pe care mama sa ar fi redactat-o după un astfel de voiaj. Încercă să găsească nişte motive pentru care mama ei *ar face* vreo călătorie cu o capsulă. Nici prin cap nu i-ar fi trecut *ei* ideea de a pune piciorul în vreun astroport public. Şi Rosemary a fost surprinsă să vadă că a putut ajunge într-un astfel de loc. Sala de aşteptare cam insalubră, pixel-posterele sacadate, mirosul stătut de alge reziduale şi lichide de curăţat. În ciuda grămezilor de exoschelete şi tentacule cotrobăind prin jur, ea se simţise nepământeanul acolo.

Ăsta fusese lucrul care o trezise la realitate, înţelegând cât de departe de Sol se afla: menajeria de sapienţi aşteptând alături de ea la coadă la bilete. Lumea ei natală era destul de cosmopolită, însă, în afara unor diplomaţi sau a unor delegaţi corporatişti ocazionali, Marte nu prea avea parte de vizita multor altor călători non-umani. O piatră terraformată de către una dintre cele mai puţin influente specii din AG cu greu putea fi considerată o destinaţie de plăcere. Profesorul Selim o avertizase că studierea conceptelor din spatele relaţiei interrasiale este pregnant diferită faţă de ce înseamnă a merge la sursă şi a discuta direct cu alţi sapienţi, dar nu a înţeles cu adevărat valoarea sfatului până ce nu s-a trezit înconjurată de biocostume masive şi incomode şi de picioare care nu aveau nevoie de încălţăminte. Fusese chiar stresată vorbind cu harmagianul din spatele tejghelei. Ştia că abilităţile ei în limba hanto erau excelente (pentru un uman, cel puţin), însă ăsta nu era mediul sigur şi controlat al laboratorului de lingvistică de la universitate. Nimeni nu i-ar fi corectat greşelile sau să-i fi iertat încălcările de conduită socială. Se găsea de una singură, acum, iar pentru a putea aduna nişte credite în contul bancar şi un pat pe care să-şi aşeze spinarea trebuia să lucreze la serviciul pe care garantase Căpitanului Santoso că-l poate face.

Nu că ar fi vreo presiune de undeva.

Nu pentru prima dată, un junghi rece îi străbătu stomacul, undeva adânc. Niciodată în viaţa ei nu trebuise să îşi facă griji pentru numărul de credite din cont sau pentru un loc pe care să-l numească „acasă". Dar cu ultimele sale economii pe ducă şi toate pârghiile posibile acum în ruină, nu avea marje de eroare. Preţul unui nou început era lipsa unui umăr pe care să se sprijine.

Te rog, îşi spuse, *te rog să nu îţi bagi picioarele în asta.*

— Ne începem apropierea, Rosemary, auzi ea vocea ţârâită a computerului de bord. Mai ai nevoie

de ceva anume înainte de iniţierea procedurii de andocare?

— O baie şi un sandviş, zise Rosemary.

— Îmi pare rău, Rosemary, dar am întâmpinat o dificultate în procesarea cererii. Te rog, poţi repeta?

— Nu am nevoie de nimic.

— În regulă, Rosemary. Voi începe atunci deschiderea obloanelor exterioare. Poate ţi-ai dori să îţi închizi mai întâi ochii, pentru a te acomoda cu posibilele surse de lumină externe.

Rosemary îşi închise docilă ochii în timp ce obloanele îşi începură ascensiunea, dar pleoapele îi rămaseră întunecate. Îi redeschise doar pentru a vedea că singura sursă consistentă de lumină era cea aflată în interiorul capsulei. Aşa cum se şi aşteptase, nu era nimic dincolo de fereastră, în afara spaţiului gol şi a unor stele minuscule. În mijlocul vidului.

Se întrebă oare cât de groşi erau pereţii.

Capsula se aplecă, iar o strălucire bruscă o făcu să îşi ferească privirea, venind de la ferestrele celei mai urâte nave pe care o văzuse vreodată. Era butucănoasă şi colţuroasă, cu excepţia unui dom umflat care îi ieşea din spate ca un borcan. Asta nu era o navă destinată unor pasageri fiţoşi. Nu era nimic elegant sau care să te inspire la ea. Era mai mare decât o navă de pasageri şi mai mică decât una de cargo. Lipsa oricăror aripi indica faptul că fusese construită în spaţiu, genul care nu ar ajunge niciodată în vreo atmosferă. Partea inferioară a navei susţinea o maşinărie complexă şi masivă – metalică şi ascuţită, cu rânduri de muchii precum nişte dinţi, rânduri îndreptate către un vârf subţire şi retractabil. Nu ştia foarte multe despre nave, dar felul în care scutul exterior avea zone în diferite culori făcea să pară că segmente întregi fuseseră grosier puse laolaltă, poate vechi părţi ale unor alte şi felurite vase. Era o navă peticită, într-un cuvânt. Singurul lucru care trezea încrederea era aspectul rezistent pe care-l avea. Asta era o navă care ar putea încasa (şi încasase) câteva lovituri serioase. Deşi cele cu care fusese obişnuită să călătorească

erau mai plăcute ochiului, să ştie că va fi o carenă solidă şi de bază între ea şi tot acel spaţiu gol din jur era încurajator.

— *Wayfarer*, aici este Capsula 36-A, cerem permisiunea de andocare, spuse computerul.

— Capsula 36-A, aici este *Wayfarer*, răspunse o voce feminină cu accent exodian.

Rosemary observă blândeţea din vocale şi pronunţia poate un pic prea corectă. O AI[1].

— Vă rugăm să confirmaţi identitatea pasagerilor.

— În regulă, *Wayfarer*. Începe acum transmiterea datelor pasagerilor.

Urmă o scurtă pauză.

— Confirmat, Capsula 36-A. Aveţi permisiunea pentru andocare.

Capsula se urni de-a lungul lui *Wayfarer* precum un soi de animal acvatic înotând spre mama sa pentru a se alăpta. Trapa din spatele micii capsule alunecă în adâncitura zonei de acostare a lui *Wayfarer*. Rosemary putu auzi sunetul mecanic al braţelor conectându-se. Un şuierat apăru în momentul în care etanşeizarea îşi lărgi aria de cuprindere.

Uşa trapei glisă în sus. Rosemary icni în timp ce se ridică. Îşi simţea muşchii de parcă urmau să se fărâmiţeze în mii de aşchii. Îşi recuperă sacul şi ghiozdanul din sertarul de bagaje şi înaintă fără vlagă. Era un mic decalaj de gravitaţie între capsulă şi *Wayfarer*, suficient cât să îi răscolească stomacul în timp ce trecea de limita dintre cele două. Senzaţia ţinu doar câteva secunde, însă combinată cu ameţeala, pulsul neregulat şi vezica ce o chinuia, era suficient ca să treacă şi de limita dintre *inconfortabil* şi *vag mizerabil*. Spera ca noul ei pat să fie moale.

Păşi într-un mic antreu de decontaminare, gol cu excepţia unui panou pâlpâind în galben pal, ataşat unui stand aflat la înălţimea taliei. Vocea AI-ului răzbătu printr-un difuzor din perete:

— Bună! Sunt aproape convinsă că ştiu cine eşti, dar poţi totuşi să îţi treci emblema încheieturii peste panou, ca să fiu pe de-a întregul sigură?

Rosemary îşi trase mâneca, dând la iveală cureaua de mână – o brăţară împletită care proteja îngusta fâşie subcutanată implantată în interiorul încheieturii sale drepte. Acea bucată de tehnologie de mărimea unei unghii conţinea o grămadă de informaţii – fişierul ei de identificare, datele contului ei bancar şi o interfaţă medicală folosită la comunicarea cu cei aproximativ jumătate de milion de imunoboţi care îi patrulau sistemul sangvin. Precum toţi cetăţenii din AG, Rosemary şi-a căpătat propria emblemă în copilărie (pentru umani, vârsta standard era de 5 ani), însă cea pe care o avea acum era veche de doar câteva decimale. Cicatricea care o înconjura încă mai era lucioasă şi sensibilă la atingere. Noua emblemă o costase aproape jumătate din economiile ei, fapt ce ar fi putut părea exorbitant dacă ar fi fost în postura de a se putea plânge.

Îşi ţinu încheietura deasupra panoului galben. O lumină fadă pulsă. Un exces de adrenalină o cuprinse. Dacă s-a întâmplat ceva cu noua emblemă şi o să îi citească vechiul fişier, în schimb? Dacă îi văd numele şi observă ceea ce ar fi fost evident? Ar conta pentru oamenii ăştia de aici? Ar conta că de fapt nu a făcut nimic greşit? I-ar întoarce spatele, aşa cum au făcut-o prietenii ei? Ar închide-o din nou în capsulă şi ar trimite-o val-vârtej înapoi pe Marte, înapoi la un nume pe care nu şi-l dorea şi la o situaţie atât de încurcată, încât…?

Ecranul clipi cu un verde optimist. Rosemary răsuflă uşurată şi se mustră pentru cât de nervoasă fusese. Noua emblemă funcţionase cum trebuie chiar din primul moment al instalării. Nu avusese nicio problemă să îşi confirme identitatea sau să realizeze plăţi la niciun punct de control de pe drum. Era foarte puţin probabil ca tocmai scanerul din această butucănoasă navă de tunelare să fi putut găsi vreo discrepanţă pe care toate acele aparate de

ultimă generaţie prezente în astroporturi să nu le fi depistat mai înainte. Oricum, aici fusese ultimul hop de trecut. Mai departe, singurul lucru de care trebuia să îşi mai facă griji urma să fie dacă e sau nu bună la munca ei.

— Foarte bine, totul este gata, Rosemary Harper, spuse AI-ul. Numele meu este Lovelace şi deservesc rolul de interfaţă de comunicare a navei. Presupun că în privinţa asta avem, într-un fel, servicii similare de îndeplinit, nu-i aşa? Tu menţii legătura în numele echipajului. Eu menţin legătura în numele navei.

— Presupun că ai dreptate, zis Rosemary, un pic nesigură pe sine.

Nu avea cine ştie ce experienţă cu AI-urile sapiente. Toate cele de acasă era fade şi strict utilitare. Biblioteca universităţii avea o AI numită Oracle, dar ea era mai degrabă genul academic. Rosemary nu discutase niciodată cu o AI atât de personalizată precum Lovelace.

— Pot să-ţi spun Rosemary? întrebă Lovelace. Sau ai cumva o poreclă?

— Rosemary e bine.

— În regulă, Rosemary. Mie îmi poţi spune Lovey, dacă doreşti. Aşa îmi zic toţi ceilalţi. E bine să ieşi în sfârşit din capsulă, nu?

— N-ai nici cea mai vagă idee.

— Adevărat. Dar, totuşi, nici tu nu ştii cât de bine este să ţi se recalibreze băncile de memorie.

Rosemary se încurcă un pic.

— Ai dreptate, nu ştiu.

— Rosemary, trebuie să fiu sinceră cu tine. Motivul pentru care te-am ţinut de vorbă atât de mult timp a fost ca să nu te plictiseşti cât te-am scanat pentru contaminări. Unul dintre membrii echipajului nostru are nevoi medicale foarte specifice, aşa că sunt nevoită să fac scanări mai aprofundate decât se întâmplă pe multe alte nave. N-ar trebui să mai dureze foarte mult.

Lui Rosemary nu i se păruse că ar fi aşteptat cine ştie ce mult timp, dar nici nu cunoştea exact care ar

fi fost ordinul de mărime a ce-ar fi însemnat o perioadă lungă în accepţiunea unei AI.

— Vezi-ţi de treabă cât crezi tu că e cazul.

— Acesta este tot bagajul pe care îl ai?

— Da, zise Rosemary.

În fapt, avea cu ea tot ceea ce deţinea (adică tot ce nu vânduse deja). Încă se mai minuna că puteau încăpea toate în doi mici rucsaci. După o viaţă întreagă petrecută în enorma casă a părinţilor ei, plină de mobilă şi decoraţiuni şi piese de colecţie, conştientizarea faptului că nu avea nevoie de mai nimic în afara lucrurilor care ar încăpea în nişte saci îi conferea un sentiment foarte plăcut de libertate.

— Dacă eşti amabilă să aşezi rucsacii în acel lift de serviciu din dreapta ta, îi pot transfera eu pentru tine către puntea superioară a echipajului. Îi poţi lua înapoi oricând ai de gând să te îndrepţi spre camera ta.

— Mulţumesc, spuse Rosemary.

Deschise uşa rabatabilă din perete, aşeză bagajul în compartimentul aferent şi zăvorî la loc trapa. Se auzi un sunet de deplasare în interiorul peretelui.

— Ok, Rosemary, tocmai ce am terminat scanarea. Nu-mi face plăcere să-ţi zic asta, dar ai în sistemul tău câteva bacterii de pe lista neagră.

— Ce fel de bacterii? întrebă ea.

Rememoră cu teamă detaliile clanţelor mânjite şi scaunelor pătate ale astroportului. Trei decimale de când a părăsit Marte, şi deja a luat cine ştie ce boală nepământeană.

— Ah, nimic din ce te-ar afecta *pe tine*, dar sunt genul care ar fi prea mult de suportat pentru Navigatorul nostru. Va fi nevoie să treci pe la doctor pentru o actualizare corespunzătoare a imunoboţilor. Deocamdată, sunt nevoită să te supun unei decontaminări fulger. E în regulă pentru tine?

Lovey avea un ton spăsit, şi pe bună dreptate. Singurul lucru bun la o decontaminare fulger era că se termina repede.

— În regulă, zise Rosemary, scrâşnind din dinţi.

— Ţine-te bine, spuse Lovey. Decontaminare în trei… doi… unu.

O lumină de un portocaliu dur umplu camera. Rosemary o putea simţi cum se mişcă direct prin ea. Un vârf rece îi străpunse prin pori, printre dinţi, la baza genelor. Pentru o scurtă clipă, simţi unde îi sunt aşezate toate vasele capilare.

— Of, îmi pare rău, zise Lovey imediat ce lumina se retrase. Urăsc să fac asta. Arăţi bolnavă.

Rosemary expiră, încercând să-şi scuture de pe piele senzaţia aceea ca de ace.

— Nu e vina ta, nu m-am simţit prea bine încă de la început.

Făcu o pauză, dându-şi seama că încerca să consoleze o AI. Era un concept caraghios, însă ceva în felul de a fi al lui Lovey părea să determine orice alt gen de răspuns drept o impoliteţe. Pot într-adevăr AI-urile să se simtă ofensate? Rosemary nu era prea sigură.

— Sper că o să te simţi mai bine în curând. Ştiu că e o cină planificată pentru tine, dar cu siguranţă te poţi odihni imediat după. Acum gata, te-am ţinut destul. Eşti liberă să treci. Şi, dacă îmi permiţi, aş fi prima care îţi urează: Bun venit la bord!

Difuzorul se opri. Rosemary apăsă cu mâinile panoul uşii. Ecluza interioară de etanşeizare a aerului se deschise, dezvăluind un bărbat palid, cu o figură acră. Acesta îşi schimbă rapid expresia în clipa în care Rosemary păşi înăuntru. Era cel mai nesincer zâmbet pe care îl văzuse ea vreodată.

— Bun venit pe *Wayfarer*, zise bărbatul, întinzând braţul. Artis Corbin. Algeist.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule Corbin. Eu sunt Rosemary Harper.

Rosemary îi strânse mâna. Strânsoarea lui era molatecă, pielea lipicioasă. Se bucură când îi dădu drumul.

— Doar Corbin e suficient, îi zise dregându-şi vocea. Cumva ai…

Arătă înspre un perete opus. Acolo era o uşă care avea desenată pe ea simbolul uman pentru baie.

Rosemary fugi iute.

Ieşi după câteva minute, cu o dispoziţie mult mai bună. Inima încă îi mai bătea neregulat, capul încă îi mai era un pic înceţoşat, furnicăturile ce îi zăboveau pe piele încă îi mai dădeau dureri de dinţi. Totuşi, măcar *una* dintre indispoziţiile ei fizice putea fi tăiată de pe listă.

— Capsulele sunt cel mai aiurea mod de a călători, spuse Corbin. Merg pe combustibil rezidual, ştii? O grămadă de accidente care numai ce aşteaptă să se producă. Ar trebui să fie mult mai coerent reglementate.

Rosemary încercă să găsească un răspuns, dar, înainte de a-l putea nimeri, Corbin reluă:

— Pe aici.

Îl urmă pe culoar.

Wayfarer nu era deloc mai dichisită pe dinăuntru decât lăsa să se arate pe dinafară, însă coridoarele neasortate aveau un anume şarm. Mici ferestre întretăiau pereţii la intervale regulate. Panourile pereţilor erau însăilate cu şuruburi şi nituri de diverse mărimi. Precum în exterior, şi aici pereţii aveau culori diferite – un brun arămiu pe o parte, o alamă ştearsă pe cealaltă parte, ocazionala bandă gri palid din loc în loc.

— Interesant design, spuse Rosemary.

Corbin râse cu o notă pronunţată de zeflemea.

— Dacă prin „interesant” te referi la cât seamănă cu plapuma bunicii mele, atunci da. *Wayfarer* e o navă veche. Majoritatea navelor de tunelare sunt. Căpitanii care îmbunătăţesc vasele vechi în loc să îşi cumpere unele noi sunt primii încurajaţi. Ashby a profitat din plin de asta. Nava originală e veche cam de treizeci şi cinci de ani standard. Construită ca să reziste, dar nu construită cu confortul echipajului în minte. Ashby a adăugat cabine mai mari, mai mult spaţiu de depozitare, duşuri cu apă, genul ăsta de lucruri. Toate recondiţionate, desigur. N-ar avea banii să aducă seturi noi.

Rosemary răsuflă uşurată la auzul unor condiţii de locuit îmbunătăţite. Deja se pregătise pentru

posibilitatea existenţei unor cuşete minuscule şi cu duşuri folosind praf sanitar.

— Presupun că Lovey a fost o adăugire ulterioară?

— Da, Ashby a cumpărat-o, însă e favorita lui Jenks. Sunt vox-uri în fiecare cameră, continuă Corbin fără vreo altă explicaţie, şi la majoritatea răscrucilor principale. Indiferent unde te-ai afla, Lovey îţi poate auzi cererile şi poate transmite mesaje în numele tău. Se retransmit în întreaga navă, aşa că fii selectivă cu ceea ce spui. Vox-urile sunt o unealtă, nu o jucărie. Kizzy îţi poate trimite o hartă cu localizarea lor. Dulapurile cu exocostumele sunt în cala de andocare, pe puntea echipajului şi în cargou. Capsulele de urgenţă sunt disponibile pe fiecare punte. Avem şi o navetă care e accesibilă prin cală. Dacă vezi că panourile alea de urgenţă de pe perete se luminează, îndreaptă-te spre un costum, spre o capsulă sau spre navetă, oricare e mai apropiată.

Coridorul se despărţi în două. El arătă înspre stânga.

— Cabina medicală e încolo. Nimic de ultimă generaţie, însă e suficient dotată cât să menţină pe cineva în viaţă până ce am ajunge într-un port.

— Aha… zise Rosemary.

Încercă să nu se gândească prea mult la faptul că tot ceea ce îi menţionase Corbin până atunci fusese legat de urgenţe şi de răni.

Voci ridicate şi joviale se făcură auzite la o răscruce de undeva din faţă. Un *zbang* bufni de la ceva ce căzuse la podea. Fu urmat de o scurtă gâlceavă, după care râsete. Corbin îşi miji ochii, ca şi cum ar fi vrut să scape de o durere de cap.

— Cred că eşti pe cale să faci cunoştinţă cu tehnicienii noştri, spuse el.

Dădură colţul până la un morman de cabluri şi de conducte atârnând la podea. Nu era nicio ordine sau vreun sens în amestecătura aia, nu din câte putea să îşi dea seama Rosemary, cel puţin. Tuburi cu alge se răsfirau ca măruntaiele dintr-un panou deschis în

perete. Lucrând în peretele însuşi, se aflau două persoane, un bărbat şi o femeie, amândoi umani – sau poate se înşela? Nu avea dubii asupra femeii, care avea undeva la graniţa dintre douăzeci şi treizeci de ani. Părul ei negru era legat la spate într-un coc înfăşurat, prins cu o panglică decolorată şi uzată. Purta o salopetă portocalie pătată cu unsoare şi mâzgă, peticită la coturi cu o ţesătură într-un ton aprins şi în cusături grosiere. Pe mâneci se vedeau notiţe scrijelite de mână şi în grabă, cu mesaje de genul „VERIFICĂ 32-B – FIRE VECHI?” sau „NU UITA DE FILTRELE DE AER, PĂMPĂLĂU CE EŞTI” sau „MĂNÂNCĂ”. Trântit pe nasul ei lat era un curios set de lentile optice. În loc de o lentilă pentru fiecare ochi, erau nu mai puţin de şase accesorii răsfirate pe diferiţi suporţi. Unele lăbărţate şi supradimensionate, altele condimentate cu minuscule ecrane digitale. Păreau să fie făcute artizanal. Cât despre femeia însăşi, pielea ei măsliniu-închis părea să fi petrecut mult timp bronzându-se la lumina naturală, însă trăsăturile ei greu de definit erau clar exodiene. Rosemary se gândi că foarte probabil crescuse într-o colonie extrasolară – „departe de soare” –, cum ar zice ei acasă, pe Marte.

Bărbatul, pe de altă parte, nu era prea uşor de catalogat, deşi arăta uman în cele mai multe privinţe. Trăsăturile lui faciale amestecate, forma corpului, membrele şi degetele, toate erau cumva familiare. Coloratura sa ca de cupru era chiar similară cu cea a lui Rosemary, deşi câteva nuanţe mai închis. Totuşi, în timp ce mărimea capului era normală, restul era mic, la fel de mic cât un copil. Era şi umflat, de asemenea, ca şi cum membrele s-au dezvoltat, însă au refuzat să se mai şi lungească. Era suficient de mic încât să poată sta cocoţat pe umerii femeii, exact lucrul pe care îl şi făcea. Ca şi cum fizicul lui nu era destul de remarcabil, se chinuise o groază ca să se decoreze pe sine. Lateralele scalpului erau rase, iar un pămătuf de cârlionţi îi zbugheau în sus. Urechile îi erau tapetate

cu o constelaţie de piercing-uri, braţele suflecate în tatuaje colorate. Rosemary se abţinu cu greu să nu se holbeze. Concluzionă că era într-adevăr uman, dar trebuie să fi fost un transgenet. Era singura explicaţie la care se putea gândi. Totuşi, până la urmă, de ce ar vrea cineva să îndure atâta chin doar ca să se facă scund?

Femeia ridică ochii de la ce meşterea.

— Oh! Uraaa! exclamă ea. Jenks, dă-te jos de pe mine, trebuie să fim sociabili.

Micuţul om, care tocmai ce opera pe undeva prin perete o unealtă foarte zgomotoasă, îşi întoarse capul şi îşi ridică ochelarii de protecţie.

— Aha, zise. Novicea a sosit.

Înainte ca Rosemary să poată da vreo replică, femeia se ridică, îşi scoase mănuşile şi o cuprinse într-o enormă îmbrăţişare.

— Bun venit acasă.

Se retrase, cu un rânjet contagios pe chip.

— Eu sunt Kizzy Shao. Tehni-mec'a.

— Rosemary Harper.

Încercă să nu fie prea contrariată.

— Şi mersi, completă ea.

Rânjetul lui Kizzy se lărgi şi mai mult.

— Vai, dar îţi ador accentul. Voi, marţienii, vorbiţi aşa de *curat*.

— Io-s tehni-comp'u, zise şi bărbatul, ştergându-şi cu o cârpă soiul de pe mâini. Jenks.

— Ăsta e numele mic sau cel de familie? întrebă Rosemary.

Jenks ridică din umeri.

— E ce-o fi.

Se întinse ca să dea noroc. Chiar şi cu mâinile sale mici, avea o strânsoare mai puternică decât a lui Corbin.

— Îmi pare bine să te cunosc.

— Îmi pare bine să vă cunosc, de asemenea, domnule Jenks.

— *Domnule* Jenks! Hai că mi-a plăcut asta, zise şi îşi întoarse capul. Hei, Lovey. Trece-mă pe general, te rog.

Un vox din apropiere păcăni.

— Atenţie tuturor, zise Jenks pe un ton ceremonial. Conform exemplului grefierei noastre, de acum încolo voi răspunde numai la titlul meu complet de *Domnul Jenks*. Asta-i tot.

Corbin se aplecă spre Rosemary şi îi spuse pe o voce scăzută:

— *Nu* pentru treburi de genul ăsta sunt menite vox-urile.

— Aşadar, spuse Kizzy, a fost în regulă drumul?

— Am avut şi mai bune, răspunse Rosemary. Deşi văd că încă sunt întreagă, aşadar cred că n-ar trebui să mă plâng prea mult.

— Poţi să te plângi cât vrei, spuse Jenks, scoţând din buzunar o casetă din metal uzat. Capsulele sunt un mod de rahat de-a te plimba de colo, colo. Ştiu că era singurul fel în care ai fi putut ajunge aici repede, dar chestiile alea sunt periculoase ca dracu'. Stimulii încă te fac să tremuri?

Rosemary aprobă.

— Păi, crede-mă, o să te simţi mult mai bine după ce bagi nişte mâncare în tine.

— Ai reuşit să ajungi până la camera ta? întrebă Kizzy. Eu am făcut draperiile, dar, dacă nu îţi place materialul, doar spune-mi şi o să le dau jos imediat.

— Deocamdată nu am fost pe-acolo, zise Rosemary. Însă ţi-am admirat restul de iscusinţe. Bănuiesc că nu-i uşor să tot cârpeşti un model mai vechi.

Chipul lui Kizzy se lumină ca o lampă.

— Nu-i. Însă, vezi tu, tocmai aici e distracţia! E ca un puzzle, să îţi dai seama cu ce fel de circuite s-ar înţelege bine alea vechi, cum să adaugi noi bucăţi încât să fie totul mai primitor, să dovedeşti toate secretele ansamblului ăsta depăşit, cât să nu explodeze cu noi cu tot.

Răsuflă satisfăcută.

— E cea mai bună meserie din univers, concluziona. Ai ajuns să vezi Acvariul?

— Scuze, ce?

— Acvariul, întări Kizzy, radiind. Doar stai să-l vezi. E *cel mai* cel mai.

Privirea dură a lui Corbin îl săgetă pe tehnicomp.

— Jenks, tu faci mişto, nu te cred!

Cutiuţa de metal a lui Jenks era plină de trestie roşie. Tocmai îşi îndesa un muşuroi serios din ea într-o mică pipă, curbată, iar acum îl aprindea cu ajutorul unui ac de sudură.

— Ce? se apără el inocent, cu o voce molfăită printre dinţii încleştaţi.

Trase adânc aer din pipă, determinând fibrele mărunţite să scânteie şi să afume. Izul slab de scorţişoară şi scrum atinse nările lui Rosemary. Se gândi la tatăl ei, care tot timpul pufăia din chestia asta în timp ce lucra. Îşi înlătură repede amintirea nedorită a familiei sale.

Corbin îşi duse o mână la nas şi peste gură.

— Dacă vrei să-ţi umpli plămânii cu toxine, bine, dar fă-o în propria ta cameră.

— Linişteşte-te, spuse Jenks. Ăsta e soi d-ăla îmbunătăţit de l-a gătit larianul. Lăudate fie inimile cu opt ventricule. Toată savoarea unei trestii roşii, fără pic de toxine. Sută la sută marfă bună. Mă rog, măcar nu marfă *rea*. Ar trebui să încerci o tură, ţi-ar schimba de minune dispoziţia asta a ta.

Expiră un buchet de fum în direcţia lui Corbin.

Chipul lui Corbin se crispă, dar păru că se abţine să ducă mai departe discuţia. Rosemary avu impresia că, dincolo de toată trăncăneala lui despre reguli, Corbin nu avea nicio autoritate faţă de tehnicieni.

— Ashby ştie de tărăşenia asta? zise Corbin arătând înspre podea.

— Relaxează-te, morocănosule, spuse Kizzy. O să fie totul reparat şi pus la loc până la cină.

— Cina e în juma' de oră, ţinu Corbin să precizeze.

Kizzy îşi duse mâinile la tâmple. Se strâmbă teatral.

— Aoleu, nu-mi zi! Serios? Credeam că cina e la 18.
— Acum e 17.30.
— Rahat! exclamă, retrăgându-se către perete. Vorbim mai încolo, Rosemary, am treabă de făcut. Jenks, hopa sus, amice, super-repede!
— Hopa! aprobă Jenks, aşezându-şi pipa între dinţi şi cocoţându-se deja.
Corbin o luă în lungul coridorului, fără vreo altă vorbă.
— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc! zise Rosemary, grăbindu-se să îl prindă din urmă pe Corbin.
— La fel! strigă Kizzy. Ce mama naibii, Jenks! Îmi bagi scrum în gură!
Se mai auzi sunetul unui scuipat şi râsete la unison.
— E de mirare că nu suntem cu toţii morţi, mormăi Corbin ca pentru sine.
Tăcu restul drumului. Rosemary concluzionă că şueta nu era punctul lui forte. Indiferent de cât de incomodă era liniştea dintre ei, preferă să nu o spargă.
Coridorul se curbă înspre mijloc, conectându-se cu cealaltă parte a navei. La climaxul curbei se afla o uşă.
— Asta e camera de control, zise Corbin. Comanda navigaţiei şi a tunelării. N-o să ai prea multă nevoie de camera asta.
— E totuşi în regulă să arunc o privire? Doar cât să-mi fac o părere?
Corbin ezită.
— Pilotul nostru probabil că lucrează chiar acum acolo înăuntru. Nu ar trebui să-l deran…
Uşa se deschise şi o femelă aandriskiană păşi afară.
— Mi s-a părut mie că aud voci, zise.
Accentul ei era un pic aspru, însă era cel mai limpede pe care Rosemary îl auzise vreodată de la cineva din specia ei. Nu că ar fi avut Rosemary prea multă experienţă cu aandriskieni. Fiind printre cei

trei membri fondatori ai Adunării Galactice, erau o ocurenţă familiară de-a latul galaxiei. Sau cel puţin aşa i se povestise. Aandriskiana din faţa ei era prima cu care vorbea direct. Mintea i-o luă la vale, chinuindu-se să îşi amintească tot ce putea despre cultura aandriskiană. *Structuri de familie complicate. Efectiv aproape nicio noţiune despre spaţiul personal. Tandri fizic. Cu un caracter pronunţat de promiscuitate*. Pentru ultima, îşi trase o palmă imaginară. Era un stereotip, unul pe care fiecare uman îl cunoştea, vrând, nevrând, şi puţea a etnocentrism. *Nu se împerechează aşa cum o facem noi*, se dojeni singură. *Pentru ei nu înseamnă acelaşi lucru*. Undeva în capul ei, profesorul Selim se încrunta la ea. *Simplul fapt că folosim termenul de „sânge-rece" ca sinonim pentru „fără inimă" şi „nemilos" ar trebui să spună multe despre prejudecăţile înnăscute pe care noi, primatele, le proiectăm asupra reptilelor*, îşi imagină ea discursul. *Nu judecaţi alte specii după propriile voastre norme*.

Hotărâtă să îşi facă mândru profesorul, Rosemary se pregăti pentru o bucată bună din acel gudurat pe obraji de care tot auzise, sau poate de o altă neaşteptată îmbrăţişare. Indiferent de cum ar fi vrut această persoană să o întâmpine, avea să se lase dusă de moment. Făcea parte dintr-un echipaj multirasial, acum, şi avea să fie cât se poate de elegantă cu situaţia, la naiba.

Dar, spre dezamăgirea lui Rosemary, tot ce făcu femeia aandriskiană fu să îşi întindă una dintre mâinile ei cu gheare, iniţiind un salut clasic.

— Tu trebuie să fii Rosemary, îi zise cald. Eu sunt Sissix.

Rosemary îşi cuprinse cât putu de bine degetele în jurul ghearelor cu solzi ale lui Sissix. Palmele lor nu se potriveau prea bine, dar îşi dădu silinţa pe cât posibil. Sissix era prea nepământeană pentru Rosemary ca să poată spune despre ea că era frumoasă, şi totuşi… era *impresionantă.* Da, ăsta ar fi fost un cuvânt potrivit. Era cu un cap mai mare

decât Rosemary, iar corpul ei era suplu şi mlădios. Solzi de un verde adânc îi protejau corpul din creştet până la vârful cozii, stingându-se într-o tentă mai palidă înspre abdomen. Avea un chip neted, fără nas sau buze sau urechi de care să aminteşti, doar găuri pentru respirat şi găuri pentru auzit şi o mică despicătură pe post de gură. O vâlvătaie multicoloră de pene îi acoperea capul, ca o coamă scurtă şi festivă. Pieptul îi era la fel de plat ca al unui bărbat uman, dar contrastul dintre talia ei subţire şi coapsele musculoase, sauriene, crea iluzia unui şold feminin (deşi Rosemary ştia că impresia asta izvora tot din prejudecăţile culturale; bărbaţii aandriskieni aveau o constituţie identică, doar că erau ceva mai mici de statură). Picioarele ei erau o idee curbate, ca şi cum s-ar fi pregătit să sară, iar degetele şi vârfurile erau tapate cu nişte gheare groase şi masive. Fiecare gheară era pictată cu rotocoale largi şi aurite şi părea că au fost roase. Purta o pereche de pantaloni largi, cu talie joasă, şi o vestă închisă doar de un nasture. Rosemary îşi reaminti pe profesorul Selim menţionând că aandriskienii purtau îmbrăcăminte doar ca să nu îi stânjenească pe cei din alte specii. De la haine, accent şi strângerea de mână, Rosemary avea impresia că Sissix stătuse mult timp în preajma umanilor.

Sissix nu era singurul lucru care ieşise din camera de control odată cu ea. Un suflu de aer uscat şi cald o urmase dincolo de uşă. Rosemary putea simţi valurile de căldură emanând din cameră. Se simţea înăbuşeala chiar şi din culoar.

Corbin îşi miji pleoapele.

— Ştii bine că interfeţele panourilor încep să se deformeze dacă e prea fierbinte.

Sissix îşi îndreptă ochii ei galbeni spre bărbatul palid.

— Mulţumesc, Corbin. Am trăit în mijlocul navelor doar întreaga mea viaţă de adult, aşa că nu văd cum aş putea avea habar despre cum să controlez în siguranţă setările de temperatură.

— Sunt de părere că nava asta e deja suficient de călduroasă chiar şi aşa.
— Dacă ar fi fost oricine altcineva care să lucreze cu mine acolo înăuntru, aş fi dat-o mai jos. Serios, care e problema ta?
— Problema, Sissix, e că…
— Opreşte-te, îşi ridică Sissix o palmă.
Privi când la Corbin, când la Rosemary.
— De ce îi faci *tu* orientarea?
Corbin îşi încleştă maxilarul.
— M-a rugat Ashby. Nu-i niciun deranj.
Vorbele nu-i ieşiseră prea convingător pe gură, însă Rosemary auzi exact aceeaşi lipsă de sinceritate care îi mascase chipul când păşise prin trapa de etanşeizare. Strânsoarea din stomac îi reapăru. Abia zece minute petrecute pe nava asta, şi deja cineva nu o putea suporta. Fantastic!
— Sigur, zise Sissix, uitându-se chiorâş, ca şi cum ar încerca să îşi dea seama de ceva anume. Aş fi bucuroasă să preiau rolul de ghid, dacă ai altceva mai bun de făcut.
Corbin îşi strânse buzele.
— Nu aş vrea să fiu nepoliticos, Rosemary, dar chiar am nişte teste de salinitate care ar trebui începute cât mai curând.
— Perfect! spuse Sissix, aşezându-şi mâna pe umărul lui Rosemary. Distracţie plăcută cu algele tale!
— Hmmm, mi-a părut bine să te cunosc, zise Rosemary în timp ce Sissix îi arăta drumul.
Corbin deja dispărea în josul coridorului. Tot schimbul de replici fusese năucitor, însă Rosemary era mulţumită că se afla într-o companie care părea mult mai prietenoasă. Se concentră să nu se holbeze la picioarele goale şi flexate ale lui Sissix, la felul în care penele îi săltau în timp ce mergea. Totul la felul în care mergea era fascinant.
— Rosemary, în numele echipajului de pe *Wayfarer*, trebuie să îmi cer scuze, spuse Sissix. Să intri în noua ta casă merită o întâmpinare mai bună decât tot ce ar putea oferi Artis Corbin. Sunt

convinsă că ştii cam totul despre capsulele de salvare, dar nimic despre cine suntem şi ce facem.

Rosemary izbucni în râs, deşi încercase vag să se abţină:

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Pentru că sunt obligată să trăiesc alături de omul ăla tot timpul. La fel vei fi şi tu. Din fericire, ai parte şi de noi, ceilalţi, iar eu cred că suntem nişte persoane destul de plăcute.

Sissix se opri lângă o scară metalică ce se răsucea către tavan şi mai jos, înspre podea.

— Ai apucat să îţi vezi camera?

— Nu.

Sissix îşi dădu ochii peste cap.

— Hai, zise, luând-o pe scări, străduindu-se pe cât posibil să nu îşi bage coada în faţa lui Rosemary. Întotdeauna încep să mă simt mai confortabil pe o navă nouă dacă ştiu unde e locul meu.

Femeia aandriskiană avea dreptate. Locul lui Rosemary – se dovedi – era o cameră tupilată în colţul celei mai de sus punţi. Singurul mobilier îl reprezenta un sistem construit direct în peretele opus intrării, sistem ce conţinea nişte sertare, un closet mititel şi un colţ suficient cât să adăpostească un pat. Însă minimalismul camerei era îndulcit de câteva note umane (sau sapiente, presupuse Rosemary). Patul era acoperit cu un pled pufos şi o movilă de perne colorate, transformând într-un cuib primitor ceva ce ar fi putut fi un interior spartan. Draperiile pe care le menţionase Kizzy erau făcute dintr-un material cu model floral – ba nu, nu floral, ci cu meduze. Imprimeul era un pic cam aglomerat pentru gusturile lui Rosemary, dar era sigură că îi putea deveni drag în timp. Pe peretele opus era un ghiveci hidroponic ce adăpostea nişte frunze în formă de romb. Alături, se afla o oglindă, de care atârna o notiţă tipărită: „BUN VENIT ACASĂ!”. Era cel mai mic, simplu şi umil spaţiu pe care Rosemary îl văzuse vreodată (făcând abstracţie de ponositele hoteluri din astroporturi). Şi totuşi, una

peste alta, era perfect. Nu-şi putea imagina un loc mai potrivit în care să o ia de la capăt.

Ziua 130, anul 306 Standard AG

…………………………………………………

PONT

Ashby se forţă să zâmbească în timp ce Yoshi bătea câmpii sibului. Niciodată nu i-a plăcut de omul ăsta prea mult. Nu era nimic în neregulă cu el, mai exact, dar, pe toate Stelele, putea turui zile-ntregi. Trimiterea de statusuri către Comisia de Transport era de la început o formalitate fără rost, o confirmare a faptului că Ashby nu avea de gând să străpungă printr-un spaţiu care nu-i aparţinea. Dintre toţi oamenii, el înţelegea mai bine cât de necesar era să măsori de două ori şi să tai o singură dată, însă Yoshi mereu reuşea să transforme o chestie simplă precum *ai primit planul de zbor? bine, atunci, călătorie plăcută* într-o conversaţie de o oră.

Pixelii care compuneau imaginea lui Yoshi se disipară uşor, rezultat al decăderii semnalului. Îşi trase mânecile lungi şi îşi agită cana cu mek – rece, notă Ashby, în stilul harmagian. Se abţinu să nu îşi rotească privirea a iritare în faţa şaradei ăsteia bine compuse. Mek-ul rece, croiala hainelor de influenţă aeluoniană, accentul lucrat atent în tonul Capitalei, dar încă trădând o cadenţă marţiană dacă ştiai la ce să fii atent. Tabieturile unui birocrat încercând să pară că e făcut din aceeaşi stofă ca restul de specii mai importante care-l înconjurau. Lui Ashby nu îi era ruşine de originile sale – din contră –, însă era ceva deranjant să vezi un uman încercând să intre în pielea lupului.

— Dar destul despre mine, zise Yoshi cu un râset jovial. Cum mai e viaţa la bordul lui *Wayfarer*? Totu-i bine cu echipajul tău?

— Mda, suntem bine, răspunse Ashby. Şi avem unul nou, începând de azi.

— Da, da, noua grefieră! Tocmai voiam să te întreb de ea. S-a instalat confortabil?

— Încă nu am întâlnit-o, de fapt. I-am auzit capsula acostând cu puţin timp înainte.

— Ah, atunci hai că nu te mai reţin mult.

Ha!

— Ştii, Ashby, să aduci un grefier îţi pune nişte puncte bune în plus la dosar, din perspectiva Comisiei. Ai fost mereu de încredere în ce priveşte tunelarea, dar asta arată că te dedici şi în menţinerea standardelor noastre administrative, de asemenea. O mişcare deşteaptă din partea ta.

— E ceva practic, mai degrabă. Am nevoie de o mână în plus de ajutor.

Yoshi se lăsă pe spate în scaunul lui, chipul estompându-i-se de la îndepărtarea de camera sibului.

— Ai făcut muncă de nivelul trei de multă vreme. Ai luat vreodată în considerare să faci pasul următor?

Ashby ridică din sprâncene. Yoshi era un prefăcut, dar nu era un incompetent. Ştia că *Wayfarer* nu era echipat pentru misiuni de nivel superior.

— Desigur, însă nu suntem dotaţi corespunzător, spuse Ashby.

Nici nu şi-ar fi permis, oricum. Nava lui era echipată pentru rute cu o singură bandă – genul de salturi între colonii, mai ales. O grămadă de bani se puteau face cu tunelurile pentru convoaie, însă aveai nevoie de nişte echipamente serioase ca să ţii stabil un pasaj atât de încăpător. Ashby nu cunoştea nicio navă a umanilor care să se înhame la o aşa treabă.

— Adevărat, dar asta nu înseamnă nici că ar trebui să te limitezi, zise Yoshi.

Aruncă o privire peste umăr, cu o importanţă studiată. Din nou, Ashby abia se abţinu să nu pufnească cu sarcasm. În măsura în care îşi putea da seama, Yoshi era singur în cameră.

— Doar ţine-ţi ochii deschişi pentru *o oportunitate* care s-ar putea ivi. De categoria pe care o stăpâneşti, şi totuşi… ah, cumva diferită.

Ashby se aplecă un pic în faţă. Era greu să ai încredere prea multă în ce zice un uman care se forţează să pronunţe „r”-urile cu un rostogol tipic

harmagian, însă, chiar şi aşa, nu avea de gând să ignore un sfat venind de la cineva care stătea într-un birou de parlamentar.

— Ce gen de treabă?

— Nu sunt în măsură să spun *ce* mai exact, răspunse Yoshi. Hai să zicem că ar fi o schimbare bună de decor faţă de cum eşti tu obişnuit.

Îl privi pe Ashby în ochi. Pixelii frământară din nou.

— Genul care ţi-ar putea da un impuls foarte bun, continuă funcţionarul.

Ashby schiţă un gest care spera să afişeze un zâmbet candid.

— Asta-i un pic cam vag.

— Urmăreşti ştirile? zâmbi Yoshi afectat.

— În fiecare zi.

— Asigură-te că le urmăreşti… ia să vedem… să zicem următoarele cinci zile şi ceva. Nu-ţi bate acum capul cu asta. Ai grijă de noua ta grefieră, treci peste străpungerea de mâine, şi mai apoi… mai apoi vom vedea.

Luă afectat o gură din cana sa rece.

— Vei şti când vei vedea.

Ziua 130, anul 306 Standard AG

…………………………………………………

TUNELARII

După ce îşi aranjă bagajele (pe care Sissix le aprobase anterior – „să călătoreşti lejer înseamnă să economiseşti combustibil”), Rosemary îşi urmă ghidul înapoi pe scări, în jos. Ceva îi atrase atenţia, ceva ce nu remarcase la dus. Fiecare treaptă de metal era grijuliu acoperită cu o bucată de mochetă.

— La ce ajută asta? întrebă Rosemary.

— Hmmm. E pentru mine. Pentru ca ghearele să nu mi se prindă între grătare.

— Ah… bătu în retragere Rosemary.

— Nici nu-ţi imaginezi. Mi-am smuls una acuma câţiva ani, înainte să aşeze Kizzy apărătoarele. Am urlat ca un pui de ghioace.

Coborî pe puntea următoare, făcând semn spre uşă.

— Camera de recreere e acolo. Aparate pentru exerciţii, cuibul de jocuri, canapele confortabile, genul ăsta. Cuibul are câteva simulatoare în aer liber chiar bune la care să te conectezi. Toată lumea ar trebui să le folosească cel puţin jumătate de oră în fiecare zi. În teorie. E uşor să uiţi, dar ţi-*ar face* bine. Pe un transportor, *ăsta* – şi ciocăni uşor cu degetele pe fruntea lui Rosemary – trebuie să fie cel mai important lucru de care să ai grijă.

Rosemary se opri din drumul lor.

— Mi se pare mie sau se face din ce în ce mai întuneric?

Sissix chicoti.

— Chiar nu ai trăit până acum în spaţiu, aşa-i? zise, deşi nu răuvoitor. Luminile de pe coridoare şi din zonele comune sunt mai puternice sau mai stinse pe măsură ce trece ziua. Ce percepi tu acum e apusul, sau o aproximare a lui. Poţi aprinde lămpile de lucru din camerele individuale de fiecare dată când simţi nevoia, însă a avea o lumină ambientală de-a lungul navei păstrează un anume ritm.

— Urmaţi zilele standard aici, nu?

Sissix aprobă.

— Zile standard, calendar standard. Încă te mai ghidezi după timpul Solar?

— Mda…

— Ia-o uşor primul decimal. Să adopţi un nou ceas intern poate să te afecteze cu adevărat. Sincer, totuşi, atâta timp cât îţi duci treaba până la capăt şi ştii în ce zi te afli, nu contează ce gen de program îţi faci. Niciunul dintre noi nu se trezeşte la aceeaşi oră, şi cu toţii lucrăm la ore dintre cele mai ciudate. Mai ales Ohan. Ei sunt nocturni.

Rosemary nu era prea sigură cine era Ohan sau ce a vrut Sissix să spună prin pluralul acela, însă, înainte să poată întreba, Sissix rânji către o uşă din faţa lor.

— O să te las pe tine să intri prima.

Un semn vopsit de mână era prins pe peretele de lângă uşă. „Acvariul”, scria. Literele strălucitoare erau înconjurate de contururi cu planete zâmbitoare şi flori vesele. Oricât de nouă ar fi fost Rosemary pe navă, avea o presimţire că erau opera lui Kizzy.

Deschise uşa şi tresări. În faţa ei se găsea o cameră largă, cu un dom pe tavan, construit din plăci de plexi îmbinate. Era o fereastră, o uriaşă fereastră ca o bulă, cu întreaga galaxie desfăşurându-se dincolo de ea. Iar de partea lor totul – *totul* – era verde. Ghivece hidroponice uriaşe erau dispuse pe rânduri în spirală, plesnind cu frunze late, lăstari plini de viaţă şi legume coapte şi umflate. Etichete scrise de mână erau agăţate de rafturi, la intervale regulate (alfabetul folosit nu îi era cunoscut lui Rosemary). Unele plante tocmai înfloreau, iar nişte araci delicaţi încurajau pe cele căţărătoare să crească înalte. O cărare ramificată pornea de la uşă, aliniindu-se cu foste lăzi de marfă şi cu tot felul de cutii de metal, cândva pentru mâncare, acum umplute cu mănunchiuri de tufe şi iarbă. Bucăţi de resturi de electronice răsăreau din loc în loc, pictate în forme aprinse şi condimentând culoarea de ansamblu. La capătul cărării, erau trei trepte, care duceau la o grădină coborâtă. Acolo, o

fântână improvizată şuşotea liniştită, însoţită de câteva băncuţe şi scaune. În spatele băncuţelor, copaci decorativi scunzi îşi ridicau ramurile către lămpile de lumină ce atârnau deasupra. Însă când Rosemary observă lămpile, atenţia i-a fost din nou atrasă către fereastra balon, către stelele şi planetele şi nebuloasa aşteptând chiar afară.

După câteva secunde de uimire, Rosemary avu prezenţa de spirit în a-şi nota detaliile. Rama ferestrei părea ponosită şi dintr-un material complet diferit de cel al restului camerei. Ghivecele hidroponice aveau toate mărimile şi formele posibile şi erau suficient de zdrelite încât să arate clar că fuseseră luate la mâna a doua. Însă camera era una dintre acele locuri stranii şi minunate care beneficiază de pe urma lipsei de uniformitate. Plantele erau sănătoase şi bine îngrijite, dar, cumva, uzura şi zimţările şi acele resturi colorate împrăştiate în jur erau cele care făceau ca totul să pară într-adevăr viu.

— Asta, clipi în sfârşit Rosemary, asta e incredibil!

— Şi necesar, dacă-ţi vine să crezi, zise Sissix. Ar putea părea o simplă extravaganţă, însă are trei scopuri precise. Unu: plantele uşurează munca filtrelor noastre de aer. Doi: ne putem creşte o parte din propriile provizii, fapt ce ne scuteşte de nişte costuri când facem turele de alimentare. Trei: cel mai important, ne fereşte de nebuneala care te prinde după ce stai în spaţiu închis mai multe decimale la rând. Camera de recreere e bună pentru câteva clipe de linişte, dar aici e unde cu toţii venim ca să ne calmăm. O mulţime de nave de tip transportor au locuri ca ăsta. Al nostru e cel mai reuşit, însă, dacă-mi permiţi să fiu sinceră şi obiectivă.

— E minunat, spuse Rosemary, dezlipindu-şi privirea de la fereastră.

Se gândi o clipă la domul opac pe care îl observase când se apropiase de navă, la sosire.

— De ce nu am putut-o vedea când am venit?

— Un truc grozav, nu-i aşa? zise Sissix. E făcut din plexi comutator, aşa că nu e transparent decât atunci când vrem noi să fie. Ne permite intimitatea şi păstrează interiorul răcoros atunci când ne aflăm prin preajma vreunui soare. Cândva, a fost parte dintr-un yacht harmagian. Kizzy şi Jenks au o întreagă reţea de amici care se ocupă cu recuperări şi care ne anunţă de fiecare dată când găsesc vreun rest pe care l-am putea întrebuinţa cu folos. Domul a fost premiul cel mare, până acum. Hai, o să te prezint tipului care creşte toate chestiile astea, zise şi o invită pe Rosemary să o urmeze.

Au mers pe dreapta cărării, către o masă în formă ovală, pregătită pentru cină. Scaunele care o înconjurau nu erau asortate, şi cam o treime dintre ele erau gândite să acomodeze şezuturi non-umane. Câteva lumini estompate atârnau de nişte fire aflate deasupra mesei, cu bulbi de diferite culori. Era departe de cea mai elegantă masă pe care o văzuse Rosemary – şerveţelele aveau tonuri fade, câteva dintre farfurii erau ciobite, condimentele erau mărci de duzină – şi totuşi, părea apetisant chiar şi aşa.

În zona cu blatul, se găsea o tejghea cu trei taburete înălţate, pe o parte, şi o bucătărie mare, pe de alta. Savoarea pâinii proaspăt coapte şi a zarzavaturilor apetisante îi invadară nările lui Rosemary, iar corpul îi reaminti cât de mult timp trecuse de când nu mai mâncase nimic. Întreg trunchiul îi părea acum scobit.

— Hei! strigă Sissix peste tejghea. Vino s-o cunoşti pe noua noastră colegă!

Rosemary nu observase până atunci draperia ferind uşa din spate, până ce membrul uneia dintre cele mai ciudate specii pe care a văzut-o vreodată o dădu la o parte şi păşi înainte. Sapientul – un *el*, zisese Sissix – avea cel puţin dublul staturii lui Rosemary. Era rotofei şi umflat, cu pielea gri atârnându-i. L-ar fi luat drept vreun soi de amfibian dacă nu ar fi fost pămătufurile de favoriţi care să-i acopere obrajii ca nişte baloane. Cea mai mare parte din chip era dominată de o buză de jos largă şi

despicată, care lui Rosemary i se păru adorabilă, deşi nu-şi dădea seama de ce. Îi aducea aminte de emisiunile video cu animale de pe vremea Terrei antice, pe care le văzuse asiduu când fusese copilă. Dacă ai încrucişa o focă şi o şopârlă gecko, apoi ai pune-o să umble ca o omidă cu şase picioare, ai fi pe-aproape.

Picioarele sapientului erau în mod special dificil de categorisit, pentru că puteau la fel de uşor să fi fost mâini. Avea şase din astea, ce-or fi fost ele, toate identice. Când trecuse pragul uşii, păşise pe una dintre perechi, cu restul ţinând două tuburi cu mâncare. În clipa în care a aşezat tuburile jos, şi-a răsucit trupul poziţionându-se pe două perechi şi îndreptându-se în felul ăsta către tejghea.

— Măi, măi, măi! bolborosi sapientul.

Vocea lui avea o armonie aparte, ca şi cum cinci persoane vorbeau în acelaşi timp. Pe măsură ce continua să-i proceseze aspectul, Rosemary observă că purta haine în stil uman. Torsoul – dacă l-ai putea numi aşa – era acoperit de o imensă cămaşă cu mâneci scurte, imprimată cu o siglă în care degetul mare al unui uman, verde fiind, zbârnâia prin spaţiu. Textul din jur nu era scris în klipiană, ci în enskă: *Antrepozitul de Plante al Micuţului John – Unicul popas de care ai nevoie pentru transgalactice cumpărături de hidroponice*. Mâneci extra fuseseră decupate în părţi, pentru a acomoda perechea mijlocie de membre. Partea din jos a corpului era acoperită de o enormă pereche de pantaloni cu şiret. Sau nu chiar pantaloni. Mai degrabă o pungă cu nişte locuri speciale pentru picioare.

Întregul chip al sapientului se curbă în sus, într-o expresie de zâmbet suprarealist:

— Fac pariu că nu ai mai văzut unul ca mine până acum.

Rosemary zâmbi şi ea, uşurată că spărsese gheaţa.

— Nu pot spune că da.

Sapientul se frământă în spatele tejghelei pe măsură ce vorbi.

— Antrenamentele de Acomodare Interspecii mereu nu reuşesc să facă faţă când dai de ceva nou, aşa-i? Prima dată când am văzut un beţigaş d-ăsta maroniu ca voi, am tăcut mâlc.

— Iar pentru specia lui chiar e o mare realizare, se grăbi să completeze Sissix.

— Corect! Linişte nu prea face casă bună cu noi, spuse sapientul.

Un sunet explodă din gura sa – un murmur şi un hârâit, la unison.

Rosemary aruncă o privire către Sissix în timp ce tot felul de izbucniri discordante continuau să curgă din ciudata gură a sapientului.

— Râde, şopti Sissix.

Zgomotul se termină brusc, iar sapientul îşi atinse pieptul.

— Eu sunt Dr Chef.

— Eu sunt Rosemary, zise ea. Ai un nume foarte interesant.

— Păi, ăsta nu e *de fapt* numele meu, însă gătesc mâncarea şi lucrez în cabina medicală atunci când e cazul. Sunt ceea ce fac.

— Ce specie eşti?

— Sunt un grum, şi momentan sunt mascul.

Rosemary nu auzise niciodată de grumi. Probabil o specie din afara AG.

— Momentan? întrebă ea.

— Sexul biologic este doar o stare de tranziţie pentru specia mea. Ne începem viaţa ca femelă, devenim masculi după ce anii optimi depunerii ouălor sunt gata, apoi ne finalizăm viaţa în ceva care nu e nici una, nici alta.

Dr Chef se aplecă peste tejghea şi aşeză în dreptul lui Rosemary un pahar cu suc şi un mic platou garnisit cu biscuiţi compacţi şi grunjoşi.

— Uite-aici. Zahăr, sare, vitamine şi calorii. Cina vine imediat, dar arăţi de parcă stai să leşini. Urăsc capsulele de voiaj, mai completă şi clătină din cap înspre Sissix.

— Of, pe toate Stelele, mulţumesc!

Rosemary se năpusti la biscuiţi. Undeva, într-o umbră îndepărtată a minţii sale, ştia că nu erau cine ştie ce, dar în momentul ăla deveniseră cel mai bun lucru pe care îl mâncase vreodată.

— Îmi permiţi să te întreb care e numele tău de naştere? spuse Rosemary după ce gura nu îi mai era chiar aşa de plină.

— Nu o să poţi să-l pronunţi.

— Pot încerca?

Din nou, murmurul râs.

— OK, pregăteşte-te.

Gura lui Dr Chef se deschise, iar din ea se rostogoli o cacofonie perfectă, cu straturi peste straturi de sunete indescifrabile. Dură un minut întreg. Obrajii îi pufniră de trei ori îndată ce termină.

— Ăsta-s eu, zise şi îşi arătă spre gât. Trahee multiplă, şase seturi de corzi vocale. Nu există un singur cuvânt în limba mea care să nu aibă câteva sunete suprapuse.

Rosemary se simţi suficient de şocată.

— Cred că nu ţi-a fost deloc uşor să înveţi klipiană.

— Ah, nu a fost, spuse Dr Chef. Şi, de ce să mint, încă mai e obositor uneori. Să îmi sincronizez coardele vocale necesită un efort chiar mare.

— Atunci de ce nu foloseşti un translant?

Dr Chef clătină din cap, pielea de pe obraji tremurându-i.

— Nu îmi plac implanturile medicale care nu sunt absolut necesare. Pe lângă asta, care e rostul să vorbeşti cu diferite specii dacă nu îţi acorzi timpul să le înveţi limba? Mi s-ar părea un fel de trişat doar să *gândeşti* lucruri şi să laşi un mic implant să facă vorbitul pentru tine.

Rosemary luă o altă gură din suc. Capul deja începea să îi iasă din ceaţă.

— Numele are vreo semnificaţie în limba ta?

— Are. Eu sunt „Un crâng de arbuşti unde prietenii se întâlnesc ca să privească lunile aliniindu-se în timpul unui apus de mijloc de…”

Presupun că voi i-aţi zice „toamnă”. Ţine cont că asta e o bucăţică de la început. Mai include numele mamei mele şi oraşul în care m-am născut, dar cred că mă opresc aici, altfel m-ai auzi traducând toată noaptea.

Râse din nou.

— Dar tu? Ştiu că majoritatea umanilor nu pun mare preţ pe numele lor, însă al tău are vreo semnificaţie?

— Păi, să vedem, nu cred că părinţii mei au vrut să zică prea multe cu el, însă *rosemary*[2] e un fel de plantă.

Dr Chef se aplecă înainte, odihnindu-şi greutatea pe braţele din faţă.

— O plantă? Ce fel de plantă?

— Nimic special. Doar nişte ierburi.

— Doar nişte ierburi! pufni Dr Chef, cu favoriţii fremătându-i. Doar nişte ierburi, cică a zis!

— Ăăă, oh!… se încurcă Sissix. Ai pronunţat cuvântul magic.

— Rosemary, Rosemary, zise Dr Chef, luându-i palma într-ale lui. Ierburile sunt de departe preferatele mele. Combină atât medicinalul, cât şi gastronomicul, cele care, după cum probabil ţi-ai dat seama, sunt preocupările mele. Sunt un avid colecţionar de ierburi. Culeg noi soiuri din fiecare loc pe unde trec.

Făcu o pauză, murmurând şi bolborosind pentru sine.

— Nu cred că am auzit până acum de numele ierbii tale. E pentru mâncat sau pentru alinare?

— Pentru mâncat, zise Rosemary. Cred că se pune în supe. Şi în pâine, bănuiesc.

— Supe! Oh, îmi plac supele, spuse Dr Chef.

Ochii lui de un negru dens o priviră pe Sissix.

— Facem o oprire la Port Coriol, în curând, nu?

— Da, zise Sissix.

— Careva de p-acolo trebuie să o aibă, cu siguranţă. O să îi dau un mesaj vechiului meu

prieten Drave, o să ştie unde să caute. E priceput când vine vorba de chestii legate de mâncare.

Gura i se curbă în sus în timp ce se reîntoarse către Rosemary.

— Vezi? Ai un nume cum nu se poate mai potrivit, în cele din urmă. Acuma stai şi termină biscuiţii ăia, mă duc să văd cum o mai duc gândacii.

Se năpusti înapoi în bucătărie, fornăind şi oftând în timp ce se apleca peste plită. Rosemary se întrebă dacă nu cumva fredona.

Sissix se dădu mai aproape de Rosemary şi îi şopti, vocea ei acoperită de vocalizele lui Dr Chef şi de zgomotele de fond ale gătitului:

— Nu-l întreba de planeta lui natală.

— Ah! În regulă, încuviinţă Rosemary.

— Crede-mă că ştiu ce zic. Şi nu întreba nici despre familia lui. Nu e… nu-i un subiect bun de taclale la masă. O să îţi explic mai târziu.

Dr Chef ridică mândru de pe grătar un artropod cu o pereche de cleşti. Carapacea îi era înnegrită, iar picioarele strânse sub, în rânduri egale. Era cam de mărimea mâinii lui Rosemary, de la încheietură la vârful degetelor.

— Sper că-ţi plac gândacii roşii de coastă. Sunt şi proaspeţi, nu din stazie. Am câteva cuve de crescătorie pe-acolo prin spate.

Sissix îi dădu lui Rosemary un ghiont amical.

— Avem parte de ei proaspeţi doar la ocazii speciale.

— N-am încercat până acum, însă miroase minunat, spuse Rosemary.

— Stai un pic, zise Sissix. Vrei să zici că nu ai gustat niciodată gândaci roşii de coastă? N-am întâlnit până acum un uman care să nu fi gustat niciodată gândaci roşii de coastă.

— Am trăit mereu la sol, zise Rosemary. Nu mâncăm prea mulţi gândaci pe Marte.

Se simţi vinovată recunoscând. Insectele erau ieftine, bogate în proteine şi uşor de cultivat în camere izolate, ceea ce le făcea un meniu ideal pentru spaţiali. Gândacii au fost parte în dieta

exodienilor de atâta timp, încât chiar şi coloniile extrasolare încă îi foloseau ca fel principal. Desigur, Rosemary *totuşi* auzise de gândacii roşii de coastă. Povestea spune că la scurt timp după ce Flota Exodului a primit statut de refugiată în Adunarea Galactică, un grup de reprezentanţi umani a fost adus într-o colonie aeluoaniană pentru a le discuta necesităţile. Unul dintre umanii mai întreprinzători a observat grămada de insecte uriaşe cotrobăind pe dunele roşii de lângă coastă. Insectele dădeau ceva bătaie de cap aeluonienilor, dar umanii au văzut în ele mâncare, multă mâncare. Gândacii roşii de coastă au fost repede adoptaţi în dieta exodienilor, iar în ziua de azi poţi vedea destui aeluonieni şi umani extrasolari care s-au îmbogăţit de pe urma unui astfel de negoţ. Faptul că Rosemary recunoscuse că nu mâncase până atunci gândaci roşii de coastă însemna nu numai că nu prea călătorise, dar şi că aparţinea unui capitol separat din istoria umanităţii. Era descendentă a prosperilor consumatori de carne ce se stabiliseră pentru prima dată pe Marte, laşii care trimiseseră anterior şeptelurile prin spaţiu, în timp ce naţiunile sufereau de foamete cruntă pe Terra. Chiar dacă exodienii şi solanienii îşi îngropaseră de mult timp vechile ranchiune (aproape de tot), obârşia sa privilegiată era ceva de care încă se mai ruşina. Îi reamintea mult prea bine motivul pentru care îşi părăsise căminul.

Sissix îi aruncă o privire suspicioasă.

— Ai mâncat vreodată mamifere? Mă refer la cele adevărate, nu la alea crescute în cuve.

— Desigur. Sunt câteva ferme de vite pe Marte.

Sissix se dădu în spate, scoţând sunete de amuzament şi dezgust.

— Oh, nu, *grrr!*... exclamă ea acuzator. Iartă-mă, Rosemary, dar asta e pe de-a-ntregul aşa de… de bleah!

— *Ete, na*! Sunt doar nişte sanvişuri uriaşe cu copite, zise Jenks, intrând cu un rânjet pe faţă. Am

avut şi eu parte de suficientă friptură de la sol, să ştii. E *grozavă!*

— Vai, scârbos! Sunteţi cu toţii nişte scârboşi, spuse Sissix, râzând.

— Mă rezum la gândaci, mersi, se auzi o voce umană.

Rosemary se întoarse şi se ridică.

— Bun venit la bord, continuă Căpitanul Santoso, strângându-i mâna. Mă bucur să ne cunoaştem, în sfârşit.

— De asemenea, căpitane, zise Rosemary. Sunt foarte bucuroasă să mă aflu aici.

— Te rog, spune-mi Ashby, îi zâmbi el.

Îşi roti privirea împrejur, căutând pe cineva anume.

— Ţi-a oferit Corbin marele tur?

— Îl începuse cu stângul, zise Sissix, luând unul dintre biscuiţii lui Rosemary. Am preluat eu, ca să poată să îşi termine nişte teste.

— Aha. Asta-i… drăguţ din partea ta, spuse Ashby.

Se holbă o clipă la Sissix, întrebând-o ceva ce Rosemary nu pricepu. Îşi reîntoarse atenţia către ea.

— Mă tem că până zilele următoare nu am prea mult timp să-ţi arăt cum stă treaba pe-aici. Facem o străpungere mâine şi mereu sunt du-te vino-uri de cugetat. Dar sunt sigur că oricum ai nevoie de o perioadă ca să te instalezi. Odată ce lăsăm treaba asta în urmă, noi doi putem să stăm liniştiţi şi să răsfoim prin rapoarte.

— Regretele mele, zise Sissix, compătimind-o pe Rosemary cu o uşoară bătaie pe spate.

— Nu sunt *chiar atât* de înspăimântătoare, spuse Ashby.

Dr Chef îşi drese vocea deliberat.

— Fie, sunt destul de rele, îşi ridică Ashby umerii şi zâmbi. Însă, hei, asta înseamnă să ai o slujbă, nu?

Rosemary râse.

— Nu vă faceţi griji. Eu sunt dintre ciudaţii ăia cărora le plac formularele.

— Slăvite fie Stelele pentru asta, zise Ashby. Suntem o echipă bună, însă hârţogăria nu e punctul nostru forte.

— Sissix! ţipă Kizzy, intrând în cameră. Trebuie să vorbesc cu tine despre super scandalosul filmuleţ sexy pe care l-am văzut azi.

Ashby îşi închise ochii.

— Lipsă de tact.

Sissix păru amuzată.

— Kizzy, ţi-am mai zis, gata cu privitul la filmuleţele tale. Jur, umanii sunt singura specie care poate să transforme acuplarea în ceva *jalnic*.

— Nu, ascultă-mă, e important.

Kizzy ocoli până în spatele tejghelei, inspectând oalele lui Dr Chef. Îşi schimbase salopeta jerpelită cu o jachetă galbenă elegantă, o fustă care nu putea fi descrisă decât ca o jupă mai scurtă, colanţi portocaliu aprins cu picăţele, o pereche solidă de bocanci prinşi în tot felul de curele şi şireturi şi o explozie de flori din textilă împletite în păr. Pentru altcineva, tot ansamblul ar fi părut de clovn, însă Kizzy potrivise totul la fix.

— Era un filmuleţ cu o multitudine de specii, şi acum am o grămadă de întrebări să-ţi pun despre anatomia aandriskiană, continuă ea.

— M-ai mai văzut goală şi altă dată, zise Sissix. Probabil că ai mai văzut de multe ori aandriskieni goi.

— Da, da, însă… Sissix, flexibilitatea tipului ăsta, *Dumnezeule!*…

Îşi înfipse mâinile într-un bol cu legume. Dr Chef îi plesni încheietura cu o spatulă, fără să îi arunce nicio privire.

Sissix oftă.

— Care era numele filmului?

— „Planeta închisoare 6: Punctul-G-minus”[3].

— Şiii… gata, ne-am lămurit, spuse Ashby. Sincer, o singură zi în care să fii politicoasă te-ar fi omorât?

— Hei, eu sunt politicos, spuse Jenks. Nici măcar nu am pomenit de „Planeta închisoare 7”.

Ashby suspină şi se întoarse către Rosemary.

— Probabil că încă mai e timp să chemi înapoi capsula aia de tranzit, în caz că te-ai răzgândit.

Rosemary dădu din cap.

— N-am luat cina, încă.

Dr Chef lăsă să-i scape un râset inimos şi zgomotos.

— În sfârşit, cineva cu aceleaşi priorităţi ca mine.

Sissix se înclină peste tejghea.

— Kizzy, pantofii tăi sunt uimitori. Mi-aş dori să pot purta pantofi.

— Ştiu, nu?! exclamă Kizzy, ridicându-şi piciorul drept ca şi cum era pentru prima dată când îi vedea. Păziţi, bocanci minune! Întreg escadronul de asalt aeluonian, combinat cu perfecţiune ergonomică totală! O logopedie ambulantă! Ce sunt ei? Sunt nişte cărămizi mari şi puternice? Nişte bombeuri confortabile? Nimeni nu ştie! Sunt slăvi ale ştiinţei, întruchipate fix pe şosetele mele chiar în timp ce vorbim acum!

Se întoarse către Dr Chef, care tocmai scotea nişte cornuri din cuptor. Apucă unul şi îl rostogoli printre degete.

— Pe toate Stelele, ce bine miros. Vino-ntre buzele mele, chifluţă drăgăstoasă!

Ashby i se adresă lui Rosemary.

— Te descurci cu limbajele, nu?

Rosemary îşi smulse atenţia de la tehni-mec’ă, care tocmai ce făcea un mic dans al durerii după ce se fripsese cu chifla fierbinte.

— Mă descurc, zise.

În realitate, era *foarte bună* cu limbajele, dar nu era genul de chestie pe care s-o povesteşti noilor tăi colegi la cină.

— Păi, dacă ai de gând să locuieşti pe nava asta, atunci e musai să înveţi să vorbeşti kizzyană.

— E genul ăla de o prinzi pe măsură ce te loveşti de ea, completă Sissix, care începuse deja să transporte pe masă boluri pline de mâncare.

— A, a, apropo! zise Kizzy, sărind către Ashby. Filtrul de aer e reparat, dar eram aşa de speriată că o să întârzii la cină, şi a mai trebuit să mă mai şi schimb, aşa că am îndesat toate firele înapoi în perete, suficient cât să nu ia foc sau ceva, însă promit că termin imediat ce mâncăm, promit, promit…

— Dacă vrei, Kizzy, pot să mă ocup eu singur de aranjat cablurile, zise Jenks. Ştiu că ai al naibii de multe pe listă până mâine.

— D-asta eşti cel mai cel! exclamă Kizzy.

Întâlni privirea lui Rosemary şi arătă spre Jenks.

— Nu-i el cel mai cel?

— În regulă, zise Dr Chef, ridicând un platou burduşit cu gândaci aburinzi. Înfruptarea.

Sissix, Kizzy şi Jenks se aşezară toţi trei pe aceeaşi parte a mesei. Ca la comandă, Corbin intră şi el în cameră. Se puse în partea opusă, fără să zică nimic. Ceilalţi îi urmară exemplul. Ashby, măcar, îi oferi un gest de salut politicos.

Căpitanul se aşeză în capul mesei; Dr Chef luă loc pe scaunul din partea cealaltă. Ashby o îndemnă pe Rosemary să stea pe locul din dreapta lui. Zâmbi către toţi şi îşi ridică paharul cu apă.

— Pentru noua noastră membră a echipajului. Şi pentru o zi de muncă fără probleme mâine.

Îşi ciocniră paharele rând pe rând.

— Ar fi trebuit să aduc ceva mai acătării de băut, mormăi Dr Chef.

— Cu toţii avem nevoie de apă, doctore, zise Ashby. În plus, te-ai întrecut pe deplin.

Arătă spre bolurile cu mâncare aburindă. Rosemary îşi duse o mână pe stomac, să-şi acopere ghiorăiturile.

Să-ţi umpli farfuria era la liber. Boluri şi tăvi se plimbau de colo, colo, fără să urmeze un model anume. Până când bolurile se aşezară la loc pe masă, farfuria lui Rosemary se garnisise cu salată, o porţie cu nişte piure purpuriu (rădăcini de tuskem, cum le zisese Dr Chef), două pâinici cu grăunţe şi un gândac roşu de coastă de mai devreme. Unt topit

asezonat cu ierburi mărunţite se ivea printre articulaţiile fusiforme ale gândacului. Rosemary observă că era făcut un mic orificiu în carapace, pe unde Dr Chef presărase condimentele înainte de a-l pune la grătar. Gândacul era de groază privindu-l, dar răspândea o mireasmă incredibilă, iar lui Rosemary îi era suficient de foame încât să încerce orice. Mai era doar o singură problemă. Nu ştia cum se mănâncă.

Probabil că Sissix îi văzuse reticenţa, pentru că femeia aandriskiană i-a prins privirea peste masă. Sissix îşi ridică deliberat, încet cuţitul şi furculiţa cu mâinile ei cu patru degete şi începu să înlăture carapacea, cu mişcări agile, frângând mai întâi picioarele, apoi eliberând marginile. Rosemary o imită, forţându-se să nu pară prea evidentă lipsa ei de experienţă. Aprecie subtilitatea lui Sissix, dar nu putu ignora ironia faptului că o aandriskiană o învăţa pe ea cum să consume un fel uman de mâncare.

Dacă Rosemary a greşit cu ceva protocolul descuamării gândacului, niciun alt membru al echipajului nu i-a arătat-o. Erau prea preocupaţi să molfăie mâncarea, ridicând din când în când omagii talentului culinar al lui Dr Chef şi râzând la glume pe care Rosemary nu le putea urmări. Jena lipsei de familiaritate cu felul de mâncare dispăru în clipa în care mestecă prima bucată de gândac – fraged, savuros, un adevărat alint. Un pic asemănător crabului, doar că mai dens. Chiflele erau copioase şi fierbinţi, piureul dulce-acrişor, salata (culeasă din grădină în ziua aceea, i se spusese) crocantă şi revigorantă. Toate temerile ei despre mâncarea spaţială îi fuseseră înlăturate. Cu uşurinţă.

Odată ce foamea i s-a potolit suficient cât să înfulece într-un ritm mai normal, Rosemary observă scaunul gol şi setul de tacâmuri nefolosite care o separa de Corbin.

— Cine stă aici? întrebă.

— Ah, zise Dr Chef. O întrebare ceva mai complicată. Nimeni, teoretic, dar e păstrat pentru

Ohan.

Rosemary înregistră numele.

— Corect, Sissix a amintit că eal este nocturn, zise, alegând un pronume neutru.

Era singurul mod politicos atunci când nu se precizaseră identificatori de gen.

Ashby zâmbi şi scutură din cap.

— *Ei*. Ohan sunt o Pereche sianită. Mascul, dar, totuşi, „ei".

Rosemary îşi reaminti ecluza de etanşeizare. Lovey nu precizase un navigator, ci nişte *Navigator*. Mintea i-o luă razna, surescitată. Cultura sianită era structurată în jurul unui neurovirus denumit Şoptitor. Efectele Şoptitorului erau în mare parte necunoscute restului celor din AG (sianiţii interziceau cercetarea virusului de către alţii), dar ceea ce *se ştia* era că alterează funcţiile creierului gazdă. În măsura în care Rosemary reţinuse corect, toţi sianiţii erau infectaţi cu virusul la vârsta copilăriei, punct în care încetau să se mai refere la ei înşişi ca indivizi, ci mai degrabă ca entităţi plurale – o Pereche. După care erau încurajaţi să se răspândească în largul galaxiei, pentru a împărtăşi darurile Şoptitorilor cu alte specii care nu le-ar putea cunoaşte la prima mână (virusul încă mai avea până să sară şi la alte specii). Abilităţile Perechilor sianite de a raţiona în modalităţi în care alte rase nu erau capabile îi făceau să fie membri indispensabili ai proiectelor de cercetare, laboratoarelor ştiinţifice… şi navelor de tunelare. În toată brambureala sosirii la bordul lui *Wayfarer,* probabilitatea de a întâlni o Pereche sianită nu îi trecuse prin cap.

— Ei nu servesc cina cu noi? întrebă, încercând să-şi ascundă cât de tare îşi dorea să întâlnească această… persoană?… oameni?

Treaba cu pluralul urma să aibă nevoie de ceva antrenament.

Ashby infirmă cu un gest al capului.

— Perechile sunt paranoice cu sănătatea lor. Le e teamă de orice ar putea să afecteze inadecvat

Şoptitorul. Ohan nu părăsesc niciodată nava şi nu mănâncă aceeaşi mâncare ca noi.

— Deşi e complet igienică, te asigur, completă Dr Chef.

— De asta a trebuit să fiu fulgerată atunci când am acostat, spuse Rosemary. Lovey a menţionat că am nişte contaminanţi pe care nu îi poate suporta un anume membru al echipajului.

— Ah, da, zise Dr Chef. Trebuie să facem o actualizare la baza de date a imunoboţilor tăi. Ne putem ocupa de asta mâine.

— Nu e numai o chestiune de sănătate, zise Sissix. Perechile nu socializează prea bine, chiar şi cu alte Perechi. Ohan nu ies prea des din cameră. Sunt… Vei vedea când îi vei întâlni. Sunt pe propriul lor mic avion.

— La fel ai fi şi tu, dacă ai putea cartografia tuneluri în mintea ta, spuse Jenks.

— Însă Dr Chef mereu păstrează un tacâm şi pentru ei, oricum, adăugă Kizzy, mestecând cu spor. Pentru că e un dulce.

— Vreau să ştie că sunt oricând bineveniţi, spuse Dr Chef. Chiar şi dacă nu pot servi masa cu noi.

— Vaaaaiiiiii, ce scumpiii… se topiră Kizzy şi Jenks la unison.

— Tehnic vorbind, nici eu nu mănânc, explică Sissix.

Rosemary observase că, deşi Sissix luase câte un pic din toate, porţiile ei erau minuscule.

— Doar ciugulesc câte ceva de-a lungul zilei. Unul dintre beneficiile de a nu trebui să îmi menţin corpul cald e că nu am nevoie de prea multă hrană.

Zâmbi.

— Însă îmi place să stau cu toată lumea la masă, seara. E unul dintre obiceiurile umane preferate.

— Sunt de acord din toată inima, spuse Dr Chef, luând un alt gândac roşu de coastă. Mai ales din moment ce eu nu mănânc decât o dată pe zi.

Îşi balansă gândacul deasupra unui morman de carapace goale. Rosemary numără şase.

— Şi atunci ce mănâncă sianiţii? întrebă Rosemary.

Un murmur violent străbătu obrajii lui Dr Chef. Chiar şi cu anatomia sa nefamiliară, Rosemary avu impresia că era o expresie de dezgust.

— Pasta aia nutriţională respingătoare. Atât, doar tuburi şi tuburi din ea, trimise direct de pe planeta Sianat.

— Hei, n-ai de unde să ştii niciodată, spuse Jenks. Poate că e delicioasă.

— Nu, zise Kizzy. Cu siguranţă nu. Am şterpelit o dată un tub, pentru cercetare.

— *Kizzy*, se burzului Ashby.

Kizzy îl ignoră.

— Imaginaţi-vă ceva cu consistenţa unui unt de arahide uscat şi rece, dar fără absolut nicio savoare. Fără sare sau altceva. Am încercat să o ung pe pâine, dar s-a dovedit doar o risipă de pâine bună.

Ashby oftă.

— Şi toate astea venind de la o femeie care face crize când cineva aruncă *o privire* spre crevetele din oala ei.

— Hei, creveţii sunt o delicatesă rară, să ştii, se răţoi Kizzy ameninţându-l cu furculiţa.

— Sunt o gustare ieftină, zise Sissix.

— O gustare ieftină pe care o poţi lua numai din colonia mea, ceea ce îi face o delicatesă rară. Sunt lăzi întregi din tuburile cu pastă pentru Ohan în cala de marfă. Ştiam că nici măcar nu ar remarca dacă aş testa una din ele. Cerere şi ofertă.

— Nu asta înseamnă cererea şi oferta, zise Jenks.

— Ba sigur că da.

— „Cerere şi ofertă” nu înseamnă „te rog să furi obsesiv lucruri pentru că mai sunt grămezi care zac primprejur”.

— Adică te referi la asta?

Îşi întinse braţul şi şterpeli o chiflă de pe farfuria lui. Îndesă întreaga bucată în gură, forţând-o cu degetele, şi se apucă să se aprovizioneze cu altele din coşul de pâine.

Ashby se întoarse către Rosemary, ignorând războiul panificaţiilor.

— Aşadar, Rosemary, spune-ne câte ceva despre tine. Ai o familie acasă, pe Marte?

Rosemary luă calmă o gură de apă. Întrebarea îi făcea inima să bată cam ca un ciocan, însă urma să fie bine. Se antrenase pentru aşa ceva.

— Mda. Tatăl meu lucrează în import transpaţial, mama mea deţine o galerie de artă.

Era întrucâtva adevărat, lipseau doar câteva detalii vitale.

— Mai am o soră mai mare, dar ea locuieşte în Hagarem.

Adevărat.

— Lucrează pentru AG. Biroul de Alocări Resurse. Nimic extravagant, doar plimbă hârtii.

Adevărat.

— Oricum, nu suntem foarte apropiate.

Cu siguranţă adevărat.

— Şi unde ai crescut?

— Florence.

Adevărat.

Jenks îşi retrase concentrarea de la trânta chiflelor cu Kizzy. Fluieră, admirativ.

— Asta da bucăţică bună de investiţie imobiliară, spuse. Te tragi din familie cu bani.

— Nu chiar.

Minciună.

— E doar mai aproape de biroul tatălui meu.

Adevărat. Într-un fel.

— Am fost o dată în Florence, zise Kizzy. Când aveam doisprezece ani. Taică-meu a economisit şi a tot economisit ca să putem merge acolo la chestia de Ziua Rememorării. Pe toate Stelele, n-o să uit niciodată când toată lumea a dat drumul la lanternele alea, în mijlocul locului ăla uriaş.

Rosemary ştia la ce se referea. Piaţa Noii Lumi, centrul pentru adunări al Capitalei. O piaţetă largă, din piatră, străjuită de statuia eponimului oraşului, Marcella Florence, primul uman care a pus piciorul pe Marte.

— Toate chestiile alea mici, urcând şi urcând ca nişte nave minuscule. Credeam că e cel mai drăguţ lucru pe care o să îl văd vreodată, continuă Kizzy.

— Eram şi eu pe-acolo, chiar atunci, spuse Rosemary.

— Du-te de-aici, nu te cred!

Rosemary râse.

— Nu cred că cineva a avut cum să rateze Festivalul Tuturor Poveştilor.

Mai exact, tatăl ei fusese unul dintre sponsorii principali ai evenimentului, dar consideră de cuviinţă să omită aspectul ăsta. Ziua Rememorării era o sărbătoare umană comemorând ziua în care ultimul pământean a părăsit Terra – ziua în care umanii au lăsat definitiv în urmă inospitaliera lor planetă mamă. Sărbătoarea îşi avea originea într-un obicei exodian, însă Ziua Rememorării a câştigat repede popularitate atât în Republica Solară, cât şi în coloniile extrasolare. Festivalul Tuturor Poveştilor marcase bicentenarul Zilei Rememorării, iar evenimentul colateral a fost organizat cu un efort comun al oficialilor solanieni şi exodieni. Practic întreaga diaspora a participat, până la ultimul agent şi birocrat. Festivalul a fost menit să reprezinte un gest de prietenie şi unitate a unei specii fracţionate, o recunoaştere a faptului că, în ciuda dificultăţilor dintre părţi, pot lucra împreună pentru un viitor galactic mai luminos. Nu că ar fi avut vreun efect. Diaspora era încă ineficientă în Parlamentul AG. Harmagienii aveau bani. Aeluonienii aveau armată. Aandriskienii aveau diplomaţie. Umanii aveau argumente. Niciun festival, indiferent cât de extravagant, nu putea schimba starea de fapt. Dar fusese o petrecere reuşită, măcar.

Kizzy rânji la Rosemary.

— Poate ne-am zărit lanternele una alteia. Oh! Ai luat una din îngheţatele alea de-acolo? Cele cu lapte adevărat, în caserolele alea crocante, acoperite pe de-a întregul cu dulceaţă de fructe de pădure şi bucăţele de ciocolată?

— Uuu, asta sună dulce, zise Dr Chef.

— Dacă memoria mă ajută, am avut două din ele, spuse Rosemary.

Zâmbi, sperând că aşa masca vuietul dorului de casă care îi cuprinsese pieptul. Muncise atât de mult ca să se îndepărteze, sărise prin atâtea inele, petrecuse atât de multe nopţi nedormite temându-se că va fi prinsă, şi totuşi… totuşi erau gândaci pe farfurie, şi plase de progravitat sub tălpi, şi o masă plină cu necunoscuţi care nu aveau de unde să cunoască ceea ce lăsase ea în urmă. Se afla în spaţiul deschis, acum, departe de tot şi de toate lucrurile care îi erau familiare.

— Dacă tot aţi adus vorba de dulciuri, interveni Dr Chef, lăsându-şi – în sfârşit – furculiţa jos, cine vrea desert?

Chiar dacă stomacul ei era pe cale să plesnească de plin ce era, Rosemary găsi uşor loc pentru trei dintre ceea ce Dr Chef numea „prăjituri de primăvară" – delicate, crocante, semănând cu migdalele, presărate cu un sos iute pe care nu l-a putut identifica. Nu chiar îngheţată cu fructe de pădure ca la Ziua Rememorării, dar nimic nu le-ar fi putut întrece, oricum.

După ce a ajutat la strânsul mesei, Ashby se aşeză pe una dintre băncile răspândite în grădină. Îşi scoase scribul şi muşcă din ultima prăjitură de primăvară. Prerogativa căpitanului.

Gesticulă înspre scrib, direcţionându-l către unul dintre fluxurile Comisiei de Transport. „În curs de conectare", sclipi pe ecran. „Verificare acces". Pe măsură ce bara de progres lucra, aruncă o privire înapoi în bucătărie. Dr Chef se afla în spatele tejghelei, arătându-i lui Rosemary cum să suprapună farfuriile murdare în spălător. Părea atentă, dar un pic pierdută. Ashby zâmbi în sinea lui. Primele zile erau mereu cele mai grele.

Sissix se apropie, cu o cană de ceai în mână.

— Deci, întrebă ea încet, făcând un scurt gest cu capul către bucătărie.

Ashby îi făcu loc pe bancă.

— Totul bine până acum, zise pe sub bărbie. Pare suficient de prietenoasă.

— Am o presimţire bună legată de ea, zise Sissix, aşezându-se.

— Da?

— Da. Adică e un pic… of, Stele, nu e niciun cuvânt potrivit pentru ea în klipiană. *Issik.* O ştiai p-asta?

Ashby scutură din cap. Putea să se descurce cu reskitkishiana, dacă era vorbită rar, însă vocabularul lui nu era prea bogat.

— Literal, înseamnă „moale ca oul". Ca pielea unui pui de ghioace, când sparge prima dată coaja.

— Aha, înţeleg. Atât de… neexperimentată?

Medită scurt.

— Da, dar nu chiar. Implică faptul că te vei întări în timp.

El încuviinţă, privind fugar la solzii ei.

— Sunt sigur că aşa o să facă.

— Vezi, asta e chestia cu a fi *issik*. Dacă pielea nu ţi se întăreşte…

Îşi lăsă limba să-i atârne din gură şi imită un sunet de înecat. Râse.

Ashby îi aruncă o privire îngrijorată.

— Totuşi, vorbim despre *bebeluşi*, aici.

Ea oftă.

— Voi, mamiferele, zise cu o exasperare drăgăstoasă.

Îşi odihni tâmplele pe umărul lui şi îi puse mâna pe genunchiul ei. Venind de la un uman, gestul ar fi fost considerat intim, dar el se obişnuise să-l primească des de la Sissix. Asta era versiunea ei de relaxare.

— Tot mai încerci să ne găseşti ceva după? întrebă ea, indicând spre scrib.

Fluxul se conectase, afişând un tabel concis al ofertelor de contractare.

— Doar verific să văd ce mai e disponibil.

— Nu vei ajunge departe cu fluxul ăsta.

— De ce?

— Pentru că astea sunt angajamente de nivel superior.

Se putea citi amuzamentul în tonul ei.

— Eşti obosit.

— Nu, zise el. Doar că… mă uit şi pe-aici.

Şi-ar fi dorit să lase explicaţiile la atât, dar simţea privirea ei întrebătoare.

Expiră adânc.

— Una singură din astea se plăteşte mai bine decât toate ultimele noastre trei însărcinări luate laolaltă.

— Navele mari primesc sume mari, spuse ea. Aşa a fost mereu mersul lucrurilor.

— Nu ai nevoie de o navă *mare*. Doar de o navă bine echipată.

Privi în jur, prin grădină. Lăzi reciclate, o fereastră de la recuperări, ghivece de mâna a doua.

— Cu îmbunătăţirile potrivite, putem începe să aplicăm la operaţiunile de nivelul ăsta.

Sissix începu să chicotească, dar se opri când îi văzu faţa.

— Vorbeşti serios?

— Nu ştiu, spuse Ashby. Mă gândesc dacă nu cumva mă simt atât de confortabil cu munca noastră, încât undeva pe drum am încetat să consider posibil mai mult de atât. Şi, teoretic, am putea. Suntem suficient de capabili. Suntem suficient de buni.

— Suntem, zise Sissix încet. Însă aici nu vorbim despre câteva noi circuite. Am avea nevoie de un nou alezaj, iar numai asta te-ar costa din start profitul unui an standard întreg. Aş vrea un nou panou, pentru că cel de acum e deja suficient de înţepenit aşa cum e. Ar trebui un stoc mai mare de alge, mai mulţi stabilizatori, mai multe balize… Iartă-mă. Nu încerc să-ţi calc în picioare visul.

Îi adresă cu ghearele un scărpinat prietenos pe genunchi.

— Bine, hai să zicem că ai economisit suficient, reluă ea, şi ne-am echipa cum trebuie şi am putea lua însărcinări de nivel superior. La ce ţi-ar folosi?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că de ce *ai vrea* aşa ceva, în afară de orice ţi-o fi spus Yoshi de ţi-a intrat sub piele?

El îşi ridică sprâncenele şi zâmbi afectat.

— De unde ştii?

Ea râse.

— Doar ghiceam.

Ashby se scărpină în barbă şi se gândi. Pentru *ce* i-ar trebui? După ce a plecat de acasă, acum atât de mulţi ani în urmă, uneori se întreba dacă s-ar mai reîntoarce la Flotă ca să crească copii sau dacă s-ar aşeza la casa lui în vreo colonie pe undeva. Însă era un spaţial până în măduva oaselor, şi avea o mâncărime pentru hoinărit. Pe măsură ce anii au trecut, gândul de a-şi întemeia o familie s-a estompat. Avantajul unei familii, crezuse el mereu, era să te bucuri de experienţa de a aduce ceva nou în univers, pasându-ţi cunoştinţele şi văzând o parte din tine continuând să trăiască. A ajuns să considere că viaţa sa în spaţiu acoperea acea nevoie. Avea un echipaj care se baza pe el şi o navă care continua să crească şi tunele care vor fi dăinuit timp de generaţii. Pentru el, asta era suficient.

Dar era oare suficient ce avea acum? Era mulţumit, desigur, dar *putea* mai mult. Putea construi lucruri mai mari, care să ajute un număr mai mare de oameni. Le putea da alor săi o porţie mai mare din profit, ceea ce îşi propusese de mult şi lucru pe care ei cu prisosinţă îl meritau. Nu împărtăşea aroganţa lui Yoshi, dar nu putea tăgădui ideea că un căpitan uman care să ducă la bun sfârşit munci care tradiţional fuseseră rezervate speciilor fondatoare venea cu un sentiment de mândrie inerent. Putea…

— Ah, nu c-aş schimba subiectul, însă voiam să îţi spun, zise el. Am primit azi de la Tessa un mănunchi video. Ky a început să meargă.

— Asta e minunat! zise Sissix. Spune-i că îi trimit felicitările mele, completă, după care se opri, încurcată. Bine, să fiu sinceră, mereu uit că vouă vă

ia atât de mult ca să mergeţi în două picioare. Mereu când mi l-am imaginat pe nepotul tău, îl vedeam deja fugind de colo, colo.

Ashby râse.

— Va face şi asta cât de curând.

Va face, fugărindu-şi sora mai mare, zdrelindu-şi genunchii, rupându-şi oasele, arzând o cantitate din ce în ce mai mare de calorii. Tessa mereu protesta când Ashby îi trimitea credite, însă nici nu a zis niciodată în mod direct că le refuză. La fel, nici tatăl lui, care încă mai avea probleme cu vederea, în ciuda repetatelor operaţii. Ceea ce avea nevoie era un implant optic, aşa cum Tessa avea nevoie de mâncare mai sănătoasă pentru copiii ei decât cea posibilă din slujba în cala de marfă a Flotei.

El putea mai mult de atâta.

Ziua 130, anul 306 Standard AG

……………………………………………………

DETALII TEHNICE

Sunetele înfundate ale unor boxe îl întâmpinară pe Jenks în timp ce mergea prin coridoarele din cala motoarelor. Notele joase răsunau ca un ecou printre ţevile care se întindeau de-a lungul tavanului. Urmări sunetul tobelor, naiurilor, corzilor de chitară, tânguirea vocilor harmagiene… şi un de netăgăduit falset al unei femei umane care cu siguranţă nu făcea parte din înregistrare.

Intră în zona camerei de control. Aici era bârlogul lui Kizzy, un spaţiu foarte bine iluminat, umplut cu bancuri de lucru îngropate în piese de schimb, cutii etichetate manual şi jumătăţi de proiecte abandonate. Un dulap cu unelte străjuia una dintre intrări, umplut cu tot soiul de instrumente imaginabile. Două fotolii verzi, cu ţesătura lor roasă acoperită de petice, se odihneau strategic lângă ţevile calde ce pompau combustibilul uzat către cuvele de procesare de sub. Între scaune se afla un brasaj pentru mek, cuplat artizanal cu una dintre liniile principale de alimentare ale motorului. Avea nevoie de o curăţare.

Techi-mec'a însăşi era suspendată de o scară de lucru, cu capul şi mâinile îndesate în gaura unui panou de pe tavan. Şoldurile ei ţineau ritmul percuţiei tobelor. Îşi coordonase mişcările pe vibraţiile muzicii, unduindu-se pe măsură ce treaba înainta.

— Pocneşte-i în faţăăăăă… Maimuţelor le place şi looooor!

— Bună, Kizzy, zise Jenks.

— Mâncaşi o ha-har-Monìcăăăăă! Şosete – îmi vin – cu pălăria!

— Kizzy.

O unealtă zdrăngăni pe podea. Mâinile lui Kizzy se strânseră într-un pumn pe măsură ce melodia crescuse într-un crescendo fulminant. Dansa pe

scara care se bălăngănea, cu capul încă înfipt în tavan.

— Şosete! Îmi vin – cu pălăria! Şosete! Îmi vin – cu pălăria! Păşeşte pe – nişte – dulci – friganeeeeele! Şosete! Îmi vin – cu pălăria!

— Kizzy!

Kizzy îşi scoase capul. Apăsă cu mănuşa butonul prins la talie şi reduse volumul din boxe.

— Ce-i?

Jenks îşi arcui o sprânceană.

— Măcar ai *vreo* idee cum se cheamă cântecul ăsta?

Kizzy clipi des.

— „Şosete îmi vin cu pălăria”, zise ea.

Reveni cu capul în tavan, terminând ceva de înşurubat.

— *Shoshet'e Maev'in KhePhalhara*. E interzis în Protectoratul Harmagian.

— Nu suntem în Protectoratul Harmagian.

— Dar ştii despre ce e vorba în cântec?

— Ştii că nu vorbesc hanto.

— E despre cum să le-o tragi familiei regale harmagiene. Cu detalii glorioase.

— Ha! Ce chestie. Deja îmi place şi mai mult.

— Se pare că melodia asta a stârnit răscoala din *Shosh'et* de anul trecut.

— Aha. Păi, dacă trupa asta îşi urăşte conducerea *atât de mult*, mă îndoiesc că le-ar păsa că inventez eu propriile cuvinte. Nu mă pot cenzura cu ale lor „versuri corecte”. Să mă fut în el de sistem. Deci, care-i treaba? mai zise ea icnind în timp ce se lupta cu o valvă înţepenită.

— Am nevoie de bobina pentru circuitul axial şi habar nu am unde-ai pus-o.

— Trusa din partea stângă.

Jenks privi dintr-o parte în alta.

— Stânga mea sau stânga ta?

— Stânga mea. Ba nu. Stai. Stânga ta.

Jenks merse către bancul de lucru, târşâi o cutie goală şi se cocoţă pe ea, să vadă. Grămezile de resturi care acopereau blatul se amestecaseră,

creând o nebuloasă-morman. Răscoli prin ea. O încrengătură a unui furtun de alimentare cu trei joje. O pungă pe jumătate mâncată, cu creveţi iuţi („Iuţi ca apocalipsa”, anunţa eticheta). Un amestec de căni murdare. Mai multe seturi de planşe, cu adnotări şi mâzgăleli pe ele. O casetă nedesfăcută cu… Jenks se opri şi îşi ridică fruntea către Kizzy.

— De curiozitate, zise, ce faci acolo?

Kizzy îi arătă palmele. Mănuşile ei de lucru erau ornate cu o mâzgă verzuie şi densă.

— Chepengul rezidual e înfundat.

El se uită înapoi la cutia de pe blat.

— Ai putea să rezolvi asta în trei timpi şi trei mişcări dacă ai folosi nişte fixoboţi.

— N-am niciun bot.

— Hm, atunci cutia asta cu boţi la care mă uit e mai exact *ce?*

Capul lui Kizzy reapăru. Privi cruciş către blat.

— Ah, boţii ăia.

Dispăru din nou în tavan.

El trecu un deget pe ambalaj. Buricul degetului i se murdări de praf.

— Nici măcar n-ai deschis-o vreodată.

Logo-ul companiei producătoare îi sări în ochi.

— Dumnezeule mare, Kiz, ăştia sunt boţi Tareska! Ai idee cât de ultimul-răcnet sunt?

— Boţii sunt plictisitori, spuse ea.

— *Plictisitori*.

— Îhî.

Jenks clătină din cap.

— Cândva demult, rasa umană ar fi făcut moarte de om ca să pună mâna pe puterea de calcul din ăştia micii de-aici – *la propriu omorât* –, iar tu îi ţii îngropaţi sub ronţăieli mucegăite. De ce i-ai mai luat, atunci?

Un rotocol de mâzgă alunecă dincolo de panou şi se împrăştie pe podea.

— Dacă o să ne găsim cândva într-o situaţie cu totul şi cu totul extra-fututã, în care tu n-ai putea să mă ajuţi, iar Lovey n-ar putea să oprească nimic,

atunci o să-i folosesc. Slavă Spaţiului Mare, asta n-o să se întâmple niciodată.

Luă o unealtă de la centură şi se întinse pe vârfuri. Ceva metalic protestă.

— *Curu' mă-tii*, *mergi*, dobitoc nenorocit!

Jenks dădu la o parte un tub gol de lipici şi găsi bobina. Şi-o prinse la propria centură.

— Apropo, filtrul de aer e finalizat. Mă duc să verific cu Lovey. Vrei să dai totul gata înainte să te culci?

Se auzi un răspuns, dar era înăbuşit sub zăngănit şi înjurături şi mâzgă picurând. Jenks zâmbi şi ieşi din cameră. Kizzy rămase în tavan, murdară şi profană. Jenks ştia că pentru ea cele de acum erau nişte clipe încântătoare.

Mai erau şi alte Lovelace prin lume, desigur. Codul ei sursă putea fi cumpărat de la orice dealer de AI. Probabil că erau zeci de versiuni ale ei călătorind prin galaxie – poate sute, nu era sigur. Dar nu erau ea. Lovey pe care Jenks o cunoştea fusese formată de către *Wayfarer* într-un mod unic. Personalitatea ei fusese modelată de fiecare experienţă pe care ea şi echipajul au petrecut-o împreună, de către fiecare loc prin care au trecut, fiecare conversaţie pe care i-au împărtăşit-o. Şi, sincer, se gândi Jenks, nu la fel s-ar putea spune şi despre persoanele compuse din materie organică? Nu erau cu toţii născuţi rulând Platforma de Bază Umană, care se modela şi se schimba pe măsură ce timpul trecea? În ochii lui Jenks, singura diferenţă reală între dezvoltarea mentală a umanilor şi a AI-urilor era viteza. Învăţase să meargă şi să vorbească şi să mănânce şi tot restul de lucruri esenţiale înainte să înceapă să aibă un simţământ al identităţii. Lovey nu trebuia să îşi facă griji pentru astfel de treburi. Nu fusese nevoie pentru ea să petreacă ani întregi învăţând cum să monitorizeze sistemele sau cum să întrerupă circuitele. Îşi începuse viaţa cu întreaga maturitate şi cu toate cunoştinţele de care avea nevoie pentru a-şi face

munca într-un mod cât mai competent. Însă, în cei trei ani standard de când fusese instalată, devenise cu mult mai mult decât o simplă AI a unei nave. Devenise ceva cu adevărat minunat.

— O zi bună?

El rânji.

— Ştii bine cum mi-a fost ziua.

Lovey avea camere şi senzori peste tot. Îşi păstra vigilenţa tot timpul. Era reconfortant să ştii că un accident sau o vătămare a cuiva nu ar fi trecut neobservate, chiar şi în cele mai îndepărtate cotloane. Lovey era mereu prezentă ca să ajute. Dar era şi genul de situaţie care te determina să te abţii să te scarpini la ouă sau să te scobeşti în nas. Să ai o AI împrejur te obliga să adopţi bunele maniere.

— Totuşi, îmi face plăcere să îmi povesteşti tu.

— Bine. A fost o zi bună. Cred că suntem pregătiţi pentru străpungerea de mâine. Totul funcţionează corect, din ce-mi dau eu seama.

— Ce părere ai despre Rosemary?

— Pare de treabă. E greu să zic. E un pic cam tăcută şi a fost cam greu de urnit. Cu toţii vom avea nevoie de ceva vreme ca să o cunoaştem.

— M-am simţit atât de prost că a trebuit să o fulger când a sosit la bord… Părea răvăşită după aia. Nu e ceva plăcut cu care să întâmpini pentru prima dată pe cineva.

— Sunt sigur că a înţeles că tu doar îţi făceai treaba.

Jenks o luă de-a lungul panourilor peretelui, cercetând după eventuale beculeţe roşii care ar fi însemnat probleme. Lovey nu îl avertizase despre nicio situaţie anormală, însă dacă ceva într-adevăr ar fi funcţionat anormal poate nu ar fi fost capabilă să îi spună. Făcea turele astea de două ori pe zi, pentru orice eventualitate.

— Crezi că este drăguţă?

Jenks ridică un pic bărbia către cea mai apropiată cameră de vedere, apoi privi la loc spre unul dintre circuitele ei de analiză. Filamentul era vechi; va trebui să fie înlocuit în vreun decimal şi ceva.

— Da, probabil. Nu gen „m-a dat pe spate de frumoasă”, însă, dacă aş fi o doamnă, aş fi mulţumită să arăt ca ea.

Se urcă pe o banchetă de acces şi examină rândul de sus al circuitului.

— De ce întrebi?

— Pare genul de care ai zice că e frumoasă.

— Cum aşa?

— Îţi mai aduci aminte simularea aceea de aventură pe care ai jucat-o acum doi ani? *Căderea Soarelui Negru?*

— Desigur. Grozavă simulare. Sunt arheologi care încă mai spun că nu pot face diferenţa între ruinele arkaniene din simulare şi cele din realitate.

— Îţi mai aduci aminte linia romantică pe care ai selectat-o?

— Care îi era numele… Mia. Da, un personaj foarte bine scris. Mi-a plăcut mult cum i-a fost redactată povestea.

— Hmmm. După care mi-am dat seama când a acostat Rosemary pe navă că are un zâmbet foarte plăcut şi cârlionţi scurţi, la fel ca Mia. Deci, m-am gândit că ţi-ar fi pe plac.

Jenks chicoti.

— O concluzie suficient de solidă, nu mă gândeam că ţii rostul la astfel de lucruri.

— Îmi place să ştiu ce îţi place.

— Îmi place de tine.

Jenks se dădu jos de pe scaun, aşeză bobina şi merse către galerie. Inspecţia putea să mai aştepte. Îşi puse puloverul gros care era împachetat de muchia galeriei, acolo unde îl lăsase ziua trecută. Coborî spre nivelul camerei cu temperatură controlată, un contrast răcoros cu galbenul cald ce pulsa din nucleul lui Lovey.

— Dacă *aş fi* zis că e drăguţă, te-ar fi deranjat?

Lovey râse.

— Nu. Gelozia este stupidă.

— Doar pentru că e stupidă, asta nu înseamnă că nu o poţi simţi.

— Adevărat, însă ce sens ar avea să fiu geloasă pe cineva care are un chip? Sau sâni, şolduri şi tot pachetul. Jenks, voi sunteţi concepuţi încât să priviţi trupurile drept ceva atractiv. Delectaţi-vă cu ele.

Luă o pauză, după care continuă:

— Dacă ar fi fost legal pentru mine să am un corp, cum ai vrea să arate?

— Păi, bună întrebare, zise Jenks. Nu m-am gândit la asta.

— Mincinosule.

Jenks se aşeză şi se sprijini de perete. Putea simţi uşoarele vibraţii ale sistemului ei de răcire bâzâind de scalpul său. Desigur, se gândise la Lovey având un trup. De multe, multe ori.

— Ce fel de corp ai vrea să ai? replică Jenks. Asta e mult mai important.

— Nu sunt sigură. De-asta am fost atentă la ce eşti *tu* atent. Nu ştiu ce înseamnă să fii în orice altă formă decât cea pe care o am acum, aşa că îmi este greu să îmi exprim dorinţele în direcţia asta. Nu e ca şi cum sunt toată ziua ţintuită locului aici dacă nu am picioare.

— Spune-o celor de la PSD.

Prietenii Sapienţilor Digitali era una dintre acele organizaţii care avea inimile în locul potrivit, dar capetele puternic înfipte în fund. Pe hârtie, Jenks credea în mare cam în aceleaşi lucruri, mai exact faptul că AI-urile erau persoane sapiente demne de a căpăta aceleaşi drepturi juridice precum toţi ceilalţi. Însă PSD se raporta complet greşit faţă de situaţie. Pentru început, nu aveau mai deloc tehnicieni în rândurile lor. Ignorau ştiinţa efectivă din spatele cogniţiei artificiale, în favoarea unei grămezi de aiureli sclifosite, din care rezulta că AI-urile ar fi nişte suflete organice închise în cutii de metal. AI-urile nu erau deloc aşa. Să compari o AI cu un sapient organic era ca şi cum ai compara un uman cu un harmagian. Puteai găsi nişte similitudini, iar ambii meritau acelaşi grad de respect, dar, sub capotă, operau în moduri fundamental diferite. Jenks era întru totul de acord cu recunoaşterea

drepturilor cuvenite AI-urilor, însă inabilitatea celor din PSD de a discuta despre minţile digitale cu măcar o urmă de acurateţe era mai degrabă un handicap, decât un avantaj. Modul lor sacramental de a se purta în timp ce împrăştiau informaţii greşite era o cale groaznică pentru a câştiga o dezbatere, în fapt o modalitate foarte potrivită pentru a înfuria oamenii.

— Exact la asta m-am referit, zise Lovey. Se comportă ca şi cum toate AI-urile vor un trup. Eu presupun ca da, vreau, însă asta nu înseamnă că toţi vrem. E o preconcepţie organică incredibilă ideea că dulceaga voastră existenţă fizică este un fel de culme spre care aspiră orice sistem programat. Fără supărare.

— N-am de ce.

Jenks reflectă un moment, după care continuă:

— Asta e o situaţie ipotetică, nu? Noi presupunem că trupurile organice sunt minunate, toţi ceilalţi şi le-ar dori, după care ne ducem să ne facem operaţii transgenetice, ca să arătăm mai tineri sau mai subţiri sau cine ştie cum.

— Ţi-ai făcut şi tu câteva modificări. Nu chiar trans-uri, şi totuşi. Crezi că e ceva diferit de cum îşi doreşte careva să fie mai tânăr? Nu toate operaţiile corporale ţin de vanitate?

— Hmmm, zise Jenks, resimţind în urechi acea apăsare.

Îşi reaminti înţepătura iute a acului coborând tuşul sub pielea lui.

— E o întrebare foarte bună. Habar nu am, continuă el lovindu-şi uşor buzele cu vârful degetelor. Ştii bine că sunt iritat când vine vorba de transuri, aşa că presupun că opinia mea nu e chiar obiectivă. Însă cred că treburi de genul transuri anti-îmbătrânire îşi au cauza dintr-o lipsă acută de respect de sine, pentru că simţi că nu eşti suficient de bun aşa cum eşti. Tot ce mi-am făcut la corp am făcut-o din dragoste. Serios. M-am tatuat ca reamintire a unor anumite locuri şi întâmplări, însă, în cele din urmă, tot ce mi-am făcut a fost un fel de

a spune că ăsta e corpul *meu*. Că nu vreau corpul pe care toţi ceilalţi mi-au spus că ar trebui să îl am. Dr Chef e singurul medic pe care l-am cunoscut şi care nu mi-a spus *vreodată* că viaţa mea ar fi mai uşoară dacă mi-aş pune nişte transuri. Ştii tu, ca să am o înălţime *normală*. La dracu' cu ei! Dacă mi-aş face cândva modificări fizice, ar fi modificări care ar veni din propria mea iniţiativă.

— La fel cred şi eu, spuse Lovey. Chiar dacă pentru mine e un subiect controversat. Orice discuţie despre trupuri este în cazul meu în întregime ipotetică până ce nu se schimbă vreo lege, ceva.

— Ai vrea cu adevărat să ai un trup? zise el, ezitând şi simţindu-se un pic jenat de ce urma să o mai întrebe. Nu ai vrea doar datorită mie, nu?

— Nu. M-am tot gândit şi nu cred că argumentele pro ar echilibra pe cele contra.

— Ok, îşi încrucişă Jenks mâinile pe burtă. Mai întâi argumentele contra.

— Contra. Te poţi afla doar într-o singură cameră deodată. Incapabilă să te uiţi şi în interiorul navei, şi în afara ei, în acelaşi timp. Necesitatea de a îmi cupla în mod fizic creierul în Reţea de fiecare dată când aş vrea să caut ceva anume. Sau, da, aş putea folosi un scrib, bănuiesc, însă asta pare o modalitate foarte *lentă*.

— Mereu am fost invidios pe chestia asta, spuse Jenks.

Pentru Lovey, verificarea unei referinţe sau parcurgerea unor fluxuri erau la fel de simple ca activarea acelui proces cognitiv ce avea acces la Reţea. Mereu îşi imagina că e ca prezenţa unei întregi biblioteci descărcate în mijlocul minţii tale, plină de cărţi pe care le poţi citi în câteva secunde.

— Sincer, cred că majoritatea argumentelor contra provin din problemele de percepţie şi de conştientizare spaţială. De aceea consider că argumentele contra au mai multă greutate. Sunt mult mai variate. M-aş putea obişnui să am doar un

singur set de ochi, presupun. Ar putea fi odihnitor. Sau plictisitor, nu sunt sigură.

— Poate câte un pic din fiecare. Hai să vedem care sunt cele pro.

— Să pot părăsi nava. Ăsta e unul important. Nu simt că îmi lipseşte deocamdată, în starea în care mă aflu acum, dar se pare că vă distraţi de minune de fiecare dată când faceţi vreo vizită unei orbite sau coborâţi la solul vreunei planete.

— Şi altceva?

— Să iau cina cu echipajul. Conversaţii faţă-n faţă. Să privesc spre cer de la sol.

Luă o pauză, după care reluă:

— Să am capacitatea de a îţi fi un adevărat companion. Ştii tu, sub orice aspect.

Chiar şi aşezat, Jenks simţi cum i se înmuiară picioarele.

— E un mod frivol de a gândi, oftă Lovey, ţinând cont de cum stau lucrurile în momentul ăsta. Dar, chiar şi aşa, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Care întrebare?

— Ce fel de trup ai vrea să am? Sau, mai bine zis, ce-ai considera tu *drăguţ?*

— Asta e cam… Nu sunt sigur că pot rezuma uşor. Depinde foarte mult de persoană.

— Hmmm. Ok, atunci cum arătau femeile cu care te-ai acuplat?

Jenks lăsă să-i scape un râs sincer.

— Faci cumva o bază de date nouă?

— Poate, spuse ea după o scurtă pauză.

Jenks zâmbi afectat.

— Lovey, dacă ai putea avea un corp, ar trebui să arate aşa cum *tu* ţi l-ai dori.

El se relaxă înapoi de perete şi îşi trecu degetele peste un mănunchi de cabluri.

— Te-aş considera drăguţă indiferent de ambalaj.

— Pe toate Stelele, eşti plin de vrăjeală, râse Lovey. Dar d-asta îmi şi eşti atât de drag.

Conţinut flux: *Fibra* – Sursa ta oficială pentru noutăţile Flotei Exodiene (Public/Klipiană)

Denumire articol/Data: Sumarul ştirilor de seară – Galactic – 130/306

Criptare: 0

Cale către traducere: 0

Transcriere: [vid: text]

Identificator: 7182-312-95, Ashby Santoso

Salutări şi bun venit la ştirile noastre de seară. Sunt Quinn Stephens. Începem sumarul din această noapte cu noutăţile Flotei.

Ziua de ieri a reprezentat cea de a patra comemorare a dezastrului de la Oxomoco. Evenimente memoriale au fost ţinute de-a lungul întregii flote, în comemorarea decesului celor 43.756 de exodieni care şi-au pierdut viaţa după prăbuşirea unui transportor, provocat de colapsarea pe Oxomoco a unui reazăm şubrezit, fapt care a condus la o decomprimare rapidă a mai multor niveluri de habitat. Ieri, toate navele principale ale Flotei şi-au stins luminile timp de două minute, la ora 14.30, ora accidentului. Dezastrul a fost de asemenea comemorat anul acesta pe Marte, prin dezvelirea unei statui memoriale la Grădina Botanică Samurakami. Preşedintele marţian Kevin Liu a fost prezent la ceremonie şi a dedicat memorialul „familiilor de la bordul Oxomoco-ului şi tuturor curajoşilor noştri fraţi şi surori ai Flotei." Amiralul Ranya May a mulţumit guvernului marţian pentru gest, declarând că „Ambele noastre societăţi au renunţat să mai întoarcă privirea de la necazurile care se abat asupra celeilalte. Acest fapt este rezultat al lungului drum pe care l-am străbătut în eforturile comune de a micşora distanţa ce ne separă".

Alte ştiri ale Flotei: temerile legate de epidemia de marabunta de la bordul navei Newet în sfârşit s-au risipit. Ultimului pacient i-a fost permisă ieşirea din carantină, iar fişa sa medicală nu mai indică niciun pericol. Ofiţerul Flotei însărcinat cu Sănătatea este încrezător că nicio urmă a virusului nu se mai află la bordul navei. O declaraţie emisă în această dimineaţă reaminteşte tuturor rezidenţilor şi pasagerilor Flotei faptul că este necesară programarea regulată la propria divizie medicală şi upgradarea corespunzătoare a imunoboţilor. De asemenea, se atrage atenţia asupra riscului la care se supune cineva în cazul apelării la clinici de implant nelicenţiate. Se crede că virusul marabunta a fost adus la bordul Newet de către un individ care a patronat recent o clinică de implanturi dintr-o colonie de graniţă. Ca răspuns la epidemie, Oficiul Sanitar lucrează asiduu la upgradarea scanerelor din calele de andocare de-a lungul întregii

flote, pentru a putea detecta mai rapid persoanele care poartă boţi pirataţi.

Următorul decimal va avea loc cea de a 31-a ediţie a festivalului anual Prăjeala Gândacului, de la bordul navei Dou Mu. Oficiul de Transport anticipează o creştere semnificativă a traficului navetelor şi întârzieri de andocare pe întreaga durată a festivalului. Toate persoanele ce călătoresc între nave sunt rugate să îşi planifice corespunzător sejururile, chiar dacă nu intenţionează să participe la festival.

În secţiunea de ştiri din Republica Solară, fostul CEO al Phobos Fuel, Quentin Harris al Treilea, a fost în mod oficial pus sub acuzare pentru trafic de armament, conspiraţie şi crime împotriva sapienţialităţii. Harris e suspectat că ar fi instrumentat un grup infracţional de trafic de arme interzise – inclusiv targhetoare-genetice –, destinate mai multor clanuri toremiene, în momentul de faţă implicate într-un război civil. Harris a fost arestat în dimineaţa acestui standard, după ce un pachet de documente demonstrând implicarea sa în grupul de traficanţi a fost urcat pe mai multe servere ale Reţelei. Harris susţine că dovezile au fost falsificate de către rivali de afaceri, pledând nevinovat.

Între ştirile coloniilor umane independente: construcţia unei noi uzine de reaquavificare pe Seed a fost oprită ultimul decimal după descoperirea unor artefacte arkaniene antice. O scanare din satelit a confirmat prezenţa unor extinse ruine arkaniene de-a lungul regiunii Refugiul Foothill. Deşi comunitatea academică AG este entuziasmată de importanţa sa istorică, descoperirea a cauzat deja probleme pentru municipalitatea din Seed, care suferă de lipsă acută de surse de apă. Universitatea Alexandria şi Institutul Hashkath pentru Migraţie Interstelară au compus o echipă mixtă de studiere a sitului. Guvernul municipal al Seedului a emis o cerere oficială de ajutorare adresată diasporei, în speranţa de a primi fondurile necesare achiziţiei unor aquavificatoare mobile, ca măsură de urgenţă.

Ştiri galactice: războiul de la graniţa Hok Press continuă să se intensifice pe măsură ce trupele aeluoniene intră în cel de al treilea an standard de conflict armat cu Sinergia Rosk. Moartea a douăzeci şi şase de civili AG pe Kaelo a fost raportată în această dimineaţă, în urma unui şir de bombardamente roskiene. Deşi guvernul aeluonian a dezvăluit foarte puţine detalii privind eforturile militare, informaţiile din zonă indică faptul că există o creştere în numărul de trupe dispuse în întreaga regiune Kaelo.

Cu acestea, terminăm ştirile serii. Ştirile dimineţii vor fi gata pentru a fi accesate la ora 10 mâine dimineaţă. Pentru o detaliere a noutăţilor şi multe alte ştiri exclusive, disponibile atât în format video, cât şi text, conectaţi-vă la fluxul Fibrei prin intermediul scribului sau al implantului neuronal. Vă mulţumim pentru atenţie şi vă dorim un zbor cât mai în siguranţă.

Ziua 131, anul 306 Standard AG

…………………………………………………

STRĂPUNGERE ÎN ORB

Micul dejun fusese pregătit deja pe masa din bucătărie atunci când Rosemary se reîntoarse de dimineaţă în Acvariu. Două boluri mari cu fructe (depozitate în stazie, după aspectul palid al pieliţelor), un coş cu nişte pateuri nefamiliare şi o tavă fierbinte cu un fel de terci de ceva maro-închis. Dr Chef stătea în spatele tejghelei, mărunţind legume cu două mâinipicioare, uscând tacâmuri cu o altă pereche. Obrajii îi erau aprinşi când se apropie.

— Bună dimineaţa, zise el. Cum ai dormit?

— Nu rău deloc, zise ea, cocoţându-se pe scaun. M-am trezit totuşi de câteva ori, un pic confuză.

Dr Chef încuviinţă.

— Niciodată nu e uşor să adormi într-un loc nou. Eşti norocoasă că am avut deja un pat stil-uman instalat în cabină. Când m-am alăturat echipajului, a trebuit să aştept câteva zile înainte să sosească mobilă potrivită mărimii mele. Micul dejun pe-aici e o chestie de fiecare-şi alege, la fel şi prânzul. Ronţăieli sunt disponibile întreaga zi, aşa că treci dacă te apucă cheful de ciuguleală. Ah, şi e mereu ceai. Poţi să-ţi iei o cană oricând vrei.

Arătă înspre două decantoare largi, suspendate undeva la capătul tejghelei. Un raft cu ceşti se odihnea alături. Două etichete schiţate de mână însoţeau decantoarele. „Ceai fericit!”, scria pe una, deasupra unui desen cu un uman cu ochi mari, rânjind pe sub o frizură ciufulită. „Ceai plictisitor”, scria pe o alta. Umanul desenat acolo părea mulţumit, dar indiferent. Scrisul de mână avea acelaşi stil ca semnul de la intrarea în Acvariu. Al lui Kizzy.

— Ceai plictisit? întrebă Rosemary.

— Fără cofeină. Doar ceai perfect normal, zise Dr Chef. Niciodată nu o să înţeleg de ce vouă, umanilor, vă place atât de mult substanţa asta cu

tremurici. Ca doctor, îmi displace profund să vă văd cum vă începeţi ziua cu stimulante, însă ca bucătar înţeleg cât de importante sunt obiceiurile micului dejun. Doar că nu mai mult de trei ceşti pe zi, şi cu siguranţă nu pe stomacul gol, mai zise îndreptând un deget durduliu către ea.

— Nu-ţi face griji, spuse Rosemary dând să-şi ia o cană. Sunt mai mult genul de plictisitor băutor de ceai.

Dr Chef păru mulţumit.

Ea arătă spre rulourile de pateuri.

— Miros minunat. Ce sunt?

Răspunsul veni din spatele ei.

— Chifle afumate! exclamă Kizzy, sărind pe scaunul înalt şi apucând unul dintre pateurile gălbui.

Se apucă să îl mănânce cu o mână, cu alta înfruptându-se din terci.

— Chifle afumate?

— Încă unul dintre produsele de la mine de-acasă cu un nume nu uşor de tradus, zise Dr Chef.

— Le pregăteşte de fiecare dată când străpungem, zise Kizzy, aglomerând o farfurie cu mai multe chifle şi cu o mulţime de fructe.

— Sunt un nutriment bun şi eficient pentru o zi grea de muncă, se justifică el privind-o cruciş pe Kizzy în timp ce ea îşi umplea o cană cu „Ceai fericit”. Spre deosebire de *asta*.

— Ştiu, ştiu. Trei porţii maxim, promit, spuse ea, după care se întoarse către Rosemary, strângându-şi cana între palme. Care e verdictul cu draperiile?

— Sunt grozave! zise Rosemary. Fac camera să pară foarte caldă şi primitoare.

Era adevărat. Aproape uitase că nu mai trăia la sol până ce nu trăsese draperiile în dimineaţa aceea, găsind dincolo de geam un sistem solar plutind maiestuos. Chiar dacă mai călătorise până atunci între planete, realizarea faptului că acum locuia în spaţiul deschis încă nu i se aşezase complet în minte.

Muşcă dintr-o chiflă afumată. Pâinea era pufoasă şi aerată, umplutura – neidentificată –, bogată şi

savuroasă, cumva amintind de ciuperci la grătar. Afumate, într-adevăr, însă uşor condimentate, de asemenea, cu un grad numai potrivit de sare. Se uită la Dr Chef, care o scruta nerăbdător.

— Sunt extraordinare!

Chipul lui Dr Chef se lumină.

— Umplutura este făcută din *jeskoo*. Cred că voi, solanienii, îi spuneţi ciupercă albă de scoarţă. Destul de diferit de ingredientele cu care am crescut eu, dar e o aproximare suficientă. Am suplimentat aluatul cu vierme de făină.

— Nu vrea să ne spună reţeta, se burzului Kizzy. Nenorocitul vrea să o ducă cu el în mormânt.

— Grumii nu au morminte.

— Pe fundul oceanului, atunci. Asta e *şi mai rău* decât un mormânt. Mormintele măcar le poţi deshuma, zise ameninţându-l cu o chiflă. Vreun tâmpit de peşte o să-ţi mănânce partea aia de creier care conţine reţeta asta, iar noi vom fi pierduţi fără ea.

— Atunci ai face bine să le mănânci cât timp mai poţi, conchise Dr Chef.

Obrajii i se scuturară într-un pufăit tremurat. Rosemary deduse că, în funcţie de cât de rapide erau pufăiturile, cu atât mai mare îi era „zâmbetul”.

— Aşadar, spuse Kizzy, îndreptându-şi atenţia către Rosemary, e prima oară când asişti la o străpungere, nu?

— Scuze, la o *ce?* zise Rosemary.

Kizzy chicoti.

— Asta îmi răspunde întrebării. O *străpungere* e acţiunea de a construi un tunel.

— Ah, da.

Rosemary sorbi din ceai. Uşor dulceag, nimic special. Ok, deci *era* un pic plictisitor; şi totuşi reconfortant.

— În fapt, mă gândeam…

Făcu o pauză, încercând să nu se facă de râs.

— Ştiu că nu o să fie cazul să ajut în vreun fel la munca de tunelare, dar mi-aş dori să capăt mai

multe cunoştinţe despre cum funcţionează toată treaba.

Kizzy îşi strânse buzele, entuziasmată.

— Vrei să-ţi dau câteva lecţii de bază?

— Dacă nu e un deranj prea mare, da, aş vrea.

— Oh, pe toate găleţile cu Stele, bineînţeles că nu e niciun deranj. Sunt măgulită, iar tu eşti adorabilă. Păi, aşa, ia să vedem. Ai avut vreun curs despre manipulare spaţială? Uh, probabil că nu, am dreptate?

— Nu pot spune că am avut.

— Topografie temporal-spaţială?

— Nope.

— Teoria transdimensionalităţii?

Rosemary luă o mină spăsită.

— Vaaaiiii! exclamă Kizzy, strângându-şi palmele la piept. Eşti o virgină în fizică! Ok, ok, o să facem totul simplu, mai zise căutând pe după tejghea pentru a mima cu ceva. Gata, aici. Zona de deasupra castronului cu terci – gesticulă ea cu emfază – e ţesătura spaţiului. Terciul în sine este substratul, propriu-zis spaţiul dintre spaţiu. Iar maimuţoiul ăsta – şi ridică din bol un fruct de pădure mic şi negru – este *Wayfarer*.

— Oh, abia aştept să văd asta, zise Dr Chef, odihnindu-şi braţele de sus de partea cealaltă a tejghelei.

Kizzy îşi drese vocea şi îşi îndreptă spinarea.

— Deci, ăştia suntem noi, continuă Kizzy, trecând fructul peste castron. Avem două margini de spaţiu pe care să le conectăm, corect? *Aici* şi *aici*, zise punctând cu un deget în terci şi lăsând mici adâncituri la capetele opuse ale castronului. Aşa că noi călătorim către o margine, *vruuummm*, iar toţi oamenii care zboară pe lângă noi şi ne observă sunt gen, pe toate Stelele, iote-te ce navă demenţială, ce geniu tehnician a putut să născocească un lucru ca ăsta, iar eu sunt, gen, oh, îs eu, Kizzy Shao, puteţi să vă numiţi copiii după mine, *vruuummm*, ş-apoi ne punem la locul de start, completă ea suspendând fructul de pădure deasupra terciului. Odată ce

suntem pe poziţie, pornesc sfredelul interspaţial. L-ai văzut când ai zburat încoace? Monstrul ăla de maşinărie agăţat de burta noastră? E o bestie! Merge pe celule ambi. Nava noastră întreagă n-ar putea să înghesuie grămada de alge de care am avea nevoie ca să o alimentăm. Ah, şi te avertizez de-acum, e zgomotoasă ca dracu', aşa că să nu te panichezi cât timp facem treaba asta. Nu-i ca şi cum am exploda sau ceva. Aşa că, da. Sfredelul se încălzeşte. Apoi străpungem, zise trântind micul fruct direct în terci. Şi de-aici devine ciudat.

— Ciudat cum? întrebă Rosemary.

— Păi, noi suntem nişte amărâte de mici creaturi tridimensionale. Creierele noastre nu pot procesa ce se întâmplă în substrat. Tehnic, substratul e în afara a ceea ce noi numim timp normal. Să înţelegi ce se petrece mai exact acolo ar fi ca… ar fi ca şi cum ai cere cuiva, unui uman, mă refer, să vadă în infraroşu. Pur şi simplu, nu putem s-o facem. Deci, în substrat simţi că ceva e în neregulă cu lumea, dar nu prea poţi să pui degetul unde şi cum mai exact. E foarte, foarte ciudat. Ai tras vreodată dafinil?

Rosemary clipi des. De unde venea ea, nu prea se întreba aşa direct, la micul dejun, despre halucinogene ilegale.

— Nu, nu am tras.

— Hmmm… Păi, e cam la fel. Percepţia ta vizuală şi noţiunea ta temporală se fut complet, însă diferenţa e că ai în orice clipă controlul perfect asupra situaţiei. Când studiezi pentru licenţa de tunelare – asta e separat de studiile tehnice de bază, deci, crede-mă, sunt extra bucuroasă că n-o să mai fiu nevoită să calc vreodată pe la vreo şcoală –, trebuie să exersezi chestii de tipul repararea motoarelor sau preluarea comenzilor după ce iei o doză de sofro, care e de fapt o versiune stupidă şi diluată, reglementată de guvern, a dafinilului. Cea mai groaznică temă pentru acasă, crede-mă. Dar te obişnuieşti şi cu asta.

Îşi băgă mâinile în terci, scotocind după fructul ascuns.

— Aşa, reluă ea. Deci suntem cu toţii nişte biluţe aflate pe pastile, iar nava împinge prin substrat, eliberând balize pentru a forţa tunelul să se menţină deschis. Balizele sunt destinate la două lucruri. Primul, păstrează intact tunelul, împiedicându-l să se prăbuşească în sine. Doi, ele generează câmpul făcut din aceleaşi tipuri de particule şi corzi precum spaţiul nostru normal.

— Spaţiu artificial, încuviinţă Rosemary.

În sfârşit, un concept pe care-l putea înţelege şi ea, în mare măsură.

— Dar de ce ar fi nevoie de asta? reluă ea şirul întrebărilor.

— Ca să fie o drumeţie plăcută pentru oricine călătoreşte prin. De-aia nu observi nicio diferenţă când ieşi la capăt de tunel.

— Şi nimic din toată treaba nu perturbă spaţiul de afară? Adică spaţiul de aici, al nostru.

— Mnu, nu dacă faci totul ca la carte. De-asta suntem noi profi.

Rosemary făcu semn spre terci.

— Şi atunci cum ieşim din substrat?

— Ok, spuse Kizzy, începând să târâie fructul prin terci. Odată ce am ajuns la punctul nostru de ieşire, ne îmbulzim înapoi prin tunel.

Vârî o lingură în castron, cu partea lungă sprijinită de muchia bolului, ca o catapultă, şi îşi ridică pumnul.

— Kizzy, interveni Dr Chef, cu o voce plată, dacă îmi trânteşti terci pe blatul meu frumos şi curat…

— N-o să, n-o să. Tocmai mi-am dat seama că n-ar merge. Demonstraţia mea genială are fisuri, se încruntă ea. Nu pot să împăturesc nişte terci.

— Ia de-aici, spuse Dr Chef, dându-i două şerveţele de pânză. Unul pentru mâna ta, unul în scop educaţional.

— Ah! exclamă Kizzy, ştergându-şi terciul de pe degete. *Perfecto*!

Ţinu ridicat şervetul curat, apucând de două colţuri.

— Ok. Ştii sferele alea mari ca nişte reţele care înconjoară gura tunelurilor, cu toate luminiţele alea de avertizare sclipind pe lângă chestia luminoasă ieşind prin îmbinări? Alea sunt cuştile de menţinere. Blochează marginile din a se desfăşura dincolo de locul în care vrem noi să fie. E musai să ai câte o cuşcă la fiecare capăt de tunel, zise demonstrând pe colţurile de şerveţel. Deci avem o cuşcă la capătul *ăsta*, şi o altă cuşcă la capătul *ăsta*, şi trebuie să construim un tunel care să facă în aşa fel încât *asta* – şi îndepărtă colţurile unul de altul – să fie acelaşi lucru cu *asta* – şi lipi colţurile.

Rosemary se încruntă. Avea o idee vagă despre cum funcţionau tunelurile, însă niciodată nu reuşise să se lipească într-adevăr teoria de ea.

— Ok, deci cuştile sunt la distanţe de ani lumină una faţă de alta. Nu se află în acelaşi loc. Şi totuşi… se comportă ca şi cum s-ar afla în acelaşi loc?

— Cam aşa ceva. E ca o uşă ce uneşte două camere, doar că sunt nişte camere aflate la poluri opuse ale oraşului.

— Deci, singurul loc în care distanţa între cele două puncte s-a schimbat e… înăuntrul tunelului?

Kizzy rânji.

— Fizica e curvă mare, nu?

Rosemary se holbă la şervet, chinuindu-şi creierul ei tridimensional să înţeleagă conceptele.

— Şi cum poziţionezi corect cuştile? Nu ar dura la infinit să călătoreşti de la un capăt la altul?

— Zece puncte pentru domnişoara drăguţă în bluză galbenă! mimă Kizzy, frenetic. Ai cu totul dreptate. De asta sunt două modalităţi diferite de a construi tunele. Modul cel mai simplu e ceea ce noi numim străpungere ancorată. Merge în sistemele în care deja există tunele care să le conecteze de alte locuri. Deci, să zicem că vrei să conectezi Sistemul Stelar A de Sistemul Stelar B. Atât Sistemul A, cât şi Sistemul B deja sunt conectate cu Sistemul C. Dai drumul la o cuşcă în Sistemul A. Sari prin tunelul care deja există din Sistemul A în Sistemul C. Apoi

sari din Sistemul C în Sistemul B. Arunci a doua cuşcă şi străpungi înapoi în Sistemul A.

— Are logică, încuviinţă Rosemary. Pare totuşi un mod destul de încurcat de a ajunge acolo.

— Oh, cu siguranţă! Şi e rar un drum din-ăsta cu două hopuri. Mai ales dacă tunelurile conectează diferite planete în cadrul aceluiaşi sistem. De obicei, ia câteva decimale până termini treaba, uneori chiar mai mult dacă e mult spaţiu de acoperit. Asta e o parte din munca lui Sissix, cartografiind cele mai rapide căi de a ajunge între tunele deja existente.

Rosemary luă o a doua chiflă şi o rupse. O mireasmă aburindă ieşi din miezul chiflei.

— Dar dacă sistemul către care tunelaţi nu e deja conectat nicăieri?

— Aha! Atunci faci o străpungere în orb.

— Asta ce mai înseamnă?

— Scapi o cuşcă la un capăt, străpungi şi găseşti o cale spre celălalt capăt – chestie care e teribil de greu de reuşit fără ca o a doua cuşcă să te ghideze. Odată ce ai ieşit afară, lucrezi contra cronometru ca să pui cuşca pe picioare. Cuştile sunt autogenerative, aşa că tot ce poţi face e să pui componentele la locul lor şi să aştepţi o zi. Totuşi, tot trebuie să le aranjezi imediat ce ieşi afară. Să ai o cuşcă la un capăt de tunel şi niciuna la celălalt face să fie foarte instabile lucrurile dinăuntru. La început, nu-i nicio problemă, dar, cu cât aştepţi mai mult, cu atât mai repede începe să se fărâmiţeze. Dacă se întâmplă asta, totul se duce dracului. Iar când ţesătura spaţiului se duce dracului, ai o problemă foarte mare pe cap.

— Cum s-a întâmplat cu Întinderea Kaj'met.

Să înveţi despre Întinderea Kaj'met era un fel de ritual de maturizare pentru tineri, momentul în care realizai că spaţiul, aşa calm şi tăcut cum pare, e un loc periculos. Întinderea Kaj'met fusese un teritoriu harmagian, pe jumătate din mărimea sistemului Sol, în care spaţiul a luat-o complet razna, fărâmiţat în bucăţi. Imaginile de acolo erau terifiante – asteroizi în derivă către găuri invizibile, planete crăpate în

două, o stea muribundă descuamându-se încet, încet într-o fisură crestată cu moloz.

— Mda, rămăşite de pe vremea când harmagienii abia începeau să construiască tuneluri. Toate primele au fost străpungeri în orb. Trebuiau să fie. Nu era altă cale de a ajunge de la un sistem la altul în afară de a apela la PVL[4].

— Corect, încuviinţă Rosemary.

Interdicţia împotriva PVL era una dintre regulile cele mai vechi din orice legislaţie, pre-datând fondarea AG. Deşi călătoria peste viteza luminii era tehnic posibilă, problemele logistice şi sociale pe care le cauza ceea ce în sine era o călătorie în timp depăşeau cu mult avantajele. Şi, dincolo de coşmarul administrativ, puţine persoane erau dispuse să accepte o metodă de transport care garanta faptul că toţi cei pe care i-ai cunoscut vreodată ar fi fost de mult timp morţi în clipa în care ai fi ajuns la destinaţie.

— Însă de ce să nu treci printre sisteme cu o… ăăă, nu prea ştiu cum îi zice… Chestia pe care capsulele de tranzit o folosesc.

— O cursă prin gaura de ac. Da, da. O cursă prin gaura de ac te trece rapid prin şi în afara substratului, ca o aţă prin pânză. Propriu-zis, fac o serie de tuneluri mici şi temporare care să te ducă super rapid între locuri.

— Atâta măcar ştiam şi eu.

— Ok. Salturile prin gaura de ac sunt în regulă cu o bucăţică mică de pasager la bord, cum e cazul capsulelor, pentru că găurile pe care le fac sunt infime ca să provoace vreo pagubă reală. Fără o cuşcă, gaura se închide imediat. Gândeşte-te la ea ca un pui de străpungere în orb, doar că traiectoria îi este atent monitorizată cu o serie de balize de marcaj plasate din timp, în aşa fel încât capsula să urmeze de fiecare dată acelaşi voiaj prin substrat. Ăsta e şi motivul pentru care capsulele au în zonele populate coridoare prestabilite şi motivul pentru care sunt echipate cu emiţătoare multidimensionale

de avertizare. Nu ai vrea ca o capsulă să-ţi sară din substrat direct în cală, nu?

— Nu poţi folosi cursele prin gaura de ac pentru nave mari?

— *Poţi*, dar nu e o idee bună. Găuri atât de largi uzează cu adevărat spaţiul, iar dacă sunt mai multe poziţionate relativ apropiat, aşa cum e în cazul coridoarelor, e posibil să înceapă să rupă una din alta. Ca treabă-de-nu-e-bine-s-o-repeţi, să faci curse gaură de ac cu o navă este în regulă. Dar dacă ai trimite o navă în şi în afara unui substrat la fel de des precum o capsulă de voiaj – atunci da, ar fi de rău. De asemenea, găurile de ac sunt scumpe ca dracu' de instalat, aşa că propriu-zis nicio navă nu se deranjează să le folosească. Acuma, dacă ai mare, mare nevoie să ajungi undeva repede – şi mă refer la o nevoie *tare* mare – poţi face o cerere pentru o remorcare de tip gaură de ac. Un remorcher poate trage o navă mare oriunde are treabă. Se aplică aceleaşi riscuri asumate, însă remorcările sunt extrem de atent reglementate şi sunt foarte grijulii cu modul în care le utilizează. Trebuie să primeşti aprobare de la Comisia de Transport pentru a primi un remorcher. Folosim remorcările pentru chestii ca, nu ştiu, atunci când ai nevoie să duci o navă medicală către un grup de refugiaţi din afara teritoriului AG, undeva unde nu există tuneluri. Aşadar, pentru treburi curente ca tunelările, să foloseşti o cursă gaură de ac nu justifică nici costurile, nici riscul.

Rosemary luă o gură serioasă din cană. Ceaiul plictisitor începea să-i placă. Ceva dulce şi nepretenţios mergea perfect cu chiflele afumate. Dr Chef cu siguranţă ştia ce face.

— Totuşi, străpungerile în orb sună destul de periculos la rândul lor.

— Sunt, sunt. Nu prea există mulţi tunelişti licenţiaţi pentru a le executa. De-asta şi suntem plătiţi aşa de bine. Suficient de bine, cel puţin.

— Nava asta face străpungeri în orb?

Lui Rosemary nu-i prea surâdea ideea. Sfredelind prin spaţiul dintre spaţiu fără o noţiune clară asupra locului unde vei ieşi nu părea ceva la care ar fi ţinut morţiş să participe.

— Dap. O să facem una azi, răspunse Kizzy, bătând-o uşor pe umăr pe Rosemary. Nu-ţi face griji. Ştiu că sună înspăimântător, dar facem asta tot timpul. Crede-mă, e super sigur.

Crede-mă. Asta venind de la tehnicianul îmbrăcat într-o salopetă şleampătă, cu „de-făcut" trecute pe mâneci. Rosemary avea nevoie de ceva mai multă asigurare decât atât.

— De unde ştim pe unde ar trebui să iasă nava?

— Păi, *noi* nu prea ştim. Tot ce poate descurca un computer dintr-o străpungere în orb este doar un ghicit avizat, iar asta nu e suficient. Pentru mai mult, avem nevoie de o Pereche de sianiţi.

— Nu poţi face străpungeri în orb fără un Navigator, nu legal, cel puţin, zise Dr Chef. Ai nevoie de cineva care să înţeleagă ce se petrece într-un substrat. Cineva care poate *vizualiza* ce se petrece.

— O AI nu are cum? spuse Rosemary.

Ştia că încă mai erau lucruri pe care nu le putea realiza tehnologia, dar să i se reamintească era întotdeauna surprinzător pentru ea.

— Nope. Gândeşte-te, zise Kizzy. AI-urile nu pot fi mai deştepte decât oamenii care le-au creat. Putem să codăm oricâtă teorie şi matematică ne-am dori, dar nu putem pune AI-urile să facă lucruri pe care noi nu le putem înţelege la rândul nostru. Şi nu că aş vrea să te sperii, dar nici pe departe nu înţelegem cum funcţionează substraturile. Avem câteva idei despre, desigur, dar singura specie care înţelege cu adevărat e cea a sianiţilor. Ceea ce înseamnă că singurele persoane care ar putea crea o AI pe acelaşi nivel cu o pereche sianită ar fi sianiţii înşişi. Iar ei să fii sigură că nici de-ai dracu' n-ar face aşa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că ar fi o Erezie, interveni Dr Chef. Sianiţii cred că abilităţile pe care i le dau Şoptitorii sunt daruri sacre. Ei cred că, din moment ce virusul nu afectează alte specii, alte specii nu sunt menite să posede aceste abilităţi. Sunt bucuroşi să lucreze pentru noi, dar nu ne-ar împărtăşi niciodată cunoştinţele lor, nici chiar prin intermediul unor programe de computer.

— Interesant, spuse Rosemary. (*Ciudat*, se gândi ea.) Ok, deci, indiferent de ce fel de străpungere aveţi de gând, nu ar fi posibil să ajungeţi nu numai în alt loc, dar şi în alt timp?

— Absolut, spuse Kizzy. De-asta ne dăm toată, toată silinţa să nu futem lucrurile. Ah, asta îmi aduce aminte!

Sări de pe scaunul înalt şi alergă la vox-ul din bucătărie.

— Lovey, poţi să mi-l dai pe Jenks, te rog?

Urmă o pauză. Vox-ul prinse viaţă.

— Mdah? se auzi Jenks la capătul celălalt.

— Vino şi ia-ţi chiflele tale afumate, somnorosule, înainte să le pap eu pe toate, spuse Kizzy.

— Cât e ceasul?

— Nouă, sau p-acolo. Ai întârziat.

— Ce? Am ajuns deja în zona de străpungere?

— Mai e vreo oră.

— Căcat, Kizzy. Kizzy, sunt atât de mahmur…

— Ştiu.

— E numai vina ta.

— Ştiu, dragule. Vino şi ia nişte chifle afumate.

— Nu mă lua cu „dragule”. Nu mai suntem prieteni. Eşti în bucătărie?

— Da.

— Dr Chef, te rog, spune-mi că ai pe-undeva la îndemână nişte HaiSus.

— E o cutie nedesfăcută în cabina medicală, spuse Dr Chef, tremurându-şi obrajii.

— Ok, răsuflă Jenks uşurat. Ok.

Vox-ul păcăni, oprit.

Dr Chef îi aruncă lui Kizzy o privire întrebătoare.

— Ce mai exact aţi făcut voi doi azi-noapte?

Kizzy luă o gură mare din terci.

— Semifinalele la Mingeadeapă. M-am gândit că ar fi mai distractiv decât un concurs de băut.

— Cine a jucat?

— Astronotătorii contra Mâinile Iuţi. Jenks şi cu mine am ales fiecare o altă echipă şi a trebuit să bem atunci când înscria careva.

— Pe cine ai ales?

— Mâinile Iuţi.

— Să înţeleg că au câştigat?

— La douăsprezece puncte, rânji Kizzy.

Dr Chef lăsă să-i scape un mormăit exasperat, după care îşi fixă ochii lui mărgelaţi pe Rosemary.

— Un sfat? Oricând o auzi pe Kizzy spunând „ştii ce-ar fi o idee super?”, ignor-o indiferent de urmări.

— Nu-l asculta, spuse Kizzy. Toate ideile mele sunt super.

Dr Chef o analiză pe Rosemary, meditând la ceva.

— Ştii, eu mereu mă sedez înaintea unei străpungeri. Nu am reuşit niciodată să mă obişnuiesc cu substratul, aşa că mi-e mai uşor să dorm cât durează. Nimeni n-o să-ţi reproşeze dacă faci la fel.

— Mersi, zise Rosemary, dar cred că aş vrea totuşi să văd cum decurge.

— Asta-i fata mea! sări Kizzy încântată, dându-i un ghiont în umăr. Nu te îngrijora. E o lovitură în moalele capului, însă e o lovitură haioasă în moalele capului.

O oră mai târziu, în camera de control, Rosemary îşi punea centura de siguranţă, aşezată pe scaunul ei, când Perechea sianită intră.

Rosemary nu se putu abţine să nu se holbeze. Mai văzuse înainte poze cu Perechi sianite, dar să observe una în carne şi oase era cu totul altceva. Ohan aveau un corp lung şi subţire, cu patru membre, cu picioare late şi degete nefiresc de lungi.

El-*ei* păşeau pe toate patru membrele, cu spatele curbat, cam ca în anticele filmuleţe pe care Rosemary le văzuse cu primatele de pe Terra. Ohan erau acoperiţi din cap până-n picioare cu o blană densă, de culoare albăstrie ca gheaţa, tăiată scurt şi decorată cu structuri fractalice tunse ras, dezvăluind o piele gri cărbune. Ochii le erau enormi, cu gene prelungi şi vizibil umede (Rosemary citise cu o noapte înainte că glandele lacrimale hiperactive erau unul dintre efectele directe ale acţiunii virusului). Chipul lor păros arăta relaxat, aproape drogat – un aspect întărit de umerii lăsaţi şi de moliciunea mişcărilor trupului. Purtau un fel de robă, o ţesătură comodă atât de simplă în croială, încât părea ceva improvizat. Rosemary ştia că nu era potrivit să judece un alt sapient după normele sociale umane, dar Ohan îi dădeau impresia unui student fumat, sosind târziu la cursuri şi doar cu un halat de baie pe el. Îşi reaminti că acest student fumat putea surclasa o AI atunci când venea vorba despre fizică transdimensională.

— Iată-mi cealaltă jumătate a echipei, spuse Sissix cu un zâmbet prietenos. O să fie o tură distractivă, nu?

Ohan încuviinţară către ea, mişcându-se cu graţie formală.

— Mereu ne bucurăm să lucrăm alături de tine, ziseră.

— Hei, Ohan, îi întâmpină şi Ashby, ridicându-şi privirea de la pupitrul de comandă atunci când Perechea sianită îşi ocupă locul. Cum vă simţiţi azi?

Ohan se aşezară cocoşaţi, pe spatele lor curbat. Încheieturile li se pliară strâns, făcând Perechea să pară mult mai scundă decât atunci când păşiseră în cameră.

— Foarte bine, mulţumim, Ashby.

Îşi înclinară capul înspre Ashby, înainte de a-şi ţinti privirea la consolă. Îşi trecură degetele lor lungi peste ecran, aducând la viaţă infogramele. Trecură mai multe secunde înainte să îşi ridice din

nou fruntea, observând că era ceva diferit în cameră. Capul li se îndreptă spre Rosemary, ca o bufniţă.

— Bun venit, spuseră dintr-o singură respiraţie.

Când vorbiră, Rosemary putu vedea un rând de dinţi plaţi.

Rosemary răspunse la salut, având grijă să nu le întrerupă linia privirii. Bărbia jos, ochii în sus. Aşa precizase referinţa din Reţea că se întâmpinau sianiţii.

— Îmi face deosebită plăcere să vă cunosc, zise ea. Abia aştept să lucrăm împreună.

Ohan încuviinţară încă o dată – mulţumiţi, poate? – şi reveniră la consola lor. Scoaseră un scrib şi un pixelator subţire, ca un creion. Rosemary făcu ochii cât cepele când văzu că scribul rula un program minimalist de schiţare. Doar nu aveau de gând să descâlcească *de mână* ditamai măruntaiele unei găuri de vierme, nu?

— Ok, anunţă Ashby, prinzându-şi centura de siguranţă. Hai să ne suflecăm mânecile şi să-i dăm drumul. Lovey, fă-mi legătura cu tehnicienii.

— Gata, e pornită, preciză Lovey.

— Pre-test, zise Ashby.

— Controlul de zbor, liber, se auzi Sissix.

— Controlul de combustibil, liber, se auzi şi Corbin.

— Sfredelul interspaţial, liber, spuse Kizzy prin vox. Dar nu-mi găsesc chipsurile, şi ştii bine că nu-mi place să facem asta fără nişte ronţăială…

— Data viitoare gândeşte-te din timp, Kiz, spuse Ashby. Jenks?

— Balizele, liber, interveni vocea lui Jenks.

— Lovey, statusul navei, ceru Ashby.

— Toate sistemele navei funcţionează în parametrii normali, indică Lovey. Fără defecţiuni tehnice sau structurale.

— Ohan, sunteţi gata?

— Suntem nerăbdători să începem.

— Fantastic! spuse Ashby. Eşti prinsă bine? i se mai adresă lui Rosemary.

Rosemary aprobă. Verificase centura de trei ori, deja.

— În regulă, atunci. Kizzy, dă-i drumul.

Undeva adânc în străfundul navei, sfredelul se trezi la viaţă, cu un huruit de bariton. Rosemary era bucuroasă că fusese avertizată dinainte de către Kizzy privind sfredelul. Era genul de sunet care părea capabil să sfărâme în bucăţi baraje întregi.

Ashby tastă de zece ori la rând pe braţul scaunului său, la intervale regulate. Pe măsură ce tasta, un freamăt creştea din pereţii navei. Chestia aflată în partea de jos pulsa şi urla. Plăcile podelei fremătau.

Cu o feroce tăcere, cerul se rupse în faţa lor.

Şi îi înghiţi.

Rosemary privi pe fereastră şi realiză că de fapt niciodată până atunci nu cunoscuse adevărata nuanţă a culorii negre.

— Daţi-mi o coordonată, Ohan, spuse Sissix.

Ohan se concentrară la datele de pe panou. Mâna lor deja nota frenetic pe tabletă ecuaţii într-o scriere pe care Rosemary nu o recunoscu.

— Tot înainte şaisprezece-punct-şase ibeni. La viteză maximă, vă rugăm.

— Asta-i ce-mi place s-aud, exclamă Sissix, încântată.

Îşi lăsă capul împănat pe spate, triumfător, şi trimise iute pe *Wayfarer* prin mijlocul nimicului.

Nu aveai cum să aproximezi cât timp trecuse până ce se construise gaura de vierme; aşa cum şi zisese Kizzy că va fi, timpul încetase să aibă o noţiune clară. Un ceas aflat deasupra ferestrei număra în tăcere minutele şi orele, însă, pentru Rosemary, în substrat deveniseră simple numere impersonale. Tot avea impresia că abia ce intraseră, doar ca o clipă mai târziu să simtă că se aflau înăuntru de o veşnicie. Se simţea beată, sau mai rău, ca încercând să se trezească dintr-un vis cuprins de febră. Vederea îi era ca sub apă şi i se schimba permanent. Nu exista nimic dincolo de geam, deşi uneori acelaşi nimic părea să lucească în culori şi

lumini difuze. Balizele pe care le lansau sclipeau şi se scurgeau în derivă, ca un plancton cuprins de valuri.

Vocile se auzeau înceţoşat în jurul ei, indicând termeni complecşi care nu ar fi avut vreun sens pentru ea nici dacă ar fi putut procesa cuvintele la viteza lor normală. Vocea lui Ohan era singura care avea un ritm constant, ochiul furtunii, direcţionând către Sissix modificări de curs pe măsură ce mâna lor mâzgălea neîncetat notiţe pe scrib.

— Toate balizele plasate, spuse Jenks prin vox. Suntem gata să lansăm pânza.

Cuvintele păreau să atârne, ca şi cum aerul care le purta se îngroşa, chiar dacă lumea în sine se blocase în reluare.

— Iniţiază cuplarea, spunea Ashby.

— Ashby, cred că am lovit o pungă, spunea Sissix.

— Scoate-ne de aici înainte să rămânem blocaţi, spunea Ashby.

— Ashby, cred că am lovit o pungă.

— Scoate-ne de aici înainte să rămânem blocaţi.

— Ashby, cred că am lovit o pungă.

— Scoate-ne de aici înainte să rămânem blocaţi.

— Ashby, cred că…

— Treizeci de ibeni lateral dreapta, acum! ţipară Ohan.

Nava se cutremura şi răbufnea în timp ce Sissix îi smucea într-o parte. Cumva, în ciuda plaselor progravitat, părea că se întorseseră cu susu-n jos. Sau mai degrabă că fuseseră tot timpul cu susu-n jos.

— Ce mama mă-sii a fost asta? zise Ashby.

— O pungă temporală, precizară Ohan.

— Unde?

Ohan aruncară o privire spre ecranul lor.

— Douăzeci de ibeni la starbord. Cinci ibeni şi jumătate lăţime. Trage un ancoraj solid.

— Asta fac, se auzi şi Sissix. Bine că n-am rămas blocaţi.

Corbin se încruntă la ecranul lui.

— Pare-se că de fapt *ne-am* blocat. Nivelul combustibilului a coborât cu punct-zero-zero-şase procente faţă de unde ar trebui să fie.

— Balizele ţin? întrebă Ashby.

— Ţin, spuseră Jenks şi Kizzy în tandem.

— Ohan, unde e ieşirea noastră?

— Trei-punct-şase ibeni, faţă, calculă Ohan. Doi-punct-nouă ibeni, sus. Unu… nu, nu, zero-punct-şapte-trei ibeni starbord.

Ghearele lui Sissix zburară deasupra controalelor.

— Pregătiţi?

Ashby încuviinţă.

— Străpunge.

Uruitul de dedesubt reveni. Fiecare se trezi trântit în spate, de spătar, cu pleoapele lipite de chip. Timpul se reîntoarse cu o bufnitură. Rosemary răsuflă uşurată şi îşi scoase unghiile din mânerele scaunului. Privi pe fereastră. Aspectul de afară se schimbase. În depărtare, se vedea o stea pitică roşie, înconjurată de mai multe planete. Una dintre ele era parţial terraformată, cu o mică flotă AG de transportoare şi nave cargo în jurul ei. O nouă colonie era în construcţie. O sferă de balize de avertizare sclipind planau în spaţiul din jurul *Wayfarer*, luminile lor galbene avertizând celelalte nave de prezenţa unei zone în lucru.

— Şi asta-i ce-aş zice eu o treabă perfectă! concluzionă Ashby.

Analiză indicatorii aflaţi pe panoul din dreptul său.

— Fără degradări spaţiale. Fără rupturi temporale. Suntem exact unde şi când am trebui să fim.

Sissix ovaţionă.

Un dublu strigăt de aclamare răzbi prin difuzorul vox-ului, înfundat sub felicitările oferite de Lovey. Ashby aprobă din cap, mulţumit.

— Kizzy, Jenks, vă las pe voi doi să plasaţi cuşca. Toţi ceilalţi, gata, putem închide. Foarte bună treabă, tuturor. Bravo!

— Ştii, Ashby, zise Sissix, dacă îmi aduc aminte bine, navele transportoare la fel de mari ca cea de acolo, din partea aia, au nişte centre recreaţionale foarte drăguţe, special pentru călători obosiţi.

— Nu zău! rânji Ashby. Păi, abia ce ne-am ales cu nişte cecuri frumuşele. Aş zice că se încadrează la motiv pentru câteva ore de plimbare. Asta dacă Ohan şi Lovey nu se supără să arunce un ochi pe cuşcă în locul nostru.

Perechea sianită şi AI-ul îşi exprimară ambii acordul, la unison.

Sissix îşi duse mâna spre vox.

— Petrecere pe transportor în două ore, anunţă ea.

Hohotul de veselie al lui Kizzy aproape că îl înghiţi pe cel al lui Jenks, care tot mormăia ceva despre nişte HaiSus. Sissix se întoarse către Rosemary.

— Deci, noviceo, ce părere ai?

Rosemary îşi forţă un zâmbet palid.

— A fost grozav.

Reuşi să ferească panoul de control înainte de a vomita.

Ziua 132-145, anul 306 Standard AG

………………………………………………

TREABA

— Urăsc jocul ăsta, zise Sissix, încruntându-se aplecată peste pixel-tabla de şah.

Ashby luă o gură din pâinea condimentată.

— Tu ai insistat să jucăm.

— Da, păi, într-una din zile o să şi câştig, iar după aia îl pot lăsa naiba să se pună praful pe el.

Îşi sprijini bărbia în pumni, oftând şi arătând spre nebun. Piesa se mută singură înainte, lăsând în urmă o vagă ceaţă de pixeli.

— Faptul că voi aţi jucat asta timp de secole spune multe despre specia voastră.

— Da? Şi ce zice mai exact?

— Că umanii îngreunează totul inutil.

— Aş putea să te las să câştigi şi gata, râse Ashby.

— Nici să nu-ndrăzneşti, îşi miji Sissix ochii.

Trecu cu privirea dincolo de ferestrele Acvariului, urmărind cum îmbinările noii cuşti de menţinere se închegau rapid singure. Încă puţine ore şi puteau să-şi ia tălpăşiţa de aici. Nu că ar fi avut vreo altă treabă aşteptând la rând, dar nici nu aveau vreun motiv ca să o lălăie. Venise momentul să se ocupe de aprovizionare, iar Sissix abia aştepta să îşi pună o vreme picioarele de teren solid.

— Ştii, Aya a râs de mine că încă mă mai chinui cu pixel-jocuri. Spune că sunt plicticoase, depăşite.

Sissix clipi.

— Spune-mi că nu şi-a pus mufă-n creier.

— Ah, nu, nu, doar foloseşte pojghiţe.

— Brrr, bine că.

Pojghiţele nu erau motiv de îngrijorare. Aveau şi ei o cutie în camera de recreere, mici foiţe aderente care se aplicau sub trunchiul cerebral, un accesoriu necesar dacă ai fi vrut să creezi o conexiune neuronală între tine şi simulare, video sau Reţea. Pojghiţele apăruseră după ce Sissix trecuse de adolescenţă, aşa că, deşi le folosea ocazional, tot

prefera confortul mai tangibil al unei pixel-table de şah sau al unui scrib. Nu-şi imagina că ar ajunge vreodată să se ataşeze într-atât de un hobby, încât să fie motiv ca să-şi pună un implant în cap.

Ashby indică spre un pion.

— În plus, nu pot să-mi imaginez că ar exista un doctor pe lumea asta care să fie de acord să pună o mufă în creierul unui copil de opt ani. Ca să nu mai zic de un părinte care să fie de acord.

— I-ai *întâlnit* pe vreunul dintre prietenii lui Kizzy sau ai lui Jenks?

— Aici ai dreptate.

Sissix luă o gură de mek. De obicei nu-şi începea dimineţile cu băutura asta somnoroasă, însă oricum n-avea nimic de făcut până ce nu se termina cuşca. Avea motive să fie leneşă. Trase pătura încălzită de pe umeri, încercând să înlăture moleşeala care o cuprinsese.

— Creierele micuţe au destule prin care să treacă şi fără să fie nevoie să se mai cableze. La fel şi creierele mari, dacă stai să te gândeşti mai bine.

— Exact asta i-am zis şi Ayei.

— Şi ea ce-a spus?

— A zis că sunt babalâc. Sunt oficial unchiul cel bătrân şi plictisitor, completă frecându-şi bărbia ţepoasă în timp ce se concentră la tabla de şah.

Sissix râse.

— Mă îndoiesc tare mult. Ai lăsat-o să piloteze naveta noastră ultima dată când am vizitat Flota.

— Credeam că soră-mea mai are puţin şi mă dă cu capul de pereţi.

Dr Chef coborî în grădină, păşind pe două mâinipicioare şi cărând provizii de grădinărit în celelalte patru.

— Cum e pâinea condimentată? îl întrebă pe Ashby.

— Coaja e un pic mai crocantă decât data trecută, răspunse Ashby. Îmi place.

— Mă bucur să aud. M-am gândit că nu v-ar strica tuturor nişte carbohidraţi complecşi, după noaptea trecută.

Ashby zâmbi afectat.

— Hei, eu am plecat de la barul transportorului la o oră rezonabilă, cu reputaţia intactă. Sunt întruchiparea reţinerii.

— Ha, ce să zic, interveni Sissix.

Un rânjet vinovat apăru pe chipul lui Ashby.

— Bine, recunosc, poate că m-am lăsat dus un pic *prea* mult.

Un cor de râsete răbufniră din gâtlejul lui Dr Chef.

— Cel puţin ai fost tăcut. Spre deosebire de un anume trio de umani ameţiţi pe care i-am găsit prădând cabinetul medical, la ora şase dimineaţa.

— Of, nu! zâmbi Sissix. Ce-au păţit?

— Nimic scandalos. Kizzy şi Jenks căutau nişte HaiSus, iar Rosemary s-a prăbuşit pe una din mesele de examinare. Ruptă de somn. Am impresia că s-a chinuit să ţină pasul la băutură cu ăia doi.

Sissix izbucni în râs.

— Ohooo, fac pariu că a încercat, şi sunt sigură că ei au convins-o. Până să plec, erau la a şasea tură de shot-uri şi tocmai ce comandaseră un rând de şnaps. Săraca fiinţă, o să-i fie rău azi. Ai dus-o în camera ei?

— Kizzy a dus-o. Cred că a lăsat-o în liftul de marfă. Picioarele ei şi creierul îi operau pe frecvenţe complet diferite.

Ashby clătină din cap amuzat în timp ce mută tura.

— Păi, să sperăm că a înţeles că tehnicienii doar au vrut să-i spună bun-venit. Şi că nu o să mai fie nevoie să treacă prin experienţa asta vreodată, completă lăsându-se pe spate, pe spătar. Şi… şah-mat.

— Ceee?! se plânse Sissix, aplecându-se în faţă. Nu, e imposibil… e… Rahat! îşi lăsă ea umerii în jos. Dar aveam o întreagă strategie şi tot tacâmul…

— Îmi pare rău să-ţi înec corăbiile.

Ea studie tabla, încercând să-şi dea seama unde greşise. În apropiere, Dr Chef îngrijea o plantă, respirând cu un şuierat grav, zumzăit, ca de obicei.

Versiunea lui de tăcere. Sissix urmări cum degetele lui durdulii ţeseau noduri de sprijin în jurul unui lăstar rebel. Sissix niciodată nu contenea să fie uimită de agilitatea mişcărilor lui Dr Chef. Omul arăta ca o budincă cu braţe, şi totuşi mâinipicioarele lui îi permiteau să se mişte cu graţia unui dansator.

— Cum îţi e ghimbirul? întrebă ea.

— Grăsun şi fericit, zise terminând de aranjat coarda.

Dr Chef îşi pufăi obrajii, mulţumit. Ghimbirul fusese ideea lui Jenks, şi nimic nu îl făcea pe Dr Chef mai încântat decât să îndeplinească cerinţele culinare ale echipajului.

— Deşi, trebuie să recunosc, îmi place mai mult să mănânc florile, decât rădăcina. Prea iute pentru gustul meu.

Ashby îşi întoarse capul.

— Ştii că ghimbirul e un condiment, nu? Ca o mirodenie.

— Ce? N-are cum. Eşti sigur?

— Ai încercat vreodată să o mănânci întreagă?

— Vai de mine. Da, răbufni în râs Dr Chef. Am crezut că e un fel de cartof picant.

— N-am înţeles niciodată care e treaba cu cartofii, spuse Sissix. Tot rostul cartofului e să-l îngropi în sare ca să nu-ţi dai seama cât de fad e de fapt. De ce nu ai trece direct la lins sarea şi aşa ai putea sări partea cu cartoful?

— Nu mă întreba pe mine, se dezvinovăţi Dr Chef. Cartofii sunt o chestie a pământenilor.

— Gata cu jocul? întrebă Sissix.

— Mda, e puţin trecut de ora 10. Fluxurile de ştiri sunt pe cale să se actualizeze.

Tonul vocii lui era relaxat, însă privirea îi era serioasă.

— Bine, zise ea.

Ştia ce fel de fluxuri verifica el, iar asta o determina să vrea să-l îmbrăţişeze. Nu o îmbrăţişare rapidă, rigidă şi umană, ci una lungă, de genul celor pe care le oferi prietenilor când ştii că ceva îi preocupă. Însă aflase cu mult timp în urmă că tipul

ăsta de a cuprinde în braţe nu se petrecea platonic printre umani. Era unul dintre multele instincte sociale pe care învăţase să şi le tempereze. Dr Chef mai legă un ultim nod, mormăind satisfăcut şi luând locul lăsat liber de Ashby. Cu mâna cea mai de sus, ţinea o cană pe care era imprimată o expresie enskă: „Pupă bucătarul”. Un cadou mai vechi de la Kizzy, care mereu ignora faptul că niciunul dintre membrii non-umani ai echipajului nu îşi sărbătorea ziua de naştere.

Sissix luă carafa cu mek aflată lângă pixel-tabla de joc.

— Încă una?

Dr Chef cugetă.

— Doar o jumate, zise întinzând cana. Cred că fiecare dintre noi e îndreptăţit să îşi ia o zi de lenevealǎ din când în când.

— Asta aşa-i.

Sissix umplu cana lui Dr Chef până la jumătate, apoi şi-o umplu pe a ei până sus. Simţi cum i se relaxează muşchii obrajilor şi ai gâtului în timp ce băutura caldă şi iute-dulce îi cobora încet spre stomac. Senzaţia radie către umeri, ceafă, mâini, spălând toate urmele tensiunii pe care o ratase cana de dinainte. Pe toate Stelele, chiar că adora mek-ul.

Dr Chef îşi clătină cana în mâini. Arătă înspre pixel-tablă.

— Un joc tipic uman.

— Cum vine asta?

— Toate jocurile umanilor se învârt în jurul cuceririlor.

— Nu-i adevărat, zise ea. Au o grămadă de jocuri de cooperare. Ce zici de „Bătălia Vrăjitorilor”?

Rar trecea un decimal în care Kizzy şi Jenks să nu se conecteze la jocul ăla – cu pojghiţe; până şi ăştia doi nu erau destul de tăntălăi să încerce o conectare cu mufa –, explorând lumi magice şi împărtăşind aventurile voioase din capul lor.

Dr Chef alungă cu o mişcare a braţului ideea.

— Nu mă refer la jocuri pentru creier. Mă refer la genul ăsta, zise, gesticulând către pixel-tablă. Alea

clasice. Chestii pe care umanii le-au jucat încă înainte să ştie că mai sunt şi alte planete în jurul lor. Totul e cucerire, totul e competiţie. Dacă stai să te gândeşti, chiar şi „Bătălia Vrăjitorilor” e la fel. Jucătorii conlucrează, însă tot au ca obiectiv înfrângerea unui inamic – jocul în sine.

Sissix rumegă cele auzite. Ideea umanilor priviţi ca nişte stăpânitori mereu fusese una de toată jena. Nu doar pentru că aveau resurse limitate sau pentru că diaspora lor nu putea face niciodată ceva coerent, ci pentru că umanii pe care i-a cunoscut personal nu erau deloc genul. Ashby era cel mai blând dintre toţi indivizii pe care îi cunoscuse vreodată, din orice specie. Jenks nu avea altă ambiţie în afara faptului de a trăi confortabil, alături de oameni pe care îi plăcea. Kizzy reuşise decimalul trecut să scape un sandviş în trapa de aerisire, aşa că era foarte improbabil să fie nevoie să îşi facă griji pentru o eventuală lovitură de stat din partea ei. Corbin era o urâcioasă bătaie de cap, dar inofensiv, şi laş, pe deasupra. Şi totuşi, istoria umanilor – pre-Exod, cel puţin – era plină de cruzime şi războaie nesfârşite. Niciodată Sissix nu putuse înţelege motivul.

Dr Chef dărâmă pe tablă piesele de şah.

— Jocurile grumilor sunt oarecum similare, tematic. Cred că speciile noastre două sunt în parte similare. Umanii ar fi dispărut, la fel, dacă aeluonienii nu ar fi dat din întâmplare peste flota lor. I-a salvat norocul. Norocul şi descoperirea atitudinii umile. Asta e de fapt tot ce îi diferenţiază pe umani de grumi. Bine, în afară de lucrurile evidente.

Chicoti, arătând spre trupul lui.

Sissix îşi aşeză mâna peste cel mai apropiat membru al lui Dr Chef. Peste vreun secol şi ceva, nu va mai fi rămas niciun grum în viaţă, şi nimeni nu putea face nimic ca să se împotrivească realităţii. Ştia că Dr Chef se împăcase de multă vreme cu ideea extincţiei iminente a speciei sale. Chiar şi când se referise acum la asta, nu era nicio urmă de

tristeţe în tonul său, nicio amărăciune. Însă nu însemna că nu putea să o simtă ea în locul lui.

Dr Chef îi bătu uşor peste mână, mai mult de dragul ei, decât pentru el. Se uită peste umăr, spre Ashby, care stătea aplecat deasupra tejghelei, citind fluxul de ştiri de pe tabletă. Dr Chef şopti încet, liniştindu-şi toate vocile care îi ieşeau pe gură.

— Mă înşel eu sau Ashby a stat cam mult cu ochii pe ştiri zilele astea?

Sissix îl aprobă, dându-şi seama la ce se referea.

— Roskienii au lovit foarte dur coloniile kaeloniene.

— Şi asta e acolo unde…?

— E unde s-a aflat ultima dată, da. Nu că fluxurile ar da prea multe detalii.

Înţelegerea tacită se aşternu între ei. Amândoi ştiau că Ashby nu ar fi fost preocupat de un război care nu i-ar fi trecut niciodată pragul. Grija lui era pentru o anume aeluoniană prinsă în iţele acelui război. Numele ei era Pei, iar ea şi Ashby se acuplau de ani întregi, cât de des se putea. Ea era un civil responsabil cu transporturi de marfă, angajată să trimită provizii medicale, muniţie, tehnologie, hrană, orice aveau nevoie forţele aeluoniene. Din cauza naturii muncii ei, nu putea oricând să trimită mesaje text sau să ajungă la comunicator atunci când era în teritorii aflate în dispută, de teamă să nu dezvăluie localizarea trupelor sau să devină ea însăşi o ţintă facilă. De multe ori, treceau şi decimale întregi până ce Ashby să audă vreo veste de la ea, timp în care nu era ceva neobişnuit să îl vezi verificând asiduu fluxurile de ştiri. Când *chiar* avea veşti de la ea şi o idee vagă despre unde se află, verificarea devenea şi mai aplicată. Lui Ashby nu-i ajuta cu nimic starea de spirit, nu din ce îşi putea da seama Sissix, însă umanii mereu erau un pic cam tâmpiţi când venea vorba de partenerii lor sexuali.

Oricât de apropiată era Sissix de Ashby, nu o întâlnise pe Pei niciodată până atunci, sau măcar să o vadă. Femeia era o enigmă. Însă lipsa de expunere

a lui Ashby nu avea nimic de a face cu Sissix, ci cu felul prudent de a fi al aeluonienilor. Un aeluonian – îndeosebi unul lucrând cot la cot cu soldaţi respectabili – putea să intre într-o grămadă de belele împerechindu-se cu cineva din altă specie. Toată lumea de la bordul *Wayfarer* ştia de Pei, bineînţeles, dar şi înţelegeau de ce Ashby trebuia să fie tăcut legat de relaţia lui. Cu toţii au renunţat la un moment dat să îi mai pună întrebări despre ea – măcar cât timp se afla el în cameră –, şi până şi Kizzy era suficient de deşteaptă să îşi ţină gura închisă despre asta când mai erau şi străini prin preajmă.

— Nu-i face bine să tot verifice ştirile aşa des, spuse Dr Chef. Nu e ca şi cum i-ar tipări numele acolo dacă s-ar întâmpla ceva.

— Spune-i tu asta, oftă Sissix.

— Nu pot, oftă şi Dr Chef. La fel făceam şi eu când fiicele mele erau plecate la război. De-asta nici nu-mi place să-l văd făcând acelaşi lucru. Ştiu cât de mult poate măcina incertitudinea pe cineva. Discuţia asta a devenit mult prea încărcată, continuă scuturându-şi obrajii, ca şi cum ar fi vrut să alunge ceva. N-ai chef să faci un joc şi cu mine? Sau ţi-a ajuns pentru dimineaţa asta?

— Mă bag la încă unul. Vrei şah?

— O, Stele, nici pomeneală! Hai să jucăm ceva aandriskian. Unul dintre adorabilele tale jocuri de „hai să face echipă şi să rezolvăm nişte puzzle-uri".

— Tikkit?

— Ooo, ador tikkitul. Deşi nu l-am mai jucat de o veşnicie, nu de pe vremea în care trăiam în Port Coriol.

— Păi, nici eu nu sunt grozavă, aşa că am fi o echipă echilibrată.

Rosti către tablă schimbarea jocului. Pixelii se rearanjară corespunzător.

— Deci, ce zici de jocurile aandriskiene?

— Hm?

— Ce îţi spun jocurile aandriskiene despre noi?

— Că sunteţi foarte isteţi, dornici să împărtăşiţi cu alţii şi la fel de disfuncţionali ca oricine.

Sissix râse.

— Nu pot să te contrazic.

Îşi începură jocul, iar conversaţia devie la strategiile de tikkit. Sissix era cât pe ce să fie convinsă că ar putea câştiga, când Ashby rupse tăcerea.

— Ceee!… exclamă ca pentru sine.

Apoi încă o dată, mai public de data asta, în timp ce se grăbea să vină la ei.

— Ce…?!

— E totul în regulă? întrebă Sissix.

Orice spaţial era conştient că o mulţime de lucruri se puteau întâmpla cu o navă într-o perioadă scurtă de timp, mai ales când stătea la gura unui tunel proaspăt. Să vadă un coleg de echipaj grăbindu-se îi dădea mereu un pumn de adrenalină în sânge.

— Suntem bine, zise el.

Îşi aşeză scribul alături de pixel-tablă şi arătă spre ecran. Fluxul video care rula se ridică în aer şi pluti deasupra tabletei. Era un program de ştiri uman – din partea Flotei, după accentul reporterului. Sissix şi Dr Chef se aplecară mai aproape, ascultând.

— …încă de confirmat de cât timp se desfăşoară negocierile de aderare, însă sursele indică faptul că o mică echipă de ambasadori AG s-au aflat în secret în legătură cu Toremi Ka, de cel puţin doi ani standard.

— Toremi? se miră Dr Chef, favoriţii scuturându-i-se surprinşi.

Sissix nu putea aborda acelaşi răspuns fizic, însă îi împărtăşea sentimentul. Toremienii nu erau o specie menţionată prea des la ştiri. Nu erau o specie menţionată mai deloc la ştiri. Sissix ştia prea puţine despre ei, altceva în afara faptului că ei controlau un strâns inel din jurul miezului galaxiei şi că de decenii se căsăpeau sistematic şi la modul industrial.

Ashby clătină din cap, atât a confirmare, cât şi a neîncredere.

— Unul dintre clanurile lor tocmai ce a fost acceptat ca membru AG.
— Ce!?
Creierul ei era un vast malaxor.
— Stai un pic, ce!?
Dacă era adevărat, Parlamentul Galactic o luase razna. Clanurile Toremi, din infimele informaţii care existau, se dovedeau a fi de neînţeles şi vicioşi. Niciodată un amestec bun. Clanurile fuseseră descoperite de către harmagieni acum aproape cinci sute de standarzi, când o sondă a găsit nişte nave toremiene făcând salturi (ceea ce era deosebit de periculos) de jur împrejurul miezului galaxiei, ca nişte peşti purtaţi de curent. Nimeni nu ştia de ce, iar toremienii ei înşişi nu au arătat niciun interes să explice vecinilor galactici. Îşi păstraseră pribegia lor nomadă până în urmă cu vreo patruzeci de standarzi, când se opriseră din drum şi se apucaseră să se ucidă unii pe alţii, pentru pretenţii teritoriale fixe. Din nou, nimeni nu-şi dăduse seama de ce. Dar în afară de a măcelări pe cei care le încălcau zona, toremienii s-au rezumat la ai lor, fără să prezinte interes pentru nimeni în afara oamenilor de ştiinţă şi antreprenorilor frustraţi de blocarea accesului la miez.
Ashby îşi duse degetul la buze şi arătă spre scrib.
— …declaraţiile oficiale din partea comisiei de ambasadori AG precizează că Toremi Ka este singurul clan Toremi care beneficiază momentan de convenţia de parteneriat, explică reporterul. Alte clanuri au adoptat o atitudine de neutralitate faţă de parteneriat şi aparent nu au iniţiat acte de agresiune către AG. AG garantează pentru Toremi Ka, spunând – citez – „sprijinim bunele intenţii ale noilor noştri aliaţi, care sunt dedicaţi împărtăşirii beneficiilor mutuale ale unei galaxii unificate.” Ca parte a noii convenţii de parteneriat, AG nu va sprijini pe Toremi Ka în ofensiva lor împotriva altor clanuri toremiene. Totuşi, folosirea forţei armate este autorizată pentru apărarea teritoriilor comune ale Toremi Ka şi AG.

Dr Chef remarcă zeflemitor:
— Cu alte cuvinte, Toremi Ka se aleg cu nave mari de război AG poziţionate la graniţele lor, iar AG primeşte acces facil la toată recolta de ambi care stă de partea cealaltă. Nimic bun nu poate să iasă din lupta unei specii cu ea însăşi, zise el gesticulând nemulţumit. Niciodată nu s-a întâmplat, niciodată nu se va întâmpla.
Ochii i se micşorară şi răsuflă zgomotos şi adânc. Sissix ştia că se gândea la propriul său popor, la propriul război. Ea îl strânse încet de umărul cel mai de sus. Ochii lui se măriră din nou, privind-o concentrat. Revenise. Îşi scutură obrajii şi puse una dintre mâinipicioare peste ghearele ei.
— Stai un pic, spuse Ashby. Hmmm.
— Ce? întrebă Sissix.
— Asta e ce vorbea Yoshi, clipi el.
O privi pe Sissix. Ea înţelese.
— Ne putem descurca, zise ea, încuviinţând. Da, cu siguranţă putem face faţă.
— Să ne descurcăm la ce? spuse Dr Chef.
— Dacă se apucă să extragă ambi, ar avea nevoie de o cale de a-şi duce încărcătura acasă.
— Şi ar avea nevoie de câteva salturi deja aranjate acolo înainte să se conceapă tuneluri pentru convoaiele navale, completă Ashby, întinzându-şi spatele drept, cuprins de gânduri. Asta e fix genul de muncă care ar putea să ne ducă în faţă. O treabă ca asta nu o să fie plătită cu puţin.
— Muncă, repetă Dr Chef. Vrei să munceşti acolo? Cu oamenii ăia?
— Fiecare tunelar o să sară pe proiectul ăsta în clipa în care vestea devine oficială, zise Sissix.
— Atunci ar fi bine să le-o luăm înainte, spuse Ashby. Hai să redactăm o ciornă pentru scrisoarea de intenţie. Trebuie să îl mai sunăm şi pe Yoshi.
— Crezi că el e suficient de important ca să conducă un proiect ca ăsta?
— Ah, nici pe departe. Dar va şti să ne spună pe cine trebuie să contactăm. O să-i cer lui Lovey să îi trimită o invitaţie pe scrib, habar nu am ce oră e

acolo la ei. Şi va trebui să mă ajuţi să ne dăm seama cât de mult ne-ar lua să ajungem în spaţiul Central de aici, de unde ne aflăm. Bănuiesc că ăla e locul din care ne-ar cere să facem capătul de străpungere. S-a trezit Rosemary?

Sissix îşi reaminti ultima dată când o văzuse pe Rosemary, noaptea trecută: capul trântit în palme, cu un zâmbet de la o ureche la alta, cuvintele ieşindu-i pe gură foarte greoi.

— Aş zice că încă mai doarme.

Ashby îşi roti ochii, exasperat.

— Dă-i nişte HaiSus. E exact genul de treabă pentru care am angajat un grefier.

— O să-i pregătesc un platou cu micul dejun, spuse Dr Chef, arătând spre Sissix. Să le spui tehnilor că şi-au ales teribil de greşit noaptea în care s-o iniţieze.

— Sinceră să fiu, zise Sissix, ridicându-se, nu cred că îşi planificaseră ca între timp AG să-şi piardă minţile.

Mesaj primit

Nivel de criptare: 1

De la: Vlae Mok Han'sib'in (cale: 4589-556-17)

Către: Ashby Santoso (cale: 7182-312-95)

Subiect: Proiectul Tokath/Hedra Ka

Calde îmbrăţişări, Căpitane Santoso. Numele meu este Vlae Mok Han'sib'in şi vă scriu în numele Comisiei de Transport AG. Am primit scrisoarea dumneavoastră de intenţie privind construirea unui tunel în spaţiul Toremi Ka. Să conectăm aliaţii cu teritoriile AG este o prioritate de prim rang pentru Parlamentul Adunării, şi avem mare nevoie de contractanţi profesionişti precum dumneavoastră, care să ne ajute să pornim acest nou capitol al cooperării interspecii.

După revizuirea portofoliului de lucrări pe care îl aveţi şi după stabilirea necesităţilor proprii, am căzut de acord asupra faptului că *Wayfarer* ar fi o alegere excelentă în a asista la acest demers de sprijinire a clanului Toremi Ka. Această apreciere reflectă nu doar expertiza profesională pe care o deţineţi, dar şi recenta decizie pe care aţi adoptat-o de a angaja un grefier certificat. Privim acest ultim

aspect ca un semn al dedicării dumneavoastră în menţinerea standardelor Comisiei de Transport AG.

Suntem încântaţi să vă oferim următorul proiect. AG are nevoie de un nou tunel uni-bandă care să conecteze spaţiul Central (Poarta Tokath) de Hedra Ka, care este capitala teritoriului Toremi Ka. Acest lucru ar elimina reticenţa noastră crescută referitoare la folosirea găurilor de ac în acel sector şi ar fi primul nostru pas în direcţia implementării unor tuneluri pentru convoaie de marfă. Înainte de a accepta, vă rugăm să cercetaţi îndeaproape condiţiile proiectului.

În mod normal, o străpungere în orb ar fi modalitatea cea mai convenabilă de conectare către un teritoriu fără ancore. Totuşi, Hedra Ka se află într-o zonă foarte sensibilă. Precum sunt sigur că ştiţi deja, factorii de risc ecologic într-o astfel de zonă determină străpungerea în orb dinspre Tokath aproape imposibilă. În interesul păstrării atât a stabilităţii spaţiale, cât şi a vieţii sapienţiale, acest proiect ar necesita o străpungere ancorată între Hedra Ka şi Poarta Tokath. Cum în prezent nu există tuneluri care să conecteze AG de spaţiul Toremi, acest fapt devine o adevărată provocare. Noi propunem ca *Wayfarer* să călătorească către Staţia de Avanpost Del'lek, de la graniţa AG. Acesta este cel mai apropiat punct ancorat dintre spaţiul AG şi Hedra Ka. Un remorcher vă va întâmpina acolo pentru a vă aduce către Hedra Ka. Luând în considerare poziţia curentă, estimăm că o călătorie spre Del'lek ar dura între 0,8-0,9 standarzi, în funcţie de ruta aleasă. Saltul gaură de ac ar dura alte patru zile. Pentru a vă ajuta să reduceţi timpul de voiaj, AG va angaja un alt contractant pentru a iniţia în avans cuşca de ieşire de la Tokath.

Înţelegem că aceasta este o propunere neobişnuită, însă, luând în considerare circumstanţele, nu avem (şi nici nu este necesar) un plan mult mai expeditiv pentru finalizarea proiectului. De asemenea, înţelegem că durata de tranzitare reprezintă un angajament semnificativ din partea dumneavoastră şi a echipajului dumneavoastră. AG este dispusă să acopere costurile primare care se vor ivi pe parcursul călătoriei, adiţional plăţii efective pentru proiect. De asemenea, înţelegem că o călătorie spaţială poate fi supusă unor întârzieri neprevăzute şi că sănătatea mentală a echipajului necesită opriri ocazionale pentru odihnă. În lumina acestor nevoi, nu solicităm o dată anume de sosire, doar fiind necesară atingerea punctului de destinaţie înainte de 165/307. Veţi avea întreaga libertate de a vă planifica întreaga rută şi de a vă opri unde consideraţi că este imperativ. Dacă nu aveţi deplina convingere că echipajul poate suporta o astfel de călătorie, este de preferat să nu acceptaţi proiectul.

Plata pe care o putem oferi pentru proiectul Hedra Ka este în valoare de 36 de milioane de credite (cheltuielile neincluse; nenegociabil). Aşteptăm un răspuns nu mai târziu de data de 155/306. Acest proiect nu va fi oferit între timp niciunui alt contractor, aşadar vă rugăm să nu luaţi o decizie pripită. Pentru orice alte întrebări legate de proiect, vă rog să contactaţi oricând biroul meu. Dacă nu voi fi disponibil pe moment, AI-ul meu, Tugu, va putea să vă asiste.

Cu întreaga consideraţie

Vlae Mok Han'sib'in

Ashby (00.10): sissix, eşti?

(00.11): deschide-ţi scribul

(00.14): alo?

Sissix (00.15): text

(00.15): zău

(00.16): de-a dreptu' bizar

Ashby (00.16): te-am trezit?

Sissix (00.17): da

(00.17): o să mă plâng şefului de dimineaţă

Ashby (00.17): scuze. e important

(00.17): tocmai ţi-am dat forward la o scrisoare

Sissix (00.18): de ce nu vii la mine în cameră urăsc să tastez

Ashby (00.18): pentru că nu vreau să audă nimeni ce discutăm

Sissix (00.18): nava-i bine?

Ashby (00.18): da, doar citeşte naibii mesajul

Sissix (00.19): lasă-mă un minut

(00.19): tre' să-ncălzesc patul abia mă mişc

Ashby (00.19): ia-ţi o pătură încălzită şi hai

Sissix (00.24): gata mai bine

(00.24): pot să-mi şi folosesc mâinele acu, uraaaaaaaa

Ashby (00.24): CITEŞTE-L

Sissix (00.24): ok ok
(00.27): DUMNEZEULE MARE

Ashby (00.27): shhh, te-am auzit prin perete cum ţipi

Sissix (00.27): ashby
(00.27): asta
(00.28): dumnezeule mare
(00.28): tocmai ce-am prins lozul cel mare

Ashby (00.28): sis, dacă nu te opreşti din gălăgie acolo în cameră la tine, o să te arunc în spaţiu

Sissix (00.28): tu cum naiba de NU faci zgomote
(00.28): ai văzut ce căruţă de bani sunt
(00.29): PLUS CHELTUIELI
(00.29): ashby asta e mai mult decât am prins tot standardul trecut
(00.29): şi asta ar fi doar profit
(00.30): profit curat, fără cheltuieli

Ashby (00.30): ştiu
(00.30): încă nu m-am dezmeticit prea bine

Sissix (00.30): putem să luam un alezaj nou din asta, uşor
(00.31): şi tot felul de circuite noi
(00.31): exact cum discutasem
(00.31): pe toate stelele, ashby
(00.32): nu c-aş presa ceva, dar echipajului tău i-ar prinde bine un bonus
(00.32): spre exemplu

Ashby (00.32): da
(00.33): e incredibil, ştiu
(00.33): însă trebuie să fim deştepţi cum abordăm problema
(00.33): e un drum al naibii de lung

Sissix (00.34): suntem obişnuiţi cu drumuri lungi între joburi
(00.34): o să fie bine

Ashby (00.34): vorbim de un întreg standard, aici

(00.35): asta înseamnă că nema vacanţe, fără vizite la familie dacă nu sunt pe ruta noastră de zbor şi o grămadă de mâncare preambalată

Sissix (00.35): nu-i ca şi cum nu ne-am opri pe unde am putea. Pot să pun cap la cap un traseu isteţ şi drăguţ care să ne ofere o mulţime de ocazii de-a opri şi locuri unde să ne punem picioarele pe pământ solid

Ashby (00.36): ştiu

Sissix (00.36): dar?

Ashby (00.36): e spaţiu toremian

(00.36): oamenii ăia au fost în război de când se ştiu

(00.37): şi nu cunosc nimic despre ei

Sissix (00.37): ashby, AG nu ne-ar trimite dacă n-ar fi sigur

(00.38): suntem o navă de tunelare neînarmată, nimeni n-o să-şi facă griji de noi

(00.38): peste toate, drumul lung le dă timp suficient ca să-şi rezolve căcaturile diplomatice pe care le mai au de rezolvat înainte să ajungem noi

(00.39): şi sunt convinsă că locul ăla o să fie plin ochi de birocraţi şi trupe AG

(00.39): tot ce tre să facem e să ajungem acolo, să perforăm o gaură şi să sărim acasă

Ashby (00.40): atâta timp cât nu se apucă să se omoare unii pe alţii cât suntem noi p-acolo

(00.40): nici măcar nu ştiu ce limbă vorbesc

(00.41): ah

(00.41): stai

Sissix (00.41): ce

Ashby (00.42): rosemary

(00.42): nu m-am gândit la ea

(00.43): crezi că poate face faţă?

Sissix (00.43): în termeni de job sau mental?

Ashby (00.43): ambele
(00.43): un standard întreg e mult chiar şi pentru nişte spaţiali ca noi
(00.44): asta-i nou pentru ea

Sissix (00.45): păi, în măsura în care ţine de job, are o grămadă de timp să-şi ascută ghearele
(00.45): ca să zic aşa
(00.46): cât despre viaţa ei personală, a evitat toate întrebările pe care i le-am pus despre familia ei, şi mai e şi singură
(00.46): nu mi-a lăsat impresia că s-ar grăbi să treacă p-acasă
(00.47): apoi, ai citit scrisoarea
(00.47): faptul că ai angajat-o pe ea ţi-a asigurat de fapt proiectul
(00.47): aşa că, şi dacă e inutilă restul drumului, a făcut cel puţin asta

Ashby (00.48): ups

Sissix (00.48): glumeam
(00.48): aproape

Ashby (00.49): sunt atât de mulţi bani
(00.49): am putea face atât de multe cu ei
(00.50): şi ce mai proiect

Sissix (00.50): cum am zis
(00.50): lozul cel mare
(00.51): îl meritam
(00.51): te ştiu de mult timp, ashby
(00.51): crede-mă
(00.51): l-ai meritat

Ashby (00.52): mulţumesc, sis
(00.52): îmi pare rău că te-am trezit, aveam nevoie să-ţi ascult părerea
(00.52): trebuie să discut cu întreg echipajul înainte să decid ceva

Sissix (00.53): păi hai să discutăm cu ei

Ashby (00.52): stai, sis, stai

De-a lungul navei, vox-urile prinseră viaţă. „TOATĂ LUMEA, TREZIREA! VEŞTI MARI! ÎNTÂLNIRE A ECHPAJULUI! CAMERA DE RECREERE ÎN 5 MINUTE!”

Ashby (00.54): o să te arunc în spaţiu, sissix

Sissix (00.55): ba mă adori

Conţinut flux: Fişierele de Referinţă ale Adunării Galactice (Public/Klipiană)
Denumire articol: Astronomie Galaxia < Mamă < Regiuni Centrul Galactic (Miezul) < Resurse Naturale
Criptare: 0
Cale către traducere: 0
Transcriere: 0
Identificator: 9874-457-28, Rosemary Harper

Centrul Galactic, numit în mod colocvial Miezul, se află la originea mai multor fenomene astronomice neobişnuite, incluzând o gaură neagră supermasivă şi clusteri stelari foarte concentraţi. Aceste condiţii unice indică faptul că Centrul Galactic este sursa cea mai importantă a Galaxiei Mamă pentru materii de combustie neprelucrate, precum ambi, şi, de asemenea, metale şi minerale utilizate la construcţia astronavelor şi terraformărilor. Estimările privind ordinul de mărime al acestor resurse este în cel mai bun caz o speculaţie, însă marea parte a comunităţii ştiinţifice acceptă ideea că totalul resurselor de ambi care pot fi recoltate din Centrul Galactic reprezintă de patru ori cantitatea descoperită în întregile teritorii AG. Deşi prezenţa unor astfel de materii prime a fost confirmată de către sondele de examinare harmagiene de anduranţă, Centrul Galactic a rămas în mare parte neexplorat de către speciile membre ale AG, din cauza pretenţiilor teritoriale toremiene.

Subiecte adiacente:

Găuri negre
Discuri de acreţie
Clusteri stelari
Teoria energiei ambiente

Surse de combustibil comercial
Recoltarea ambi
Toremi
Explorarea interspaţială (Harmagienii)
Construcţia astronavelor
Terraformare
Regiuni şi teritorii Galactice (Galaxia Mamă)
Nume tradiţionale pentru Galaxia Mamă (sort pe specii)

Ziua 163, anul 306 Standard AG

………………………………………………

PORT CORIOL

Ashby nu avea prejudecăţi, însă oricui nu-i plăcea Port Coriol îi scădea câteva puncte la el pe caiet. Spaţiul AG avea destule pieţe neutre care primeau cu bunăvoinţă spaţiali, indiferent de specie, însă Portul era ceva deosebit. Chiar dacă nu aveai nevoie să aprovizionezi, spectacolul în sine merita cu prisosinţă drumeţia. Străzi largi înghesuite de-a lungul şi de-a latul, cu frontoane în aer liber ale unor diverse magazine, încărcate până la refuz cu haine şi kitschuri şi mărunţişuri. Nave parcate, ciopârţite şi transformate în depozite şi cantine. Mormane imense de vechituri, patronate de ciudaţi tablagii care îţi puteau face rost exact de acea piesă pe care o căutai, atâta timp cât aveai răbdare să le asculţi pălăvrăgeala despre cele mai recente improvizaţii de motoare descoperite de ei. Buncăre subterane şi reci, pline de boţi şi cipuri, cu o mulţime de tehnicieni aiuriţi cotrobăindu-le prin măruntaie la orice oră a zilei, alături de modificatori entuziasmaţi de felurite implanturi, imaginabile şi inimaginabile. Standuri cu mâncare având în ofertă orice, de la gustările uleioase de luat pe fugă, la delicatese ciudate, unele cu meniuri întortocheate de specialităţi ale zilei, altele cu oferte atât de specifice, încât singurul lucru pe care îl puteai spune în dreptul lor era „o porţie, vă rog”. O menajerie de sapienţi vorbind într-un freamăt de limbi dintre cele mai diverse, strângându-şi mâinile şi unindu-şi ghearele şi frecându-şi tentaculele.

Cum putea să nu-ţi placă un loc ca ăsta?

Într-un fel, Ashby putea înţelege cum Port Coriol ar putea fi considerat un pic prea înghesuit pentru cineva obişnuit cu centrele de afaceri spilcuite şi construite din prefabricate, uniforme şi terne, aşa cum se puteau găsi la indigo şi cu prisosinţă prin întreg spaţiul AG. Pieţele din Port erau orice, dar nu corporatiste, iar atitudinea independentă şi libertină

a coloniei era exact ceea ce o făcea să fie atât de îndrăgită – sau, pentru unii, de prost gust. Ashby recunoştea că Portul era un pic cam murdar, un pic cam ros pe la margini. Însă periculos? Mai deloc. Infracţionalitatea, în cea mai mare parte, se limita la înşelătorii minore, îndreptate către studenţi în tunelare sau turişti creduli. Atât timp cât aveai în cap câţiva neuroni utili, Port Coriol era la fel de sigur ca oriunde. Comerţul era bine reglementat – adică pe atât de bine pe cât ţi-ai fi dorit. Negustorii care iscau mânia autorităţilor portuare nu o duceau prea mult, şi chiar şi cei care se dedau la afaceri ceva mai necurate deţineau suficiente permise oneste şi bunuri legitime expuse la vedere încât să îşi mulţumească supraveghetorii. Piaţa neagră din Port Coriol nu era un secret, dar era un secret atent administrat. Nu că şi-ar fi încercat Ashby norocul într-o astfel de zonă. Să îşi piardă licenţa ar fi însemnat falimentul şi sfârşitul carierei, pentru el – şi la fel şi pentru echipajul lui. În ciuda rugăminţilor insistente ale lui Kizzy de a cumpăra câte ceva care să „ne dea un pic de energizant", păstrarea lucrurilor deasupra liniei legale era abordarea cea mai inteligentă.

Soarele de un portocaliu cald ce străbătea cerul Port Coriolului încălzea pielea lui Ashby în timp ce îşi conducea echipajul printre calele de andocare aglomerate. Obişnuit fiind să trăiască în spatele unor pereţi izolaţi şi al plexi-ului solid, statul afară era acum revigorant. Ca de obicei, totuşi, uitase de miros – un amestec dur de combustibil, praf, mirodenii, foc, parfum, ulei de gătit, aliaje de sudură şi toate acele odoruri naturale produse de mai mult de o duzină de specii sapiente diferite. Peste toate astea, trona izul intens şi ubicuu emanând de pe ţărmurile dimprejur. Luna care era Coriol avea o orbită sincronă planetei sale, fapt care permitea razelor soarelui să cadă neîntrerupt asupra acelei pojghiţe de deşeuri plutind pe suprafaţa liniştită a mărilor sale. Negustorii şi funcţionarii care îşi aveau rezidenţa permanentă pe această lună

de cele mai multe ori optau pentru locuinţe aflate pe partea întunecată, departe de soare şi de miasmă.

Pentru mulţi sapienţi – inclusiv Sissix şi Dr Chef – mirosul era mai tare decât puteau suporta fără ajutorul filtrelor. Măştile de nas şi pentru respiraţie erau o apariţie obişnuită, chiar şi printre cei care trăiau acolo. Docurile de andocare erau pline cu standuri care vindeau măşti nou-veniţilor ce nu fuseseră preveniţi înainte despre izul caracteristic al Portului. Însă umanii, cu simţul lor relativ scăzut de miros, puteau cutreiera străzile cu nările larg deschise. Cei mai mulţi umani, cel puţin. Corbin alesese să poarte o cască de respiraţie complet izolată – Exoplămâni Deluxe, o drăcie greoaie care era cel mai bun sistem disponibil pentru filtrarea alergenilor şi patogenilor aeropurtaţi. Ashby era de părere că arată ca un bol pentru peştişori, asezonat cu balonaşe blege.

— Destinaţia, vă rog, zumzăi AI-ul de la ghişeul rapid.

Nu era un program cu inteligenţă liberă precum Lovey, ci un model limitat, incapabil să realizeze altceva decât îndatoririle prescrise. Carcasa îi era menită să semene cu un cap de harmagian, completat cu nişte cârcei pentru expresii faciale. Faţa-i prelungă şi cleioasă era acoperită de o piele din polimer şi nu era chiar deloc asemănătoare cu cea pe care se presupunea că o imită. Glasul îi era digital şi suna spart, iar tentaculele îi zvâcneau din când în când, trădându-i vechimea. Nimic din ce mima nu putea trece drept ceva cu adevărat viu.

— Doi pentru ferma de gândaci, spuse Ashby, arătând spre el şi spre Dr Chef.

AI-ul cârâi aprobator.

— Unul pentru depozitul de alge, Ashby arătă apoi spre Corbin.

Cârâit.

— Unul pentru districtul tehnic, continuă Ashby indicând spre Jenks.

Cârâit.

Ashby se întoarse către Sissix.

— Voi o luaţi la picior, nu?
— Îhî, zise Sissix. Tura noastră de cumpărături începe chiar de la poarta asta de acolo.
— Asta-i tot, atunci, iar Ashby îşi trecu emblema de la încheietură pentru scanerul de pe tejghea.
Un scurt bip indică acceptarea tranzacţiei.
— Foarte bine, conchise AI-ul. Modulele de tranzit rapid vă vor fi pregătite în câteva momente. În cazul în care veţi avea nevoie de transport sau direcţii adiţionale, căutaţi simbolurile de tranzit rapid, aşa cum sunt ele afişate deasupra acestui chioşc. În cazul în care nu cunoaşteţi exact destinaţia, puteţi cere o localizare personalizată din acest sau alt loc…
— Mulţumim, spuse Ashby, deşi AI-ul încă îşi mai continua discursul.
Îşi conduse echipajul departe de stand. Jenks rămase în urmă.
AI-ul nu se oprise, nederanjat de plecarea audienţei.
— Indicatorii de localizare sunt prezenţi în toate modelele optime oricărei specii în parte, şi pot oferi alerte într-o largă varietate de stimuli senzoriali, precum miros, gust, sunet, stimulare dermală, stimulare neuronală…
— Jenks nu vine? întrebă Rosemary.
— Jenks mereu aşteaptă până ce se termină toată interpelarea, spuse Kizzy cu un zâmbet calm. Doar din politeţe.
— Ăsta nu e un model sapienţial, nu? remarcă Rosemary privind în spate la AI-ul zdruncinat.
— Nu cred, interveni Ashby. Dar încearcă să-i spui asta lui Jenks. Mereu le acordă AI-urilor circumstanţe atenuante.
— Fapt care e complet absurd, pufni Corbin.
Vocea îi era înfundată de la masca de respiraţie.
— La fel e şi prostia aia de pe capul tău, moşmondi Sissix.
Ashby interveni, adresându-se grupului înainte de a putea Corbin să riposteze:
— Ok, gaşcă, ştiţi cum merge treaba.

Îl zări pe Jenks adresând un salut de curtoazie AI-ului, înainte de a li se alătura.

— Aceeaşi manevră ca întotdeauna, continuă căpitanul. Doar că de data asta avem cipuri AG pe care să le cheltuim. Achiziţiile stricte, exclusiv! Orice altceva o să vină de pe propria emblemă. AG-ului nu-i va plăcea să primească spre decontare facturi cu prânzuri à la carte şi masaje de relaxare.

— Mda, şi iată cum mi se strică o posibilă după-amiază perfectă, se plânse Jenks.

— Rosemary, toţi au fost alimentaţi cu cipurile proprii, da?

— Da, aprobă Rosemary. Şi toată lumea ar trebui să aibă pe scriburi o listă cu achiziţiile aprobate, ca referinţă.

— Bun. Odată ce aţi tăiat totul de pe listă, sunteţi liberi să faceţi ce vreţi, până dimineaţă. Haideţi să încercăm să ne vedem de drum până în ora 10.

Scribul notifică sonor, semn că primise un mesaj nou.

— Scuze, o secundă.

Îl scoase din geantă şi atinse ecranul. Mesajul apăru.

Mesaj primit.

Nivel criptare: 3

Cale spre traducere: 0

De la: Expeditor necunoscut (criptat)

Inima lui Ashby începu să bată rapid.

N-am avut cum să nu remarc o navă de tunelare oribil de butucănoasă, ce tocmai a acostat pe orbită. M-am întors de la graniţă, dar voi reveni curând. Peste trei ore, voi fi oficial într-o permisie de două zile. Am lăsat deja clar de înţeles că îmi voi lua ceva timp pentru mine. Eşti liber să mă însoţeşti?

Nicio semnătură, însă Ashby nu avea nevoie de una. Mesajul era de la Pei. Era aici. Şi, cel mai important, era bine. Era în viaţă.

Chiar dacă simţea decimalele de tensionare scurgându-i-se încet, încet din trup, Ashby reuşi să îşi păstreze postura. Îşi puse scribul înapoi în geantă şi îşi frecă bărbia cu palma. Căcat. Nu se răsese. Păi, asta e, acum. Pei era o transportatoare. Chiar dacă specia ei era lipsită de orice pilozitate, dintre toţi oamenii de pe lume ea ar fi fost cea mai în măsură să fie înţelegătoare cu o omisiune în îngrijirea personală.

Sissix îl săgetă cu privirea în timp ce se reîntoarse către grupul lor. El ridică din sprâncene spre ea, după care îşi aşeză pe chip expresia de căpitan.

— Ce mai aşteptaţi? Duceţi-vă să cumpăraţi chestiile.

Rosemary se grăbi să îşi prindă din urmă colegii, îngrijorată să nu se rătăcească. Cala navetelor fusese suficient de aglomerată, însă acum, ieşind în piaţă, probabilitatea de a fi prinsă în marea aceea de comercianţi creştea exponenţial. Să se rătăcească nu era ce o speria mai exact. Ci mai degrabă perspectiva de a fi jefuită. Sau agresată. Sau înjunghiată. Văzuse câteva persoane care arătau ca fiind genul de cuţitari. Şi nu erau hoţii de embleme de mână un lucru comun în astfel de locuri? Nu auzise povestea cuiva care vizitase Port Coriol, învârtindu-se liniştită prin magazinul greşit şi trezindu-se pe o alee cu braţul emblemei amputat? Bine, mergea poate prea departe cu supoziţiile, dar, ţinând cont că tocmai ce trecuse pe lângă un aeluonian a cărui faţă era un mozaic de implanturi, încă nu era pregătită să excludă posibilitatea hoţilor de braţe. Era recunoscătoare că se afla în compania lui Sissix, a cărei prezenţă era reconfortantă, iar Kizzy, care era suficient de stridentă – atât în volum, cât şi în ţinută –, putea cu brio să îi ţină la distanţă pe infractori. Ambele arătau ca oameni care îşi ştiau rostul. Spera că măcar o mică parte din atitudinea lor s-ar fi transferat şi asupra ei.

— Kizzy, eşti sigură că nu vrei să te duci până la grotele tehnicienilor? o întrebă Sissix.

— Neah, spuse Kizzy. Are Jenks lista mea. O să apar ceva mai târziu, să îi salut pe oameni şi să fac ochi dulci circuitelor. Dar sunt sătulă de atâta spaţiu-ngust. Am nevoie de cer deschis deasupra capului şi de nişte aer curat.

Îşi aruncă braţele larg în lături şi inspiră teatral:

— Ahhhhhhh!

— Hmmm. Mda. Aer curat, remarcă Sissix, pufăind prin masca ei.

— Ştii sentimentul, nu, Rosemary? ţopăi Kizzy către ea. Ai crescut la solul planetelor.

— E bine să ai gravitaţie adevărată sub picioare, spuse Rosemary.

— Vai, nu-mi zi că ai avut rău de spaţiu!?

— Doar acolo, un pic. Însă nu-i nicio problemă, încep să mă obişnuiesc.

— O să ne uităm după nişte brăţări de echilibru. Sunt sigură că vom găsi pe undeva.

Sissix pufni amuzată:

— Chestiile astea sunt o mare înşelătorie.

— Nu sunt, se apără Kizzy. Bunică-mea le poartă de fiecare dată când o ia în sus, şi spune că merg ca unse.

— Bunică-ta mai crede şi că poate vorbi cu imunoboţii ei.

— Bine, aici ai dreptate, însă niciodată nu are rău de spa… Aoleo, căcat! se opri Kizzy, coborându-şi conspirativ privirea. Nu vă uitaţi acuma! Nu vă uitaţi acuma!

Rosemary îşi feri ochii în clipa în care văzu sursa panicii lui Kizzy: o masă simplă şi prietenoasă, acoperită cu terrarium-uri sigilate şi cupe de lut (de lut!) pline cu info-cipuri. Astfel de mese erau comune în pieţele publice din Florence, iar hainele proprietarilor standului erau instantaneu recognoscibile. Purtau biocostume greoaie, precum exploratorii lunari din antichitate, izolate şi burduşite într-o atât de mare măsură, încât protecţia adoptată de Corbin părea, în comparaţie, aproape o rochiţă delicată. Rosemary auzise că aceste costume ale lor, odată uzate, erau plasate în containere

sigilate şi lansate în spaţiu. Procedurile standard de decontaminare nu erau suficiente pentru ei. Nu trebuia să existe nici cel mai mic risc de corupere a propriului sistem imunitar – sau, mai rău, cursul natural al evoluţiei umane.

Gaaişti. În mod clar, deţinătorii unui mod unic de a fi nebuni.

— Căcat! spuse Kizzy. M-am uitat.

— Bună treabă, Kiz, o apostrofă Sissix.

— Da' n-am vrut!

Un gaaist le luă în colimator, cuprinzând în mâinile sale înmănuşate un terrarium.

— Salutări, surorile mele, zise el.

Un mic vox aflat în dreptul chipiului îi retransmitea glasul. Klipiana lui era corectă, dar cu accent pronunţat, frământat de consoane imprecise care indicau lipsa exerciţiului.

— Aţi dori să vedeţi una dintre măruntele minuni ale planetei mamă?

Ridică terrarium-ul spre Kizzy şi Rosemary, ignorând-o complet pe Sissix.

Rosemary bâlbâi un „nu, mulţumesc". Kizzy se fâstâci cu ceva despre „suntem în întârziere".

— Eu aş vrea să îl văd, interveni Sissix.

Faţa gaaistului împietri pe după casca lui. Cu un zâmbet fals, ţinu drept obiectul. Din spatele plexi-ului, o complicată floare galbenă răsărea în mijlocul unui pumn de muşchi.

— Aceasta este o orhidee, spuse el, cuvântul străin tăind ciudat printre cele klipiene. O delicată plantă care, cândva, creştea în mlaştinile şi pădurile tropicale de pe Terra. Precum majoritatea florei de pe Terra, aceste minunate inflorescenţe au dispărut în neant în timpul Colapsului.

Ochii lui jucau iute între cei ai lui Kizzy şi ai lui Rosemary, nerăbdători să le stârnească interesul.

— Graţie eforturilor neţărmurite ale fraţilor noştri de acasă, orhideele au prins cu succes rădăcini în câteva dintre pădurile tropicale restaurate.

— Sunt foarte frumoase, remarcă Sissix.

Suna ca şi cum o credea cu adevărat. Arătă înspre floare şi îşi întoarse capul spre companionii ei.

— Genitalele voastre arată cumva asemănător, nu?

Kizzy izbucni în râs, iar Rosemary simţi cum îi iau foc obrajii.

— Hei, am o întrebare, continuă Sissix, adresându-se de data asta gaaistului jenat.

Se aplecă să atingă terrarium-ul. Prin costumul lui, gaaistul tresări la vederea unor gheare extraterestre apucând muşchii terrani.

— Oamenii de ştiinţă ai Proiectului Samsara lucrează şi ei cu orr-kidee[5]?

Gaaistul pufni.

— Ar putea, îşi subţie el vocea, însă careva n-ar putea obţine mare succes cu ţărâna dacă ar locui cu picioarele în cer.

Un ton maliţios îşi făcu loc printre vorbele sale aparent prietenoase.

Lui Rosemary mai că îi era milă de gaaist. Sissix îl ademenea, încercând să îl determine să renunţe la prefăcătoria lecţiei învăţate şi să îşi arate adevăratele intenţii puritanist gaaiene. La suprafaţă, scopul gaaiştilor de a îşi salva planeta natală cu greu locuibilă era nobil. Dar acelaşi era scopul şi al oamenilor de ştiinţă implicaţi în Proiectul Samsara, trăind pe inelul orbital argintiu care înconjura Terra – un inel construit nu de umani, ci de filantropi aeluonieni şi aandriskieni. Şi, deşi eforturile de restaurare de pe inel erau conduse de către umani, mulţi dintre cercetătorii studiind alături de ei proveneau din alte lumi. Gaaiştii fundamentalişti – în special cei care bravau pe docurile de andocare în căutarea sufletelor pierdute – detestau lucrul ăsta.

Gaaistul se întoarse către Rosemary şi Kizzy, accentul părăsindu-l cu totul, înlocuit de o umbră de disperare.

— Dacă veţi avea un pic de timp liber pe durata şederii voastre aici…

Cu alte cuvinte, departe de extratereştrii.

— …nu ezitaţi să ne vizitaţi încă o dată. Mai avem o mulţime de minuni de pe Terra pe care să vi le împărtăşim, şi chiar şi mai multe adăpostite în cuvele navei noastre. Iată – spuse schimbând mâna cu care ţinea terrarium-ul şi scotocind în sacul său –, primiţi-le în dar. Conţin filmări ale câtorva dintre locurile magice care vă aşteaptă pe planeta noastră mamă. Doar introduceţi-le în propriul scrib şi savuraţi-le. Reveniţi curând, surorile mele. Sunteţi binevenite oricând printre rândurile noastre, mai zâmbi el, ca şi cum simpla menţionare a Terrei îi adusese instantaneu pacea inimii.

Bărbatul gaaist se retrase la masa lui, lăsându-le pe cele trei colege să îşi ia repede tălpăşiţa.

— Iar ăsta, concluzionă Kizzy, aruncând cipul video în primul coş de gunoi care îi ieşi în cale, este motivul pentru care niciodată nu trebuie să te uiţi când nu trebuie. Bravo mie!

— Ştii, sunt şi câţiva nebuni fundamentalişti aandriskieni, zise Sissix. Însă ei nu se apucă pur şi simplu să sâcâie oamenii.

— Ce fac mai exact fundamentaliştii voştri? întrebă Kizzy.

Sissix ridică din umeri.

— Trăiesc în ferme închise între ziduri şi au orgii private.

— Cum e asta diferit de ce faceţi voi, restul?

— Nu avem ziduri, iar oricine poate să vină la orgiile noastre. Mai puţin larienii. Sunt alergici la noi.

— Pe toate Stelele! exclamă Kizzy, conducându-le spre miezul pieţei şi scoţând din geantă un săculeţ cu muguri, pe care se apucă să îi şi mărunţească. Nu pot să cred că Mala obişnuia să pună botul la asta.

— Nu pot să cred că obişnuia să fie o Supravieţuitoare, remarcă Sissix. Părea atât de cu picioarele pe pământ. Fără nicio legătură, zău…

— Scuze, cine? interveni Rosemary.

— Mala. Mama lui Jenks. E parte a Proiectului Samsara. Lucrează cu mamiferele. Ar trebui să îl rogi cândva pe Jenks să îţi arate câteva poze cu

micile ei rotocoale de blană. Pe Steaua cea Mare! – ursuleţii ăia marsupiu sunt…

Rosemary se opri. Trebuie să fi auzit greşit.

— Stai un pic. Zici că ea a fost o Supravieţuitoare?

Nu putea fi adevărat, nu dacă femeia asta trăia pe inel. Supravieţuitorii erau la fel de extremişti precum gaaiştii. Nu numai că erau xenofobi, dar şi tehnofobi învederaţi. Credeau că tehnologia era cea care le condamnase planeta de la bun început, iar singura cale pentru a atinge ispăşirea era să trăiască la fel ca animalele care şi erau, în fapt. Supravieţuitorii erau vânători-culegători stricţi şi purişti genetici, abţinându-se nu numai de la terapiile genetice de rutină, dar şi de la vaccinări, de asemenea. Slăbiciunile, credeau ei, trebuiau să fie eliminate din lanţul perpetuării. Păreau să ignore faptul că singurul motiv pentru care pe Terra existau terenuri capabile să îi menţină era faptul că Republica Solară le oferise o întinsă câmpie restaurată, plină cu plante comestibile şi cirezi pentru vânat, toate readuse la viaţă de către oameni de ştiinţă care utilizaseră ADN congelat şi camere de gestaţie. Rosemary încă nu îl cunoştea prea bine pe Jenks, dar cum de se putea ca acel tehni-comp beţivan şi cam dereglat la cap să provină dintr-o mamă supravieţuitoare?

— Mda, a intrat în rândurile lor prin adolescenţă, spuse Kizzy. Fugise de acasă, a făcut autostopul spre Terra, s-a alăturat unui clan, a mâncat carne sălbatică de cea mai pură speţă, tot tacâmul. Îţi poţi imagina? continuă ea, făcând o ghemuială teatrală. Eşti, gen, pus la pândă prin iarba înaltă – şi Kizzy făcu ture înainte şi înapoi – fentând şerpi sau şobolani sau ce-o mai fi, şi ai doar beţigaşul ăsta cu vârf ascuţit, şi trebuie să o rupi la fugă către bivolul…

— Bivol? o întrerupse Sissix.

— E ca o vacă mai mare, sau p-acolo. Şi apoi îl înjunghii şi îl înjunghii şi îl înjunghii, şi te tăvăleşte de colo, colo ca pe… oh, căcat!…

Kizzy biciui într-o pantomimă stranie, neatentă sau nepăsătoare la toţi ceilalţi târgoveţi care o priveau cu precauţie. Câţiva muguri de alge îi zburară din geantă.

— Şi te trezeşti cu copite pe faţă şi sânge peste tot, peste tot, apoi e mort şi trebuie să îl tranşezi în bucăţi, cu mâinile goale. Şi să îl *mănânci*.

Îşi ridică mâinile în dreptul gurii, scoţând zgomote pleoscăite de mestecat.

— Bleah! Finalul, te rog, se strâmbă Sissix.

— Jenks a crescut la solul Terrei? Într-un clan? întrebă Rosemary.

— Nu, dar s-a născut într-unul. De asta e atât de scund, răspunse Sissix. Fără terapie prenatală.

— Aha, făcu Rosemary. Am crezut că e un transgenet, însă nu am ştiut cum să chestionez mai elegant situaţia.

— Mda, nu chiar, adică este un rezultat genetic, dar cu asta s-a născut, completă Kizzy. Şi, apropo, sunt sigură că ai primit nişte puncte în plus în ochii lui pentru că nu i-ai aruncat-o în faţă de cum v-aţi văzut. Nu îl deranjează întrebările, doar s-a cam săturat de ele.

— Vezi tu, zise Sissix, Mala nu şi-a făcut niciuna dintre verificările de rutină, după ce a rămas gravidă. Ea a…

— Ea aproape a murit la naştere, interveni Kizzy. Pe bune, aproape a murit la naştere. Îţi vine să crezi aşa ceva? Cine moare la naştere? Arhaic de fututã treaba. Iar Jenks ar fi fost şi el pe de-a întregul mort dacă Mala nu s-ar fi decis să fie minunată. Păcăleala cu toată teoria Supravieţuitorilor s-a prăbuşit în clipa în care s-a pus problema să îi ucidă copilul.

Lui Rosemary îi căzu falca.

— Urmau să îl ucidă pe Jenks?

Kizzy încuviinţă, îndesându-şi câteva porţii de muguri în gură.

— Sprvţtr bndz bblş – hgm.

Înghiţi.

— Supravieţuitorii îşi abandonează bebeluşii dacă sunt diferiţi sau ceva de genu’. Pur şi simplu,

ca şi cum: ah, hei, ăsta d-aici e cam ciudat, hai mai bine să îl părăsim, ca să tăiem de la rădăcină buruienile genetice. Stea! Îi atât de stupid! îşi încleştă Kizzy pumnii, zdrobind mugurii.

După care se uită la săculeţ ca şi cum era prima dată când îl zărea.

— Rahat!

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Rosemary.

— Am făcut firimituri.

— Nu, mă refer la Mala.

— A fugit din nou, zise Sissix. A fugit de la clan, a găsit un grup de cercetători care lucrau la nivelul solului. Vezi tu, ei…

— Nu, ai sărit peste partea cea mai crocantă, o întrerupse Kizzy. A fost nevoită să meargă pe jos, da? Gen o grămadă de timp, doar în speranţa că va găsi pe cineva dincolo de graniţa Supravieţuitorilor. Fără nicio luntre, niciun plug, nicio navetă. Doar mers pe jos. Cu-afurisitele-de-picioare-goale. Cu, gen, lei peste tot. Lei!

— Nu chiar peste tot, interveni Sissix.

— Auzi tu? se burzului Kizzy. Când vine vorba de lei nici nu mai contează dacă sunt sau nu sunt literalmente peste tot. Să ştii că ar putea fi câţiva lei primprejur e suficient de rău.

— În fine. Oamenii de ştiinţă de pe Inel i-au acordat refugiu Malei şi lui Jenks, iar ea şi-a dat seama că de fapt nu erau persoane aşa de dubioase. I-a căzut cu tronc biologia, după care acolo a rămas până în ziua de azi.

— Fără niciun fel de studii universitare sau ceva, spuse Kizzy. Doar a început să învârtă rahatul în cuvele de crescătorie şi a învăţat mai departe la faţa locului. Încă mai este o gaaistă, totuşi, atâta că într-o formulă mult diluată. O mulţime dintre cercetătorii de pe Inel sunt, în sinea lor. Cred chestia cu toate-sufletele-sunt-legate-de-planetă şi nu le place să se îndepărteze deloc de Terra, însă zgândăre tot căcatul ăla cu speciile, sau ce-o fi el. Şi aparent a fost doar moderat panicată atunci când adolescentul Jenks a decis că va pleca să viziteze

restul galaxiei. E ok cu asta, acum. Foarte mulţi gaaişti sunt oameni de treabă. Spre deosebire de muiştii ăştia, mai zise ea, arătând cu capul înapoi, către misionarii de mai devreme.

— Nu putea Jenks să aibă parte de genoterapie când a sosit pe inel? întrebă Rosemary. Adică, probabil că până şi oamenii de ştiinţă gaaişti ar fi de acord cu medicina standard.

— Mda, sunt. Au imunoboţi, ca noi toţi, şi vaccinări, slavă Stelelor. Genoterapia e destul de îndoielnică. De obicei, n-au probleme cu îmbunătăţiri din motive de calitate a vieţii, însă nu şi pentru aspecte cosmetice.

— Atunci de ce?…

— De ce nu şi-a făcut Jenks implanturi? Cum am zis, se aplică doar pentru îmbunătăţirea calităţii vieţii. Doar uită-te la amărâtul ăla fericit. Viaţa lui e cu totul îmbunătăţită indiferent de mărimea pe care ar avea-o.

— Dar n-aveau de unde să ştie asta când era un bebeluş.

— Mala n-a vrut să-i lase. Jenks a spus cândva că i-a făcut pe doctori să admită faptul că fiind mic nu însemna că nu era sănătos, aşa că nici nu se punea problema pentru ea. La momentul respectiv, nu avea nimic de a face cu preceptele gaaiste. El a spus că mama lui era pur şi simplu sătulă de oameni care să îi tot zică despre problemele pe care, chipurile, le are copilul.

Se opri şi se uită împrejur.

— Şi… bineînţeles că am mers în direcţia greşită.

— Ce-i primul lucru pe lista noastră? întrebă Sissix.

Kizzy îşi scoase scribul.

— Praf de curăţat plex, conchise ea. După care rezerve pentru boţi sanitari.

— Putem să luăm din cei neparfumaţi, de data asta? se rugă Sissix. Ashby mereu ia din cei cu lămâie, şi urăsc să intru la baie după ziua de curăţenie şi să miroasă a *lămâie*.

— Ai ceva împotriva prospeţimii de lămâie?

— Ştii de iski?
— Nu.
— Ba da, ştii. Fructul ăla mic şi verde, creşte în ciorchini de câte trei.
— Ah, da.
— Miroase cam ca lămâile, nu?
— P-aproape.
— Eh, noi ne ungem morţii cu extras de iski.
Kizzy râse.
— Aoleu, nu-mi zi! Bleah! Bine, boţi sanitari neparfumaţi să fie.
Se mai uită o dată la listă şi rezumă empatic, bătând cu degetul pe tabletă, ca un politician care se pregăteşte de un discurs.
— Fac pariu că echipa noastră o să facă azi o tură de cumpărături a naibii de eficientă. Ne ţinem de listă şi asta-i tot. Când vin aici, cheltui mult prea mult pe rahaturi care nu-mi trebuie. Cum ar fi *alea*, zise după ce îi atrase atenţia ceva ce se vedea dincolo de umărul lui Rosemary.
Fără nicio altă vorbă, Kizzy fugi către o tarabă plină cu acareturi de jonglat.
— Şi iată că începem, oftă Sissix, privind-o pe Kizzy răscolind printr-o cutie cu batoane lucioase. Dacă ai avut impresia că ziua de azi ar însemna o tură de aprovizionare, te-ai înşelat. Azi e despre Kizzy şi ciondăneala ei.
În timp ce o urmau pe tehni-mec'ă, Sissix o luă pe Rosemary pe după umăr. Familiaritatea gestului o făcu pe Rosemary să tresară, dar mai simţea şi o sclipire de mândrie. Chiar dacă ar fi fost jefuită până la sfârşitul zilei, măcar era într-o companie foarte plăcută.

Jenks coborî pe rampă, către cartierul subteran al tehnicienilor – sau, cum era mai bine cunoscut, în grote. La intrare, un bărbat aandriskian purtând un pistol cu impulsie stătea pe o bancă, lângă un indicator multiligvistic:

URMĂTOARELE ITEMURI POT CAUZA DAUNE APARATELOR, BOŢILOR, AI-URILOR, SAPIENŢILOR CU MODIFICĂRI ŞI SAPIENŢILOR CARE FOLOSESC SISTEME DE MENŢINERE A VIEŢII. NU ADUCEŢI NICIUNUL DINTRE ACESTE ITEMURI ÎN GROTE. DACĂ UNUL SAU MAI MULTE DINTRE ACESTE ITEMURI ESTE IMPLANTAT PE SAU ÎN CORPUL DUMNEAVOASTRĂ, DEZACTIVAŢI-L ÎNAINTE DE A INTRA.

Petice fantomă (implanturi oculare de penetrare a suprafeţelor)
Boţi pirat sau asasini
Praf pirat (coduri injectoare aerosole)
Materiale radioactive impropriu sigilate (dacă nu sunteţi sigur, nu riscaţi)
Orice merge pe combustibil rezidual
Magneţi

În josul semnului se afla o adendă scrisă de mână, doar că în kliplianā:

Serios, nu glumim deloc.

În timp ce Jenks trecea de pancartă, aandriskianul îl salută amical, implantul său ocular geamăn sclipind în lumina artificială puternică. Fiecare magazin şi tarabă din grote avea un mecanism diferit de iluminare, pentru a se putea diferenţia unul de altul. Grotele erau un vârtej de culori albastre ambientale, curcubeie schimbătoare, răsărituri simultane, câmpuri de stele proiectate. În fiecare magazin în parte, lumina avea cumva sens, dar pe coridoarele dintre ele efectele care se suprapuneau creau un straniu haos de culori şi umbre. Era ca şi cum păşeai printr-un caleidoscop beat.

Jenks se simţea ca acasă în grote, şi asta nu doar datorită rândurilor infinite de bunuri împachetate atent şi alese pe sprânceană. Mulţi dintre inşii de

acolo erau modificatori înrăiţi, persoane dispuse să îşi scoată propriile organe pentru a le înlocui cu echivalente sintetice. Mergând prin grote, puteai vedea exoschelete metalice, sau tatuaje de nanoboţi spiralate, sau chipuri nenatural de perfecte, trădând o slăbiciune pentru transgenetice. Bandaje faciale, porturi dermale, implanturi de casă. Comparativ cu astfel de ciudăţenii, statura lui scundă nu era nimic ieşit din comun. Era greu să te simţi ciudat într-un loc în care *toată lumea* era ciudată. Pentru el, asta era ceva cât se poate de reconfortant.

Merse prin galerii, notându-şi în minte locuri pe care trebuia să le cerceteze mai târziu. Jenks era un veteran al Portului şi ştia că nu există decât un singur loc de unde putea să-nceapă, înainte de a arunca în dreapta şi-n stânga cu credite.

Vitrina lângă care ajunse nu era la fel de cochetă precum altele. O tăblie făcută dintr-o placă de bază stricată atârna deasupra. Fragmente de resturi erau înfipte în ea, formând litere: „Găleata cu Rugină". Iar în litere mici: „Consignaţie Tehnologică şi Magazin Repară-Tot". Iar în litere şi mai mici: „Pepper şi Blue, Comercianţi".

Jenks se ridică pe vârfuri ca să vadă dincolo de etajerele vitrinei. Peper era cocoşat deasupra unui banc de lucru, cu spatele la el, mormăind pentru sine. Se foi să îşi scarpine ceafa ei de uman fără pic de păr, lăsând în urmă pete de ulei de motor. Nu prea era clar dacă îşi dădea seama că se pătează aşa.

— Hei, don-şoară! strigă Jenks. Ştiţi unde aş putea găsi nişte stimboţi?

Pepper se întoarse, fără să se obosească să îşi mai ascundă iritarea de a fi întrebată un astfel de lucru. Chipul i se lumină imediat ce îşi dădu seama cine pusese întrebarea.

— Jenks! îl întâmpină ea, ştergându-şi mâinile de şorţ şi ocolind tejgheaua. Ce dumnezeului cauţi p-aici?

Îngenunche ca să îl ia în braţe. Îmbrăţişarea era caldă, însă braţele ei erau subţiri. Prea subţiri. De

când Jenks o cunoştea pe Pepper, îmbrăţişările ei mereu îi năşteau în trup efluvii înduioşătoare.

Pepper şi companionul ei Blue scăpaseră de pe o planetă de graniţă numită Aganon, unul dintre ultimele bastioane ale mişcării Umanitatea Sporită. Izolate de Diasporă şi Adunarea Galactică fără niciun drept de apel, coloniile Sporite îşi creşteau proprii oameni în camere de gestaţie, dozându-le compoziţia genetică pe baza calculelor de oportunitate socială şi a nevoilor viitoare preconizate a fi de îndeplinit odată ce atingeau maturitatea fizică. Genele lor era modificate dincolo de recognoscibilitate, îmbunătăţindu-le starea de sănătate, inteligenţa, abilităţile sociale – orice era necesar pentru îndatoririle faţă de care erau destinaţi. Muncile de jos erau făcute de oameni crescuţi fără nicio alterare genetică, în afara a două aspecte: infertilitate şi lipsa părului (pentru a fi uşor de reperat). Sporiţii erau atât de convinşi de superioritatea lor evidentă faţă de clasa muncitoare, că fuseseră luaţi pe nepregătite de exodul improbabil al lui Pepper, care începuse cu o norocoasă evadare în copilăria târzie dintr-o fabrică manufacturieră şi culminase cu un uriaş depozit de deşeuri, care devenise casa ei temporară. Acolo, împreună cu nenumărate alte suflete abandonate, Pepper a descoperit comoara: epava unei navete interstelare. Folosind doar resturile pe care le avea la îndemână, Pepper a peticit-o, a transformat-o şi a smuls-o înapoi la viaţă. I-a luat şase standarzi ca să reuşească să o pună pe picioare şi încă un standard ca să poată fura suficient combustibil. Costul libertăţii ei a fost malnutriţia severă, care aproape a ucis-o până în clipa în care a fost reperată de către o navă de patrulare AG. Se afla în Port Coriol de opt standarzi, suficient cât să devină un pilon de bază al comunităţii de modificatori, iar sănătatea ei a fost îngrijită cu atenţie în tot acest timp. Dar, deşi adora să mănânce (îşi luase numele după ce descoperise graţia condimentelor), metabolismul ei nu putea

face faţă. Corpul filiform nu mai avea niciodată cum să i se rotunjească.

Faptul că Jenks şi Pepper puteau sta în acelaşi loc – ea dintr-o lume unde transgeneturile erau o obligaţie, el dintr-o mamă care a refuzat cu totul medicaţiile tradiţionale – era o adevărată dovadă a liberalismului Portului, dar şi a ciudăţeniilor umanităţii. Probabil era şi motivul pentru care el şi Pepper s-au înţeles mereu aşa de bine, fie din compasiune unul faţă de altul, fie din simplu amuzament. Adică asta şi adânca, neţărmurita lor dragoste pentru tot ce e digital. Cu siguranţă cea din urmă a ajutat.

— Ce mai face *Wayfarer?* întrebă Pepper.

Era întotdeauna prima ei întrebare, şi nu era una de complezenţă. Interesul ei în ce privea nava – în ce privea toate navele, de fapt – era sincer.

— Zboară mai lin ca oricând, spuse Jenks. Tocmai ce am făcut o străpungere în orb către Botas Welim.

— Noua colonie aeluoniană, nu?

— Îhî.

— Cum a mers?

— Ca la carte. Doar că noului nostru grefier nu prea i-a priit în substrat. *Bllââầc*, imită el o explozie din gât.

Pepper râse.

— Ooo, vreau să aud toate bârfele! Ai timp de o cană de mek după ce ne terminăm treburile noastre? Am construit o distilerie care o să-ţi schimbe viaţa.

— Păi, pot să zic nu la aşa ceva?

— Bun. Deci, ce mai urmează? Aveţi ceva pregătit deja?

— Să ştii că da, se înfoi Jenks. Ai auzit de alianţa cu Toremi?

Pepper îşi dădu ochii peste cap.

— Pe bune, la ce mama mă-sii s-or fi gândit?

Jenks râse.

— Habar n-am, însă o să avem parte de o bucată bună rău de muncă. Tokath spre Hedra Ka. Ăştia suntem noi.

— Nu-mi zi! exclamă Pepper, ca picată cu ceară. O să mergeţi spre *Miez?*
— Îhî. Şi cu o străpungere ancorată, nici mai mult, nici mai puţin.
— Căcat! Pe bune? Uau, ăsta-i drum serios. Pe cât timp?
— Cam un standard. Dar ne acoperă AG nota. Tot ce trebuie să facem e să ajungem acolo şi să străpungem înapoi.
Pepper clătină scurt din cap.
— Bravo vouă, dar mă şi bucur că nu sunt eu în loc.
Râse.
— Of, drace, m-ar mânca-n fund să stau atâta timp pe o navă. Totuşi. Câţi se pot lăuda că au trecut p-acolo?
— Ştiu, nu?
— Uau! Păi, asta explică de ce eşti aici. Bănuiesc că ai o listă de cumpărături pentru mine?
— Mare parte e de la Kizzy. Ea e la cules mărunţişurile.
Jenks îi înmână scribul.
— Să-i spui că ar face bine să-şi bage nasul p-aici până ce părăsiţi orbita. N-o las să plece înainte să o salut.
— Ca şi cum te-ar lăsa ea. Putem să ne întâlnim cu tine şi Blue pe partea întunecată, ceva mai târziu, dacă voi doi nu aveţi planuri deja făcute. La o cină, ceva. Tocmai ce-am primit leafa.
— Îmi place foarte mult ideea ta. Mai ales partea în care tu plăteşti.
Trecu atentă prin lista lui. Cititul nu era punctul ei forte.
— Ok, modulatori de curent. Du-te la Pok, quelinianul din capătul aleii boţilor. Îl ştii?
— Ştiu *de* el. Mă-nfioară ca naiba.
— Aici n-am cum să te contrazic, însă nu e un tip naşpa şi nu îşi împachetează marfa în grax, ca alţii. Crede-mă, are nişte modulatori clasa-ntâi.
— Da' ce-are graxul?

— E potrivit şi ieftin ca să-ţi protejeze echipamentele, însă o să-ţi macine nodurile receptorilor dacă îi laşi prea mult timp înveliţi în el.
— Chiar aşa?
— Mda, ăia de vând grax nu-s de acord, dar jur că sculele mele sunt mai forţoase de când am renunţat să mai cumpăr orice învelit în aşa ceva.
— Te cred pe cuvânt.
Pepper reveni la listă.
— Cuplaje întrerupătoare, mergi la Hish.
— Hish?
— Circuite Deschise. Hish e patronul.
— Ah, ok. N-am fost niciodată la Circuite Deschise. Mereu m-am dus la Steaua Albă.
— Ea e mai scumpă decât Steaua Albă, însă cred că are marfă mai bună. Spune-i că am zis asta, s-ar putea să-ţi mai taie din preţ.
Citi mai departe.
— Circuitele Top-Şase pot să le rezolv eu, atâta timp cât nu te deranjează să le iei un pic folosite.
Se aplecă spre un raft, apucă un pachet de circuite ambalate de mână şi le puse pe tejghea.
— Versiunea ta de *folosite* e de obicei mai bună decât cea nouă, spuse Jenks.
Şi era convins. Pepper era o vrăjitoare când venea vorba de readus la viaţă mecanisme de mult îngropate.
Pepper rânji.
— Mă cocoloşeşti, nu alta. Plasă de bobină, reveni ea cu ochii în listă. Hmmm, cred că mai am câteva dosite p-aici…
Răscoli în jur, după care trânti pe tejghea o pungă cu nişte mici ghemuri metalice.
— Gata, s-a făcut. Plasă de bobină.
— Cât e? întrebă Jenks, dând să-şi îndrepte brăţara de mână.
Ea flutură din mână.
— Îmi cumperi mie şi omului meu o cină. Suntem chit.
— Eşti sigură?
— Absolut.

— Bine, spuse el, după care îşi drese glasul şi abordă un ton scăzut. Pepper, mai e ceva ce caut şi nu se află pe listă.

— Dă-i bice.

— Doar din curiozitate. Nimic serios.

Era, desigur, o cerinţă extrem de serioasă, şi chiar şi cu un prieten ca Pepper era nevoie de precauţie.

Pepper îl îndemnă să continue, cu un gest scurt din bărbie. Se lăsă în faţă, şoptind:

— Pur ipotetic, am înţeles.

— Aşa.

Jenks făcu o pauză.

— Cât de multe ştii despre kiturile corporale?

Pepper ridică din sprâncene – sau, mai degrabă, din zona în care ar fi trebuit să fie sprâncenele dacă ar fi avut pic de păr.

— Drace', da' nu te joci cu lucruri mărunte, nu? Ah… ăh… fără intenţie.

— Stai liniştită. Uite, ştiu că sunt tare greu de găsit kiturile…

— Tare greu? Jenks, genul ăsta de tehnologie este atât de interzisă, că practic nici nu există.

— Trebuie să fie careva, totuşi. Vreun modificator în vreun buncăr, pe undeva…

— Oh, sunt sigură că există. Dar nimeni la îndemână, de care să ştiu. Şi ce vrei tu mai exact să faci cu un kit corporal?

Jenks îşi frământă un cercel din urechea stângă.

— Dacă aş zice că e ceva personal, o lăsăm aşa?

Pepper nu răspunse, dar se putea vedea în ochii ei că încerca să pună cap la cap situaţia. Ea ştia ce job avea el. Îl auzise vorbind despre Lovey, chiar dacă în treacăt. Jenks simţi cum începe să transpire. *Pe Stele, probabil arăt patetic,* se gândi. Însă Pepper doar zâmbi leneş şi ridică din umeri.

— Cum zici tu.

După care se gândi un moment, cu o expresie serioasă:

— Dar trebuie să te previn, ca prieten, că, dacă ajungi prin preajma unui kit corporal – şi, da, dacă prin vreun noroc de proporţii cosmice găsesc un

furnizor, o să te contactez –, că sper, din toată inima sper că ştii în ce te bagi.

— O să fiu atent.

— Nu, Jenks, spuse Pepper, cu voce fermă. Nu mă refer la a fi arestat. Mă refer că ai putea face ceva într-adevăr periculos. Urăsc să scot asul cu viaţa-mea-de-până-acum-e-dovada, însă ascultă-mă: sunt rezultatul final al câtorva oameni foarte proşti şi bine intenţionaţi, care au crezut că ar fi o idee grozavă să redefinească umanitatea. Nu a început de la ceva complicat. Un acord fin pe colo, un mix nou pe dincolo. Dar lucrurile au escaladat, aşa cum se întâmplă mereu, până ce au devenit ceva dincolo de orice raţiune. Ăsta e exact motivul pentru care kiturile corporale sunt interzise. Unii oameni care ştiu al dracului mai mult despre etică decât ştim noi doi au decis că AG nu este pregătită sau echipată corespunzător pentru a face faţă unei noi forme de viaţă. Şi, da, aşa cum stau lucrurile acum, AI-urile sunt tratate de tot rahatul. Ştii bine că eu sunt de părere că merită să li se acorde drepturi depline. Însă e nisip mişcător, Jenks, şi, oricât detest să-ţi zic asta, nu cred că aceste kituri corporale sunt soluţia. Aşa că, indiferent cât de inocente sunt intenţiile tale, mai întâi gândeşte-te bine la rezultatul faptelor tale. Întreabă-te dacă eşti pregătit să îţi asumi o astfel de responsabilitate.

Îşi ridică braţele ei subţiri. Palmele îi erau împresurate cu cicatrici vechi, urme ale decadelor trecute în care scotocea prin deşeuri. Amintiri ale foamei şi fricii şi ale unei lumi care a apucat-o pe un drum greşit.

— Întreabă-te care ar putea fi consecinţele.

Jenks reflectă.

— Dacă asta este părerea ta sinceră, spuse el, atunci de ce m-ai anunţa dacă ai găsi un furnizor?

— Pentru că îmi eşti prieten, zise ea, tonul dur părăsindu-i glasul. Şi pentru că facilitarea relaţiilor este ceea ce fac cel mai bine. Şi, dacă eşti într-adevăr serios în ce-mi ceri, prefer să treacă prin mine, decât prin cine ştie ce alee de hackeri dubioşi.

Deşi, să-ţi spun drept, mai sper şi că până în clipa în care ţi-aş găsi ceva îţi vei fi dat seama că am dreptate, că e o idee proastă, continuă ea aşezând pe tejghea un semn cu „Sunt în spate. Urlaţi dacă aveţi nevoie de ceva”. Hai, ne trebuie nişte mek. Şi vreau să aud totul despre novicea asta a voastră care are rău de spaţiu.

Ashby stătea în camera de hotel pe care o plătise cu o oră mai devreme. Se gândea la mingeadeapă. Nu că i-ar fi păsat cine ştie ce de joc, însă era mai uşor de suportat decât alternativa. Când se trezise în dimineaţa aceea, era pregătit pentru o zi de hoinărit şi cheltuit credite, climaxul căreia ar fi putut fi nişte băuturi şi un prânz bun în vreun bar liniştit. Acum, se afla pe partea întunecată a Coriolului, înconjurat de perne groase şi tablouri urâte, aşteptând-o pe Pei să vină, care Pei nu numai că era în viaţă şi bine mersi, dar şi prin apropiere şi dispusă să facă sex cu el. Jocul de mingeadeapă era mult mai uşor de procesat.

Ok. Finala Cupei Titan, anul 303. Ia să vedem. Şepcile Albe trebuie să fi jucat, pentru că Kizzy a luat-o razna când Kimi St Clair şi-a rupt un ligament. Exploziile Stelare erau şi ei p-acolo, nu? Da, i-ai luat Ayei un pulover cu Exploziile Stelare de ziua ei, anul trecut. Zisese că îi sunt favoriţii.

Necontrolate, gândurile lui săreau de colo, colo, ca o capsulă de voiaj, plonjând înăuntru şi în afară înainte să le poată pune în ordine. Avea prea multe sentimente care îi cereau atenţia. Uşurat că Pei se afla în siguranţă. Bucuria de a o vedea din clipă-n clipă. Griji nefondate cum că ceea ce simţea pentru el pălise deja. Hotărârea de a îi urma calea (doar Stelele puteau cunoaşte cum se simţea după zeci şi zeci de decimale petrecute de ea pe muchia zonelor de război). Şi teama. Teama pe care o simţea de fiecare dată când se întâlneau. Teama că în decimalele următoare, după ce se va fi întors din locuri periculoase, această revedere ar putea deveni de fapt un rămas bun.

Nu, nu, Exploziile Stelare trebuie să fi fost în 302, nu 303. A fost aceeaşi aniversare de naştere în care Aya a primit primul ei scrib de copii, ceea ce înseamnă că începuse să meargă la şcoală. Ceea ce înseamnă 302.

Mai era înconjurat şi de o vagă anxietate, venită din neliniştea de a nu fi prinşi, de data asta. Nu reuşea să găsească nicio fisură neverificată. Metoda lor de a rămâne sub radar era de-acum rutină. Întotdeauna el găsea hotelul – nimic extravagant, ceva departe de căile bătătorite şi preferabil undeva unde nu mai fuseseră deja. Lăsa clar de înţeles recepţionerilor că avea nevoie de odihnă şi că nu urma să fie deranjat în nicio circumstanţă. Odată ajuns în camera lui, îi trimitea un mesaj lui Pei, cu nimic altceva decât numele hotelului şi numărul camerei, pe care ea îl ştergea după ce îl citea. Două ore mai târziu, suficient cât să preîntâmpine eventuale suspiciuni, ea sosea la hotel şi cerea camera adiacentă lui. Asta era uşor de realizat, din moment ce numerologia complexă era o componentă binecunoscută a tradiţiei culturale aeluoniene. Existau atât de multe sisteme disjuncte care cercetau înţelesurile secvenţelor numerice, încât, indiferent ce număr de cameră primea Ashby, Pei găsea o cale de a cere exact cealaltă de lângă. Un recepţioner non-aeluonian ar fi presupus că Pei doreşte o cameră al cărei număr simbolizează pacea sau starea de bine, pe când un aeluonian nu ar fi văzut în doleanţa ei nimic altceva în afara unui neobişnuit (şi poate un pic cam caraghios, având în vedere vârsta ei) tradiţionalism. După ce se instala, Pei ciocănea în perete. Ashby se asigura că nu e nimeni pe hol, după care îşi părăsea camera. După care erau gata să-şi vadă de ale lor.

Un dans lung şi complicat pentru a reuşi să se vadă unul cu celălalt, însă unul absolut necesar. Oricât de deschişi şi generoşi erau în general aeluonienii cu vecinii lor galactici, acuplarea interspecii era un tabu ferm. Ashby nu înţelegea logica – era o falsă problemă pentru cei mai mulţi

umani –, însă înţelegea pericolul pentru Pei. Un aeluonian îşi putea pierde familia şi prietenii în urma consumării unei relaţii străine. Îşi putea pierde slujba, mai ales fiind contractant guvernamental. Iar pentru cineva precum Pei, care se mândrea cu dedicaţia ei faţă de muncă şi cu setul ei de aptitudini unice, o astfel de ruşine putea săpa adânc.

Ashby, concentrează-te. Şepcile Albe. Barosurile. Ăăă… Şoimii? Nu, nu au mai prins semifinalele de când te aflai în echipajul de pe Chemarea Zorilor. *Dar ăia de la… Of, pe toate Stelele, Ashby! Hai. Mingeadeapă.*

Dincolo de toate confuziile sentimentale pe care încerca să şi le stăpânească, Ashby era prins într-o luptă a emoţiilor, o luptă între minte şi biologie. Ştia că era aproape o certitudine că urma să şi-o tragă cât de curând, însă nu voia să cadă pradă unei presupoziţii. Nu avea nici cea mai vagă idee prin ce a trecut ea înainte de această întâlnire, şi, până ce nu ar fi avut o viziune mai clară a felului în care stăteau lucrurile, o va lăsa pe ea să facă primul avans. Şi chiar şi dacă ea ar fi fost pe aceeaşi lungime de undă cu el… păi, tot mai avea bunele maniere. Chiar dacă trupul lui i-o lua înainte.

Ashby, semifinalele la mingeadeapă. Anul 303. Astronotătorii au câştigat. Cine altcineva a fost…

Un ciocănit veni prin perete, încet, dar clar.

Părăsi Cupa Titan.

— Săpun! ţipă Kizzy, arătând către o tarabă cu obiecte de cosmetică. Uite şi tu! Zici că sunt nişte prăjituri!

O luă la fugă, sacul ei burduşit cu cumpărături bălăngănindu-i-se pe spate.

— Presupun că mi-ar prinde bine şi mie nişte exfoliant pentru solzi, zise Sissix.

Ea şi Rosemary o urmară pe tehni-mec'ă, care deja îşi băga nasul printre coşurile expuse.

Magazinul era ţinut de un comerciant harmagian, a cărui ofertă servea nevoilor mai multor specii. Perii aspre şi amestecuri de ierburi pentru băile de

abur aandrieskiene, tablete efervescente şi infuzii calmante pentru băile reci preferate de aeluonieni, emulsii tonice şi de curăţare în profunzime pentru harmagieni, o modestă, dar revigorantă selecţie de săpunuri şi şampoane şi alte câteva duzini de recipiente, sticluţe şi cutiuţe pe care Rosemary nu le putea identifica. Speciile sapiente ale galaxiei puteau găsi multe similitudini culturale, însă puţine erau atât de consensuale precum felul potrivit propriei curăţenii corporale.

Harmagianul – un mascul, după cum remarcă Rosemary din petele de culoare ce îi crestau spatele – efectiv ţopăia în scaunul său mobil, pe măsură ce se apropiau şi mai mult.

— Doriţi doar să priviţi sau căutaţi ceva anume?

Încheietura de la capătul uneia dintre cele trei tentacule frontale ale sale se deschise larg, cu un gest primitor. Era în vârstă, iar pielii galben palid care îi acoperea corpul amorf îi lipsea vigoarea tinereţii.

Rosemary mai cunoscuse până atunci harmagieni – profesorul ei de hanto, în primul rând, şi alţi obişnuiţi invitaţi la cinele tatălui ei –, însă mereu îi venea greu să le reconcilieze aspectul cu istoria lor. Persoana de faţă, la fel ca toţi cei din specia sa, era un rotocol gelatinos, ca o moluscă, neputându-se deplasa suficient de liber fără ajutorul scaunului său mobil. Nu avea dinţi sau gheare. Nu avea *oase*. Şi totuşi, fuseseră vremuri în care această specie fleşcăită controlase o mare parte din galaxie (şi încă o mai făceau, dacă te uitai de unde venea fluxul de credite, atât că renunţaseră să mai subjuge sapienţii indigeni). Citise cândva o lucrare a unui cercetător istoric aeluonian care sugera că fragilitatea fizicului harmagienilor fusese exact ceea ce îi ajutase să dezvolte tehnologii cu mult peste cele ale altor specii. Iar acum, în final, o dezbatere amicală despre vânzarea săpunului. Timpul era un egalizator cu propriile reguli.

Kizzy scotoci prin oferta harmagianului.

— Aveţi vreun… Ooo! Pot să vă întreb în hanto? Am făcut un curs pe Reţea şi vreau să exersez.

Sissix o ochi pe Kizzy, sceptică.

— De când şi până când?

— N'ştiu… De vreo cinci zile?

Tăieturile de la capetele ochilor harmagianului se încreţiră a amuzament.

— Vă rog, aş dori să ascult.

Kizzy îşi drese vocea şi tuşi câteva silabe şovăite. Lui Rosemary i se strânse inima. Nu numai că ce vorbise Kizzy era un complet nonsens, dar, fără gesturile care să acompanieze, încercarea eşuase în ceva care dădea spre impoliteţe.

Însă harmagianul răbufni în hohot.

— Aoleu, dragul meu oaspete, spuse, tentaculele fremătându-i. Iertaţi-mă, însă asta a fost cea mai rea pronunţie pe care mi-a fost dat să o aud.

Kizzy lăsă să îi scape un rânjet inocent.

— Vai, nu.

— Nu e vina dumitale, spuse harmagianul. Umanii întâmpină mari dificultăţi în a exprima tonurile de expresie.

Rosemary îşi puse o mână în dreptul gâtului şi flutură degetele, aşa cum făcuse de nenumărate ori înainte. Era o imitaţie grosieră a gesturilor tentaculelor, însă era tot ce putea face mai bine un uman.

— *Pala, ram talen, rakae'ma aesket'alo'n, hama t'hul basrakt; hon kib*, zise ea. *Tot ce se poate, dragă gazdă, însă reuşim, cu ceva efort, să vă împărtăşim vorbele atât de dulci pe care le aveţi.*

Kizzy şi Sissix îşi întoarseră amândouă capul către Rosemary, la unison, de parcă era pentru prima dată când o vedeau. Harmagianul îşi flexă tentaculele, respectuos.

— *Bine şi cu succes reuşit, dragă oaspete!* zise el, în propria-i limbă. *Eşti cumva un comerciant spaţial?*

Rosemary îşi descleştă degetele.

— *Nu un comerciant, şi doar recent spaţial*, zise ea. *Noi trei facem parte din echipajul unei nave de*

tunelare.

Cuvintele ei spuneau adevărul, dar încă mai suna ciudat, de parcă se refereau la viaţa altcuiva.

— *Prietenele mele şi cu mine am sosit în Port pentru a achiziţiona provizii,* continuă ea în aceeaşi limbă.

— Ah! Tunelare! Un trai cu multe călătorii. Aveţi nevoie de o grămadă de acareturi care să vă menţină curate de-a lungul drumului.

Harmagianul îşi strânse tentaculele în jurul obrajilor. Tăieturile pentru ochi se măriră şi se chiorâră la Kizzy.

— Aţi găsit ceva care să vă fie pe plac? întrebă el în klipiană.

Kizzy luă o bucată de săpun roşu sângeriu.

— Am nevoie de asta, zise ea, apăsându-şi nasul de săpun şi inhalându-i adânc mireasma. Of, pe toate Stelele, ce *e?*

— E făcut din eevşună fiartă, spuse harmagianul. O aromă foarte populară pe planeta mea natală. Deşi, desigur, nu o mixăm în săpun. Ceea ce ţineţi în palme este un bun exemplu de amestec al unor două culturi.

— Îl iau.

Kizzy îi dădu harmagianului săpunul. El îl apucă cu două dintre tentaculele mai mici, fiecare acoperite cu nişte mănuşi ca nişte teci, menite să îi protejeze pielea sensibilă. Desfăcu ceva în spatele tejghelei şi se ocupă să împacheteze şi să pună panglici de ornament.

— Poftiţi aici, dragă oaspete, termină harmagianul ambalarea, care era într-adevăr atractivă. Doar decupaţi mici bucăţi din el din când în când. O să ţină mai mult, în felul ăsta.

Kizzy îşi înfundă nasul în ambalaj.

— Mmm, miroase foarte bine. Ia vezi, Rosemary.

Rosemary nu se putu abţine să nu inspire în timp ce Kizzy îi băga săpunul în faţă. Aroma era dulce şi zaharoasă, ca o prăjitură. Îşi imagină că să îl folosească ar fi fost ca şi cum s-ar fi îmbăiat în nişte bezele.

— Face opt sute şaizeci de credite, vă rog, mulţumesc, spuse harmagianul.

Kizzy întinse mâna către Rosemary.

— Îmi dai cipul?

Rosemary clipi, fără să fie sigură dacă a înţeles corect.

— Vrei cipul companiei?

— Da. E săpun, spuse Kizzy. Săpun e în regulă, nu?

Rosemary îşi drese glasul şi privi către scribul ei. Nu, săpun *nu era* în regulă, nu săpun de fiţe, însă cum îi putea spune asta lui Kizzy? Sosise pe nava lui Kizzy, fusese întâmpinată cu braţele deschise de Kizzy, o lăsase pe Kizzy să îi cumpere prea multe băuturi, avea o lipsă acută de experienţă comparativ cu Kizzy în chestii precum tunelarea şi cumpărăturile în porturi neutre. Şi totuşi…

— Îmi pare rău, Kizzy, dar, ăăă, putem folosi cipul doar pentru săpun obişnuit. Dacă vrei săpun special, va trebui să ţi-l iei singură.

Auzea cuvintele care îi ieşeau pe gură şi le ura pe fiecare în parte. O făceau să pară o acritură.

— Dar… începu Kizzy.

Fără niciun cuvânt, Sissix trase de încheietura cu brăţara pe care o purta Kizzy şi o apăsă de scanerul comerciantului. Se auzi un bip de acceptare, indicând faptul că tranzacţia fusese reuşită.

— Hei! se stropşi Kizzy.

— Îţi permiţi, zise Sissix.

— O plăcere să facem afaceri împreună, spuse negustorul. Să reveniţi data viitoare când vă veţi mai afla prin port.

Vocea lui era prietenoasă, însă Rosemary îşi putu da seama din felul în care i se răsuceau tentaculele că întreaga dispută privind plata îl jenase. Ea gesticulă scurt a scuze. El îi acordă o flexare respectuoasă şi se îndepărtă pentru a-şi servi alţi clienţi.

Sissix se burzului la Kizzy după ce ieşiră din magazin.

— Kiz, dacă trecem printr-o zonă cu turbulenţe şi le zic celorlalţi să abandoneze orice treabă au şi să îşi prindă bine centurile de siguranţă, tu ce faci?

Kizzy păru confuză.

— Ce?

— O simplă întrebare.

— Io… io mă opresc din treabă şi îmi pun centura, spuse Kizzy.

— Dar dacă nu e aşa de convenabil pentru tine?

— Păi, tot o fac.

— Şi dacă *tu* ai nevoie să nu folosească nimeni robinetele cu apă o perioadă pentru că trebuie să repari ţevile, ceea ce e un inconvenient *major*, tu ce zici?

Kizzy îşi frecă vârful nasului.

— Nu mai foloseşti robineţii, spuse.

Sissix arătă către Rosemary.

— Femeia asta aici de faţă are cel mai dificil job dintre noi toţi. Trebuie să trăiască pe nava noastră, cu toate capetele noastre glorios de seci şi încăpăţânate împrejur, şi să ne spună care dintre obiceiurile pe care le avem sunt împotriva reglementărilor. Asta mi se pare al naibii de înspăimântător, însă o face fără să fie de-a curmezişul, ca un părinte de pui de ghioacă. Aşa că, deşi nu e mereu convenabil, o să trebuiască să o asculţi când are nevoie să îşi facă treaba, pentru că şi noi ne aşteptăm să facă acelaşi lucru la rândul ei, spuse privind-o pe Rosemary, care era ocupată cu speranţa de a fi înghiţită de pământul de sub picioarele ei. Iar tu, Rosemary, să îţi arogi dreptul de a ne da una la fund de fiecare dată când vine vorba de treburi de genul ăsta, deoarece să nu trecem de inspecţii sau să fim opriţi la sol pentru facturi neplătite este la fel de mult o mare problemă pentru acest echipaj ca orice altceva.

— Facturile neplătite nu te absorb în spaţiu, mormăi Kizzy.

— Ştii ce zic, spuse Sissix.

Kizzy oftă.

— Rosemary, îmi pare rău că am fost o nesimţită, zise privindu-şi fix vârful picioarelor. Te rog să accepţi asta drept scuzele mele, şi îi întinse bucata de săpun, ca şi cum îşi oferea respectele unei spiţe regale.

Rosemary surâse.

— Nu-i nicio problemă, zise, uşurată că nu *ea* fusese percepută ca o nesuferită. Păstrează-ţi săpunul.

Kizzy se gândi o clipă.

— Pot măcar să îţi cumpăr prânzul?

— Stai liniştită, e în regulă.

— Las-o să-ţi cumpere mâncare, zise Sissix. Altfel o să născocească tot felul de modalităţi prin care să îşi ispăşească penitenţa.

— Hei, ţi-au plăcut Cele Zece Zile de Prăjituri cu Gem, spuse Kizzy.

— Da, e adevărat, zise Sissix. Aproape că mi-aş dori să-mi strici scribul mai des.

— L-am răsturnat într-un castron cu supă, îi mărturisi Kizzy lui Rosemary.

— Şi ţi-ai băgat mâna după el, zise Sissix.

— Din reflex!

— Şi ai petrecut următoarea oră în cabina medicală, cu tratament pentru arsuri.

— În fine. Te-ai ales cu prăjituri cu gem, nu mai fi rea.

Sissix arătă către scribul lui Rosemary.

— Mai avem nevoie de ceva din districtul ăsta înainte să mergem să mâncăm?

Rosemary derulă prin lista de pe ecran.

— Nu cred. Nu ai zis că ai vrea nişte exfoliant pentru solzi?

— Mda, da' nu mi-au plăcut ăia de îi aveau, zise Sissix. Vă deranjează să mai căutăm?

Cele trei colege trecură din stand în stand, întrebând de exfoliant pentru solzi. După câteva răspunsuri spăsite, o privire nedumerită şi un larian cu gât lung care s-a jurat că sărurile lui holiste de deşert ar face treaba chiar mai bine, Kizzy trase de vesta lui Sissix.

— Fac pariu că doamna aia de acolo are, arătă ea.
— Unde, făcu Sissix, întorcându-se împrejur.

Chipul i se înmuie când o văzu pe comerciantă, o bătrână aandriskiană aşezată sub un mic baldachin din ţesătură, înconjurată pe trei părţi de mese pline cu bunuri făcute în casă. Penele femeii erau fade, cu vârfurile tocite şi rare. Pielea ei avea crăpături, ca pielea îmbătrânită, şi, deşi singurul veşmânt pe care îl purta – o pereche de pantaloni moi – era curat şi proaspăt, o solemnitate aparte radia de pe solzii umerilor ei.

Sissix îşi spuse ceva în reskitkishiană. Rosemary nu percepu sensul cuvintele sibilante, dar sprâncenele lui Kizzy se împreunară. Sissix le făcu semn cu palma însoţitoarelor sale.

— Scuze, doamnelor, vă rog să aşteptaţi aici. O să încerc să nu dureze prea mult.

Se îndreptă spre comerciantă, care era prea preocupată să mânuiască o cană cu ceva fierbinte ca să îi mai şi remarce apariţia lui Sissix.

Rosemary şi Kizzy se priviră una pe alta.

— Ai înţeles ce a zis? întrebă Rosemary.

— Reskitkishiana mea e de tot rahatul, spuse Kizzy. Dar părea amărâtă. ’Abar n-am ce-are de gând. Cred că înseamnă că ne odihnim o clipă, arătă ea spre o bancă.

Luară loc. Vis-a-vis de ei, comercianta o zări pe Sissix. Bătrâna aandriskiană zâmbi, dar părea şi că ezită, ca şi cum ar fi fost ruşinată de ceva. Rosemary putea vedea gura lui Sissix mişcându-se, dar cuvintele îi erau pierdute în distanţă (nu că ar fi putut Rosemary înţelege prea multe din limbă, oricum). Pe măsură ce Sissix vorbea, mâinile ei ţeseau texturi subtile, schimbându-şi linia şi împungând aerul ca nişte stoluri de păsări. Mâinile bătrânei se mişcau în răspuns. La început, mişcările respective erau discordante, însă, pe măsură ce conversaţia continua, începuseră să se oglindească una pe cealaltă.

— Ştii limbajul aandriskian al gesturilor? întrebă Rosemary.

Kizzy îşi ridică privirea de la şuviţa de păr pe care tocmai şi-o împletea.

— Nu chiar. Sis m-a învăţat câteva. Doar cele de bază. „Bună.” „Mulţumesc.” „Îmi place împreună, dar nu vreau să fac sex.”

Privi o clipă la Sissix şi la comerciantă. Scutură din cap.

— Habar nu am. Sunt mult prea rapide. Dar Sissix zice şi cu voce tare, ceea ce e interesant.

— De ce ar vorbi dacă foloseşte limbajul semnelor?

— Nu, nu e ca un limbaj al semnelor. Vorbitul cu mâinile nu se potriveşte cu reskitkishiana.

Rosemary era perplexă.

— Probabil că e o întrebare stupidă, dar atunci ce e? Un fel de expresii faciale? Sau gesturi hanto?

— Nu, spuse Kizzy scoţând o panglică din buzunar şi înnodându-şi şuviţa la capăt. Vorbitul cu mâinile exprimă lucruri care ori sunt prea elementare ca să iroseşti cuvinte pentru ele, ori sunt prea personale.

— Prea personale?

— Îhî. Chestii care sunt prea importante sau prea greu de zis. Ca cele despre iubire sau ură sau chestiile de care îţi este teamă. Ştii cum, atunci când ai ceva însemnat de zis cuiva, te bâlbâi sau stai în faţa unei oglinzi şi faci repetiţii? Aandriskienii nu se obosesc cu aşa ceva. Lasă gesturile să prindă toate eventualele jene. Şi-au dat seama că genul ăsta de sentimente însemnate şi profunde sunt suficient de universale ca să fie definite cu simple smucituri din mâini, chiar dacă evenimentele care le-au dat naştere sunt unice.

— Asta probabil că îi scuteşte de o grămadă de timp, spuse Rosemary, întrebându-se oare cât de mult în viaţa ei a petrecut încercând să găsească cuvintele potrivite într-o conversaţie dificilă.

— O grămadă. Dar cică în trecut puteai folosi şi limbajul gesturilor în timp ce vorbeai. Era folosit ca să subliniezi lucruri pe care le ziceai cu voce tare, încât cei de faţă să ştie că le crezi *cu adevărat*.

Sissix spune că încă mai poţi face asta şi acum, însă e de modă veche şi nu o faci decât în circumstanţe speciale. La ce asistăm noi acum e un fel de a fi super respectuos al lui Sissix, arătă ea către stand, acolo unde cele două femei se mişcau acum în sincron. Şi foarte sincer.

— Dar nu o cunoaşte pe negustoreasă, nu?

— ’Abar n-am. Nu cred. Însă femeia aia e tare bătrână, aşa că poate e de modă veche de dragul ei.

Rosemary continuă să le privească pe aandriskiene. Mâinile li se mişcau într-un dans graţios şi alert.

— Cum de se potrivesc una alteia? întrebă ea.

Kizzy ridică din umeri.

— Bănuiesc că au căzut de acord asupra a ceva.

Sprâncenele i se arcuiră.

— Cum ar fi *asta*.

Sissix se aşezase pe jos, cu spatele la una dintre mese, desfăcându-şi picioarele de ambele părţi. Femeia în vârstă îi urmă exemplul, odihnindu-şi spatele de partea din faţă a lui Sissix. Îşi ajustară cozile corespunzător. Bătrâna îşi aplecă fruntea pe pieptul lui Sissix, ochii închizându-i-se. Sissix îşi puse o palmă pe stomacul femeii, ţinând-o aproape de ea. Cu cealaltă mână, îşi desfăcu larg degetele şi le trecu de la scalpul bătrânei către vârful penelor ei, mângâind blând rădăcinile, pe măsură ce înainta. Din perspectivă umană, arătau ca nişte iubiţi care s-au reîntâlnit în spatele uşii unui dormitor, nu doi străini aflaţi într-o piaţă în aer liber. Chiar şi de dincolo de stradă, chipul bătrânei putea fi citit cu uşurinţă. Era în culmea fericirii.

Rosemary era consternată. Ştia că aandriskienii sunt dezinhibaţi (după standardele umane, îşi reaminti), însă la ce asista depăşea limitele oricărei aşteptări.

— Ăăă… zise. Deci…

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Kizzy. Aandriskieni. Stele, nu ştiu ce să zic.

Făcu o pauză de câteva secunde şi reluă:

— Crezi că o s-o ducă până la capăt? şopti, aplecându-se în faţă cu o curiozitate ca de copil. Fac pariu că da. Dumnezeule mare! Măcar e legal pe-aici? Ah, sper că n-o s-o facă.

Aandriskienele nu se acuplară, deşi îşi continuară pentru mai bine de jumătate de oră intimitatea lor spontană, atingându-şi penele şi gudurându-şi nasurile, oarbe la holbatul trecătorilor. La un moment dat, alţi doi aandriskieni trecură pe lângă, fără nimic mai mult decât o căutătură ocazională, ca şi cum nimic nu se întâmpla. Rosemary nu era sigură dacă trebuia sau nu să îşi ferească privirea. Cu siguranţă, lui Sissix nu-i păsa cine se uita. Privindu-le tot mai mult, ciudăţenia faptului începu să se topească. Era nepământean, da, şi brusc, însă nu şi inconfortabil. Era o frumuseţe stranie în tot ce făceau cele două femei, ceva în felul în care mâinile lor se mişcau, uşurinţa cu care se atingeau una pe cealaltă. Oricât de şocant era gândul, Rosemary începu să se simtă un pic invidioasă pe bătrână sau pe Sissix, nu era convinsă pe cine. Şi-ar fi dorit să aibă şi ea o persoană căreia să-i ofere tipul acesta de atenţie, fie şi dintr-o toană. Şi-ar fi dorit să fie suficient de sigură pe ea încât să îl ofere înapoi.

În final, se văzu un fluturat din mâinile bătrânei. Sissix îi dădu drumul şi o ajută să se ridice. Începură să se uite printre mărfurile din stand. Un borcănaş cu exfoliant de solzi fuse ales. Încheietura lui Sissix fuse scanată. Se mai schimbară câteva cuvinte, însă fără vorbe din mâini. O discuţie normală între un comerciant şi clientul său, care făcea totul să pară şi mai suprarealist în contrast cu ce se întâmplase mai devreme.

Bătrâna îşi smulse o pană de pe cap, tresărind scurt. Îi înmână pana – de un albastru pal – lui Sissix. Sissix o luă, înclinându-şi fruntea. Expresia chipului ei era una de gratitudine.

— Oh, nu! zise Kizzy, luându-şi faţa în palme. Tot nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar asta m-a făcut să mă înmoi toată.

— Ce? spuse Rosemary, care îşi păstra privirea la aandriskiene, ca şi cum dacă se zgâia suficient de mult ar fi aflat o explicaţie. Ce înseamnă?

— Ai văzut camera lui Sissix?

— Nu

— Ok, păi, pe peretele ei e rama asta şmecheră şi mare, cu o mulţime de pene aandriskiene agăţate de ea. Fiecare aandriskian are câte una, din ce ştiu eu. Vezi tu, dacă eşti un aandriskian şi cineva îţi atinge cu adevărat acea coardă a sufletului pe care o ţii cel mai adânc în tine, îi dai acelei persoane una din penele tale. Şi păstrezi penele pe care le-ai primit de la alţii ca un simbol al acelor răscruci la care te-ai aflat în viaţă. Să ai multe pene pe peretele tău arată că ai avut un impact puternic asupra multor oameni. Asta e o prioritate destul de mare pentru majoritatea aandriskienilor. Însă nu dau cu uşurinţă penele oricui, nu – să ziceam – pentru ajutat la cărat şi o băutură gratis sau mai ştiu eu ce. Trebuie să fie o experienţă care te marchează, deşi poate fi între nişte complet necunoscuţi. Hei, ia uite!

Kizzy gesticulă cu bărbia către Sissix, care îi dădea bătrânei o pană de-a ei.

— Ţi-a dat vreodată Sissix şi ţie vreo pană? întrebă Rosemary.

— Da, mi-a dat una acu' ceva timp, după ce a primit vestea că unul dintre taţii ei de ghioacă murise. Era bătrân, însă a fost devastată. Am pus-o în navetă, am zburat cu ea în mijlocul unei nebuloase şi doar am lăsat-o să strige preţ de câteva ore. Am primit o pană a doua zi dimineaţa. Cred că întreg echipajul a primit o pană de la Sissix, până acuma. Adică… nu şi Corbin. Probabil că nu Corbin.

Sissix se reîntoarse către bancă, ţinând în mână borcănaşul cu exfoliant. Privi undeva la jumătate între Kizzy şi Rosemary.

— Se pare că… am ceva explicaţii de dat.

— Ăăă, dăăă! zise Kizzy. Explicaţiile ar fi binevenite.

Sissix arătă spre drum, îndemnându-le să o urmeze.

— O persoană de vârsta ei ar fi trebuit să fie aşezată la casa familială proprie, crescând pui de ghioace.

Rosemary încercă să îşi aducă aminte tot ce ştia despre structura familiilor aandriskiene. Tinerii aandriskieni erau îngrijiţi de către vârstnicii comunităţii, nu de către părinţii lor biologici. Măcar atât tot ştia. Şi existau mai multe stadii familiale aandriskiene prin care treceau pe măsură ce se maturizau. Însă, în afară de asta, pentru Rosemary restul era în ceaţă.

— Poate că nu a vrut, spuse Kizzy. Poate că i-a plăcut mai mult pe-aici.

— Nu, o contrazise Sissix. E pentru că nu poate să socializeze bine.

— E timidă? întrebă Rosemary.

— E o *rashek*. Nu există corespondent în kliplianã. Are o condiţie care o determină să îi fie foarte dificil să interacţioneze cu alţii. Are probleme în a înţelege intenţiile celorlalţi. Şi vorbeşte bizar, măcar atât am putut să observ când am abordat-o la început. M-am oferit să mă acuplez cu ea, dar nu a reuşit să treacă peste propriile bariere. Aşa că, da, este timidă, însă are şi greutăţi în a putea citi alţi oameni. O face să se comporte un pic cam… cam… să zicem că, în lipsa unui cuvânt mai bun, e cam ciudată.

— De ce te-ai gudura cu o ciudăţenie? întrebă Kizzy.

— Să fie ciudată nu înseamnă că nu merită companie. Faptul că are un magazin de care se îngrijeşte în loc să trăiască undeva la o fermă presupune că *nu are* o casă familială. Şi, da, sunt vârstnici care aleg să nu aibă o casă familială, dar ea nici măcar nu are o familie *de pene*. Iar asta e…

Sissix fu trecută de un tremurat din toate încheieturile, după care continuă:

— Pe toate Stelele, nu-mi pot imagina ceva mai teribil pe lume decât asta.

Rosemary o privi pe Sissix. Termenii familiali nu aveau niciun sens pentru ea, însă vorbele o făcură să tresară.

— O alinai. Asta a fost tot. Doar ai vrut să o faci să ştie că măcar cuiva îi pasă de soarta ei.

— Nimeni nu ar trebui să fie singur, încuviinţă Sissix. Să fii singur şi neatins e… Nu există pedeapsă mai rea decât aşa ceva. Şi nu a greşit nimănui. Doar e *diferită.*

— Mai sunt mulţi alţi aandriskieni aici. Ei de ce nu fac nimic să o ajute?

— Pentru că nu vor, răspunse Sissix, cu voce aprigă. Ai observat pe cei doi aandriskieni care au trecut pe lângă noi cât eram cu ea? Localnici, sunt sigură. O cunoşteau, mi-am putut da seama din privirea lor. Nu pot să fie deranjaţi cu o asemenea persoană. E un inconvenient, pentru ei.

Penele lui Sissix se zbârliră. Dinţii ei ascuţiţi luciră în timp ce vorbea.

— Nu te lăsa amăgită de vorbele dulci şi guduratul lor, i se adresă Kizzy lui Rosemary. Aandriskienii pot fi şi nişte dobitoci.

— Ah, cu siguranţă avem şi noi parte de felia noastră, spuse Sissix. Oricum, îmi pare rău că aţi stat după mine. Sper că nu v-am făcut să vă simţiţi jenate. Ştiu că umanii pot fi uneori…

— Nu, nici prin gând, o întrerupse Rosemary. Ba din contră, a fost ceva foarte binevoitor ce ai făcut tu.

Se uită la femeia aandriskiană care mergea alături. Trupul ei era străin, felul ei de a fi era străin, şi totuşi Rosemary se trezi că poartă faţă de ea o adâncă admiraţie.

— Hei, minunat! spuse Kizzy. La mai mare, Sissix! Dar să ştii că acuma mi-e *foame rău*. Ce sună mai bine? Tăiţei? Frigărui? Îngheţată? Suntem mari, putem să ne luăm îngheţată la prânz, dacă avem chef.

— Hai mai bine să nu, zise Sissix.

— Ah, da. Am uitat, râse Kizzy. Îngheţata îi face gura să îi amorţească.

Sissix biciui aerul cu limba, dezaprobator.

— De ce s-a inventat mâncare *rece ca gheaţa* mă depăşeşte.

— Hei, ce-aţi zice de nişte lăcuste? continuă Kizzy lista cu variante. Aş băga o lăcustă, nu glumă. Mmm, cu nişte ardei iuţi şi ceapă fragedă şi o chiflă mare şi crocantă…

O privi pe Rosemary cu ochi nerăbdători.

— Nici nu mai ştiu de când n-am mai mâncat lăcuste, spuse Rosemary.

Era o minciună. Nu încercase niciodată vreuna. Burgeri cu lăcuste de iarbă erau o mâncare de stradă, iar astea nu erau genul pe care le servea cu prioritate. Mai deloc, în fapt. Îşi imagină reacţia mamei ei văzând-o cum ronţăie la un burger cu insecte, înfăşurat în hârtie uleioasă, în timp ce împărţea masa cu modificatori şi traficanţi şi hoţi de braţe. Rânji.

— Sună excelent!

Ashby îşi trecu palma în josul torsoului gol care îl presa pe al lui. A avut partea lui de iubite, înainte. A simţit destulă piele. Însă niciuna nu fusese ca a ei. Era acoperită cu solzi mărunţi – nu în straturi groase, ca ale lui Sissix, ci uniforme, întrepătrunse. Era argintie, aproape refractară, ca un peşte în mijlocul râului. În ciuda atâtor dăţi în care a stat şi a privit-o, în ciuda felului atât de confortabil în care se simţea în preajma ei, încă mai erau clipe în care vorbele îi rămâneau în gât la vederea ei.

Era pur noroc, desigur, faptul că aeluonienii atât de des reuşeau să bifeze toate căsuţele de pe lista cu *Lucruri pe care umanii le găsesc în general atractive*. La scală galactică, frumuseţea era un concept relativ. Toţi umanii erau de acord că harmagienii erau hidoşi (un sentiment pe care harmagienii îl întorceau cu inima deschisă). Aandriskienii – păi, depindea de persoana cu care discutau. Unora le plăceau penele; alţii nu puteau trece dincolo de dinţii şi de ghearele lor. Roskienii, cu picioarele lor mereu tremurânde şi mandibulele

lor zimţate, oricum ar fi fost material bun pentru coşmaruri, chiar şi dacă nu *s-ar fi* ocupat tot timpul cu perdele de bombardament peste coloniile de graniţă. Însă aeluonienii, dintr-o ciudată întorsătură a evoluţiei, aveau un aspect care îi făcea pe majoritatea umanilor să le pice faţa, să ridice palmele şi să zică „Gata, *sunteţi* o specie superioară”. Membrele şi degetele alungite ale aeluonienilor erau extraterestre, fără îndoială, dar se mişcau cu o neasemuită graţie. Ochii le erau mari, însă nici prea mari. Gurile le erau micuţe, dar nici foarte micuţe. Din experienţa lui Ashby, era greu să găseşti un uman care să nu aprecieze trăsăturile unui aeluonian, chiar şi numai din pură perspectivă estetică. Femeile aeluoniene nu aveau sâni, şi totuşi, după ce o cunoscuse pe Pei, Ashby şi-a dat seama că se poate descurca şi fără. Versiunea sa din adolescenţă ar fi fost oripilată.

Stând lângă ea, Ashby se simţea o matahală păroasă. Dar, ţinând cont de cu ce se ocupaseră cea mai mare parte a ultimelor două ore, nu avea cum să fie *chiar aşa* de respingător. Sau poate că ei nici măcar nu-i păsa de partea cu matahala păroasă. Era şi asta o variantă, da.

— Ţi-e foame? zise Pei, deşi gura ei nu se mişcase.

La fel ca toţi aeluonienii, glasul ei era un sunet computerizat care venea din translantul implantat la baza gâtului. Controla vocalizatorul prin intermediul reţelei neuronale, un proces care semăna cu a gândi vorbele în timp ce tastezi. Aeluonienilor le lipsea simţul înnăscut al auzului şi nu aveau nevoie de un propriu limbaj vorbit. Între ei, comunicau prin culori – mai exact pete irizate aflate pe obraji, care se preschimbau şi deplasau precum suprafaţa unei bule. Însă, odată ce au început să interacţioneze cu alte specii, comunicarea verbală devenise necesară, şi iată cum apăruseră translantele.

— Mor de foame, spuse Ashby.

Ştia că, pe măsură ce vorbeşte, sunetele produse de gura lui erau colectate de implantul sub formă de diamant aflat pe frunte. Cum creierul ei nu avea nicio modalitate de a procesa sunetul, implantul traducea cuvintele în impulsuri neuronale pe care le putea înţelege. El nu îşi dădea seama prea bine cum funcţionează, dar putea spune cam acelaşi lucru despre majoritatea tehnologiilor. Funcţiona. Asta era tot ce avea nevoie să ştie.

— Camera mea sau a ta? întrebă el.

Asta era o altă parte din procedura lor standard: asigură-te că doar o singură persoană e în cameră atunci când vine servirea.

— Hai să vedem mai întâi ce au, zise ea aplecându-se către marginea patului şi luând meniul de pe măsuţa de lângă. Care sunt şansele?

Încă o glumă de-a lor, întrebarea despre cât de mare era posibilitatea de a găsi fiecare dintre ei ceva din meniu care să le placă. Meniurile plurispecii aveau intenţii bune, dar erau mereu genul bune sau rele, nimic între.

— Şaptezeci-treizeci, spuse el. Favoritul tău.

— Cum aşa?

— Pentru că au o întreagă secţiune dedicată icrelor, arătă el pagina.

— Ah, să ştii că au.

El îşi lăsă ochii să îi alunece de-a lungul corpului ei în timp ce ea frunzărea selecţia de icre. Văzu ceva la şold ieşind în evidenţă – marginea unei cicatrici, de un alb lăptos. Nu remarcase mai devreme, dar, hei, fusese cam distras.

— Asta d-aici e nouă.

— Ce? zise ea lungindu-şi gâtul ca să vadă mai bine. Ah, asta. Da, completă şi reveni la meniu.

Ashby oftă, cu o greutate familiară apăsându-i pe umeri. Pei avea multe cicatrici – dungi pe spate, urme de gloanţe pe picioare şi piept, o zonă încreţită ca amintire a capătului util al unei arme cu impulsie. Trupul ei era o tapiţerie a violenţei. Ashby nu îşi făcea iluzii despre riscurile pe care le întâmpina un curier de aprovizionare, însă, cumva, hainele ei

impecabile, nava ei de un gri perfect polizat, spiritul ei iute şi vocea ei calmă, toate făceau să pară un job extrem de civilizat. Doar când a zărit probele fizice ale rănilor provocate de alţii şi-a amintit cât de periculoasă este viaţa ei. Viaţa pe care nu o putea împărtăşi.

— Mai are rost să întreb? zise Ashby trecându-şi degetul peste carnea încă nevindecată.

Felul în care stătea într-o parte îl împiedica să observe gravitatea rănii, dar părea că se continuă tocmai până la spate, lărgindu-se pe măsură ce înainta.

— Dumnezeule, Pei! E imensă!

Pei aşeză meniul pe piept şi îl privi.

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

— N-o să-ţi zic dacă asta o să te facă să te îngrijorezi şi mai mult.

— Cine-a zis că sunt îngrijorat?

Ea îi mângâie cu un deget ridul dintre sprâncene.

— Eşti un scump, dar eşti un mincinos foarte nepriceput, zise, după care se rostogoli, cu faţa în dreptul lui. A fost un… incident la o adresă de expediţie.

— Un incident.

Îi fluturară cea de a doua pereche de gene, iar obrajii ei păliră într-un galben fad şi cu pete roşii. Intimitatea limbajului culorilor ei era ceva ce Ashby nu era niciodată în stare să înţeleagă, însă era suficient de obişnuit cu ele ca să poată distinge emoţiile. Aceasta, spre exemplu, era ceva între exasperare şi ruşinare.

— O să sune mult mai rău decât a fost de fapt.

Ashby bătu uşor cu degetele pe şoldul ei, aşteptând.

— Bine, îţi zic. Am fost abordaţi de o mică – foarte mică, aş putea adăuga – echipă roskiană de asalt. Ţinta lor era baza, nu noi, dar le eram în drum. Povestea lungă şi încurcată spusă pe scurt, m-am trezit cocoţată pe capul uneia dintre…

— Te-ai trezit *cum?*

Soldaţii roskieni erau pregătiţi pentru luptă până la ultimele lor spirale de ADN. De trei ori mărimea unui uman obişnuit. O masă amorfă şi rapidă de picioare furioase şi ţepi şi plăci de keratină. Dacă s-ar fi ivit ocazia, nu credea că s-ar fi putut abţine să nu fugă mâncând pământul în clipa în care ar fi dat cu nasul de vreun soldat roskian în plină şarjă, să nu mai zică de *cocoţatul pe capul* unuia.

— Te-am avertizat că o să sune rău. În fine, în ultimele clipe pe care ea le-a mai avut de trăit, m-a trântit într-un morman de cutii. Cât mă prăvăleam eu, a profitat de oportunitate ca să mă apuce cu gura ei. Am echipament bun de protecţie, însă fălcile roskienilor…

Scutură din cap, după care continuă pe acelaşi ton:

— Ce vezi tu acolo pe şoldul meu e rezultatul uneia dintre mandibulele ei sfârtecându-mă. Dar, în final, s-a terminat cu bine pentru mine. Să-i ajung în gură mi-a oferit o foarte bună ocazie ca să trag în ceva potrivit de moale.

Ashby înghiţi în sec.

— Deci tu…

— Nu, asta n-a fost suficient ca să o omoare. Totuşi, glonţul secundului meu a fost.

Îşi feri capul, cea de a doua pereche de gene alunecând într-o parte.

— Te deranjează.

— Ar fi greu să nu.

— Ashby, zise ea, atingându-i obrazul, n-ar mai trebui să întrebi.

El îşi apăsă palma pe spatele gâtului ei, trăgând-o mai aproape.

— Vreau din toată inima ca războiul ăsta să se termine.

— Ştii, mare parte din astea – şi îi luă mâna şi i-o conduse peste cicatricile ei – s-au întâmplat în spaţiu AG. Asta de aici e de la un akarakian ce a încercat să îmi deturneze nava. Astalaltă e de la un contrabandist care nu a vrut să alertez autorităţile despre boţii lui contrafăcuţi. Iar asta-i de la un

transgenetor încăpăţânat care pur şi simplu era într-o zi proastă. Nimeni nu mă protejează când sunt în spaţiul necontestat. Nimeni în afară de mine. Când am angajamente militare, primesc escorte pe perioada cât sunt în spaţiu deschis şi paznici înarmaţi atunci când descarc la solul planetelor. Şi se plăteşte şi mai bine. Şi nu e ca şi cum mă trimit în mijlocul luptelor. Imediat ce las marfa, fac cale-ntoarsă.

— *Incidentele*… se întâmplă des?

— Nu, răspunse ea studiindu-i atent chipul. Eşti mai deranjat de faptul că am fost atacată sau că am tras în cineva?

Ashby tăcu un moment.

— Prima. Nu îmi pasă că ai tras în roskiana aia.

Îşi întinse un picior şi îl încolăci în jurul unuia de-ale lui.

— E un lucru bizar pentru un exodian.

Pei, la fel ca toţi ceilalţi din AG, ştia că exodienii sunt pacifişti. Înainte de a părăsi Terra pentru spaţiul deschis, refugiaţii au realizat că singurul fel în care pot supravieţui e să rămână uniţi. Din punctul lor de vedere, istoricul sângeros şi încleştat în războaie al speciei umane sfârşea odată cu ei.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi explic mai exact, spuse Ashby. Mi-aş dori ca războiul să nu se fi întâmplat niciodată, însă nu judec alte specii care sunt implicate în el. Ce faci tu acolo… Nu am cum să găsesc un reproş efectiv în ce faci tu. Roskienii ucid oameni nevinovaţi, în teritorii care nu le aparţin şi fără să poţi să te înţelegi raţional cu ei. Urăsc să zic asta, dar în cazul de faţă cred că violenţa este singura opţiune.

Obrajii lui Pei căpătară un portocaliu sumbru.

— Aşa este. Eu trec doar pe la margini, însă, chiar şi aşa, din ce-am văzut… Crede-mă, Ashby, este un război care trebuie purtat – răsuflă ea greu. Îţi faci o părere proastă despre mine pentru că… nu ştiu, pentru că accept astfel de comisionări din partea soldaţilor?

— Nici pe departe. Nu eşti un mercenar. Tot ce faci e să duci oamenilor provizii. Nu ai nicio vină în asta.

— Totuşi, despre mine împuşcând-o pe roskiană? Cea care mă avea în gura ei? Ştii că nu e prima dată când am fost nevoită să mă… apăr.

— Ştiu. Dar eşti o femeie blândă. Lucrurile pe care trebuie să le faci nu pot schimba asta. Iar specia voastră… voi ştiţi cum să terminaţi un război. Cu adevărat să îl terminaţi. Nu vă intră în sânge. Faceţi ce e nevoie să faceţi şi vă rezumaţi la asta.

— Nu întotdeauna, zise Pei. Avem tot atâtea pete întunecate în istoria noastră câte aveţi şi voi.

— Poate, dar nu ca noi. Umanii nu pot face faţă unui război. Tot ce ştiu despre istoria noastră arată că scoate la iveală tot ce e mai rău. Pur şi simplu nu suntem… suficient de maturi pentru asta, sau pe-acolo. Odată ce începem, nu ne mai putem opri. Şi am simţit asta pe propria piele, ştii?, înclinaţia spre furie. Nimic din ce tu ai putea experimenta. Nu pretind că ştiu ce înseamnă un război. Însă noi, umanii, avem ceva periculos în adâncul fiinţei noastre. Aproape că ne-am distrus singuri din cauza asta.

Pei îşi trecu degetele ei lungi prin părul lui cârlionţat.

— Dar nu aţi făcut-o. Şi aţi învăţat din lecţiile trecutului. Încercaţi să evoluaţi. Cred că restul galaxiei subevaluează ceea ce spune asta despre voi.

Făcu o pauză şi continuă, cu un verde deschis pe obraji:

— Mă rog, cel puţin despre exodieni. Cu solanienii e un pic altfel.

El râse.

— Nu că ai fi părtinitoare, sau ceva.

— E vina ta că sunt, zise ridicându-se cu spatele pe pernă. Nu schimba subiectul. Nu ţi-ai terminat gândul de mai înainte.

— Care din ele?

— Ce te deranjează mai exact.

— Ah, da – oftă.

Cine era el ca să îşi dea cu părerea despre războaie? Ce ştia el despre toată treaba, în afară de fluxurile de ştiri şi câteva fişiere cu referinţe? Războiul nu era altceva decât o poveste, pentru el, ceva care se întâmpla altor persoane, pe care nu le cunoştea, şi în locuri în care nu fusese niciodată. Părea o insultă să îi dezvăluie ce simţea despre aşa ceva.

— Hai, îi zise ea.

— Roskiana care te-a muşcat. E moartă.

— Da.

Tonul ei era plat. Fără remuşcări, fără mândrie.

— Asta mă deranjează, spuse Ashby.

— Că un… roskian e mort?

— Nu, zise el lovindu-se uşor cu degetul pe piept. Ci ăsta. Sentimentul ăsta de aici. Asta mă deranjează. Aud cum că ai împuşcat pe cineva, iar eu sunt *bucuros*. Sunt bucuros că ai oprit-o înainte să îţi mai poată face rău. Sunt bucuros că e moartă, pentru că înseamnă că tu acum eşti aici, cu mine. Ce spune asta despre mine? Ce spune despre mine faptul că răsuflu uşurat ştiind că tu ai făcut însuşi acel lucru pentru care îmi condamn întreaga mea specie?

Pei îl privi pentru mult timp. Se înghesui mai tare în el.

— Înseamnă că înţelegi mai multe despre violenţă decât ai crede, zise ea, cu fruntea de fruntea lui, membrele ei suple înfăşurate în jurul corpului lui. Iar asta e bine, luând în considerare încotro te îndrepţi în curând, continuă ea, apăsându-i cu degetele pe obraz şi cu o umbră de îngrijorare străfulgerându-i chipul.

— Nu ne ducem într-o zonă de război. Comisia spune că situaţia acolo este total stabilă.

— Mda, zise ea cu glas egal. Nu am privit niciodată un toremian în ochi, însă mie nu prea îmi par stabili. Specia aia ne-a trimis înapoi exploratorii făcuţi bucăţele, cu mult timp înainte de a avea voi

habar măcar că existăm. Nu mă încred deloc în alianţa asta şi nu-mi place ideea de a te şti pe acolo.

— Asta venind de la tine, râse Ashby.

— E o diferenţă.

— Nu zău…

Ochii ei se încruntară, nemulţumiţi.

— Ba zău. Eu ştiu care capăt al unei arme e cel bun să fie îndreptat în direcţia cuiva. Tu nici măcar nu vrei să ridici vreuna de jos.

Expiră, cu obrajii într-un portocaliu palid.

— Iartă-mă, n-a fost corect din partea mea ce am zis, oftă ea. Ce vreau să fie clar e că te ştiu. Ştiu că probabil ai reflectat la asta îndelung. Însă nu îi ştiu pe toremieni. Ştiu doar ce aud şi… Te rog, Ashby, fii precaut.

El o sărută pe frunte.

— Eh, şi acum ştii şi tu cum mă simt de fiecare dată când eşti departe.

— E un mod groaznic de a te simţi, spuse ea cu un zâmbet compătimitor. Şi mi-aş dori să nu îl simţi nici tu. Dar bănuiesc că e bine aşa, într-un fel. Înseamnă că ţii la mine la fel de mult pe cât ţin eu la tine. Îmi place asta, mai zise aşezându-i palma pe şoldul ei.

Au amânat pentru încă o oră servirea în cameră.

Ziua 180, anul 306 Standard AG

………………………………………………

DECLINUL

Aşezaţi în siguranţă în spatele ferestrei din camera lor, Ohan se holbau la gaura neagră. Cu puţin efort, îşi puteau aminti cum arătase galaxia în timpul copilăriei Gazdei lor, înainte de infectare. Atât de multe lucruri din existenţă rămâneau ascunse unei minţi neatinse de Şoptitor… Companionii lor nepământeni aveau astfel de minţi. Ohan îi compătimeau.

Privind doar cu simplii ochi, perspectiva lui Ohan asupra activităţii care avea loc la muchia discului găurii negre nu era cu nimic diferită de cea a restului echipajului. O grămadă de drone fără pilot răzuiau spaţiul din jurul orizontului evenimentului, încercând să zboare cât mai aproape de linia hăului gravitaţional. Plonjau printre turbioanele de materie atrase acolo, iar pentru un observator obişnuit păreau să nu facă altceva decât să traseze corzi de praf cu braţele lor ca nişte piepteni. Dar dacă Ohan priveau cu mintea lor, mapând întreaga suprafaţă cu numerele şi ecuaţiile corecte, spaţiul de afară devenea un loc maiestuos şi violent. Lângă braţele dronelor, energii primare se zguduiau şi fierbeau, ca o mare învolburată trăgând la fund corăbiile. Tentaculele acestei materii se curbau în jurul pieptenilor, arcuindu-se şi lungindu-se în timp ce erau captate în coşurile colectoare. Sau cel puţin asta îşi imaginau Ohan. Se apropiară şi mai mult de geam, cuprinşi de admiraţie pentru furtuna care se desfăşura dincolo de orizont. Şi, din nou, se gândiră la ce puteau vedea colegii din echipaj: un simplu petic gol al spaţiului, mai negru decât negrul şi cu mici senzori colectând încărcături invizibile.

Cât de nemişcat trebuie să pară universul în ochii lor, se gândiră Ohan. *Cât de tăcut.*

Încărcătura invizibilă era ceea ce căpitanul lor venise aici să cumpere. Ashby probabil că în chiar clipa asta se ciondănea pentru preţul celulelor ambi.

Ambiul neprelucrat – materia pe care Ohan o întrevăzuseră şiroind în jurul pieptenilor dronelor – era dificil de adunat. Ambiul putea fi găsit oriunde şi în orice, însă felul în care se întreţesea cu substanţele din materia comună făcea extracţia sa în mod special problematică. Cu tehnologia corectă, putea fi tors de unul singur, însă procesul era atât de greoi şi oferea atât de puţină răsplată, încât nu merita efortul. Era mult mai uşor să culegi ambiul dintr-un loc în care materia deja era sfâşiată de forţe mult mai puternice decât ar putea construi vreo fiinţă sapientă – cum era cazul unei găuri negre. Găurile negre erau întotdeauna înconjurate de şuvoaie turbulente de ambi plutind liber, dar să te apropii suficient de mult pentru a îl recolta era un risc evident. Pentru comercianţii de ambi, riscul se justifica, îndeosebi din moment ce le permitea să pună un preţ premium. Indiferent de cât de scumpe erau celulele ambi, erau singurele capabile să alimenteze sfredelul interspaţial de pe *Wayfarer*. Era o cheltuială absolut necesară pentru o navă ca a lor, şi totuşi una după care Ashby căpăta întotdeauna o paloare cenuşie pe chip. Ohan citiseră despre nave care erau complet alimentate cu celule ambi, însă aveau probleme să conceapă un trai în care o astfel de extravaganţă era la ordinea zilei.

Ohan luară lama de ras de lângă cuva de spălat de la picioarele lor. Îşi băteau un ritm săltăreţ cu limba în timp ce îşi reîmprospătau modelul lor complicat de pe blană. Rotocoalele de blană şi ritmul limbii nu însemnau nimic pentru colegii lor, dar însemnau totul pentru Ohan. Fiecare model reprezenta un adevăr cosmologic, fiecare serie a plescăitului o abstractizare a şabloanelor matematice ale universului. Acestea erau simboluri şi sunete pe care fiecare Pereche sianită le cunoştea. Purtau substraturile universului pe propria piele, băteau ritmurile acestuia în cerul gurilor lor.

Un junghi ascuţit răsări undeva adânc în încheietura lor, iar pentru un moment Perechea îşi pierdu controlul asupra mâinii. Lama alunecă,

crestându-le pielea. Ohan icniră, mai degrabă surprinşi, decât de durere. Îşi acoperiră cu degetele celeilalte mâini locul rănit, frecând înainte şi înapoi până ce senzaţia dispăru într-o arsură fadă. Ohan expirară. Se uitară la tăietură. O şuviţă subţire de sânge se scurgea din ea, pătând o mică porţiune de blană. Însă lama nu intrase adânc. Corpul lui Ohan deveni rigid, iar ei se duseră la dulap, căutând un bandaj.

Ăsta era primul stadiu al Declinului: rigiditatea trupului şi spasme ale muşchilor. Mai târziu, durerea urma să se răspândească la oase, iar muşchii vor fi devenit mult mai dificil de controlat. Apoi durerea urma să dispară complet, însă etapa era una foarte parşivă, din moment ce presupunea că fibrele nervilor erau pe moarte. Moartea însăşi va fi venit după, deşi nu imediat.

Declinul era inevitabil în viaţa unei Perechi sianite. Chiar dacă Şoptitorul descleşta mintea Gazdei, le şi scurta viaţa. Solitarii – Gazde blasfematoare care evitau infectarea, o crimă pedepsibilă prin exil – se credea că pot trăi bine mersi peste o sută de standarzi, însă nicio Pereche nu a trăit mai mult de treizeci. Din când în când, doctori nepământeni se ofereau să îi vindece de Declin, însă erau întotdeauna refuzaţi. Nu era posibilă asumarea probabilităţii oricât de vagi de a destabiliza prin vreun tratament integritatea genetică a Şoptitorilor. Infectarea era sacrosantă. Nu putea fi modificată. Declinul era un preţ corect de plătit pentru iluminare.

Chiar şi aşa, lui Ohan le era frică. Se puteau deconecta singuri de la frică, însă tot mai zăbovea, ca un gust neplăcut retras undeva în spatele gâtlejului. Frică. O atât de înapoiată emoţie, menită să păzească formele de viaţă primitive de potenţiali prădători. Constanta universală a vieţii. Fiecare frică de respingere, de critică, de eşec, de pierdere – erau toate cauzate de acelaşi reflex arhaic de supravieţuire. Ohan ştiau că propria lor frică nu era nimic mai mult decât nişte sinapse primitive

activate în creierul Gazdei, echivalente emoţionale ale retragerii rapide a mâinii de pe o suprafaţă fierbinte. Când se ridicau în zonele înalte ale minţii lor, ştiau că moartea nu însemna nimic mai mult decât frică. De ce ar fi trebuit să le fie frică de ceva ce se întâmpla tuturor formelor de viaţă? Într-un fel, atingerea stadiului de Declin era reconfortant pentru Ohan. Presupunea că avuseseră succes în evitarea unui sfârşit subit şi prematur.

Ashby şi Dr Chef erau singurii care ştiau că Ohan ajunseseră la Declin. Căpitanul încercase să se comporte ca de obicei, deşi îi întreba des, cu voce şoptită, cum se mai simţeau şi dacă putea să îi ajute cu ceva. Dr Chef, o creatură blândă cum era, se obosise să contacteze nişte doctori sianiţi, ca să înveţe mai multe despre efectele Declinului. La câteva zile după ce *Wayfarer* părăsise Coriolul, Dr Chef i-a prezentat lui Ohan o varietate de tincturi de casă şi ceaiuri, făcute din ierburi recomandate pentru alinarea durerii. Ohan se simţiseră măguliţi, deşi, ca de obicei, nu ştiuseră cum mai exact să îşi exprime gratitudinea. Cadourile erau ceva nemaiîntâlnit în cultura sianită, iar Ohan erau mereu nepregătiţi să îşi arate recunoştinţa pentru astfel de gesturi. Considerau că Dr Chef cunoştea limitarea socială. Într-un fel, Dr Chef putea vedea în inima celorlalţi la fel de bine precum Ohan puteau să vadă universul. Ohan se întrebau adesea dacă nu cumva Dr Chef ştia ce fel de dar era acesta.

Bandajul odată aranjat şi sângele şters, Ohan se reaşezară la fereastră. Ridicară lama, lovindu-şi ritmic obrajii din interior pe măsură ce treceau vârful ascuţit prin blană. Făcând asta, se întrebau despre conceptul de „ţel”. Ţelul lui Dr Chef era vindecarea şi nutriţia. Ţelul lui Ashby era să închege echipajul. Acceptarea Declinului stătea de-a curmezişul acestor ţeluri. Pentru ei, acceptarea morţii unui membru al echipajului era dificilă. Ohan sperau că şi-ar da seama cât de mult era apreciat efortul lor.

Propriul ţel al lui Ohan era să fie Navigator, să dezvăluie universul pentru cei care erau orbi faţă de adevăratu-i chip. După moarte, Ohan nu ar mai fi fost capabili să îşi urmeze ţelul, şi nu puteau nega că acest aspect îi întrista. Măcar mai era timp pentru o ultimă mare lucrare, acest nou tunel de la Hedra Ka. Declinul abia ce îşi începuse primul stadiu. Da, era timp pentru un tunel înainte de a sucomba. Ohan sperau că Ashby nu s-ar fi simţit inconfortabil să îi lase să îmbrăţişeze ultimul stadiu al Declinului la bordul *Wayfarer*. Nu găseau nimic mai potrivit decât să moară în locul care le găzduise ţelul propriu.

Ohan priviră din nou la gaura neagră, îşi închiseră ochii şi îşi imaginară rânduri uriaşe de fragmente de materie căzând şi căzând, necontenit. *Larab*, îi zicea în limba lor natală, un cuvânt menit să descrie elementarul. Şi *gruss*, de asemenea, un cuvânt pentru culoarea nevăzută a materiei întunecate. Nu existau vorbe în klipiană pentru culorile şi formele de dincolo de orizontul palpabil. Încercaseră uneori să le explice aceste concepte celor de pe nava *Wayfarer*, însă nu aveau cuvintele necesare, nicio abstractizare care să poată să le deschidă minţile limitate ale colegilor lor. Ohan preferau să admire priveliştea singuri, mai ales acum. O gaură neagră era locul perfect ca să contempli moartea.

Lama tăia. Încheietura îi înjunghia. Cerul se tulbura, nevăzut.

Conţinut flux: Muzeul Reskit de Ştiinţe ale Naturii – Arhiva Bibliotecii (Public/Reskitkishiană)

Denumire articol: Gânduri despre galaxie – Capitolul 3

Autor: oshet-Tekshereket esk-Rahist as-Ehas Kirish isket-Ishkriset

Criptare: 0

Cale către traducere: [Reskitkishiană: Klipiană]

Transcriere: 0

Identificator: 9874-457-28, Rosemary Harper

Când întâlnim pentru prima oară un individ al unei alte specii, nu există sapient din galaxie care să nu facă imediat un inventar al diferenţelor fiziologice ale ealei. Acestea sunt întotdeauna primele lucruri pe care le observăm. Cum diferă pielea ealei? Are eal o coadă? Cum se mişcă eal? Cum apucă eal obiectele? Ce mănâncă eal? Are eal abilităţi pe care eu nu le posed? Sau invers?

Acestea sunt nişte distincţii importante, însă cea mai importantă comparaţie este cea pe care o facem după acest moment. După ce am definitivat lista variaţiilor noastre mentale, începem să desenăm paralele – nu între nepământean şi noi înşine, ci între nepământean şi animale. Marea majoritate dintre noi am fost învăţaţi încă din copilărie că expunerea cu voce tare a unor astfel de comparaţii este peiorativă, şi, într-adevăr, multe dintre invectivele rasiste din uzul comun nu sunt nimic altceva decât denumiri obişnuite atribuite speciilor non-sapiente (spre exemplu: termenul uman şopârlă, care descrie aandriskienii; termenul quelinian *tik*, care descrie umanii; termenul aandriskian *sersh*, care descrie quelinienii). Deşi aceşti termeni sunt ofensatori, examinarea lor obiectivă relevă un major punct de interes biologic. Lăsând deoparte implicaţiile înjositoare, noi, aandriskienii, chiar arătăm precum unele dintre speciile de reptile native de pe Terra. Umanii chiar arată ca nişte versiuni largi, bipede ale primatelor chele care bântuie în sistemele de canalizare ale oraşelor queliniene. Quelinienii au cu adevărat similarităţi cu acele crustacee arţăgoase care pot fi zărite pe tot întinsul Hashkathului. Şi totuşi, am evoluat separat, pe lumi distincte. Oamenii mei şi şopârlele de pe Terra nu împărtăşesc un arbore genealogic comun, nici umanii cu tikii, nici quelinienii cu sershii. Punctele noastre de origine sunt împrăştiate de-a lungul galaxiei. Ne tragem din sisteme care au rămas auto-suficiente pentru miliarde de ani, cu ceasuri biologice care au început fiecare în epoci diferite. Cum este posibil ca atunci când întâlnim pentru prima dată vecini galactici să ne reamintim instantaneu de creaturi de acasă – sau, în unele cazuri, de noi înşine?

Întrebarea devine şi mai complicată dacă ne uităm dincolo de diferenţele superficiale, către bogăţia de similitudini. Toate speciile sapiente au creiere. Haideţi să luăm în considerare pentru moment acest aspect aparent banal. Contrar izolării drumurilor noastre evoluţioniste, cu toţii am dezvoltat sisteme nervoase cu bulb central. Cu toţii avem organe interne. Cu toţii împărtăşim măcar o parte dintre simţurile fizice: auz, pipăit, gust, miros, vedere, electropercepţie. Covârşitoarea majoritate a sapienţilor au fie patru, fie şase membre. Bipedismul şi degetele opozabile, deşi nu universale, sunt şocant de

comune. Cu toţii suntem făcuţi din cromozomi şi ADN, care la rândul lor sunt făcuţi dintr-o mână selectivă de elemente cheie. Cu toţii necesităm o aspiraţie constantă de apă şi oxigen (deşi în cantităţi variabile). Cu toţii avem nevoie de mâncare. Cu toţii ne încovoiem sub atmosfere prea dense sau câmpuri gravitaţionale prea puternice. Cu toţii murim în ger sau în zăpuşeală extremă. Cu toţii murim, punct.

Cum de este posibil aşa ceva? Cum s-a întâmplat de viaţa, aşa de diversă la suprafaţă, a urmat aceleaşi diagrame în întreaga galaxie – nu numai în cea actuală, dar din nou şi din nou? Vedem acest model în ruinele civilizaţiei arkaniene de pe Shessha sau în fâşiile fosilelor străvechi de pe lumea acum stearpă a Okikiului. Aceasta este o întrebare cu care s-au luptat de secole comunităţile ştiinţifice, şi se pare că este improbabil să fie găsit un răspuns în viitorul apropiat. Sunt multe teorii: asteroizi purtând aminoacizi, supernove expulzând material organic în sistemele vecine. Şi, da, mai există şi povestea simpatică a rasei sapiente hyper-avansate care „însămânţează” galaxia cu material genetic. Trebuie să admit că ipoteza „Grădinarului Galactic” a hrănit intriga multor simulări ştiinţifico-fantastice ce mie îmi sunt dragi, însă, din punct de vedere strict ştiinţific, nu e nimic altceva decât proprie amăgire. Nu poţi avea o teorie fără probe, iar pentru această idee nu există absolut niciuna (indiferent de ce şi-ar dori adepţii conspiraţionismului, care cutreieră într-o veselie pe fluxurile din Reţea).

În opinia mea, cea mai bună explicaţie este cea care se dovedeşte a fi şi cea mai simplă. Galaxia este un spaţiu al legilor. Gravitatea urmează legile. Ciclul de viaţă al stelelor şi sistemele planetare urmează legile. Particulele subatomice urmează legile. Ştim exact care sunt condiţiile care vor genera o pitică roşie, sau o cometă, sau o gaură neagră. De ce, atunci, nu putem accepta că universul urmează nişte legi biologice similar de rigide? Am descoperit viaţă exclusiv pe planete sau luni apropiate ca orbită, aflate în interiorul aceloraşi marje înguste ale stelelor ospitaliere. Dacă am evoluat pe astfel de lumi înrudite, de ce e atunci o aşa de mare surpriză faptul că drumurile noastre evoluţioniste au atât de multe în comun? De ce nu putem concluziona că o combinaţie optimă a unor factori de mediu va conduce întotdeauna la adaptări fizice previzibile? Cu astfel de copleşitoare evidenţe, de ce mai continuă dezbaterea?

Răspunsul, desigur, este că legile biologice sunt aproape imposibil de testat, iar oamenii de ştiinţă urăsc acest fapt. Putem lansa sonde care să aprobe teoriile gravitaţiei şi ale spaţiului-timp. Putem aşeza

roci în cuptoare de presiune şi despica atomii direct în sălile de cursuri. Dar cum poate cineva testa un proces atât de îndelungat şi multifaţetat precum evoluţia? Există în ziua de azi laboratoare care se chinuie să găsească fondurile necesare menţinerii unui proiect de cercetare pe o perioadă mai îndelungată de trei standarzi – imaginaţi-vă fondurile necesare pentru a derula un proiect întins pe milenii! În aceste condiţii, nu sunt fezabile modalităţile de testare a condiţiile care produc adaptările biologice specifice, dincolo de cele mai rudimentare observaţii (climatele acvatice produc înotătoare externe, climatele reci produc blană sau ţesut adipos ş.a.m.d.). Au fost încercări curajoase de a crea programe de soft capabile să prezică cu acurateţe căile evoluţioniste, precum Poiectul Tep Preem finanţat de aeluonieni (care, deşi bine intenţionat, încă mai are de dezvăluit misterele legilor biologice). Problema acestor încercări este că există prea multe variabile de luat în considerare, multe dintre ele rămase necunoscute nouă. Pur şi simplu nu avem suficiente date, iar datele pe care le deţinem sunt încă dincolo de capacitatea noastră de înţelegere.

Suntem experţi ai galaxiei fizice. Trăim pe planete solformate şi în masive habitate orbitale. Tunelăm prin substrat pentru a sări între sistemele stelare. Scăpăm gravitaţiei planetare cu uşurinţa cu care ieşim pe uşa din faţă. Dar când vine vorba de evoluţie, atunci suntem pui de ghioace, mânuind stângaci nişte jucării. Sunt de părere că acesta este motivul pentru care mulţi dintre semenii mei încă se mai agaţă de teoria materialului genetic împrăştiat de asteroizi şi supernove. În multe privinţe, ideea unui stoc primar de gene care pluteşte în derivă de-a lungul galaxiei este mult mai uşor de acceptat decât noţiunea descurajantă a faptului că niciunul dintre noi nu va putea avea vreodată capacitatea intelectuală de a înţelege cum funcţionează într-adevăr viaţa.

Ziua 245, anul 306 Standard AG

……………………………………………

INTRODUCERE ÎN ISTORIA COLONIALĂ HARMAGIANĂ

Sissix aruncă o privire pe furiş prin crăpătura uşii. Holul era pustiu. Dacă se mişca suficient de iute, putea ajunge la cabinetul medical înainte de a o zări careva.

Apucă un halat de baie – împrumutat dintr-un maldăr de haine curate de-ale lui Kizzy –, se înfăşură cu el şi se grăbi înainte. În timp ce mergea, mâncărimea se răspândea de la coapse în sus, către pântec. Îşi frecă palmele una de alta, prin ţesătură, cu greu rezistând nevoii de a pune ghearele la treabă. Îşi dori să arunce halatul şi să se scarpine de pardoseala metalică, de vreun copac cu coajă tare, de vreun teren nisipos, *orice*, atâta timp cât ar fi scăpat de *mâncărimea* asta chinuitoare arzând uscat şi cu ură.

— Hei, Sis, zise Jenks, ferindu-se când ea luă un colţ. Mai că m-ai călcat în picioare…

Se opri văzând-o mai bine:

— La naiba, arăţi groaznic!

— Mersi, Jenks, eşti de mare ajutor, spuse ea, urmându-şi drumul.

Nu era jenată, îşi zise sieşi, doar furioasă. Da, furioasă că a ajuns să i se întâmple asta, furioasă de nenumăratele ori când a trebuit să suporte, furioasă că oamenii pur şi simplu *nu o lasă dracului odată în pace*.

— Bună, Sissix, zise Rosemary. Tocmai veneam să te văd… Oh!

Ochii ei uzi de mamifer bleg se holbară, ducându-şi o mână la gură.

— Sunt bine, i-o tăie Sissix, fără să se oprească vreo clipă.

La cât de mare era nava, te-ai fi aşteptat să fie mai probabil ca cineva care se poată duce din

punctul A în punctul B fără să dea la fiecare pas de…

— Valea, Corbin! îi aruncă vorba umanului roz care tocmai ce urca de la nivelurile inferioare.

El îngheţă în capul scărilor, cu o privire tolomacă şi confuză pe chip în timp ce ea îl depăşea.

Năvăli în cabinetul medical, trântind uşa imediat ce îi trecu pragul. Dr Chef îşi ridică ochii de la consola lui de lucru. Mormăi aprobator.

— Vai, săraca de tine, năpârleşti!

— Şi mi-a venit şi mai devreme, zise aruncând o scurtă privire în oglindă şi văzând cum fâşii de piele moartă îi atârnau de faţa băşicată. Nu credeam că o să încep vreo încă alte trei decimale, şi nu am… grrrr!

Mâncărimea reveni iar, deşi, în fapt, nu prea se oprise deloc. Îşi simţea întregul chip ca şi cum ar mişuna pe el armate de muşte. Cedă impulsului de a se scărpina.

— Hei, stai, nu-i bine, spuse Dr Chef, ridicându-se şi luând-o de mână. O să te răneşti.

— Nu, n-o să.

Se purta copilăresc, ştia asta, dar nu-i mai păsa. Faţa îi era pe cale să-i cadă, la propriu. Avea tot dreptul să fie capricioasă.

Dr Chef îi ridică mâneca.

— Nu zău, zise, şi îi ridică şi braţul, ca să-şi vadă singură urmele albicioase făcute de gheare pe pielea cojită.

O pojghiţă subţire de sânge închegat se întărise acolo unde noaptea trecută îşi scărpinase ea cu ghearele prea tare.

— Stele, eşti atât de mămos uneori, bălmăji Sissix.

— Te hrănesc şi te vindec, cum altfel ai vrea să fiu? Dă-ţi jos halatul. Hai să-i dăm de cap belelei ăsteia.

— Mulţumesc.

Îşi scoase halatul în timp ce Dr Chef deschidea un panou de depozitare, luând o sticluţă cu spray şi un *riksith* – o placă micuţă şi cu o parte

zgrunţuroasă. Kizzy o descrisese cândva drept „un şir de cuie suficiente pentru a-ţi ajunge în adâncul sinelui”.

— Unde-i cel mai rău? întrebă Dr Chef.

Sissix se lăsă pe spate, pe masa de consultaţie.

— Peste tot, oftă ea. Pe braţe, bănuiesc.

Dr Chef îi ridică cu delicateţe braţul drept, cel cu pojghiţa de sânge, şi stropi cu pulberea medicinală. Pielea uscată deveni translucidă, răsucindu-se la margini. Se apucă să folosească *riksith*-ul, exfoliind porţiunile umede. Răsuflarea lui Sissix începu să se calmeze un pic, implorându-şi restul corpului să fie răbdător. Dr Chef îi luă unul dintre degete într-ale lui, examinându-l.

— Cum se simte pielea aici?

— Strânsă. Nu e gata încă să cadă.

— Eh, ba eu cred că da. Atâta că nu o ştie, încă.

Îi hidrată zona şi, cu o presiune constantă, îi masă mâna de la încheietură la gheare. După câteva minute, ea simţi o extremitate care îi cedează pe lângă încheietură. Dr Chef continuă cu degetele sub fâşie, cu grijă, apucând-o între două burice. Cu o mişcare decisă, îi smulse întreaga piele moartă aflată pe suprafaţa mâinii, ca şi cum ai trage o mânuşă.

Sissix scânci, după care gemu. Noua piele era foarte sensibilă, însă mâncărimea dispăruse din partea aia. Răsuflă.

— Pe toate Stelele, te pricepi, nu glumă.

— Am avut pe ce să exersez, spuse el, continuând să folosească *riksith*-ul pe braţ în sus.

Sissix îşi ridică gâtul, verificând dacă era uşa închisă.

— Nu te saturi niciodată de umani?

— Câteodată. Cred că e ceva normal pentru oricine care trăieşte alături de persoane din alte specii decât cea proprie. Sunt sigur că şi ei se satură uneori de noi.

— Eu cu siguranţă m-am săturat de ei azi, spuse Sissix, lăsându-şi capul culcat. Sunt sătulă de feţele lor pieloase. Sătulă de vârfurile degetelor lor netede.

Sunt sătulă de felul în care îşi pronunţă *R*-urile. Sătulă de incapacitatea lor de a mirosi. Sătulă de cât de apucaţi o iau razna în jurul copiilor, chiar dacă nu le aparţin. Sătulă de cât de panicaţi sunt cu propria goliciune. Aş vrea să îi iau pe fiecare în parte şi să îi trântesc de perete până ce-şi dau seama cât de ridicol de inutile le sunt complicaţiile cu alegerea familiei şi vieţile lor sociale şi tot… tot *totul* lor.

Dr Chef încuviinţă.

— Îi iubeşti şi îi înţelegi, însă uneori ţi-ai dori ca ei să – iar asta sunt sigur că ni se aplică şi mie, şi lui Ohan – să fie mai mult ca nişte simple persoane obişnuite.

— Exact, suspină Sissix, frustrarea părăsind-o încet, încet. Şi nu-i că au făcut ceva anume greşit. Ştii cât de mult ţin la echipajul ăsta. Dar azi… Nu ştiu. E ca şi cum aş fi înconjurată de o droaie de pui de ghioacă care pur şi simplu nu se pot opri să nu îţi amestece jucăriile. Nu le strică, iar tu ştii că, de fapt, încearcă să-ţi facă pe plac, însă ei sunt atât de mici şi de enervanţi, iar tu ţi-ai dori atât de mult să cadă cu toţii pe fundul unui puţ… Pentru o vreme, doar, acolo, un pic.

Dr Chef aprobă cu un huruit înfundat.

— Se pare că diagnosticul tău este mai complicat decât o simplă năpârlire prematură.

— Cum adică?

El zâmbi.

— Îţi e dor de casă.

Ea suspină încă o dată.

— Îhî.

— O să ne oprim pe Hashkath înainte de sfârşitul standardului, da? Nu-i teribil de departe, zise el încurajând-o cu o bătaie uşoară pe frunte.

Se opri şi îi frecă o pană între degete.

— Ţi-ai luat la timp suplimentele minerale?

Ea îşi feri privirea.

— Câteodată.

— Trebuie să le iei la fiecare *câteodată*. Penele ţi s-au vlăguit un pic.

— Năpârlesc.
Dr Chef pufni.
— Nu e de la năpârlit. E din cauză că îţi lipsesc nutrimentele de bază necesare oricărui aandriskian. Dacă nu începi să-ţi iei mineralele în mod regulat, o să încep să te hrănesc cu pastă de muşchi verde.
Ea se strâmbă. Simpla menţionare a chestiei ăleia îi aduse înapoi amintirile gustului din copilărie: amar, prăfos, prelung.
— Ok, tată de ghioacă. Cum zici tu.
Dr Chef mormăi gânditor.
— Ce e?
— Ah, nimic. Fraza mi s-a părut ciudată, atâta tot, zise el cu o voce ştearsă. Pe vremuri, eram doar mamă.
— Îmi cer scuze, se fâstâci Sissix. Nu am vrut să…
— Eh, nu-i cazul. E adevărat, zise el, fremătatul obrajilor revenindu-i. În plus, dacă mă priveşti ca pe un părinte, poate aşa o să mă asculţi când îţi zic să îţi iei naiba mineralele.
Ea râse.
— M-aş mira. Am avut o bună perioadă din copilărie când familia mea de ghioacă n-a reuşit să mă determine să mănânc nimic altceva în afară de fructe.
Sâsâi când el trecu din nou cu *riksith*-ul peste o porţiune încăpăţânată de pe umăr.
— Măcar fructele sunt bune pentru tine. Şi, cumva, nu mă miră că ai fost un copil îndărătnic.
Reflectă un moment, după care continuă cu voce tare:
— Fac pariu că ai fost o adevărată pacoste.
— Normal c-am fost, rânji Sissix. Încă nu eram o persoană.
Obrajii lui Dr Chef se cutremurară dezaprobator.
— Uite, vezi?, asta e ceva despre specia *ta* pe care nu o să o înţeleg în veci.
Ea lăsă să-i scape un oftat îngăduitor.
— Tu şi tot restul galaxiei.

Sincer, se gândi ea, ce din conceptul ăsta e atât de greu de digerat de tot restul oamenilor? Nu putea deloc, dar deloc înţelege ideea ca un copil, mai ales un *infant*, să fie cu mult mai valoros decât un adult care deja a căpătat abilităţile necesare comunităţii lui. Moartea unui pui de ghioacă nou ieşit era ceva aşa de comun, că era de aşteptat. Moartea unui copil pe cale să se împăneze, da, asta era trist. Însă adevărata tragedie era pierderea unui adult, cu prietenii şi cei dragi şi cu familia rămasă în urmă. Ideea că pierderea *potenţialului* e mai gravă decât pierderea a *ceva îndeplinit* şi a *cunoaşterii* deja căpătate scăpase mereu puterii ei de raţionare.

Dr Chef aruncă un ochi peste umăr, deşi nimeni nu intrase în cameră.

— Hei, am o confesiune de făcut.

— Ăh?

— Nu am mai spus nimănui asta. Este secret. Top-top-secret.

El îşi coborî tonul vocii cât de mult era capabil fizic să o facă.

— N-o să zic nimic, afişă Sissix o mină exagerat de serioasă.

— Ştii când ai zis că umanii nu pot simţi mirosurile?

— Păi, da.

— Sunt convins că ai remarcat că umanii de la bordul acestei nave nu miros deloc la fel de urât cum e cazul cu alţi umani.

— Da, eu m-am obişnuit, deja.

— Greşit.

Făcu o pauză de emfază, după care continuă:

— În mod regulat, amestec o puternică pudră antiodorizantă în dispersoarele de săpun de la duşuri. O mai presar şi pe săpunul solid al lui Kizzy.

Sissix se zgâi la el o secundă, după care izbucni într-un hohot de râs.

— Vai, nu se poate, reuşi să spună printre zgâlţâiturile care o cuprinseseră. Vai, zi-mi că nu-i adevărat!

— Ba uite că da, spuse el, pufăindu-şi obrajii. M-am apucat să fac asta la niciun decimal de când am primit slujba. Şi vrei să ştii care e faza cea mai tare?

— Nu-şi dau seama?

Dr Chef lăsă să-i scape o armonie de amuzament.

— Nu-şi dau seama!

Amândoi încă râdeau atunci când Ashby intră pe uşă. Părul îi era ud. Se vedea că abia ce făcuse baie. Sissix şi Dr Chef amuţiră. După care râsetele izbucniră încă şi mai tare.

— Nu cred că vreau să ştiu, nu? zise Ashby, cu privirea trecându-i de la unul la altul.

— Ne râdem de umani, explică Sissix.

— Aha, concluzionă Ashby. Atunci, cu siguranţă nu vreau să ştiu.

Arătă spre pielea lui Sissix.

— Năpârlitul a venit mai devreme?

— Mda.

— Ai toată compasiunea mea. O să mă ocup eu de tura ta de curăţenie.

— Ah, eşti cel mai tare!

Erau veşti minunate. Produsele de curăţare şi pielea nouă nu se împăcau cum trebuie.

— Adu-ţi aminte de asta data viitoare când îţi mai arde să râzi de noi, primatele înapoiate care suntem.

Rosemary se aşezase să răsfoiască prin fişierele din biroul ei – adică mai degrabă din spaţiul care se presupunea că ar fi biroul. Înainte de sosirea ei, fusese un loc de depozitare, şi, teoretic, încă mai era, luând în calcul vraful de cutii care se sprijinea de peretele din partea opusă. Tot ambientul era o biată umbră a cancelariei ferchezuite pe care o avusese la sediul Red Rock Transport, şi asta deşi era doar o simplă stagiară, însă îi plăcea tejgheaua lui Dr Chef cu mult mai mult decât cantina austeră şi corporatistă, şi, pe lângă asta, nu avea nevoie de nimic luxos ca să îşi poată îndeplini sarcinile. Avea o masă simplă, cu o interfaţă panou şi cu o pixel-plantă primită de la Jenks, care să compenseze lipsa oricăror ferestre (oare de ce toţi cei care aveau de a

face cu numerele ajungeau mereu să fie băgaţi în camerele cele mai dosite?). Planta nu arăta cu nimic asemănător celei adevărate, desigur. Smiley-ul şi petalele în culori schimbătoare nu semănau deloc cu ceva ce exista în natură. Era programată cu un soft de recunoaştere comportamentală care putea analiza când trecuse prea mult timp fără să se ridice sau să bea ceva sau să ia o pauză, clipă în care ciripea nişte memento-uri vesele. „Salut! Să ştii că ar cam trebui să te mai şi hidratezi”. „Ce-ai zice de o gustărică?”. „Ridică-te şi întinde-te! Sau ieşi la o scurtă plimbare!” Efectul era dulceag, iar uneori chiar deranjant, dacă era concentrată la muncă, însă aprecia intenţia.

Sorbi din cana cu „ceai plictisitor” în timp ce încerca să descâlcească una dintre listele de cheltuieli ale lui Kizzy. Tehni-mec’a avea obiceiul de a adnota foile cu scris de mână pe care doar ea l-ar fi înţeles. La început, Rosemary presupuse că era vorba de un fel de argou de tehnicieni, dar nu, Jenks i-a confirmat tăcut că acesta era modul personal al lui Kizzy de a fi ordonată. Rosemary se uită chiorâş la ecran. 5.500 de credite (-uţe) – WRSS. Făcu un gest către monitor, dând la iveală un fişier intitulat „Kizzylingvistică”, lista cu acronimele cele mai comune, cele pe care *reuşise* să le descifreze. TM (Treabă de Motoare). SB (Scule şi Biţi). CRCT (Circuite). Dar nu, WRSS nu se afla acolo. Îşi notă să o întrebe pe Kizzy data viitoare.

Uşa se dădu de perete, iar Corbin intră în cameră. Înainte să îl poată saluta, el puse un obiect mecanic şi negru pe biroul ei.

— Ce e asta? întrebă el.

Inima îi tresări, ca de fiecare dată când Corbin o aborda. Să vorbească cu el mereu părea mai degrabă o ambuscadă, decât o conversaţie. Se uită la obiect.

— Ăsta este filtrul de salinitate pe care l-am comandat pentru tine.

— Da, spuse el. Observi ceva?

Rosemary înghiţi. Se uită cu mai mare atenţie la filtru, pe care îl recunoscuse ca fiind un filtru doar

pentru că îi văzuse o poză pe pagina de Reţea a comerciantului. Zâmbi stânjenită, încercând să menţină un ton calm.

— Nu pot să zic că ştiu prea multe despre tehnologia algelor.

— Asta e evident, zise Corbin întorcând filtrul cu susu-n jos şi arătând spre etichetă. Model 4546-C44.

Se holbă la ea, aşteptând o reacţie.

Of, nu! Mintea lui Rosemary o luă la goană, încercând să îşi aducă aminte formularul de comandă. Fuseseră atât de multe…

— Şi nu-i ăsta cel pe care îl voiai?

Chipul acru al lui Corbin răspundea cu brio întrebării.

— Am cerut în mod expres C45. C44 are un slot de cuplare mai îngust decât mufa cuvei. O să trebuiască să adaug un nou adaptor ca să pot face conexiunea cum trebuie.

Rosemary căutase prin arhiva formularelor în timp ce vorbiseră. Uite: „Filtru de salinitate Triton Superior, model 4546-C45”. Căcat!

— Îmi pare rău, Corbin. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Probabil că am selectat modelul greşit. Dar măcar o să meargă, nu?

În secunda în care cuvintele i-au ieşit pe gură, a ştiut că făcuse o greşeală.

— Nu asta e problema, Rosemary, zise Corbin, ca şi cum discuta cu un copil. Dacă aş fi cerut ceva care ar fi fost mult mai important decât un filtru de salinitate? Ai spus şi tu, nu cunoşti prea multe despre tehnologia algelor. Poţi să scapi cu greşeli de genul ăsta în vreun birou confortabil de la solul vreunei planete, dar nu şi la bordul unui transportor. Cea mai mică componentă poate face diferenţa între a ajunge în siguranţă în astroport sau decompresurizarea în vidul spaţial.

— Îmi pare rău, îşi ceru din nou Rosemary scuze. O să fiu mai atentă data viitoare.

— Bine că nu.

Corbin luă filtrul şi se îndreptă spre uşă.

— Nici măcar nu e aşa de greu, completă, cu spatele la ea.

Uşa se trânti în urma lui.

Rosemary rămase perplexă. Sissix o avertizase să nu cumva să îl lase pe Corbin să îi intre sub piele, însă de data asta o făcuse de oaie, şi greşise din pură neatenţie. Decompresurizarea nu mai suna aşa de rău, acum.

— Hei, nu-i aşa mare scofală, ciripi pixel-planta. Îmbărbătează-te şi treci peste!

— Tu să taci! îi zise Rosemary.

Ashby se împiedică de un mănunchi de tubulaturi în timp ce se ducea spre cala motoarelor.

— Ce naiba…

Îşi lungi gâtul dincolo de colţ, cât să vadă o avalanşă de cabluri răbufnind din perete. Întreg panoul fusese înlăturat. Merse pe vârfuri peste mormanul încâlcit, atent să nu calce vreun tub cu fluide. Apropiindu-se pe peretele deschis, auzi pe cineva trăgându-şi nasul.

— Kizzy?

Tehni-mec'a era cu totul intrată în perete, cu braţele îmbrăţişându-şi genunchii şi cu sculele împrăştiate în jur. Faţa îi era acoperită cu mâzgă şi ulei, ca de obicei, însă o lacrimă sau două făcuseră nişte urme clare pe obrajii ei. Ea se uită în sus, la el, cu un chip frânt. Chiar şi panglicile din părul ei păreau leşinate.

— Am o zi mai proastă, zise ea.

— Ce-ai păţit? întrebă Ashby aplecându-se în gaura din perete.

Ea îşi trase din nou nasul, frecându-l cu podul palmei.

— Am dormit teribil de prost, mi-au ieşit coşmaruri prin fund, iar până să adorm a şi pornit alarma deşteptătorului, aşa că azi am fost morocănoasă de la bun început, şi apoi mi-am zis, hei, încă mai am nişte prăjituri rămase, şi asta m-a binedispus, dar apoi am ajuns la bucătărie şi cineva le m'ncase pe toate noaptea trecută, şi nu m-a

întrebat deloc, şi încă nu ştiu cine a fost, aşa că după aia m-am dus să fac duş şi mi-am lovit genunchiul de chiuvetă, de deşteaptă ce sunt, şi e plin de vânătăi, şi am luat un pumn mare de dentboţi, deodată, aşa că am reuşit să înghit câţiva, iar Dr Chef spune că nu-i nimic, însă pe mine mă cam doare burtica, acum, lucru care a zis că o să se întâmple, după care în sfârşit am reuşit să fac duşul ăla nenorocit, dar am observat că presiunea e ciudată, aşa că m-am apucat să îmi bag nasul prin sistemul de circulare a apei, şi mi-am dat seama că e un întreg circuit de cabluri care sunt futute, dar nu le-am găsit, încă, iar acum e deranjul ăsta imens aici, pe podea, şi n-am reuşit să mă apuc de nimic din treburile celelalte pe care le am de făcut azi, iar apoi mi-am adus aminte că azi e ziua lui văru-miu Kip, şi el mereu dă cele mai tari petreceri, şi mie mi-e dor de el. Ştiu cât de stupid pare că sună, dar nu sunt în apele mele, azi. Deloc, zise ea trăgându-şi din nou nasul.

Ashby îi luă mâna într-a lui.

— Cu toţii avem zile d-astea.

— Probabil.

— Dar ştii ce? Nici măcar nu e ora prânzului. Mai e vreme să fie mai bine de acum încolo.

Dădu din cap, cu o aprobare molatecă:

— Îhî.

— Care era lista cu treburile de făcut?

— Curăţare, în principal. Filtrele de aer au nevoie toate de un frecat bun. O lampă solară din Acvariu are nevoie de fire noi. Şi e un panou de pardoseală care s-a desprins în camera lui Ohan.

— E vreuna din astea vitală?

— Nu. Dar tre' făcute.

— Doar ocupă-te să meargă azi ţevile de apă. Restul pot să aştepte. Şi, hei, zise el strângând-o de mână, n-am cum să te ajut cu ziua de naştere a vărului tău, însă ştiu cât de greu este. Îmi pare rău că avem o tură atât de lungă, de data asta.

— Eh, stai liniştit, zise ea, vine cu un purcoi de bani, şi ador ce facem. Nu-i ca şi cum aş fi sclavul

tău sau ceva. A fost alegerea mea să plec de acasă.

— Doar pentru că pleci de acasă nu înseamnă că nu îţi mai pasă deloc. Altfel nu ai mai avea cum să-ţi fie dor de casă. Iar familia ta ştie că îţi pasă. Ştii, mai verific din când în când traficul prin Reţea. Văd cât de multe pachete video trimiţi familiei tale.

Kizzy îşi trase zgomotos nasul şi arătă spre hol.

— Tre' să pleci. Pentru că am de lucru, iar tu mă faci să plâng şi mai mult. Nu în sensul rău. Dar mă faci să mă-nmoi, iar dacă te iau în braţe o să te murdăresc cu mâzgă pe cămaşa asta a ta drăguţă, care, apropo, îţi scoate foarte bine în evidenţă ochii.

— Bună, tuturor, se auzi Lovey din cel mai apropiat vox. E aproape vremea să sosească o dronă poştală. Pachete la bord pentru Ashby, Corbin, Jenks, Dr Chef şi Kizzy. Ajunge aici în zece minute.

— Uauuu! ţipă Kizzy. Poşta! O dronă poştală!

Se rostogoli din gaura din perete şi fugi pe culoar, cu armele desfăcute larg, ca aripile unei navete.

— Bunătăţi interstelare iiimiiinennnteeeeee!

Ashby rânji.

— Ţi-am zis că ziua o să fie mai bună, îşi ridică el vocea în urma ei.

Dar era prea ocupată cu planatul pe culoarele navei ca să-i mai şi răspundă.

Trapa din cala de depozitare se ajustă singură, glisând ca să facă loc tubulaturii de livrare a dronei poştale. În timp ce Ashby şi ceilalţi aşteptau, Sissix intră şi ea pe uşă. Îşi pusese o pereche de pantaloni şi se pare că Dr Chef rezolvase problema cu năpârlitul.

— Hei, i se adresă Ashby, te simţi mai bine?

— Mult mai, zise ea.

Pielea îi lucea cumva curios, iar câteva pojghiţe uscate încă îi mai atârnau pe alocuri, însă nu mai arăta ca o ceapă decojită.

— Nu cred că a venit ceva şi pentru tine.

— Şi ce dacă? Sunt băgăcioasă, dădu ea din umeri şi zâmbi.

— O clipă, se auzi Lovey. Scanez conţinuturile pentru contaminanţi.

— Vai de mine, vai de mine, vai de mine! chicoti Kizzy. Gata, e ziua mea de naştere!

— Ziua ta de naştere nu e până pe la mijloc de an, o contrazise Jenks.

— Dar *pare* că e ziua mea de naştere. Ador să primesc poşta.

— Probabil că sunt doar clamele ălea de prindere pe care le-ai comandat.

— Jenks. Ai idee cât de grozave sunt clamele de prindere? Nu-i nimic pe lumea asta pe care să nu poată să le fixeze. Nici măcar *părul* meu nu se poate dezlipi de ele, iar asta spune multe.

Ashby îi aruncă o privire peste umăr.

— O să mă prefac că nu am auzit cum foloseşti proviziile tehnice pe post de accesorii de păr.

Kizzy strânse din buze.

— Doar în caz de urgenţă maximă.

— Totul e în regulă, spuse Lovey.

Trapa şuieră, deschizându-se. O tavă înaintă, purtând un container mare, izolat. Ashby luă containerul şi îşi trecu brăţara de la încheietură peste scanerul sigiliului. Containerul oferi un bip afirmativ. Un bip corespondent se auzi în ecou din partea dronei de dincolo de carenă. Tava se retractă, iar trapa se închise. Un trosnet înfundat indică faptul că drona s-a desprins, luându-şi zborul spre următorul destinatar.

Ashby desfăcu sigiliul şi sortă pachetele dinăuntru. Erau ambalate în foaie comună, dar, chiar şi aşa, era ceva fermecător la grămada de cutii şi tuburi marcate cu numele membrilor echipajului său. Părea cu adevărat că e o sărbătoare.

— Ia, Kizzy, spuse el înmânându-i un pachet larg. Înainte să explodeze.

Ochii lui Kizzy se măriră.

— Nu-s clamele de prindere! Nu-s clamele de prindere! Ştiu cine face etichete ca astea!

Învârti cutia pe toate feţele şi aclamă:

— E de la taică-meu!

Se trânti cu picioarele încrucişate pe podea şi desfăcu pachetul. Deasupra conţinutului efectiv al pachetului – care părea a fi pungi cu ronţăieli – era un info cip. Kizzy îşi desfăcu scribul de la centură, băgă cipul şi începu să citească textul care apărea pe ecran. Chipul ei era răvăşit de încântare.

— E o cutie de doar aşa, să fie, spuse ea. Sunt cele mai tari. Cele mai tari!

Deja îşi înfipse degetele într-un pachet de crevete iute în timp ce continua să citească.

Ashby scoase un mic recipient bombat, pe care sclipeau avertizări de hazard biologic.

— Nu cred că vreau să ştiu ce conţine, nu?

Dr Chef pufăi din obraji.

— Astea înseamnă că sunt noile mele răsaduri. Total nepericuloase, te asigur eu. Sunt obligaţi să pună însemnele de avertizare pe orice marfă vie.

— Ştiu. Doar că e… neliniştitor.

Dr Chef se apropie mai bine de Ashby, cu ochii lucindu-i:

— Nu-i spune, dar dacă e comanda pe care o anticipez eu, am câteva plăntuţe de început pentru o cultură de rozmarin.

Ashby răsuci o cutie cu un logo al unei firmei familiare, acelaşi pe care îl vedea des pe tehnologiile dedicate algelor.

— Corbin, zise el, înmânându-i cutia. Pare că-i pentru tine.

Corbin deschise cutia şi luă din ea o pompă de circulare. Trecu prin textul de pe etichetă şi aprobă din bărbie:

— Se pare că noul nostru grefier ştie să citească formularele, până la urmă.

Şi se îndreptă spre ieşire.

— Păi, mă bucur… zise Ashby în urma lui, fără prea mare aplomb.

Scoase o altă cutie din containerul de poştă.

— Jenks.

Jenks deschise ambalajul şi ridică dinăuntru un info cip.

— Ce-i aia? întrebă Sissix.

— E de la Pepper, spuse Jenks, zgâindu-se la cip pentru câteva clipe. Aha, bănuiesc că sunt specificaţiile pentru circuitele alea laterale de mi le-a menţionat ultima dată când ne-am văzut.

— A, ce drăguţ, zise Sissix, după care se încruntă un pic. Dar de ce să nu ţi le trimită direct pe scrib?

Jenks ridică din umeri şi lăsă să îi cadă cipul în buzunar.

— Ştii cum e Pepper. Face lucrurile în felul ei special.

Ashby se aplecă deasupra cutiei poştale. Mai era un singur pachet rămas, mic şi plat, adresat lui. Eticheta nu avea nicio indicaţie a expeditorului, însă necesita un scan al încheieturii. Un zăvor pocni scurt imediat ce îşi trecu brăţara peste, iar un obiect fragil şi rectangular căzu în palma lui Ashby.

— Asta ce mai e? întrebă tot Sissix.

Jenks lăsă să-i scape un fluierat de admiraţie în timp ce se dădu mai aproape:

— Asta e *hârtie*.

Capul lui Kizzy zvâcni.

— Uaaaaauuu! zise ea, holbându-se. E chiar o *scrisoare?* Adică o scrisoare fizică?

Sări în picioare.

— Pot să o ating? nu se abţinu ea să mai adauge.

Jenks o lovi peste palmă.

— Eşti murdară pe degete de creveţi iuţi.

Kizzy îşi înfipse un deget în gură, îl supse, după care îl şterse de salopetă.

Jenks o plesni din nou peste palmă.

— Acum eşti murdară şi de creveţi, şi de salivă. O scrisoare nu e o tabletă, Kizzy. Nu o poţi şterge.

— E chiar aşa de fragilă?

— E făcută din foiţe foarte subţiri de esenţă uscată de copac. Tu ce credeai?

Ashby îşi trecu degetele de-a lungul marginilor ca de frunză, forţându-se pe cât posibil să pară nonşalant. Era de la Pei, trebuia să fie. Cine altcineva s-ar fi deranjat într-atât de mult încât să trimită un mesaj care nu putea fi monitorizat? Răsuci scrisoarea pe toate feţele.

— Cum o… ăh… o…

— Uite, interveni Jenks, deschizându-şi palma. Mâinile mele sunt curate.

Ashby îi dădu scrisoarea.

— Kizzy, ai cuţitul la tine?

Kizzy luă un cuţit utilitar pliat la centură şi i-l înmână lui Jenks. Îşi căscă ochii când realiză ceva:

— Stai! Ai de gând *să o tai?*

— Doar aşa poţi să scoţi scrisoarea din plic, zise el desfăcând cuţitul pliat. Sau preferi să o sfâşii cu dinţii?

Kizzy păru îngrozită.

Jenks tăie muchia plicului.

— Maică-mea obişnuia să îmi dea scrisori din astea la diferite ocazii, când eram copil. Ocazii *foarte speciale.* Chestia asta e scumpă ca dracu'! Cineva te place al naibii de mult ca să îţi dea aşa ceva, completă el adresându-se lui Ashby şi ridicând din sprâncene.

— Adică cine? întrebă Kizzy.

Jenks îşi duse pumnul la gură şi tuşi exagerat de puternic.

— Ahhhhhh! făcu Kizzy, fluierând teatral. Io mă-ntorc la ronţăielile mele, atunci.

Şi se îndepărtă cu un chicotit atotcunoscător.

Ashby privi pe furiş la ceilalţi. Sissix rânjea. Favoriţii lui Dr Chef tresăltau în amuzament.

— Bine, bine, terminaţi.

Se retrase, lăsându-i pe ceilalţi să îşi examineze noile achiziţii, în timp ce el îşi începu în linişte scrisoarea.

Bună, Ashby. Înainte să fii prea impresionat de abilitatea mea de a tipări literele de mână, ar trebui să ştii că am scris toate astea mai întâi pe scrib. Am reuşit ca literele să treacă prin hârtie, la prima mea încercare. Sincer, cum a putut specia voastră să comunice în felul ăsta timp de milenii, fără să se enerveze la culme? Ah, stai, ai dreptate. Nu prea contează.

Îmi pare că au trecut secole de la Port Coriol. Mi-e dor de mâinile tale. Mi-e dor să împărţim un pat. Mi-e dor să împărtăşim întâmplări. Nu-mi dau seama cum de poţi să fii atât de înţelegător cu cineva care

nu poate să vorbească cu tine decimale la rând. Nu sunt sigură că vreunul de-ai mei ar mai fi rămas cu mine dacă îi făceam aşa ceva. Voi, umanii, şi încăpăţânarea voastră oarbă. Crede-mă, e…

— Jenks, Ashby, Sissix, oricine.

Era Lovey. Suna panicată.

— Avem probleme.

Toţi cei din cala de marfă se opriră să se holbeze la vox. Acolo, în spaţiul deschis, să ai probleme era cu mult mai grav decât ar fi putut fi la sol.

— Care e problema? întrebă Ashby.

— E o navă, o altă navă care se îndreaptă direct spre noi. Mi-au blocat scanarea cu un câmp de dispersie. Ashby, îmi pare rău…

— Nu e vina ta, Lovey, spuse Jenks. Stai calmă.

— Ce fel de navă? întrebă Ashby.

— Nu ştiu, răspunse Lovey. Mai mică decât noi, cu tracţiune de tip gaură de ac. Cred că e o foarte mică fermă spaţială, însă nu îmi dau seama de ce o fermă ar…

Corbin se reîntoarse în cala de depozitare, alergând.

— Navă! răsuflă el cu greu. Pe fereastră, afară. E o…

Întreaga navă se cutremură. Zgomotul unor obiecte diverse căzând răsună pe culoare. Toţi începură să ţipe. Ashby avu senzaţia că stomacul i se prăbuşeşte. Ceva îi lovise.

— Lovey, ce s-a…

— Un fel de explozie a unei arme. Sistemele noastre de navigaţie au fost scoase din uz.

Sissix şuieră înjurături grele. Kizzy căzu de acord cu Jenks asupra a ceva şi sări în picioare.

— Hai, zise ea.

— Nu, o opri Lovey. Pot să ne pun în mişcare în cinci minute, dar centrul primar de navigare e complet prăjit. Nu aş avea cum să ştiu încotro ne îndreptăm.

— Prăjit? plânse Kizzy. Cu ce morţii mamei lor ne-au lovit? Lovey, eşti sigură?

Sissix îl privi pe Ashby.

— Pot să navighez de modă veche, însă nu în cinci minute, nu dacă vrem să fim în siguranţă cât o facem.

— Piraţi, spuse Jenks. Adu-ţi aminte, Kiz, la ştiri, piraţi nefutuţi urmărind dronele poştale şi folosind impulsuri difuze ca să prăjească sistemele de navi…

— Aoleu, nu! gemu Corbin.

Ashby îl aţinti pe Jenks.

— Lovey, cât mai e până ce ajung la noi?

— Jumătate de minut. Nu am ce să fac. Îmi pare rău.

— Nu-i adevărat, spuse Kizzy. Nu poate fi adevărat.

— Pe toţi dracii! scuipă Jenks vorbele. Repede, cu toţii, ascundeţi-vă lucrurile.

Deschise o ladă goală şi aruncă înăuntru pachetul lui Kizzy. Dr Chef se conformă şi el. Se auzi o bufnitură oribilă, un hârşâit de metal tăiat, o lamă percutoare căzând imediat dincolo de uşile calei de marfă. Corbin sări în spatele unei lăzi şi îşi acoperi creştetul.

— Suprascriu controalele de acces ale uşii, spuse Lovey. Ashby, eu…

— E totul în regulă, Lovey, o întrerupse Ashby. O scoatem noi la capăt cumva.

Nu avea nici cea mai vagă idee ce ar presupune asta.

— Futu-i! urlă Kizzy, smulgându-şi părul de pe cap. Futu-i, futu-i, futu-i!

— Staţi calmi, zise Dr Chef, punându-şi un braţ în jurul umerilor lui Kizzy. Să stăm calmi cu toţii.

Ashby făcu câţiva paşi către poarta de acces la cală, stupefiat. Nu putea fi real. Nu avea cum. Un zbârnâit de partea cealaltă îl contrazicea. Uşile se deschiseră, plesnind. Sissix era în dreapta lui, cu spatele drept, penele înainte.

— Nu ştiu ce să fac, şopti ea pierdută.

— Nici eu, zise Ashby.

Gândeşte-te, la naiba! Creierul îi derulă o mulţime de opţiuni confuze – găseşte o armă, fugi, ascunde-te, loveşte-i cu… cu *ceva* –, însă nu era

deloc timp. Patru sapienţi în costume de protecţie greoaie intrară pe uşă. Costumele erau largi, mai mari decât un uman, dar creaturile găzduite înăuntru erau scunde, fusiforme, ca nişte păsări.

Akarakieni.

Ashby mai văzuse akarakieni înainte, în Port Coriol. Toată lumea ştia cât de rău fuseseră trataţi de către harmagieni, pe vremurile coloniale trecute. Planeta le fusese lăsată stearpă, sursele lor de apă fiind poluate, pădurile defrişate. Lumea lor natală nu mai avea nimic să le ofere, însă la fel de puţin şi orice alt loc. Erau o apariţie rară de-a lungul galaxiei, dar mai puteau fi zăriţi din când în când, lucrând în depozitele de deşeuri sau cerşind pe la colţuri.

Sau, dacă rămăseseră fără alte opţiuni, abordând nave şi luând ce le era pe plac.

Ashby îşi ridică palmele. Vocea akarakienilor răsună din dreptul unor vox-uri micuţe, aflate sub căşti; voci ascuţite şi stridente. Nu vorbeau klipliană.

— Nu trageţi, spuse Ashby. Vă rog, nu înţeleg. Klipiană? vorbiţi klipliană?

Nu se putea distinge un răspuns anume, doar ţipete şi pocănituri furioase şi gesturi largi cu armele. Cuvintele lor nu aveau nicio noimă pentru el, însă armele da.

Ashby simţi cum i se adună broboane de sudoare pe frunte. Îşi trecu mâna peste faţă.

— Ok, ascultaţi, noi vrem să cooperăm, doar că…

Îşi înghiţi cuvântul într-o explozie de durere când un akarakian avântă patul armei sale în falca lui Ashby. Akarakienii, cala de depozitare, strigătele lui Sissix, ţipetele lui Kizzy, înjurăturile lui Jenks, toate dispărură în spatele unei cortine de lumină roşie. Genunchii i se îndoiră. Podeaua se grăbi să-i întâmpine chipul. După care, nimic.

Rosemary nu era foarte sigură ce mai exact se aştepta să găsească grăbindu-se către cala de marfă,

însă se întâmplau prea multe ca să mai poată gândi limpede. Uşile calei fuseseră forţate. Patru akarakieni înarmaţi – *akarakieni?* –, purtând costume spaţiale, strigau la toată lumea, într-un straniu dialect de inspiraţie harmagiană pe care nu-l putea distinge corect. Ashby era inconştient (spera ea că doar atât), legănat în braţele lui Kizzy, care plângea. Ceilalţi colegi erau în genunchi, cu braţele la ceafă. Rosemary cu greu avu timp să proceseze scena înainte ca un akarakian, surprins de apariţia ei, să îndrepte o armă către ea, croncănind cuvinte străine, pe un ton care ar fi sunat furios în orice limbă.

— Eu… se bâlbâi Rosemary, ridicându-şi palmele în aer. Ce…

Akarakianul cel mai apropiat – costumul ealui era dispus în linii de albastru – alergă spre ea, plescăind întreg drumul. Eal îi înghionti arma în faţă. Jenks începu să ţipe înapoi la celălalt akarakian.

— E neînarmată, dobitocule, las-o în pace…

Akarakianul cel mai masiv, costumul ealui de aproape trei ori mărimea lui Jenks, îşi agită arma la tehni-comp, indicând spre Ashby. Ameninţarea era evidentă. *Taci sau o să păţeşti la fel.* Mâinile lui Jenks se crispară în forma pumnilor. Se auzi un vâjâit pe măsură ce arma akarakianului se reîncărcă.

Oare sunt pe cale să mor? se întrebă Rosemary. Gândul era copleşitor.

— Rosemary, zise Sissix acoperind larma. Hanto. Încearcă Hanto.

Rosemary îşi umezi buzele, încercând să ignore arma de sub nas. Îi întâlni privirea lui Sissix – speriată, dar insistentă, încurajatoare. Îşi înfipse unghiile în palme, ca să nu se vadă că îi tremură mâinile. Privi de-a lungul ţevii armei. Vorbi.

— *Kiba vus Hanto em?*

Akarakianul amuţi. Toată lumea îngheţă.

— *Da*, spuse Costumul Albastru.

Eal îşi răsuci capul către ceilalţi şi spuse:

— *În sfârşit.*

Arma nu se mişcă.

Akarakianul cel masiv se năpusti la ea.

— *O să vă luăm mâncarea şi toate proviziile care ne-ar fi utile*, spuse eal. *Dacă nu vă supuneţi, vă vom omorî*.

— *Ne vom supune*, spuse Rosemary. *Nu e nevoie să recurgem la violenţă. Numele meu este Rosemary. Îmi poţi spune Ros'ka*.

Acesta fusese numele ei ales la cursul de anul doi de harmagiană.

— *Voi comunica nevoile voastre echipajului meu*, completă ea.

Costum Albastru retrase arma, dar o păstră îndreptată spre ea. Akarakienii croncăniră între ei.

Akarakianul cel masiv gesticulă aprobator către Rosemary.

— Eu sunt căpitanul nostru. Nu vei putea să îmi pronunţi numele şi nu voi pretinde că am un altul. Mai sunteţi mulţi la bordul navei?

— Navigatorul nostru este în camerele lui. Este o persoană paşnică şi nu reprezintă un pericol pentru nimeni.

Rosemary se gândi că era mai bine să nu complice lucrurile folosind pronumele la plural.

— Dacă încerci să mă păcăleşti, o să te împuşc.

Eal se întoarse şi croncăni cu un altul, care fugi spre scări.

— Ce se întâmplă? întrebă Sissix.

— Se duc să îi ia pe Ohan, lămuri Rosemary. Le-am explicat că nu sunt o ameninţare şi că noi suntem dispuşi să cooperăm.

Îşi drese vocea şi continuă în hanto.

— *Echipajul meu este de acord să ajute. Vă rugăm să ne spuneţi ce aveţi nevoie.*

— *Mâncare*, zise Costum Albastru. *Şi echipamente.*

O trecu un gând. Rosemary cunoştea puţine lucruri despre cultura akarakiană, însă, din ce a citit despre, ştia că ei pun foarte mare preţ pe conceptele de balanţă şi cinste. Ideea de a lua mai mult decât ar avea nevoie nu existase până la sosirea harmagienilor. Auzise că aceste valori încă mai

însemnau mult; măcar atât tot se înţelesese din modalitatea în care îşi alesese frazele Căpitan Masiv: *O să vă luăm mâncarea şi toate proviziile care ne-ar fi utile.* În Hanto, semantica acestor cuvinte implicau direct şi *„nimic altceva”.* Mintea îi zbârnâia, sperând că acea frântură de informaţie să fi dus la pariul corect. O mare parte din ea se lupta să aducă la suprafaţă instinctul de conservare – *taci, doar dă-le tot, altfel o să te împuşte* –, însă gândul cel curajos câştigă.

— *Câţi sunteţi pe navă? Aveţi şi copii printre voi?*

Costum Albastru mârâi şi îşi ridică arma din nou.

— *Ce contează cât de mulţi suntem? Vei face aşa cum zicem şi nimic mai mult!*

Rosemary îşi împreună degetele într-un gest de calmare.

— *Desigur, voi face. Dar dacă există şi cea mai vagă posibilitate de a ne lăsa nişte hrană cât să ne ajungă până la cea mai apropiată piaţă, vă vom fi cu umilinţă recunoscători. Nu dorim să murim aici afară, la fel cum nu vă doriţi nici voi. Mai mult, am citit că tinerii akarakieni au necesităţi nutritive foarte specifice. Dacă aveţi copii la bord, trebuie să ne asigurăm că hrana noastră nu va duce lipsă de nutrimentele potrivite.*

Căpitan Masiv luă în considerare vorbele ei.

— *Avem copii la bord*, spuse eal, în cele din urmă.

Rosemary privi acest lucru ca pe un semn bun. Dincolo de faţa rănită a lui Ashby şi de puştile cu impulsie, aceşti oameni nu păreau să fie violenţi. Doar disperaţi.

— *Şi da, nevoile lor sunt mari. E posibil să nu găsim la bordul navei voastre ceea ce ne trebuie.*

— *Atunci propun să ne înţelegem aşa*, zise Rosemary, cu mare grijă la ce urma. *Unul dintre noi vă va arăta cămara de alimente. Din câte ştiu, piaţa Kesh To’hem se află la mai puţin de un decimal de unde suntem acum. Nu o să putem să ne abatem într-acolo, pentru că trebuie să ne continuăm ruta.*

Luaţi de la noi ce aveţi nevoie ca să rezistaţi călătoriei spre Kesh To'hem, iar noi vă vom da credite şi provizii potrivite pentru negoţ, în aşa fel încât să puteţi achiziţiona mâncare potrivită. În acest fel, cei tineri vor primi ce au nevoie, iar noi nu vom muri de foame în călătoria noastră.

Akarakienii discutară între ei. Rosemary îşi împlântă şi mai adânc unghiile în palme, sperând că durerea va calma tremurul de sub piele. Întreaga ei ofertă se sprijinea pe o frântură minusculă de informaţie, care putea fi la fel de bine eronată, prinsă din zbor în timpul unui semestru solitar de curs la Introducere în Istoria Colonială Harmagiană. Dacă greşise… păi, atunci va fi aflat cât de curând. Măcar erau cu toţii în viaţă. Ashby *era* în viaţă, nu?

— Rosemary, spuse Sissix, cum stăm?

— Suntem ok, răspunse Rosemary (*Sper*). Stai o clipă.

— *Considerăm propunerea acceptabilă*, anunţă Căpitan Masiv. *Ce fel de combustibil folosiţi?*

— *Alge.*

— Vom lua şi o parte din asta.

— Întreabă de combustibil? spuse Corbin. Că tocmai ce am dat ieri drumul la plutit unui reziduu, şi i-a luat cinci decimale lotului de acum ca să ajungă la…

— Corbin, taci, i se adresă Dr Chef cu o voce calmă ca moartea.

Şi, pentru prima dată, Corbin nu insistă mai departe.

— *Ce a zis omul roz?* întrebă Căpitan Masiv.

— *Este algeistul nostru,* răspunse Rosemary. *Este doar… îngrijorat de produsul la care a muncit atât de mult ca să-l pună pe picioare. Însă veţi avea combustibilul dorit, nici nu se pune problema.*

Căpitan Masiv îşi frecă bărbia, prin lăuntrul costumului izolant, reflectând.

— *Dacă luăm zece barili, veţi avea suficient ca să ajungeţi la destinaţie?*

Rosemary traduse întrebarea către Corbin, care încuviinţă.

— *Da, zece barili nu ar trebui să fie o problemă*, spuse ea.

Conversaţia devenise de la înspăimântătoare la stranie. Inflexiunile pe care Căpitan Masiv le folosea nu aveau echivalent în klipiană, dar în hanto erau apanajul politeţii. S-ar fi aşteptat să găsească un astfel de ton într-un magazin sau într-un restaurant, nu în timp ce se afla în raza unor arme. Era ca şi cum akarakienii o priveau ca pe un comerciant, cu ameninţarea cu violenţa ca monedă de schimb.

— *Vom necesita şi provizii utilitare*, mai zise Căpitan Masiv. *Motoarele noastre au nevoie de reparaţii*.

Rosemary confirmă cu un gest.

— Kizzy, ştii ceva despre nava pe care o au? Ar fi compatibile componentele de rezervă pe care le avem la îndemână?

— O parte din ele da, nu ştiu prea bine…

— *Tehnicianul nostru consideră că o parte dintre echipamente ar putea merge cu cele pe care le aveţi, însă nu avem cum să facem o promisiune mai exactă. Vă va ajuta ca să găsiţi ceea ce aveţi nevoie*.

— *Foarte bine*, spuse Căpitan Masiv. *Mă vei însoţi, alături de tehnician, ca să îi poţi traduce necesarul. Ea* – şi eal arătă spre Costum Albastru – *va merge cu unul dintre membrii echipajului tău, ca să adune alimentele. Ceilalţi din echipajul meu vor sta cu ceilalţi din echipajul tău. Păreţi a fi nişte oameni cu care se poate ajunge la o înţelegere, însă nu vom ezita să vă omorâm dacă veţi încerca să vă răzvrătiţi.*

— *Vă asigur de completa noastră cooperare*, spuse Rosemary. *Nu ne dorim ca vreun alt coleg să fie rănit în plus*.

Rosemary începu să le explice celorlalţi înţelegerea făcută. Toţi fură de acord, renunţând treptat la o parte din încordare, deşi erau cuprinşi de spaimă. Armarea puştilor se oprise. *Am putea chiar scăpa teferi din toată treaba*, se gândi Rosemary,

chiar înainte ca cel de al patrulea akarakian să reapară, trântindu-i pe Ohan la podea.

Ceilalţi akarakieni o luară razna. O conversaţie aprinsă avu loc, cu akarakienii vorbind unii peste alţii şi cu Rosemary încercând să se strecoare cât de mult putea.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Sissix.

— Vor să îi ia pe Ohan, spuse Rosemary.

Echipajul de pe *Wayfarer* explodă.

— Ce!!! făcu Kizzy.

— Ce curu' meu! făcu Jenks.

— Ca să ce? întrebă Sissix.

— Ca să-i vândă, lămuri Rosemary.

— Ce?!!! urlă Kizzy.

— O Pereche le-ar aduce o sumă frumuşică, pe planeta potrivită, zise Dr Chef.

— Dacă vă îndepărtează pe voi toţi din calea pericolului… începură Ohan.

— Nu, spuse Jenks. Nici în ruptul capului. Rosemary, spune-le nenorocitelor ăstora de păsări în costumele lor nenorocite că îşi pot îndesa în c…

— Jenks, taci dracului din gură, îl opri Kizzy, ţinând protectiv capul lui Ashby un pic ridicat.

Sângele lui părea cleios pe mâinile ei.

— Gata, gata, opriţi-vă sau o să faceţi să fim ucişi, spuse Corbin.

— Să taci şi tu, Corbin.

— *Calmează-ţi echipajul*, zise Căpitan Masiv. *Sau vom recurge la violenţă*.

— Tăceţi, tăceţi cu toţii, strigă Rosemary, după care se întoarse către Căpitan Masiv. *Ohan este parte din echipajul nostru. Am cooperat la toate cererile pe care le-aţi avut, însă asta…*

— *Acest om poate pune capăt sărăciei noastre*, spuse Căpitan Masiv. *Ar fi de foarte mare ajutor pentru noi. Aţi face la fel în locul nostru*.

— *Nu, nu am face.*

Căpitan Masiv cugetă la aspect.

— *Poate că nu. Şi totuşi, nu aveţi de ales în clipa asta*.

— Oferă-i altceva, interveni Sissix.

— De exemplu? spuse Rosemary.

— Ambi, zise Kizzy. Dă-i celulele ambi.

Akarakienii îngheţară. În sfârşit, un cuvânt în kilipiană pe care îl înţelegeau.

— *Aveţi ambi la bordul navei voastre?*

— *Da*, confirmă Rosemary. *Îţi vom da stocul de ambi de bună voie dacă ni-l veţi lăsa pe Navigator.*

— *Şi ce ne-ar opri să luăm şi ambiul, şi Navigatorul?* întrebă Costum Albastru, ridicându-şi arma.

Rosemary simţi cum i se pune un nod în stomac. Avea dreptate.

— Vor să ştie de ce nu pot lua şi ambiul, şi pe Ohan.

— Căcat! exclamă Jenks.

— De ce nu-mi ţin gura-nchisă? murmură Kizzy.

Dr Chef vorbi:

— Spune-le că Ohan nu le sunt de niciun folos.

Rosemary traduse. Akarakienii cerură explicaţii.

— De ce? întrebă ea pe Dr Chef.

— Pentru că Ohan sunt pe moarte.

Întreg echipajul de pe *Wayfarer* se holbă la Dr Chef. Ohan îşi închiseră ochii şi nu spuseră nimic. Rosemary îşi reveni. Era o cacealma, era sigură. Retransmise vestea akarakienilor.

Akarakienii se dădură un pas înapoi. Cel care îi trântise pe Ohan în cală se feri.

— *E contagios?*

— *Nu… nu cred, sp*use Rosemary. Dr Chef, un pic de ajutor, te rog.

— Ohan se află în stadiul final al vieţii unei Perechi sianite, explică Dr Chef. Nu vor supravieţui mai mult de încă un an.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Orice cumpărător care ar lua în considerare să achiziţioneze o Pereche sianită ar fi suficient de familiar cu specia încât să recunoască semnele.

Rosemary traduse.

— *Aţi putea minţi,* spuse Căpitan Masiv. *Dar riscul de a prăpădi combustibil şi alimente pe o încărcătură inutilă depăşeşte posibilele beneficii,*

mai ales în lumina existenţei stocului de ambi. Îl vom lăsa, atunci, dar ne veţi da întreaga cantitate de celule ambi pe care o aveţi.

Rosemary încuviinţă.

— Ohan rămân, preciză ea echipajului.

— Of, pe toate Stelele! răsuflă Kizzy uşurată.

— Dar vor tot ambiul.

— Bine, conchise Sissix.

— Lucru bun că avem acoperită nota din partea AG, remarcă Jenks.

Rosemary şi Căpitan Masiv discutară detaliile de logistică. Grupuri din ambele echipaje se despărţiră de restul, lăsându-i pe Jenks, Ohan şi cu greu conştientul Ashby – Stele, pleoapele în sfârşit i se deschiseră – sub pază, în cală. Rosemary o luă pe Kizzy de mână în timp ce ieşiră pe uşă alături de Căpitan Masiv. Kizzy strânse atât de tare mâna, încât o brăţară de-a lui Rosemary pocni.

Vocea lui Jenks le urmă.

— Să vă distraţi cât ne furaţi lucrurile, căcănarilor! Rosemary, vrei să traduci asta?

Ea decise că e mai bine să sară peste.

Ashby era aşezat pe spate, în patul din cabina medicală, încercând să se mişte cât mai puţin posibil. Ambele mâini îi erau ocupate. Mâna dreaptă îi era blocată sub tomograf, unde o rază subţire de lumină îi arăta unde mai exact să îşi poziţioneze emblema de la încheietură. Dr Chef stătea de partea cealaltă a tomografului, murmurând în timp ce introducea indicaţii pentru imunoboţii lui Ashby. Undeva sub pielea căpitanului, două plutoane de boţi se separaseră de rutina lor zilnică şi erau pe drum spre repararea fracturii de la mandibulă şi a hematoamelor cerebrale. Dr Chef a menţionat la greu termeni precum „ţesut granulat” sau „osteoblaste”, însă nici nu ar fi avut cum să semnifice prea multe pentru Ashby, chiar şi dacă nu ar fi plutit pe o mare adâncă de calmante. Totuşi, partea cu statul nemişcat şi mandibulă fixă le înţelesese. Putea să se descurce cu o astfel de îndatorire.

Cealaltă mână era strâns ţinută între ghearele lui Sissix. Ea stătea alături de el, punându-l la curent cu tot ce se întâmplase după ce îşi pierduse cunoştinţa. Din vreme-n vreme, îi dădea drumul la mână, ca să poată să tasteze la tabletă câte o întrebare. Dr Chef îi interzisese să vorbească, pentru moment.

Nimeni altcineva nu fusese rănit. Ambiul, mâncarea, nimic din astea nu conta. Erau lucruri, iar lucrurile puteau fi înlocuite. Echipajul lui însă nu. Uşurarea de a şti că a fost singurul care a necesitat îngrijiri medicale surclasa cu brio orice efect al calmantului.

Unde-s oamenii acum? scrise el.

— Kizzy şi Jenks repară avariile de la uşa calei de marfă. Spun că este una superficială. Deja au înlocuit panoul de navigaţie, merge ca uns. Corbin s-a apucat să pregătească un lot de alge de înlocuire în secunda doi după ce akarakienii şi-au luat zborul. Cred că Rosemary face calculele cu pierderile suferite. Şi ghici unde sunt Ohan, spuse ea mulţumită.

Cabina lor?

Sissix dădu din cap că nu.

— Stau în cala de marfă alături de tehnicieni.

Ashby făcu ochii mari.

— Ştiu. Nu e ca şi cum vorbesc sau ceva, doar stau acolo, într-un colţ, cu capul în propriu lor spaţiu personal, ca întotdeauna. Dar nu s-au întors deloc în camera lor şi au urmat-o pe Kizzy pe culoar atunci când ea s-a dus să ia nişte scule. Nu m-am gândit vreodată că o să zic aşa ceva, însă Ohan nu vor să fie singuri în momentul ăsta.

Ashby clipi din nou. *Huh*, scrise.

Trecu o oră. Dr Chef aprobă mulţumit şi întoarse monitorul către Ashby. Ecranul arăta o perspectivă video de la unul dintre imunoboţi, care făcea… ceva la un perete mare şi spongios (falca lui, presupuse el). Alţi boţi traversau periferic zona, ca nişte păienjeni înotând.

— Totul decurge cât se poate de bine, remarcă Sissix.

— Mulţumesc, spuse Ashby, mişcându-şi gura cât de delicat era în stare. Compasiunea ta e apreciată.

Îşi trecu limba peste buze, umezindu-le. Cerul gurii se simţea foarte sărat.

— Pot să beau nişte apă?

Sissix umplu o cană de la robinet. O ţinu în dreptul gurii lui, ajutându-l să înghită.

— Mai ai nevoie de altceva?

— Nu, spuse el. Ah, stai. Poţi să o chemi pe Rosemary?

Sissix îşi trase capul spre vox.

— Lovey, ai prins?

— O chem eu pentru tine, afirmă Lovey. E bine să îţi aud din nou vocea, Ashby.

— Mulţumesc, Lovey, spuse Ashby.

Câteva minute mai târziu, un cap cu păr cârlionţat se ivi pe de după tocul uşii.

— Ai vrut să mă vezi?

— Hei, Rosemary, o întâmpină vocea lui Ashby. Ia un loc aici.

Calmantele îi făceau tonul să sune dezlânat, ca şi cum ar fi avut câteva pahare cu băutură peste măsura acceptabilă. Spera sincer că nu îi curgeau bale pe la colţuri.

Rosemary trase un scaun lângă Sissix.

— Eşti bine? îl întrebă ea pe Ashby.

— Sunt. Nenorocitul mi-a spart falca, dar e mai bine decât să fii împuşcat.

Îşi lăsă din nou ceafa pe pernă, încercând să gândească în pofida contuziei şi a înceţoşării produse de medicamente.

— Nu-mi dau seama de ce tipul ăla m-a lovit, zise frecându-se la ochi şi încercând să scape de ameţeală.

— Probabil doar ca să ne sperie, zise Sissix. Să ne arate cine e şeful. Ştiu că *eu* am fost speriată.

Îşi puse capul pe mâna lui Ashby.

Rosemary studie chipul lui Ashby. Ceva îi capta atenţia.

— Ce e? întrebă el.

— Ţi-ai atins cumva faţa în timp ce vorbeai cu căpitanul akarakian? Aşa cum ai făcut-o acum?

— Păi, poate că da, încercă Ashby să străpungă ceaţa care îl înconjura şi să îşi reamintească mai exact. Nu ştiu, totul s-a întâmplat foarte repede.

— Cumva în genul ăsta?

Rosemary se frecă la ochi cu palma, ca şi cum ar avea o migrenă.

— E posibil. Da. Da, cred că am făcut-o.

Rosemary se strâmbă.

— Asta explică tot. Vezi tu, *asta* – şi îşi strânse degetul mare, ţinând restul degetelor drepte şi întinse, ca într-o imitaţie a unui dactil harmagian, după care îşi flexă mâna peste ochi, de două ori – este un gest foarte ofensator în cultura harmagiană. Iar akarakienii ăia foloseau un limbaj foarte apropiat şi influenţat de cel harmagian.

— Ce-nseamnă?

Rosemary îşi drese glasul.

— Înseamnă că mai degrabă ai prefera să îţi freci rahat peste ochi, decât să vorbeşti cu respectiva persoană.

Ashby clipi. După care atât el, cât şi Sissix izbucniră în râs.

— Au, se schimonosi el, apucându-se de falcă. Ah, au!

Mandibula încă nu îi era pe de-a întregul pregătită pentru râsete.

— Ai grijă, îl apostrofă Dr Chef. Dacă nu se vindecă aşa cum trebuie, va trebui să o luăm de la capăt.

Sissix încă mai chicotea la Ashby.

— Te-aş fi lovit şi eu pentru aşa ceva.

— Mda, căzu de acord Ashby, ţinându-şi buzele strâns unite şi încercând să nu îşi mişte prea mult falca. De asemenea.

— Măcar le-ai spus-o-n nas, nu?

— Corect, zise el, cu un zâmbet reţinut. Sunt sigur că vătămarea psihică a insultei mele accidentale i-a rănit adânc.

— Vorbind de vătămare, spuse Rosemary, ridicându-şi scribul. Am calculat pierderile, am depus un raport al incidentului şi în clipa de faţă redactez o listă către Comisia de Transport, în aşa fel încât ei să acopere…

Ashby îşi flutură palma către ea.

— Putem discuta de astea mai încolo. Nu de-aia te-am chemat.

— Aha.

— Am vrut să-ţi mulţumesc. Fără tine, nu sunt sigur că am fi ieşit aproape basma curată din toată treaba.

Rosemary îl privi stânjenită.

— Cred că am fost doar norocoasă. Sunt multe culturi diferite despre care nu cunosc nimic.

— Se prea poate, dar a fost un noroc potrivit, oricum, un noroc de care nu am fi putut avea parte fără tine. Şi, mai important, ţi-ai ţinut spiritul alert şi ai reuşit să ne treci peste, în siguranţă. Ziua de azi ar fi fost cu mult, mult mai rău dacă nu ai fi fost tu de faţă, completă el, luându-i mâna într-a lui. Mă bucur că eşti parte din echipajul meu.

Rosemary dădu să răspundă ceva, însă orice ar fi fost deveni imediat un simplu:

— Vai, nu!

Mâna ei se duse repede către gene, încercând să stăpânească o lacrimă care se scurgea deja spre obraz.

— Vai, pe toate Stelele, îmi cer scuze, spuse ea.

O altă lacrimă căzu, şi o alta. Rosemary îşi acoperi faţa cu palmele. Barajul se surpase.

— Hei, hei, stai liniştită, zâmbi Sissix călduros, punându-şi mâna de-a lungul umerilor lui Rosemary, care se cutremurau în suspine. N-ai ratat tu deja şansa de a te panica?

Rosemary clătină din cap, apăsându-şi cu mâna peste nas. Întreaga ei faţă se scurgea. *Săracul copil*, se gândi Ashby. Nu avea cum să îi reproşeze dacă şi-ar fi dorit să ia un alt serviciu, mai sigur, la solul vreunei planete. Pe toţi dracii, până şi *el* găsea ideea foarte tentantă.

— Umanii ăştia, nu? spuse Sissix către Dr Chef. Eu chiar mi-am folosit şansa de a mă panica. Tu nu?
— Cu siguranţă aşa am făcut, confirmă Dr Chef, dându-i lui Rosemary o cârpă curată. După ce i-am dat lui Ashby medicaţia şi am pornit boţii ăştia la treabă, m-am încuiat în biroul meu şi am ţipat timp de zece minute bune.
— Aha, deci asta auzeam eu? zise Ashby.
Avea o vagă amintire a unor straturi peste straturi de acorduri care îl bântuiseră tăindu-i valurile de durere.
— Am crezut că te-ai apucat să cânţi. A fost foarte frumos.
Dr Chef lăsă să-i scape un râset scurt şi zgomotos.
— Ashby, dacă akarakienii cred că să îţi freci rahat pe ochi e de rău, lucrurile pe care le-am spus la mine în birou i-ar fi speriat definitiv.
Hurui şi mormăi suprapus, după care i se adresă lui Rosemary, atingând-o uşor cu o mână pe cap:
— Draga mea, Sissix are dreptate. Specia voastră are o atracţie spre suprimarea emoţiilor. Iar ca doctorul tău, pot să îţi spun că scufundarea direct în hârtii şi formulare după ce tocmai ce ai negociat o situaţie armată nu a fost o decizie cu totul sănătoasă medical.
Unul dintre suspinele lui Rosemary se preschimbă într-un surâs solitar.
— O să îmi aduc aminte de asta data viitoare.
— Fără „data viitoare”, te rog, spuse Sissix. Aş prefera să nu mai trec prin aşa ceva niciodată.
— De acord şi eu, afirmă Dr Chef, după care privi la monitorul boţilor. Ashby, mai ai de suportat încă vreo două ore înainte să fii ca nou. N-ai ce face decât să stai întins pe spate şi să nu te forţezi.
— E în regulă, spuse Ashby. Mi-ar prinde bine un pui de somn.
Medicamentele îl trăgeau în jos, iar conversaţia îl epuizase.
— Iar eu nu aş zice nu unui prânz. Doamnelor, sunteţi amabile să mă însoţiţi la bucătărie? Haideţi

să vedem dacă putem încropi nişte mâncare de alint din ce ne-or mai fi lăsat akarakienii în urmă. Şi am şi nişte răsaduri noi care cred că o să te binedispună, completă el bătând-o pe spate pe Rosemary.

Rosemary inspiră, redresându-şi postura.

— Un singur lucru ar mai fi de vorbit, spuse ea. Despre Ohan.

— Ah, da, zise Dr Chef.

— E adevă…

— Adevărat? Da, cu părere de rău. Şi îmi pare rău şi că a trebuit să violez intimitatea lui Ohan în felul ăsta. Era singurul lucru la care m-am putut gândi pe moment.

— Stele, exclamă Rosemary, nici prin cap nu mi-a trecut.

— Abia am aflat şi eu, spuse Sissix. Şi tot nu îmi dau seama de ce e aşa, se adresă ea către Ashby.

Ashby oftă.

— Ne contrazicem noi de asta mai încolo, Sis. Capul meu e în nori.

— Bine, cedă ea. Ai dreptul să joci cartea celui rănit, deocamdată. Pe mai târziu, îi mai zise punându-i un vârf de gheară pe piept.

Odată ce rămase singur în cabina medicală, Ashby scoase bucata de hârtie împăturită în buzunar. Se forţă să alunge încă alte câteva minute chemarea la somn pe care i-o provocau calmantele.

…un fapt de care mă bucur.

Nu ştiu cât timp va dura tura asta (e una mai delicată), şi ştiu că nu te vei întoarce din spaţiul Miezului până standardul viitor. Dar mai am hârtie, aşa că măcar pot să-ţi zic *bună* când fac opriri în pieţe. Şi o să îţi trimit şi o scrisoare pe scrib ceva mai încolo, imediat ce mă eliberez. Hârtia asta are mult prea puţin loc ca să scriu tot ce mi-aş dori, aşa că să ştii asta: te iubesc şi mă gândesc la tine mereu.

Drum teafăr

Pei

Odată ce ușile navei au fost fixate şi au servit masa, lui Jenks iau mai rămas câteva lucruri de făcut. Întreaga navă se simțea grosolan acum, după ce acei ticăloși de piraţi plecaseră. Nu puteau

decontamina nava, dar se puteau decontamina cel puţin pe ei. Aşa că au ignorat cu toţii regula duşului de cincisprezece minute. Nu ar fi prea mult de lucru la sistemul de recuperare a apei, iar astăzi din toate zilele, Kizzy i-ar fi iertat pentru asta.

Înapoi în camera lui, a recuperat cipul de informații din buzunarul pantalonilor lui rătăciți. Se așeză dezbrăcat pe pat, conectându-şi cipul la scribul lui și citi mesajul.

Hei, amice. Am găsit un vânzător pentru upgrade-ul de soft de care am vorbit. E dispus să îţi ofere întreg kit-ul şi matrapazlâcurile aferente, însă vrea să fie plătit în avans, nereturnabil, nenegociabil. Ştii cum sunt tehnicienii ăştia superspecializaţi.

Tipul cu care trebuie să vorbeşti este dl. Crisp. I-am mai auzit numele împins pe colo, colo. Reputaţie solidă. Are propriul asteroid şi toate alea. Al dracului de bun programator, bun la aspecte personalizate. Aşteaptă să aud din partea ta. Detaliile de contact sunt mai jos. Te rog să nu le împărtăşeşti nimănui.

Şi, hei – mai gândeşte-te la ce ţi-am zis. Eşti convins că ăsta este upgrade-ul potrivit pentru ce ai nevoie?

Vino să mă vezi cât de curând. O să facem cina, de data asta. Sau măcar o să o cumperi tu.

Pepper

Ochii îi zăboviră peste cuvântul „kit". Ştia ce sugera Pepper. Se gândi la ce îi zisese în Port Coriol, despre responsabilităţi şi consecinţe. Se gândi la asta suficient de mult cât să poată să zică da, s-a gândit suficient de mult. Îşi trase nişte pantaloni şi se îndreptă spre galeria în care se afla nucleul lui Lovey.

Au vorbit ore în şir. Toate riscurile şi pericolele fuseseră dezbătute de dinainte, de zeci şi zeci de ori. Dar, aşa cum atât tehni-comp'ii, cât şi AI-urile ştiau prea bine, redundanţa în numele siguranţei era mereu o idee bună.

— Sunt două lucruri care mă deranjează pe mine, spuse Lovey. Nu suficient ca să zic nu, însă avem nevoie să ne decidem asupra lor.

— Dă-i bice.

— Primul, dacă mă transfer într-un kit, nava va rămâne fără un sistem de monitorizare. Din moment ce efectiv îmi voi da demisia de la un serviciu de care îmi pasă foarte mult, vreau să mă asigur că am o înlocuitoare bună deja pregătită.

Jenks bătu cu degetele peste buze, cuprins în gânduri.

— Nu ştiu de ce, dar ceva la instalarea unei noi AI îmi pare ciudat, ţinând cont de circumstanţe. Crezi că ar fi geloasă să te vadă cum tu te plimbi pe culoare în timp ce ea trăieşte în miezul tău cel vechi?

— Depinde de AI şi de faptul că ar fi sau nu de la început interesată de a trăi într-un corp. Dar cred că ar putea exista potenţiale probleme. Să zicem, ipotetic, că ea mă vede plimbându-mă primprejur şi vrea să ştie de ce nu poate avea aceeaşi oportunitate. De ce eu am posibilitatea unei alegeri pe care ea nu o are.

— Ăsta e un aspect interesant, spuse Jenks, încruntându-se. Şi nici nu ar fi corect, oftă el. Aşa deci…

— Nu lăsa baltă subiectul, încă. Nu am terminat. Ce se întâmplă dacă un model non-sapienţial mă înlocuieşte?

Jenks clipi des. Un model non-sapienţial ar putea duce la bun sfârşit sarcinile lui Lovey, da, cu nişte personalizări destul de agresive, însă nu ar fi putut niciodată să devină cineva cu care putea avea o discuţie într-un mod substanţial. Nu ar fi fost niciodată cu adevărat un membru al echipajului.

— Nu te-ar deranja asta?

— De ce să mă deranjeze?

— Să trăieşti alături de o AI programată să fie mai puţin inteligentă decât tine, doar suficient de deşteaptă ca să facă muncile mai grele, însă fără permisiunea de a creşte spre ceva mai mult? Nu ştiu… mereu am avut dubii în privinţa asta.

— Eşti tare drăguţ, dar e o prostie ce zici.

— De ce? zâmbi el afectat.

Lovey făcu o pauză, după care zise:

— Eşti confortabil cu ideea de animale de povară? Cai trăgând la căruţe, genul ăsta de lucruri?

— Da, atâta timp cât sunt îngrijite cum trebuie.

— Vezi, atunci asta e.

— Hmmm, reflectă el, ştiind că trebuia să rumege mai atent problema. Ar fi decizia lui Ashby, în cele din urmă.

— Ăsta e cel de al doilea lucru care mă sâcâie. Tot ajungem la partea cu ce ar face Ashby când ar afla ce avem de gând.

Jenks oftă din nou, din greu.

— Sincer, nu ştiu. N-o să fie fericit cu asta. Dar nici nu ne-ar raporta. Nu e stilul lui. În cazul cel mai bun, mă trage de urechi, dar ne lasă să stăm. În cel mai rău, va trebui să plecăm.

— Cazul cel mai rău nu e nerealist. Şi-ar putea pierde licenţa dacă s-ar afla că a ascuns cu bună ştiinţă tehnologie ilegală.

— Da, dar cât de des suntem verificaţi? Şi, când se întâmplă, nu e ca şi cum…

— Jenks.

— Ce? Probabilitatea de a fi prinşi e…

— *Există*. Eu sunt dispusă să îmi asum riscurile. Ashby s-ar putea să nu fie. E ceva ce eşti pregătit să suporţi? Nu am de gând să te fac să îţi pierzi slujba şi căminul pentru mine. E alegerea ta, nu a mea.

Îşi trecu mâna peste carcasa circuitelor ei de bază.

— Ştiu. Iubesc nava asta. Îmi iubesc job-ul. Iubesc echipajul. Şi nu vreau să plec, zise el ducându-şi palma peste curbele domoale şi perfecte. Dar nici nu o să stau pe *Wayfarer* pe vecie. Cândva, când va veni timpul, voi merge spre altă direcţie. Dacă ziua aceea va fi aleasă în locul meu, atunci… e ok.

— Eşti sigur?

Stătu să se gândească, privindu-i luminile sclipind printre degetele sale. Se gândi la măruntaiele familiare din interiorul pereţilor navei, la felul în care Ashby avea încredere ca el să le ţină în ordine. Se gândi la făgaşul din salteaua sa, care

nu ar fi încăput pe nimeni altcineva în afara lui. Se gândi la clipele în care bea mek în Acvariu, cu Sissix râzând şi Dr Chef fonfăind. Se gândi la Kizzy, cu care ştia că va mai sta în cine ştie ce bar spaţial dubios şi şaizeci de ani de acum încolo, amândoi bătrâni şi insuportabili.

— Da, zise încet. Da, sunt sigur.

Pentru o clipă, Lovey nu spuse nimic.

— Chiar dacă s-ar ajunge la aşa ceva, nu te-ar urî. Oamenii ăştia vor fi mereu prietenii tăi.

— Şi ai tăi.

— De asta nu sunt aşa de sigură.

— Eu sunt, murmură tăcut. Deci. O facem?

— Pare-se că e stabilit, din partea mea.

Se simţea un fel de zâmbet în tonul vocii ei, un zâmbet pe care el şi-l dorea să îl vadă.

— Ok, aprobă el, după care râse. Uau! Ok. O să-l contactez pe tip mâine.

Noaptea aceea, se culcă în galeria nucleului AI-ului, cu capul sprijinit de panoul unei interfeţe reci. Putea simţi metalul dur lăsându-i mici urme pe piele. Adormi imaginându-şi braţe moi cuprinzându-i pieptul, răsuflare caldă pe obrajii săi.

Ziua 249, anul 306 Standard AG

………………………………………………

CRICKET

Era un nume ciudat pentru o lună. S-o numeşti colonie era o exagerare. Ashby putea număra zece clădiri în apropiere, plus câteva aşezări solitare pe dealurile şi culmile de dincolo. Drumurile nu erau mai mult decât nişte adâncituri plate trasate direct în glod. Erau balize pentru aterizări şi alei pedestre, însă păreau cu totul încropite. Cerul avea culoarea sulfului, solul culoarea ruginii. Nisipuri fine deja îşi făcuseră loc în pereţii măştilor lor de respiraţie şi pe muchiile ochelarilor de protecţie. Nu erau alţi sapienţi în jur.

Ashby ridică o mână, ca să blocheze lustrul soarelui alb.

— Sissix?

— Hmmm?

Vocea ei, la fel ca a lui, era înfundată în spatele unei măşti.

— De ce ne aflăm aici?

— E cumva o întrebare filosofică, sau…

Îi aruncă o privire.

— De ce ne aflăm aici, pe platforma asta, chiar acum?

Platforma în chestiune era o foaie groasă de metal industrial, portocalie la îmbinări, ţinută de bârne de suport de o stabilitate îndoielnică. Kizzy şi Jenks stăteau la marginea platformei, ciondănindu-se despre un simulator de acţiune în timp ce Kizzy împăturea forme de animale din diverse resturi de metal. Rosemary se afla într-un chioşc din apropiere, contrazicându-se cu o AI vag funcţională în privinţa costurilor de andocare. Un panou şters atârna deasupra chioşcului: *BUN VENIT PE CRICKET*. Sub panou era un avertisment detaliat despre tendinţa implanturilor subcutanate nelicenţiate de a provoca declanşarea detectoarelor de arme şi muniţii.

Sissix îşi ajustă ochelarii de protecţie.

— Din ce-mi aduc aminte, Kizzy a spus *Ştiţi de ce-am avea nevoie?*, iar tu ai spus *De ce anume?*, iar ea a zis *Arme*, iar tu ai zis *Nicio armă*, iar ea a zis *O plasă de scut, atunci*, şi a adăugat că are nişte prieteni care ar putea să ne combine, şi că nu sunt cine ştie ce departe…

— Măcar atâta îmi aduc şi eu aminte, spuse Ashby. Bănuiesc că adevărata mea întrebare e de ce oi fi fost de acord?

— Aveai contuzii şi erai uşor sedat.

— Aha, asta explică.

— Trebuie să recunosc, Ashby, că a avea câteva arme la bord în genul nostru de angajamente nu e o idee rea. Mai ales luând în considerare evenimentele recente.

— Nu începe şi tu. Să fim acostaţi a fost un accident anormal, în cel mai bun caz. Am zburat întreaga mea viaţă şi nu mi s-a mai întâmplat înainte. Nu am de gând să îmi îngrămădesc în casă arme doar pentru că am fost un pic scuturaţi.

— Ashby, ne îndreptăm spre o zonă care până de curând a fost teatru de război. Crezi că nu o să mai apară şi alţi disperaţi periculoşi pe acolo?

El îşi atinse falca. Vânătăile de la arma akarakianului încă se mai simţeau. Rememorase acele clipe oribile din cala de marfă, reamintindu-şi cum se simţise să aibă nişte străini spintecând prin casa lui. Îşi recrease în minte incidentul, imaginându-se cu o armă în mână. Ar fi tras? Nu putea spune. Dar să îşi imagineze prezenţa unei arme în acel scenariu îl făcuse să se simtă mai în siguranţă. Nu se mai simţise neajutorat. Se simţise puternic. Şi tocmai asta era ce-l speria.

— Deja îmi compromit principiile peste asta. Şi doar până aici sunt dispus să merg.

— Ai dracului de exodieni, înjură Sissix, dar o spusese cu un zâmbet.

Ashby pufni în râs.

— Kizzy a zis exact acelaşi lucru. Face să pară că am avea nevoie de un întreg arsenal, bine sudat de carena noastră.

— S-a speriat, Ashby. Cu toţii am fost speriaţi. Cu toţii încă mai suntem.

Sissix îi luă mâna şi îşi gudură obrazul de umărul lui.

Rosemary trânti uşa chioşcului în urma sa.

— Prostăloaică de AI neterminată!

Se încruntă în timp ce încercă să şteargă un strat de praf încăpăţânat, adăpostit peste ochelarii ei.

— La cât de scumpă e acostarea aici, *măcar* ar fi putut să ofere un suport mai bun pentru clienţi.

— Cât de scump a fost? întrebă Ashby.

— Şapte sute cincizeci de credite, spuse Rosemary. Plus comisioanele administrative. Nu că aş vedea pe undeva vreun administrator.

Ashby fluieră.

— Drace! Amicii ăştia ai lui Kizzy ar face bine să merite.

Rosemary se fâstâci.

— Ashby, suntem un pic la limită în chestiunea de faţă. Pe mine nu mă deranjează să aranjez un pic nişte formulare, însă…

— Nu-ţi face griji, spuse Ashby. Nu am de gând să aduc niciun echipament ilegal la bordul navei mele, mai ales acum, când suntem atât de aproape de spaţiul quelinian. Sunt sigur că prietenii lui Kizzy sunt oameni de încredere.

— Ia zi tu, de cât timp o cunoşti pe Kizzy? interveni Sissix.

Ashby îi urmări privirea către un schif decapotabil făcându-şi drum spre platformă. Şoferul se ridică de pe scaunul său pe măsură ce se apropia, chiar dacă vehiculul încă se mai afla în mişcare. Era un bărbat uman solid, mai tânăr decât Ashby, îmbrăcat de la brâu în sus cu nimic altceva în afara unei măşti de aer, câteva pandantive sculptate şi un mic lansator de rachete atârnat la o curea de umăr. Cârlionţi de un arămiu închis îi cădeau pe umeri, ca o glugă. Avea o barbă pe măsură, tunsă scurt pe linia fălcii, rostogolindu-se într-o perdea împletită sub bărbie. Pielea îi era puternic bronzată, însă tonurile ca de piersică indicau faptul că avea o

descendenţă din vechile colonii de graniţă, departe de încrucişările exodiene. Muşchii lui bine lucraţi erau acoperiţi cu tehnomufe implantate şi de tatuaje complicate, care păreau improvizate. Pe măsură ce schiful se apropia, Ashby putu vedea cicatrici adânci îmbinate în cablaje de-a lungul braţului cu emblemă. Avea impresia că operaţia fusese tot o afacere de casă, de asemenea.

— Ah, grozav, oftă Ashby pe sub mască. O plasă de scut a fost o idee foarte bună. O modificare piratată într-o veselie cu transuri e cu totul altceva. Cum de am fost de acord cu aşa ceva?

— Kizzy! răbufni şoferul schifului, cu vocea jubilându-i.

Îşi desfăcu larg braţele, ridicându-le sus către cer.

— Urs! ţipă Kizzy ascuţit, aruncând la o parte iepurele metalic pe jumătate împăturit, care zbură dincolo de o pancartă cu instrucţiuni pentru depozitarea corectă a gunoiului.

Fugi de pe platformă, sărind câte două trepte deodată.

— Urs, Urs, Urs, URS!

Se aruncă dintr-o laterală a schifului direct în braţele lui, dărâmându-l în scaun. Jenks o luă agale pe urmele ei, rânjind. El şi Urs îşi strânseră călduros mâinile în timp ce Kizzy îmbrăţişa capul bărbatului, aclamând strigăte de urale.

Rosemary se întoarse către Ashby.

— *Numele lui e Urs?* îl întrebă în enskă.

— *Aşa se pare*, răspunse Ashby.

— *„Urs”* înseamnă ceva anume? mai întrebă Sissix.

Cuvântul ensk folosit suna foarte aiurea în klipiană, în special cu accentul lui Sissix.

— Ce e aia un „urs”? nu se lăsă ea.

Ashby o luă şi el la pas. Arătă cu bărbia spre matahala păroasă care îi zdrobea tehni-mec’a în braţele lui masive.

— Ăsta e un urs.

— Bun venit în Cricket! îi întâmpină Urs, făcându-le cu mâna.

Măcar era prietenos.

Ashby întinse mâna imediat ce o luă de pe balustrada scării.

— Salutări. Ashby Santoso.

— A! Căpitanul! strânse Urs mâna lui Ashby.

Ashby încercă să nu se holbeze la braţul cu cicatricile şi cablurile.

— Kizzy are numai cuvinte de laudă la adresa ta.

Kizzy se înroşi în obraji.

— Şşşt! spuse ea. O să creadă că te-am rugat eu să-l perii.

— Tu trebuie să fii Sissix, zise Urs, apropiindu-se ca să o scuture de gheare. Îmi pare foarte bine să te cunosc.

O privea cu ochi mari, ţinându-i mâna strânsă un pic cam mult. După care scutură din cap, ca şi cum s-ar trezi singur dintr-o reverie.

— Iartă-mă, zise, stânjenit, nu ies prea mult de pe planetă şi nu am ocazia să văd mulţi de-ai voştri.

— Nu-i nimic, îl calmă Sissix, deşi cam confuză.

Probabil că nici nu observase că strânsul mâinii a fost prelung.

— Şi…

Urs făcu o pauză de gândire.

— …Rosie? Corect?

— Rosemary, spuse ea zâmbind, strângându-i mâna.

— *Rosemary*. Gata, notat. Hei, te-am văzut cumva plecând de la AI acum câteva clipe?

— Mda. Cu siguranţă nu e prea ieftin să andochezi aici.

Urs scutură puternic din cap.

— O să mă ocup să primiţi creditele alea înapoi. Păcăliciul ăsta numit Mikey a încropit şandramaua doar ca să facă iute nişte bani de la cei care aterizează fără să ştie cum merge treaba. E o înşelătorie totală. O să-i spun că voi îmi sunteţi familie. E suficient de aproape de adevăr.

— Vai!… chicoti Kizzy, dându-i un pumn peste umăr.

— Gata, gata, toată lumea sus, răbufni Urs. Sper că nu vă deranjează să fim un pic prea intimi.

Schiful nu era proiectat pentru cinci pasageri (mai ales pentru unul cu coadă în dotare), însă, cu ceva înghesuit şi rearanjat, reuşiră să se strecoare cu toţii în vehiculul murdar şi lovit.

— Kizzy, muzică de drum, te rog.

Urs îi arătă către un sistem de sunet compus dintr-un scrib tunat şi trei mici difuzoare prinse împreună cu nituri industriale. Dimensiunile difuzoarelor erau înşelătoare. Tresăriră la unison când primul acord violent al unei formaţii underground începu cu un răget. Cei trei tehnicieni îşi împărţiră unul altuia încuviinţări satisfăcute, după care schiful brăzdă praful drumului.

Între ritmul zdrobitor al muzicii şi şuieratul aerului pe care îl tăiau cu viteză, nu mai rămânea loc de conversaţii. Din locul lui îngust, Ashby privi peisajul trecând pe lângă ei. Se gândise la aterizare că poate se ascundea totuşi o colonie pe undeva, dincolo de culmea încreţită din faţă, însă nu, Cricket era o lună stearpă. Întinderi vaste de rocă şi praf războau cât cuprinde, punctate de ocazionale cămine buncăre. Vegetaţii suculente răsăreau din când în când, dar Ashby nu văzu urmă de ferme – şi nici surse de apă, de fapt. Trebuia să fie apă pe undeva. O gravitaţie agreabilă şi o atmosferă tolerabilă nu erau suficiente ca să garanteze existenţa unei colonii, nu dacă nu se recurgea la importul de apă din afară. Din puţinul pe care-l văzuse, nu credea că oamenii de pe Cricket o duceau cine ştie ce bine.

Departe, în zare, ceva se înfipse într-o crăpătură a solului. Schiful mergea prea repede pentru ca Ashby să vadă mai bine, însă, indiferent ce-o fi fost, trebuia să fi avut o dimensiune apreciabilă, cam cât doi câini mari laolaltă. Poate că lansatorul de rachetă al lui Urs nu era doar de faţadă.

Schiful urmări o curbură a drumului, pe panta unui deal. Drumul era suficient de larg pentru schif, dar numai atât. Ashby aruncă o privire peste

margine şi regretă instantaneu. La fel ca toţi spaţialii veterani, Ashby nu era impresionat de înălţimile de la solul planetelor. Să se uite în jos la o planetă în timp ce el se afla pe orbită, asta nu era nicio problemă, pentru că acolo, afară, a cădea însemna a pluti. Dacă ai fi tras o căzătură lungă în interiorul unei nave – să zicem, în puţul motoarelor de la bordul unei ferme spaţiale mari –, ai fi avut suficient timp să strigi cuvântul „căzătură!”. Acest cuvânt ar alerta imediat AI-ul local, care ar întrerupe progravitatul de proximitate. Coborârea ţi s-ar stopa instantaneu, iar tu ai fi liber să pluteşti către cea mai apropiată scară de serviciu. Ai fi călcat pe nervi pe oricine din apropiere care în timpul ăsta ar fi băut mek sau ar fi fost captivat de lucrul cu uneltele proprii, însă ar fi fost un preţ mic de plătit în schimbul vieţii tale (parola „căzătură” era una dintre favoritele copiilor, care considerau extrem de haioasă inversarea bruscă a gravităţii în mijlocul unui coridor aglomerat sau în vreo sală de clasă). Totuşi, la solul planetei, nu exista nicio plasă progravitat. Chiar şi o prăbuşire de zece metri ar fi însemnat moarte sigură, dacă aterizau prost. Ashby nu avea prea multă afecţiune pentru gravitaţia care nu putea fi oprită.

Cum luară curba, apăru un cămin, construit pe o deschidere plată. Un gard din plăci metalice înalte înconjura perimetrul, mai puţin o prelungire, protejând clădirea din interior. Schiful trecu de o poartă automată, iar căminul se arătă în întregime. Fusese construit, parţial, din cala unei mici nave de cargo, eşuate la sol pentru totdeauna. O casă mohorâtă fusese ridicată într-un lateral al calei, ca un tubercul desfăşurându-se dintr-o sămânţă oribilă. O farfurie cu un receptor era înfiptă pe acoperiş, alături de o lumină intermitentă menită să avertizeze şi să îndepărteze aparatele de zbor. La o distanţă sigură de casă, două drone de livrare se odihneau pe rampa lor de lansare. Totul avea un aspect industrial şi solid, ca de fortăreaţă bine închegată, însă era şi

un vag iz cu totul adorabil în acel construct foarte, foarte uman.

— Casă, dulce casă, spuse Urs, parcând alături de un al doilea schif. Haidem înăuntru. Ah, şi vă puteţi scoate măştile, aici. E un scut care acoperă tot ce e în partea astalaltă a gardului, iar noi umplem bula dinăuntru cu aer respirabil. Ahhh! Deja-i mai bine, mai spuse scoţându-şi demonstrativ propria mască de pe faţă.

Ashby se despături cu greu de pe bancheta din spate.

— Mi-a amorţit coada, se văietă Sissix, scuturând-o în timp ce o smucea în dreapta şi-n stânga.

Îl urmară pe Urs, către uşa principală a căminului. Ashby remarcă un uriaş tomberon de gunoi lângă clădire, atât de plin, încât capacul stătea să cadă. Se uită cruciş. Deasupra deşeurilor tehnice se afla un fel de coajă organică, friabilă şi translucidă. Îi amintea de carapacea insectelor din bucătăria lui Dr Chef. Doar că mai mare. Cu mult mai mare.

— Uau! exclamă Rosemary, văzând pereţii căminului. Ai construit tot locul de unul singur?

Ashby se îndoi că ea mai fusese vreodată faţă-n faţă cu membrul vreunei comunităţi de modificatori. Într-o anume privinţă, i se părea drăguţ că galaxia era pentru ea ceva atât de nou şi de proaspăt. Drăguţ şi un pic trist. Se bucură că el nu crescuse cocoloşit.

— Mare parte, da, spuse Urs.

Îşi apăsă palma sa mecanică pe un panou din perete. Uşa de la intrare glisă cu un *zbang* final.

— Fratele meu şi cu mine – să vă scoateţi încălţările, rogu-vă – am cumpărat locul ăsta în urmă cu cinci ani. Asta ar veni… cam trei standarzi, nu? Sau ceva de genul. Niciodată nu pot să mă coordonez cu fusul orar AG. În fine, aparţinea unei bătrâne tehni-comp'e care a decis – ah, vă puteţi atârna măştile pe raftul ăsta de-aici – să meargă să trăiască mai aproape de nepoţii ei. Din moment ce deja era atelierul şi o grămadă de spaţiu de

depozitare, nu a fost nevoie să adăugăm prea mult, doar rampele dronelor, receptorul şi câteva chestii de confort, ici-colo…

— Salutări!

Un alt bărbat intră în cameră. Asemănarea izbitoare cu Urs îl făcea să fie mai mult ca sigur fratele mai devreme menţionat. Pielea lui era, de asemenea, acoperită cu tehnomufe subcutanate şi tatuaje, însă părul era prins la spate, iar barba atent pieptănată. Purta o cămaşă cu nasturi dichisită, care venea peste pantalonii încreţiţi. Un implant optic îi acoperea găvanul ochiului drept. Suprafaţa scanerului inserat sclipea ca interiorul unei scoici. Şi el era înarmat, însă armele lui erau mai subtile: două pistoale nucleice, gemene şi înfipte în vestă. Mai avea cu el un scrib, strâns la corp, ca şi cum tocmai ce se ridicase din citit. Bărbatul avea un aer distinct academic. Ashby îşi putu da seama imediat că era unul dintre modificatorii mai cultivaţi, genul care se hrăneau din a şti informaţii obscure şi întreaga istorie a inventicii.

— Nib! aclamă Kizzy, sărind să îl îmbrăţişeze. Of, Stele, cum o mai duci?

— Sunt foarte bine, spuse Nib.

Nu răspunse la îmbrăţişare cu acelaşi aplomb ca Urs, însă zâmbetul de pe chip arăta un grad egal de afecţiune cu cel al fratelui său.

— A trecut mult prea mult timp, îi zise lui Kizzy.

— Pe bune.

— Ce, niciun salut pentru mine? mormăi Jenks.

Nib îşi făcu mâna căuş, rotindu-şi capul de-a lungul pereţilor, într-o manieră exagerată, după care privi în jos, către Jenks.

— Ah, hei, Jenks! Nu te-am zărit acolo jos, printre ai tăi.

— Aud asta des de la căcăcioşi care îşi trag singuri câte un glonţ în ochi, i-o întoarse Jenks, cu un rânjet.

Amândoi bărbaţii râseră.

Ashby tresări. Nu-l văzuse niciodată pe Jenks reacţionând la glumele despre înălţimea lui altfel

decât cu o tăcere surdă şi dezaprobatoare. Era clar că Nib câştigase puncte serioase cândva în trecutul lui Jenks. Dar Ashby mai observă şi că schimbul de replici nu îl amuzase pe Urs. Se pare că omul ăla zbârlit nu aprecia bătaia de joc între prieteni.

Se făcură prezentările şi se strânseră mâinile şi gheara. Îl urmară pe Nib afară din holul de la intrare, până la o sufragerie. Ashby zâmbi imediat ce trecu pragul. Mai fusese până atunci în astfel de case – zdravene, improvizate din te miri ce resturi recuperate de colonişti obişnuiţi cu munca grea. Cuverturi ieftine şi uzate acopereau pereţii, cu greu ascunzând plăcile industriale. Canapele şi fotolii desperecheate umpleau camera, toate aranjate în jurul unui proiector (care, măcar el, părea nou). Pixel-plante stăteau pe pervazuri sau atârnau de tavan, cu frunzele lor digitale înfăşurate hipnotic, ca şi cum ar fi respirat. Bunica lui Ashby avusese pixel-plante de felul ăsta, vesele şi îmbietoare. Aerul care ieşea prin ventilaţie era proaspăt şi răcoros, dar venea cu un miros stătut de fum – ca de funingine de lemn. În spatele canapelei era un banc de lucru, acoperit de borcane etichetate de mână şi diverse cutii. Un pic de loc fusese făcut pe blat pentru o carafă de mek, o sticlă cu suc de fructe şi mai multe pahare. Lângă răcoritoare era aşezat un braţ mecanic parţial finalizat.

— Ăsta e proiectul care nu se mai termină niciodată, spuse Urs, remarcând privirea lui Ashby. Al meu e rapid, continuă ridicându-şi propriul braţ mecanic, dar nu poate tracta pe atât de mult pe cât mi-aş dori. Cel de acolo e un prototip. Încerc să creez balansul perfect între puterea fizică şi reflexele iuţi.

— Baftă! râse Kizzy. Nu poţi avea decât una sau alta.

Jenks se înclină spre Rosemary.

— Dacă semnalele biotehnologice sunt prea rapide ca să poată fi procesate de către nervi, restul corpului nu ştie că trebuie să se pregătească pentru

greutatea care urmează. Îţi vei sfâşia în mare fel muşchii.

Urs privi încruntat la prototip.

— Da' trebuie să fie o cale prin care să eviţi asta.

— Afli şi vei fi cel mai bogat tehnician din întreaga AG, spuse Jenks.

— Nici măcar nu mă interesează aspectul banilor, zise Urs. Vreau doar să fiu în stare să arunc un ketal cu mâna goală.

Kizzy, Jenks şi Nib râseră.

Ashby începu să întrebe ce e un ketal, însă Nib îi tăie vorba:

— Pot să vă ofer ceva de băut? N-avem cine ştie ce, mă tem, însă prietenii lui Kizzy merită toată ospitalitatea pe care o putem oferi.

— E foarte drăguţ din partea voastră. O să iau nişte suc, mulţumesc, spuse Ashby.

Nările lui deja simţiseră aroma care se răspândea din carafa cu mek, dar nu voia să devină *prea* relaxat. Se afla aici ca să cumpere echipamente, în definitiv. Moleşeala şi creditele rar făceau casă bună.

În timp ce Nib împărţea paharele, uşa de la intrare se deschise larg.

— Hei! se auzi o voce feminină strigând de pe hol – părea o voce tânără. Au ajuns deja?

— Iată-ne! strigă şi Kizzy. Bună, chip drăgălaş!

— Bună, spuse vocea.

— Bună, spuse Jenks.

— Staţi să vedeţi ce-am adus. Rahat Stelar!…

— Ember, i se adresă Nib cu un ton care nu putea aparţine decât unui frate mai mare. Orice ai fi adus, te rog, nu…

— Nu-l bag înăuntru, prostănacule. I-am lovit sacul de mâzgă. Picură rahat din ăla verde peste tot. Haideţi afară, tre' să vedeţi asta.

Urs şi Nib se uitară unul la celălalt.

— La naiba, *am mai discutat* treaba, se burzului Urs, deja cu un picior spre uşă.

Nib oftă şi termină de înmânat băuturile.

— Sora noastră are o predilecţie pentru căutat belele. Mai ales dacă implică nişte ketali.

Rosemary i-o luă înainte lui Ashby cu întrebarea:

— Ce e un ketal?

— Haideţi, le spuse Nib. Aduceţi-vă şi paharele, o să vă arăt. Ah, şi sper că aveţi stomacuri puternice.

Ieşiră, la adăpostul limitelor respirabile ale scutului. Trupul unei creaturi zăcea în praf, nemişcat în mijlocul unei bălţi făcută de propriile fluide. Deasupra ei stătea o femeie cu o puşcă – sau era o fată? Ashby nu îşi putea da seama. Nu avea cum să fie mai în vârstă de douăzeci de ani. Spre deosebire de fraţii ei, nu avea implanturi sau tehnomufe vizibile. Părul ei lung şi cârlionţat era la fel de ciufulit ca al lui Urs, iar chipul îi era atrăgător într-un fel dur. Braţele îi erau agere şi musculoase, pielea închisă de la soare. Ashby nu era sigur că fusese vreodată la fel de bine tonifiat.

Creatura, pe de altă parte, era tăcută şi îngrozitoare. Îi amintea lui Ashby de un greiere, dacă greierii ar fi avut pântece ca de gămălii şi muchii crestate pe spate. Straturi peste straturi de aripi ascuţite la vârf stăteau acum căzute una peste alta, într-un maldăr perfect. Picioarele îi erau contorsionate şi rupte, unele dintre ele prinse în interior, în unghiuri rigide. Şuviţe subţiri de păr îi înconjurau gura şi o parte din pântec, fapt care îl făcu pe Ashby să se înfioare mai mult decât faţă de restul corpului. Sacul ca o pernă aflat sub fălci nu curgea, mai exact, cum zisese Ember. În fapt, ţâşnea cu încetinitorul. O substanţă verde vâscoasă, lipicioasă, uleioasă, acidulată şi urât mirositoare se deşira din jurul capului creaturii ca de coşmar.

— Îţi vine să-l crezi pe dobitoc? sclipi chipul lui Ember. E la fel de mare cât mine, zise ea, după care privi în jur. Şi bun venit, oameni noi. V-aş strânge mâinile, dar…

Ridică o palmă înmănuşată. Era pătată de verde.

— Uau! exclamă Sissix, care se ghemui să examineze mai bine, în timp ce sorbea din sucul ei.

Nu părea să observe (sau măcar nu părea să îi pese) că Ember o studia *pe ea* la fel de intens.

— Să înţeleg că ăsta e un ketal? remarcă Sissix.

Ember chicoti surprinsă.

— Chiar nu ai mai văzut niciodată un ketal până acum?

— De ce să fi văzut? Nu a mai fost niciodată pe Cricket, spuse Urs, după care se întoarse către grupul de privitori. Apropo, e şi motivul pentru care luna asta şi-a luat numele pe care-l are[6]. De la dobitoacele ăstea.

Nib inspectă treaba pe care o făcuse Ember.

— Unde l-ai găsit? spuse cu o voce mult prea calmă.

Zâmbetul lui Ember se stinse preţ de o clipă, înainte să-şi revină la normal.

— Păi… ştii şi tu… uneori sunt şi câţiva solitari în jurul puţurilor…

— Pe dracu'! i-o tăie Urs, strângându-şi braţele la piept. Unde?

Ember înghiţi în sec.

— Strunga Gurii Uscate. Dar e ok, nu m-am apropiat aşa de mult.

Urs luă o gură adâncă de aer şi îşi ridică fruntea spre cer. Nib se încruntă.

— Ember, ştii mai bine de-atât.

Obrajii lui Ember se înroşiră. Dădu din umeri, posacă.

— E mort, nu?

— Nu asta e ideea… începu Urs.

— O să vorbim despre asta mai încolo, îl întrerupse Nib, privind scurt către oaspeţi.

Jenks analiză capul creaturii, ridicându-l ca să-i vină mai în dreptul ochilor. Scârţâi când îl mişcă.

— Stele-ntregi! zise Jenks. L-ai nimerit drept în cap. Kizzy, uite.

Arătă spre două găuri, una într-o parte a fălcilor, alta lângă orbitele lipsite de gene.

Ember ridică din nou din umeri, însă colţul buzelor ei trădau o urmă de satisfacţie.

— Mda, se năpustise după schif, aşa că a trebuit să fiu iute.

— Mama mă-sii de treabă! bombăni Urs, clătinându-şi încontinuu capul, dezaprobator.

Dar nu zise nimic mai mult.

— Nu cred că eu aş fi reuşit să fac cine ştie ce dacă m-ar fi atacat bestia asta, spuse Kizzy, lovind uşor în carapacea despicată, după care o privi pe Ember. Stele, vreau atât de tare să te îmbrăţişez în clipa asta, dar mi-e teamă că rahatul ăsta verde m-ar otrăvi, sau ceva.

— Nu e otrăvitor, îi spuse Ember. Doar lipicios.

— Aha. Parcă n-aş vrea să fiu nici lipicioasă.

Ashby se uită către Rosemary. Braţele îi erau încrucişate la piept.

— Eşti bine? întrebă el.

— Îhî, îşi mişcă ea buzele încet. Are o gură… aşa de…

Şi se cutremură.

— Tu ai spus-o, interveni Urs. Odată ce apucă să te muşte, nu îţi mai dau drumul, mai ales dacă sunt turbaţi. Dacă te prind de gât sau de abdomen, eşti dus. Şi rumegă prin orice când sunt în frenezia împerecherii. Pereţi, schifuri, cabluri de alimentare, pompe de adâncime, orice găsesc.

— D-asta sunt o aşa de mare problemă când sunt în roi, completă Nib. În stadiul lor vegetativ, doar se adună în pâlcuri şi stau pe piscuri stâncoase. Nu reacţionează decât dacă ceva sau cineva îi scot din sărite.

Aici, Nib îi aruncă lui Ember o privire acuzatoare.

— Însă la câte un an, doi, continuă el spre ceilalţi, zboară în masă, azvârlindu-se asupra a orice şi rumegând totul în cale. Nu durează decât câteva zile, dar dacă nu ai reuşit să-ţi protejezi proprietatea, pierzi tot. Asta s-a întâmplat cu primii colonişti de aici. Au sosit în timpul perioadei vegetative şi au fost complet luaţi pe nepregătite de primul roi.

Ashby se gândi de ce oare coloniştii s-au mai deranjat să reclădească, însă ştia deja răspunsul.

Pentru unii umani, promisiunea unui petec de pământ merita orice efort. Era un comportament ciudat de previzibil. Umanii aveau o istorie lungă şi complicată a abuzării altor locuri străine, unde nu le era menit să fie, de fapt.

— Vezi cât de multă mâzgă e în sac? spuse Ember. Asta d-aici era cu siguranţă gata de împerechere.

Nib gesticulă aprobator.

— E de mult trecută vremea pentru o molimă nouă.

Ember era nerăbdătoare să explice.

— Mâzga se transformă în icre odată ce e fertilizată. O ţin aproape de bot ca să o poată proteja. E *scârbos*. Zboară zile-n şir, lovindu-şi capetele unii de alţii.

— Ember, o apostrofă Urs, cuprinzând-o pe după umeri. *Oaspeţi*.

Ember îl ignoră, vorbind cu o fervoare înfiorată:

— Iar când termină, varsă mâzga *pe gură*. Fac pariu că o să roiască până la următorul decimal.

— Şi ce faceţi când roiesc? întrebă Sissix.

— Capul la cutie şi aşteptăm să treacă, răspunse Urs. Nib şi cu mine am îmbunătăţit scuturile întregii colonii imediat ce ne-am stabilit aici. Ketalii nu pot trece odată ce oamenii pornesc instalaţiile. Desigur, nici nu avem cum să ieşim. Roirile sunt momente foarte potrivite ca să recuperăm din vizionările filmelor.

— Dar cum e cu icrele?

— Tragem în ele. Sau le dăm foc. Sună abject, îmi dau seama, dar, crede-mă, nu prea contează. Se reîntorc mereu, cu miile. Şi nu e ca şi cum ar fi sapienţi, sau ceva.

Nib arătă spre ketal.

— Ar trebui să cureţi mizeria până ce nu se împute, îi zise lui Ember.

— Asta şi era planul, spuse ea, scoţând un cuţit mare de la centură. Am vrut doar să vi-l arăt înainte să îl pun în stazie.

Ochii lui Rosemary erau fixaţi pe băltoaca lipicioasă de sub capul găurit al ketalului.

— Aveţi de gând să mâncaţi chestia asta?

— Nu-i cu nimic mai diferit de insectele mici, spuse Ember. E şi mai uşor să le cureţi.

Fără niciun avertisment, se apucă să reteze cu cuţitul capul creaturii. Carcasa exterioară era groasă, iar Ember fu nevoită să rotească de câteva ori căpăţâna ca să o poată desprinde. Buzele lui Rosemary se crispară.

Ember chicoti scurt şi o bătu uşor pe Rosemary pe umăr.

— Dacă stai la cină, poate reuşim să îţi schimbăm părerea.

— Oho, te rog, şi încă cum! bătu Kizzy din palme, bucuroasă. Am un milion de poveşti să vă depăn.

Urs zâmbi la întregul grup.

— Sunteţi cu toţii bineveniţi să rămâneţi. Fac o marinadă minunată, dacă vă băgaţi la un grătar.

Se uită la Ember, care admira căpăţâna înfiorătoare a ketalului. Oftă, resemnat.

— Ai nevoie de un par pentru asta? Sunt câteva prăjini de rezervă rămase prin atelier. Şi ai putea tăia nişte felii bune cu polizorul mecanic.

— Ba bine că nu! rânji Ember. Atunci mă apuc să termin de porţionat.

— Te lăsăm să-ţi faci treaba, concluzionă Nib, cu o scurtă privire la Rosemary. Cred că oaspeţii noştri au văzut suficient horror pentru o singură după-amiază.

Ember zâmbi şi căzu de acord. Imediat ce se întoarseră cu spatele la ea şi făcură câţiva paşi, un sunet crăpat de umezeală străpunsă se auzi înapoia lor. Ashby nu privi în urmă. Nu era genul sensibil, însă erau câteva lucruri în galaxia asta pe care nu ţinea morţiş să le vadă.

— Drace, fata aia e coioasă rău! spuse Kizzy. Îmi aduc aminte de vremurile în care nu era în stare să nimerească nici măcar o piatră. Şi era, gen, *pe juma' cât mine,* la momentul ăla.

— Şi ce? Eu mereu sunt pe juma' cât tine, spuse Jenks.
— Ştii ce vreau să zic.
— O să ajungă să fie un pistolar mai ager decât mine, spuse Urs. Şi e puternică rău de tot. Mi-ar plăcea să o văd cum petrece mai mult timp în atelier alături de noi, dar zilele astea e mult mai interesată să se caţăre pe stânci şi să cutreiere de colo, colo.
— Ceea ce e în regulă, spuse Nib. Însă trebuie să purtăm o nouă discuţie despre provocatul ketalilor.
— Aha, că în mod sigur ne va asculta, de data asta.
Nib se încruntă. Ashby era aproape convins că Nib era fratele mai mare.
— Aş vrea să o ştiu împlinind şaptesprezece ani teafără şi într-o bucată.
Ashby căscă gura.
— Are şaisprezece ani?
Era suficient ca să justifice o privire înapoi. Fata dezmembra cu pricepere ketalul, fredonând în timp ce îi hăcuia picioarele.
— Ce vârstă e asta? întrebă Sissix. Spune-mi în context aandriskian.
— Are doar jumătate din pene şi năpârleşte tot timpul.
Sissix ridică din sprâncene.
— Să-mi aduc aminte să nu o calc niciodată pe nervi.
— Aşa, spuse Nib, ce-aţi zice dacă am trece la motivul pentru care aţi venit?
Îi conduse către nava transformată în hală. Îşi puse palma peste un senzor, iar porţile huruiră, deschizându-se. Câţiva bulbi de lumină dezvăluiră un spaţiu îngrămădit, plin cu echipamente industriale. Dincolo de ele, o mică pădure de rafturi de depozitare se întindeau de la podea la tavan, ţinând generatoare de scut de toate formele şi mărimile.
— Unde-s chestiile distractive? întrebă Jenks.
— Sus, ferite, spuse Urs.

— Păi, hai, zise Kizzy. Să vedem chestiile care fac *boom*.

Ashby se încruntă. Nu voia să fie lipsit de respect faţă de munca fraţilor, însă…

— Sper că a fost clară Kizzy asupra faptului că sunt dispus să achiziţionez doar o plasă de scut.

— Mi-am dat seama de asta din mesajul ei, zâmbi Nib şi îi făcu lui Kizzy cu ochiul. Nu-ţi face griji, n-o să te forţăm cu nimic din ce nu vrei. Nu suntem negustori de arme, în sens strict. Scuturile personalizate sunt pâinea şi cuţitul nostru. Armele pe care le facem sunt doar de distracţie. Însă îţi stau la dispoziţie, dacă te răzgândeşti.

Făcu un gest către un panou de comandă. Se auzi un sunet ritmic de deasupra. Câteva rafturi coborâră din tavan, cu arme atârnând de ele ca nişte ciorchini copţi şi teribili. Ashby privi uimit. Era suficient armament cât să echipeze un escadron de asalt aeluonian, şi încă pe atâta. Se întrebă oare ce ar fi zis Pei.

— Uau! exclamă Sissix.

— Ştiu, nu? îi ţinu Jenks isonul.

— Şi toate astea sunt doar pentru folosinţă proprie?

— E hobby-ul nostru, spuse Urs. Nu le vindem decât vecinilor şi prietenilor în care avem încredere. Nu suntem în afacerea de echipare a tipilor răi. Dar, dacă vrei să descurajezi tipii răi, atunci da, la naiba, putem face asta.

Rosemary nu spuse nimic, însă chipul îi era încordat. Ashby părea să îi oglindească disconfortul. Stăteau în mijlocul unei hale pline ochi cu obiecte menite să ucidă. Se îndoia că tăcuta Rosemary mai văzuse vreodată o armă înainte de asaltul akarakienilor.

— E un pic copleşitor la început, îmi dau seama, se mândri Nib.

Nib părea genul agreabil, dar Ashby nu se jenă să fie sincer cu el.

— Nu vreau să fiu nerespectuos, însă într-adevăr nu vreau să am nicio armă la bordul navei mele.

— Lasă-mă să ghicesc. Eşti din Flotă?

— E atât de evident?

— Un pic, zâmbi Nib. Avem filosofii diferite, tu şi cu mine, şi totuşi pot înţelege motivul. Violenţa este întotdeauna deranjantă, chiar şi dacă e numai violenţă potenţială. Însă după beleaua pe care aţi păţit-o recent – ca să nu mai amintesc de locul spre care vă îndreptaţi –, pare că v-ar prinde bine câteva ustensile de autoapărare. Dacă pentru voi asta se rezumă la un scut, e ok. Dar aveţi nevoie *de ceva*.

— Cum ar fi asta, spuse Jenks. Îmi place *asta*.

Ashby îi urmări privirea către o armă – nu, nu o armă. Un mic tun, cu mânere. Ţeava părea suficient de mare ca să încapă un bebeluş înăuntru.

— Noi îi zicem Târnăcopul, lămuri Urs. Dă un pumn al dracului de eficient. Mă tare îndoiesc că veţi avea nevoie de el.

— Nu, nu! Chiar am nevoie, disperată, se apără Jenks.

Urs râse.

— Putem să mergem să dăm nişte găuri în deal, ceva mai încolo, dacă vrei.

Jenks se uită la Kizzy.

— Neapărat trebuie să trecem pe-aici mai des.

În timp ce Kizzy şi Jenks cotrobăiau prin sortimentele groteşti de armament, Ashby şi Sissix cercetară scuturile. Toate reţinerile pe care le avusese Ashby în a cumpăra echipamente de la modificatori se evaporară după ce Nib le povesti despre tehnologia lui. Nib deja avea specificaţiile *Wayfarer* la îndemână, însă voia să ştie mai mult decât simplele coordonate şi dimensiuni ale carenei. Voia detalii. Voia să ştie cât de veche era nava, din ce era construită, dacă materialele folosite la cabinele echipajului erau diferite de cele originale. Voia să ştie tulpina specifică de alge pe care o foloseau pe post de combustibil şi cât de mult ambi aveau stocat la un moment dat la bord (Ashby se crispă în sinea lui reamintindu-şi de celulele furate; AG acoperea pierderea, dar, totuşi, fusese o irosire teribilă de resurse). Nib îi puse lui Sissix întrebări

atente despre tehnicile ei de pilotare şi fusese sincer impresionat de răspunsurile ei. După o vreme, Urs se alătură conversaţiei, iar fraţii dezbătură cu entuziasm diverse mecanisme de scut. La sfârşit, Urs şi Nib deciseră că e cazul să dezasambleze mai multe modele şi să combine componentele în ceva special destinat pentru *Wayfarer*. Ashby se simţea ca şi cum cumpărau un costum făcut pe comandă. Modificatorii aceştia nu erau simpli tehnicieni. Erau artişti. Iar pentru întreaga lor muncă nu cereau decât o zi de lucru şi o sumă de credite care Ashby bănuia că ar acoperi doar cu puţin mai mult decât valoarea componentelor în sine. Ashby îşi notă în minte să îi mulţumească lui Kizzy mai târziu pentru faptul că e prietenă cu oamenii ăştia.

Se întoarse şi îl văzu pe Jenks dându-i lui Rosemary un mic pistol cu impulsie. Arma părea nelalocul ei în mâna lui Rosemary, ca un peşte ţinut în palmă de un aandriskian născut în deşert.

— Vezi? Nu mai e aşa de înfricoşător atunci când tu eşti cel care îl poartă, spuse Jenks.

Ea nu era prea convinsă.

Urs era încântat.

— Vrei să-l scoţi la o tură?

Rosemary înghiţi în sec.

— Habar n-am să trag.

— Te putem învăţa noi, se oferi Urs. Un fleac. Nu tre' să ştii nimic complicat.

— Şi e distractiv, completă o voce din spatele lor.

Ember, acoperită în zeamă verde, cu capul ketalului în mână, intrase în depozit şi începuse să cotrobăie printr-un morman de ţevi de sprijin. Apucă căpăţâna ketalului de antene, potrivind-o pe rând la mai multe ţevi şi încercând să găsească o ţepuşă acceptabilă ca mărime.

— Ember, zise Nib, nu-mi spune, te rog, că ai lăsat o carcasă de ketal ciopârţit să stea în soare.

— Carnea-i deja în stazie, se justifică ea.

Urs o aţinti la fel de aprig.

— Nu-mi spune, te rog, că ai lăsat un maldăr de maţe de ketal ciopârţit să stea în soare.

Sora lor mai mică aşeză ţeava pe jos, schiţă un zâmbet vinovat şi o porni teatral pe vârfuri, ieşind din depozit.

Urs îşi roti ochii spre tavan, oftând.

— Abia *aştept* să termine cu adolescenţa.

— Eu nu, îl contrazise Nib. Ai habar cât de imposibil o să fie să o mai iei de sus când o să împlinească două'j de ani?

— Întrebare pentru tine, spuse Sissix. Cu totul nelegată de subiect.

— Dă-i drumu'.

— Unul dintre stabilizatorii noştri rotaţionali a fost deteriorat când ne-au lovit akarakienii. Urma să luăm un înlocuitor la următoarea oprire de aprovizionare, însă detest să zbor fără el pentru prea mult timp. Nu aveţi cumva ceva asemănător primprejur?

— Nu avem, dar nici nu suntem singurii tehnicieni de pe piatra asta. Ar trebui să vorbiţi cu Jess şi Mikey, răspunse Urs.

— Acelaşi Mikey cu înşelătoria AI?

— Acelaşi. Însă nu puneţi la suflet, ăia doi îşi ştiu treaba bine rău. Tehnicieni navali de modă veche. Pensionaţi, acum, dar încă mai petrec o grămadă de timp în atelierul lor. Oameni foarte de treabă. Locuiesc la o oră de aici. Dacă vrei, pot să-i sun şi să văd dacă sunt acasă. Ai putea să împrumuţi schiful şi să faci dus-întors la timp pentru cină.

Ashby o privi pe Sissix. Ea încuviinţă.

— Am putea, dacă tot am trecut pe aici. Sigur nu vă deranjează dacă folosim schiful?

— Mnaaa, stai liniştită. Dacă sunteţi în stare să străpungeţi găuri în spaţiu, am încredere că îmi veţi aduce schiful înapoi nevătămat.

— Hei, ţipă Ember de afară. Vrea careva să vadă cum arată coloana vertebrală a unui ketal?

— Nu, ţipă Urs înapoi.

— Nu, nu vor, ţipă şi Nib.

— Ba eu cam da, spuse Jenks.

Se strecură din cală, trăgând-o şi pe Kizzy cu el.

Nib se scuză către Ashby.

— Îmi cer iertare pentru haos.
— E ok, îl linişti Ashby. Sunt obişnuit.
Dincolo de pereţii halei de depozitare, Kizzy şi Jenks scoteau sunete dezgustate şi entuziaste.

Rosemary avea impresia că Ember ştia cu mult mai multe despre viaţă decât ea, însă fata greşise asupra unui aspect. Roiul nu era pe cale să vină în câteva zile. La o oră după ce Urs a pus ketalul măcelărit şi tranşat pe foc, specia lui a răbufnit cu furie de pe piscuri. Cerul se întunecă în câteva minute. De la distanţă, norii întortocheaţi de insecte păreau aproape nişte pete neregulate de pixeli stricaţi. Ketalii plonjau înnebuniţi de-a lungul cerului, împerechindu-se, omorându-se şi, uneori, devorându-se unii pe alţii. Fusese o serie rapidă şi succesivă de străfulgerări la orizont pe măsură ce locuitorii din Cricket îşi activau scuturile din jurul caselor. Ketalii se trânteau cu capul înainte în scuturi, deşi motivul pentru care o făceau era complet necunoscut. La fel se comportau şi în preajma stâncilor, plantelor, vehiculelor abandonate, chiar şi în preajma altor ketali. Se pare că gândacilor le displăcea profund să le fie îngrădită abilitatea de a se mişca în orice direcţie aveau chef.
Ashby şi Sissix încă mai erau la cealaltă clădire când roiul lovise. Rosemary îi contactase prin videoscrib. Niciunul dintre ei nu avea altă variantă decât să petreacă noaptea ca musafiri nepoftiţi. Niciuna dintre gazdele lor nu părea să se supere. Din contră, părea că Jess şi Mikey erau peste măsură de încântaţi să întreţină buna dispoziţie a unor exo-planetari. Ashby îi spusese că cei doi scoseseră de la dosit mormane întregi de delicatese, din cutii împrăştiate peste tot, iar după ce Sissix descoperise că cei doi bătrâni cunoşteau o boabă, două de reskitkishiană, instantaneu deveniseră prieteni. Rosemary o auzea pe femeie vorbind pe fundal – Sissix discutând molcom, Jess trecând cu încăpăţânare prin vocalele sâsâite. Din râsetele lor,

Rosemary deduse că era o conversaţie foarte plăcută.

Fraţii modificatori erau la fel de încântaţi.

— Nu-i nimic de făcut contra unui roi, spuse Nib. Iar asta înseamnă că o să avem parte de o zi sau două în plus cu prietenii noştri.

Fraţii se refereau la miasma de fălci, distrugere şi vomitat icre a insectelor ca la o sărbătoare binevenită. Ember şi Kizzy scoaseră din pivniţă o canistră de băutură de casă (la fel ca majoritatea lucrurilor de pe Cricket, era făcută de un vecin). Urs prăji prada lui Ember sub protecţia oferită de scut. Era un tablou straniu: un bărbat-cuirasat frecând la marinadă aplecat peste grătar în timp ce bestii băloase ricoşau furioase din bula de energie sclipind deasupra lui. Gândacii nu erau deloc impresionaţi de căpăţâna trasă-n ţeapă care străjuia la înălţime intrarea în complex.

La început, Rosemary se simţise inconfortabil blocată fiind în casa modificatorilor, şi nu numai din cauza furnicarului de afară. Kizzy şi Jenks erau prieteni buni cu familia, însă Rosemary era cea lăsată pe de lături. Gândul de a fi timp de o zi sau două o pacoste pentru aceşti străini – mâncându-le mâncarea, dormind pe canapeaua lor şleampătă, ascultând glume pe care nu le înţelegea – o făcea să se simtă stânjenită. Dar căldura sufletească a fraţilor nu se potrivea cu astfel de sentimente. În special Urs făcea eforturi să o includă în conversaţii şi încerca să îi completeze golurile poveştilor pe care nu le înţelegea (majoritatea poveştilor se încadrau într-una din aceste două categorii: „atunci când construiam chestia asta minunată” sau „atunci când fumam prea mulţi muguri şi am făcut ceva stupid”). Odată ce lăsă în urmă amintirea carcasei lipicioase de ketal, găsi bucăţile de insectă condimentate şi trecute prin flacără, înfăşurate în felii de pâine pufoase şi stropite cu alcool tare drept o masă cu totul şi cu totul agreabilă. La momentul în care cina se terminase, Rosemary află că se simţea neobişnuit de relaxată. Fotoliul în care stătea era prăfuit şi ros.

Pixel-planta ce clipea lângă ea duhnea a prost gust. Îi era imposibil de intervenit în flecăreala entuziastă despre unelte şi trans-tehnologii. Însă, aşa nefamiliare cum erau toate, un lucru era sigur: companionii ei se simţeau ca acasă. Cu stomacul plin şi cu trupul străbătut de hohote de râs, Rosemary putea pretinde uşor că aparţinea acelui loc.

Nib le aduse o porţie nouă de mek oaspeţilor şi fraţilor lui, cu toţii aşezaţi în jurul pixel-proiectorului. Urs stătea pe podea, sprijinit de o canapea. Kizzy era în spatele lui, împletind mici şuviţe în claia lui groasă de păr. Jenks era tolănit lângă, fumând trestie roşie şi privind satisfăcut. Ember stătea la birou, încruntându-se în timp ce îşi făcea de lucru cu un panou de circuite.

— Ştiţi, zise fata atunci când fratele ei intră în cameră. E o modalitate pentru ca proiectul ăsta să meargă *mult* mai repede.

— Nu zău, spuse Nib, cu voce ternă.

Se uită la Rosemary, ridicând carafa şi sprâncenele, în tandem.

— Mek?

— Da, mersi, acceptă Rosemary.

O cană liniştitoare de mek după o masă copioasă suna foarte bine. Era aproape suficient ca să uite de izbiturile înfundate venind dinspre pereţii exteriori.

— Pe bune, spuse Ember. Punctele astea de joncţiune sunt *atât* de greu de văzut. Dacă aş reuşi să…

Urs aruncă o privire în sus.

— Dacă începe cu „Im” şi se termină în „plant ocular”, răspunsul este nu.

— Nu te mai mişca, Pluşulică, se răţoi Kizzy. O să te alegi cu nişte şuviţe încurcate rău.

Ember oftă cu aplombul prelungilor suferinţe ale unui adolescent.

— Nişte ipocriţi.

— Când termini de crescut, iar chimia din creierul tău se va calma, atunci o să primeşti şi implanturile pe care ţi le doreşti, i-o reteză Nib.

Tonul lui era părintesc. Lucru care părea să o irite şi mai mult pe Ember.

— Urăsc să fiu ăla răul, însă fratele tău are dreptate, spuse Jenks. Pune implanturi prea devreme şi te vei trezi cu o harababură de nedescris. Am cunoscut un tip care şi-a tras o mufă cerebrală la cincisprezece ani. Pe măsură ce a mai crescut, şira spinării i s-a deformat, iar interfaţa s-a dus dracului. A trebuit să se întoarcă şi să facă operaţia din nou. Idiotul de transgenet care a lucrat pe el nu ştia ce face, şi săracul copil s-a ales cu o infecţie în întreaga măduvă a spinării. Aproape l-a omorât. A trebuit să îşi înlocuiască toate cele patru membre doar ca să poată să se mişte din nou.

— Ce tâmpit e în stare să pună o mufă cerebrală într-un puşti de vârsta aia? se enervă Urs.

— Nu te mai mişca, se răţoi Kizzy din nou.

Urs mormăi.

— Ember, serios, dacă dai vreodată de un modificator care implantează adolescenţi, să fugi ca de dracu'. Transurile nu înseamnă doar cuplarea cu vreo tehnologie grozavă, ci sunt despre orchestrarea unei balanţe între sintetic şi organic. Dacă nu îţi pasă de bunăstarea organicului, atunci – au!

Scânci când Kizzy îl trase de păr.

— Nu. Te. Mai. Mişca.

— Ştiu, se burzului Ember la Urs. Scuteşte-mă de platitudini.

— Eşti prea tânără pentru un cuvânt ca „platitudini", zise Jenks.

Ember scoase limba la el. Jenks îi întoarse gestul.

— Pe lângă asta, draga mea, spuse Kizzy, ai nişte ochi foarte frumoşi. De ce să îţi faci un implant integral, când ai putea doar să porţi o interfaţă de contact?

— El *are* un implant integral, arătă Ember spre Nib.

— De asemenea, el a avut şi un „incident", spuse Jenks.

Mimă trasul cu arma spre propria faţă şi făcu un gest de explozie deasupra ochiului. Fumul de trestie

roşie îi răbufni pe nas în timp ce începu să râdă.

— Sunt aşa de bucuros că rămâneţi peste noapte, spuse Nib.

Jenks îşi ridică paharul într-un salut voios.

Nib aruncă o privire spre ceasul de pe perete.

— Ştirile ar trebui să se fi încărcat până acum. Deranjează pe cineva dacă îi dau drumul?

Urmă un scuturat general din cap.

— Nib e aproape dependent când vine vorba de ştirile zilei, îi zise Urs lui Rosemary. Sau ştirile trecute. Sau ştiri în general, de fapt.

— E un arhivist pentru surse de referinţă, lămuri Kizzy.

— Serios? spuse Rosemary. Voluntar?

Nib încuviinţă.

— Unii oameni tricotează, alţii cântă la instrumente, eu sap în fapte prăfuite din trecut şi mă asigur că sunt redate exact. Îmi place să cunosc lucruri, mai spuse ridicându-se de jos şi aşezându-se într-un fotoliu în timp ce pixelii proiectorului prinseră viaţă.

Rosemary era impresionată. Arhiviştii erau oameni pasionaţi, unii dintre ei dedicându-şi întreaga lor viaţă urmăririi adevărului nealterat. Ţinând cont de bogăţia de informaţii care trebuia sortată, arhiviştii profesionişti se bazau foarte mult pe voluntari care să îi ajute să păstreze în ordine fişierele publice. Rosemary mereu îşi închipuia că ar arăta ca nişte gardieni din jocurile video fantasy, apărând galaxia de inadecvări şi date înşelătoare.

— La ce lucrezi acum, dacă nu e cu supărare? întrebă Rosemary.

— Aparţin unei echipe de istorici interspecii. E o muncă fascinantă, însă poate deveni şi o adevărată bătaie de cap. N-ai cum să-ţi imaginezi cantitatea uriaşă de intrări false pe care trebuie să o gestionăm.

— Exemple, spuse Kizzy.

Nib suspină şi se scărpină în barbă.

— Cea mai tare pe care am întâlnit-o în ultimul timp afirmă că Flota Exodului nu ar fi fost capabilă să susţină o masă atât de mare de oameni pentru atât

de mult timp, aşadar rasa umană nu şi-ar fi avut deloc originea pe Terra.

Jenks îşi ridică fruntea.

— Atunci de unde ne-am trage?

Nib rânji.

— Cică am fi nişte tranşi gătiţi de harmagieni.

Jenks se prăpădi de râs.

— Oh, maică-mea ar face infarct dacă ar citi aşa ceva.

— Asta-i aşa o prostie… spuse Ember. Ce te faci cu toate ruinele de pe Terra şi altele de felul lor? Toate vechile oraşe?

— Ştiu, ştiu, dădu din umeri Nib. Însă tot trebuie să trecem prin întreg procesul de demonstrare obiectivă a contrariului. Asta ne e munca la care ne-am înhămat.

— De ce s-ar deranja cineva atât de mult ca să dovedească greşită o inepţie? întrebă Kizzy.

— Pentru că sunt idioţi, spuse Urs. Şi, că veni vorba, ştirile au început.

Nib gesticulă spre pixeli, ridicând volumul. Un Quinn Stephens pixelat vorbi de la biroul lui, ca de obicei. Rosemary nu urmărise niciodată fluxul de ştiri exodian înainte să ajungă la bordul lui *Wayfarer*, dar prinsese obiceiul de la Ashby. Era reconfortant să ştii că, indiferent în ce sistem solar te-ai fi aflat, Quinn era acolo ca să prezinte noutăţile. Pixelii pâlpâiră ca semn al decăderii semnalului. Se aflau departe de Flotă.

Vocea ştiristului ajunse la ei – „…noutăţilor de pe Marte, procesul care a fost supranumit scandalul secolului în sfârşit a ajuns astăzi aproape de final, odată cu condamnarea fostului CEO al Phobos Fuel, Quentin Harris al Treilea”.

Sentimentul calm şi confortabil care o cuprinsese pe Rosemary mai devreme se risipi cu un bufnet. *O, nu!* Îşi înfipse unghiile în cutele pantalonilor, încercând să îşi păstreze chipul cât mai inexpresiv, pe măsură ce ştiristul continua să informeze.

„Harris a fost găsit vinovat de toate capetele de acuzare, inclusiv extorcare, fraudă, trafic şi crime

împotriva speciilor sapiente.”

Respiră. Nu te gândi la asta. Gândeşte-te la gândacii de afară. Gândeşte-te la orice altceva.

— Cred şi eu că a fost găsit vinovat, spuse Jenks. Ce căcănar.

— Cine? întrebă Urs, ridicându-şi bărbia.

— Capul jos, mormăi Kizzy, ţinând câteva vârfuri de şuviţe între dinţi.

— Tipul de la Phobos, lămuri Nib. Cel care a vândut arme toremienilor.

— Ah, *da!* exclamă Urs. Căcănarul ăla.

— Habar n-am despre cine vorbiţi, interveni şi Ember.

— Ai auzit de Phobos Fuel? Distribuitorul cel mare de ambi?

Al doilea cel mai mare, în spaţiul uman, gândi Rosemary.

— Bănuiesc, spuse Ember.

Urs arătă spre pixelii proiectorului.

— Apăi, tipu’ care deţinea compania aparent a avut afaceri ilegale cu arme, pe lângă cea oficială. De acolo veneau adevăratele credite.

— Şi tu ai arme ilegale.

Nib îşi încrucişă braţele.

— Ember, e o diferenţă enormă între a face de distracţie arme şi a vinde targhetoare-genetice ambelor părţi ale unei sângeroase feude interstelare.

Ember ridică din sprâncene.

— Targhetoare-genetice? Asta-i… uau! E o chestie extrem de futută la cap.

— Îhî, îi confirmă Urs. Iar acum el şi amicii lui o să meargă la închisoare pentru totdeauna.

Jenks clătină din cap.

— De ce oamenii nu pot să se rezume la gloanţe şi la impulsuri şi să fie mulţumiţi cu atât?

— Pentru că oamenii sunt nişte tâmpiţi, spuse Urs, ţinându-şi ascultător capul în jos. Nouăzeci la sută dintre probleme sunt produse de faptul că oamenii sunt nişte tâmpiţi.

— Şi care e cauza celorlalte zece procente? întrebă Kizzy.

— Dezastre naturale, răspunse Nib.

Proiectorul arăta un Quentin Harris al Treilea umilit şi încătuşat în timp ce mărşăluia de la judecătorie la arestul poliţiei. Chipul îi era imposibil de citit, costumul imaculat croit. Protestatari furioşi presau cordonul de bariere energetice care înconjurau clădirea de judecată. Însemne tipărite amator dansau deasupra capetelor lor. „AI SÂNGE PE MÂINI", scria pe una. Altcineva ţinea ridicată o pixel-reproducere a unui toremian fioros purtând în braţe un cadavru mutilat. Sub reproducere era sloganul Phobos: „ŢINEM GALAXIA ÎN MIŞCARE". Alte pancarte spuneau simplu: „ADUCĂTOR DE RĂZBOAIE", „TRĂDĂTOR", „CRIMINAL". Barierele care îi ţineau la distanţă se curbau ca nişte buzunare prea pline.

Reporterul continua calm relatarea războiului biologic şi a lăcomiei. Rosemary îşi concentră toată forţa asupra ochilor. *Nu plânge. Nu plânge. Nu ai voie.*

— Rosemary, eşti bine? întrebă Jenks.

Rosemary nu era prea sigură cum a răspuns – ceva despre cum că e ok şi că are nevoie de un pic de aer. Se scuză şi se îndreptă cu paşi calculaţi către hol, ieşind din casă.

Afară, ketalii îşi continuau jocul haotic. Soarele apunea în spatele lor, transformând scena într-un spectacol macabru de păpuşi. Rosemary era netulburată. Ketalii nu păreau reali. Căminul, cei trei fraţi, luna de sub picioarele ei, nimic din toate astea nu părea real. Tot ce putea vedea era chipul pixelat din proiector, chipul din cauza căruia călătorise o galaxie întreagă încercând să scape de el. Se sili să respire încet, luptându-se cu senzaţia primară şi copleşitoare care i se înfiripa în coşul pieptului. Se aşeză în glod şi se holbă la mâinile ei. Scrâşni din dinţi. Tot ce muncise din greu să înfunde atunci când părăsise planeta Marte răbufnea acum la suprafaţă, şi nu era convinsă că era în stare să împingă totul la loc, de data asta.

Trebuia, totuşi. Trebuia.

— Rosemary?

Rosemary tresări. Era Jenks, stând alături de ea. Nu auzise uşa sau paşii lui. Abia auzea ketalii lovind deasupra capului ei.

— Ce e în neregulă?

Avea mâinile în buzunare şi sprâncenele împreunate.

Pe măsură ce îl privea în ochi, ceva dinlăuntrul ei se rupse. Ştia că o putea costa bunăvoinţa echipajului şi locul ei pe *Wayfarer*, dar nu mai putea rezista. Nu mai putea ţine pasul cu minciuna.

Rosemary îşi feri privirea, undeva dincolo de ketali, dincolo de vârfurile stâncoase, tocmai către soarele nefamiliar. Lumina lui îi pătrunse în ochi şi rămase acolo, grea şi portocalie, chiar şi după ce închise pleoapele.

— Jenks, nu am fost… Nu am fost… Of, Stele, mă veţi urî cu toţii pentru asta.

Ar fi şi trebuit. Iar Ashby ar fi dat-o afară, iar Sissix nu ar mai fi vorbit niciodată cu ea.

— Mă îndoiesc, spuse Jenks. Ne place mult de tine.

Se aşeză lângă ea şi lovi de bocanc vatra pipei. Scrumul îndesat căzu la pământ.

— Dar nu ştii… nu ştii… Nu pot să fac asta, zise lăsându-şi fruntea să-i cadă în palme. Sunt conştientă că o să fiu scoasă în şuturi de pe navă, însă…

Jenks se opri din pufăit pipa.

— Ok, acum e musai să-mi spui, zise cu o voce ternă, dar calmă. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie, dar o să-mi spui.

Ea inspiră adânc.

— Tipul de la ştiri, îngăimă ea, Quentin Harris.

— Da?

— E tatăl meu.

Jenks nu reacţionă în niciun fel. Doar răsuflă adânc.

— Dumnezeule mare! Of, Rosemary. Sunt… Uau! Îmi pare rău.

Făcu o pauză, după care continuă:

— N-am avut nici cea mai vagă idee.

— Asta mi-am şi dorit. Nimeni nu ar fi trebuit să ştie. Nici măcar nu ar fi trebuit să mă aflu aici. Nu sunt… *Am minţit,* Jenks, am minţit şi înşelat şi ascuns lucruri, însă nu mai pot să fac asta acum, nu mai pot…

— Hei, linişteşte-te. Ia-le pe rând. Rosemary, zise după un moment de gândire, trebuie să întreb asta, iar tu trebuie să îmi spui adevărul, da?

— Da.

Chipul îi era ferm, privirea alertă.

— Ai fost cumva implicată în… în ceea ce a făcut? Adică, chiar şi un pic, falsificând formulare sau minţind poliţiei sau ceva asemănător?…

— *Nu*. (Era adevărul.) Nu am ştiut nimic despre asta. Nu am ştiut nimic până ce detectivii au apărut la apartamentul meu şi am petrecut o întreagă dimineaţă răspunzându-le la întrebări. Ştiau şi ei că nu sunt vinovată cu nimic şi mi-au spus că nu eram obligată să mă implic în proces. Nici măcar nu trebuia să rămân pe Marte.

El îi cercetă faţa, după care încuviinţă.

— Aşadar… ok, râse Jenks. Pe toate Stelele, asta da uşurare. Am crezut că o să te urăsc o clipă, spuse încurajând-o cu o uşoară bătaie pe genunchi. În regulă, eşti nevinovată. Aşadar…

Se opri nedumerit.

— Rosemary, îmi pare rău să zic, dar care pizda mă-sii e problema, atunci?

Ea era înlemnită şi şocată.

— Ce?

— Adică, înţeleg, ai de-a face cu multe în perioada asta, şi mă refer la foarte multe, la rahaturi emoţionale uriaşe pentru care o să fie nevoie de zeci de sticle de tărie ca să le rezolvăm, însă de ce să minţi cu toată treaba? Dacă nu eşti implicată, de ce ai crede că nouă ne pasă?

Rosemary era nepregătită pentru o astfel de reacţie. Luni întregi de făcut griji şi temeri, iar *lui nu-i păsa?*

— Nu înţelegi. Acasă pe Marte, nu conta că nu am făcut nimic. Toată lumea ştia cine sunt. Toate fluxurile de ştiri nu dădeau decât istoria familiei noastre, chiar şi poze din vacanţe. Toate concentrate pe figura tatălui meu, desigur, însă acolo era şi puştoaica de mine, zâmbind şi făcând cu mâna în timp ce îi stăteam alături. Nici măcar nu ştiu cum de au reuşit să facă rost de imagini. Şi totul era intercalat cu experţi medicali care explicau efectele targhetoarelor asupra unei persoane, şi toţi oamenii ăia strigând despre corupţie. Ai văzut ştirile, nu se mai opresc odată ce şi-au înfipt ghearele. Prietenii mei nu mi-au mai vorbit. Oamenii începuseră să-mi ţipe pe stradă te miri ce – „Hei, tatăl tău e un criminal", de parcă nu aş fi aflat ce a făcut. Aplicam pe vremea aia la angajări, şi nimeni nu m-a sunat înapoi. Nimeni nu îşi dorea să-şi asocieze afacerea cu numele familiei mele.

— Dar numele tău e Harper, spuse Jenks.

Rosemary strânse din buze.

— Tu ce ai face dacă ai vrea să scapi de toate? Adică să scapi *cu totul* de toate, în aşa fel încât nimeni să nu ştie cine ai fost înainte?

Jenks se gândi. Aprobă încet din cap.

— *Aha*. Aha, cred că m-am prins. Hai s-o vedem, zise luând-o de mână.

— Să vedem ce?

— Emblema ta.

Rosemary îşi aşeză cu ezitare încheietura dreaptă în palma lui. Îşi trase mâneca, dând la iveală emblema de sub. Jenks se aplecă, studiind-o atent.

— E o treabă extraordinar de bine făcută, decretă el într-un final. Singurul mod în care îţi poţi da seama că e nouă e după cum s-a vindecat. Dacă nu aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că e un înlocuitor autentic al unei embleme arse.

— Asta pentru că e într-adevăr un înlocuitor autentic, spuse ea, înghiţind cu greu.

Îşi simţea limba încolăcindu-i-se în gură.

Jenks era contrariat.

— Cum ai reuşit?…

Imediat, chipul i se lumină.
— Phobos Fuel. Desigur. Ai bani. Bani serioşi.
— *Am avut* bani. Înainte…
— Înainte să plăteşti pe careva. Ai plătit pe careva ca să-ţi dea un nou fişier de identitate. Rahat, Rosemary, probabil că le-ai plătit o avere ca să păstreze tăcerea.
— Tot ce aveam, spuse ea. Mai puţin costurile de transport şi pentru hoteluri, treburi de genul ăsta, râse ea, cu un zâmbet şters. Poate că familia mea nu m-a învăţat mare lucru despre galaxie, dar să cumpăr favoruri? P-asta am nimerit-o din prima.
— Dar eşti cu adevărat un grefier, nu? Adică, ştii să te descurci cu formularele, se vede că ai făcut şcoală. Sunt chestii reale, nu?
Ea făcu semn că da.
— Funcţionarul care m-a ajutat mi-a schimbat şi toate înregistrările, s-a asigurat că noul meu fişier este legat de toate locurile în care am fost. Aşa că diploma, certificatele, scrisorile de recomandare, toate sunt ale mele. Singurul fel prin care cineva ar putea să afle că identitatea asociată fişierului a fost modificată ar fi, să zicem, dacă unul dintre membrii echipajului meu ar merge pe Marte şi ar întreba pe careva dintre prietenii mei despre mine. M-am gândit că să găsesc de lucru în spaţiu limitează posibilitatea să dau de cineva de acasă. Aşa că mi-am trecut numele pe lista de poziţii libere la bordul unor transportoare, şi iată-mă.
Jenks îşi frecă bărbia.
— Atunci, care e problema? Dacă ai urmat cursurile şi ai calităţile necesare, meriţi să ai acest job. De ce te-am arunca de pe navă?
— Pentru că am minţit, Jenks. L-am minţit pe Ashby când i-am zis cine sunt. V-am minţit pe voi toţi de fiecare dată când m-aţi întrebat despre viaţa mea de pe Marte. Am venit în casa voastră şi v-am servit numai minciuni despre cine sunt.
— Rosemary, zise Jenks punându-i o mână pe umăr. Nu am de gând să te insult pretinzând că înţeleg prin ce treci. Dacă cineva din familia mea ar

fi făcut aşa ceva… Stele! Nu ştiu cum aş fi reacţionat. Nu pot să îţi ofer sfaturi, însă dacă ai vreodată nevoie de un umăr pe care să plângi, al meu e bun şi pregătit. Cât despre cine eşti – iar numele tău este într-adevăr Rosemary, nu? –, ok.

Arătă înspre casă, după care continuă:

— Ştii de ce modificatorii umani îşi iau nume ciudate?

Ea dădu din cap.

— E o practică veche, în fapt, are rădăcini din era reţelelor digitale de dinainte de Colaps. Vorbim de tehnologie *antică*, aici. Oamenii îşi alegeau nume pentru ei înşişi pe care să le folosească doar în interiorul unei anume reţele. Uneori, acel nume devenea o parte atât de legată de cine erau, încât chiar şi prietenii lor începeau să folosească porecla în viaţa reală. Pentru unii, acel nume a devenit întreaga lor identitate. *Adevărata* lor identitate, chiar. Acum, modificatorii. Modificatorilor le pasă de libertatea lor mai presus decât orice. Ei spun că nimeni nu te poate defini în afară de *tine*. Aşa că atunci când Urs şi-a oferit singur un nou braţ, nu a făcut-o pentru că nu i-a plăcut corpul în care s-a născut, ci pentru că noul braţ i se potrivea mai bine. Să-ţi pui transuri în corp e despre a încerca să îţi refaci sinele fizic în aşa fel încât să se potrivească celui care eşti înăuntrul tău. Nu că ar fi *nevoie* să faci o alterare ca să obţii acest sentiment. Spre exemplu eu. Îmi place să îmi decorez trupul, însă trupul meu deja este potrivit cu cine sunt. Dar unii modificatori îşi vor schimba aspectul întreaga lor viaţă. Şi nu le iese mereu. Uneori, îşi dau peste cap întregul corp. Şi totuşi, e un risc pe care ţi-l asumi atunci când încerci să fii mai mult decât un ambalaj în care te-ai născut. Schimbarea e mereu periculoasă.

O bătu uşor peste palmă.

— Tu eşti Rosemary Harper, continuă Jenks. Tu ai ales numele ăsta pentru că cel vechi nu ţi se mai potrivea. Da, a trebuit să încalci câteva reguli ca să reuşeşti. Viaţa nu e corectă, iar legile de obicei nu

sunt nici ele. Ai făcut ce trebuia să faci. Am înţeles asta.

Rosemary îşi muşcă buza.

— Totuşi, v-am minţit pe toţi.

— Da, aşa ai făcut. Şi va trebui să îţi asumi vina. Nu faţă de cineva din afara echipajului, dacă nu vrei, însă oamenii alături de care trăieşti au nevoie să ştie. Ăsta e singurul fel în care te poţi revanşa şi poţi merge mai departe.

— Ashby…

— Ashby este cea mai rezonabilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Desigur, nu o să fie încântat.

Făcu o pauză preţ de o secundă. Rosemary putea vedea un alt gând distinct trecându-i prin faţa ochilor, distrăgându-i atenţia. El îşi drese vocea şi reveni:

— Dar ai făcut treabă minunată la muncă şi eşti o persoană bună la suflet. Astea vor conta mai mult decât orice, pentru el.

Rosemary îşi privi prietenul şi îl îmbrăţişă strâns.

— Îţi mulţumesc, zise ea.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Le simţea ca pe nişte lacrimi curate.

— Hei, nu-ţi face griji. Suntem o echipă. Şi vom trece peste asta, să ştii. Sunt sigur că vom trece.

Făcu o pauză.

— Îmi pare rău că l-am făcut căcănar pe tatăl tău.

Rosemary se uită la Jenks printre gene.

— Jenks, tatăl meu a vândut arme biologice ambelor părţi ale unui război civil din afara speciei lui, şi totul pentru a avea acces la sursele de ambi de la graniţe. Cred că să îl numeşti căcănar e generos.

— Păi… ok, da, e just, îşi frecă el din nou bărbia. Pe toate Stelele! Îmi doresc să pot spune ceva potrivit. Când o să ne întoarcem la navă, trebuie să vorbeşti cu Dr Chef. Singuri-singurei.

— Despre ce?

— Despre specia lui.

Ziua 251, anul 306 Standard AG

………………………………………………

ULTIMUL RĂZBOI

Puţine erau lucrurile pe care Dr Chef le savura mai mult decât o cană de ceai. Pregătea ceai pentru membrii echipajului în fiecare dimineaţă, desigur, însă asta implica o mână de frunze impersonale aruncate într-un decantor butucănos. O cană de ceai singulară cerea mai multă grijă, un amestec atent ales pentru a se potrivi zilei respective. Ritualul aferent era reconfortant, pentru el: încălzirea apei, selecţia frunzelor şi a buchetelor de fructe uscate, blânda periere cu podul palmei a surplusului, privitul culorii ridicându-se din apă, ca un fum, pe măsură ce clocotea. Ceaiul era un aspect de stare.

Nu existase ceai pe planeta sa natală. Apa încălzită era doar pentru dormit în ea, nu şi pentru băut. Rataseră atât de multe lucruri minunate, din simplul motiv că nu le trecuse vreodată prin minte să facă infuzii! Niciun ceai, nicio supă, niciun mek – bine, mek-ul nu era mare pierdere. Nu împărtăşea entuziasmul colegilor lui referitor la negriciosul ferment. Ceva la el îi amintea de noroi umed, şi nu în modul cel mai plăcut.

Stătea aşezat pe o bancă din Acvariu, ceaiul lui răcindu-se în timp ce el se afla pradă gândurilor. Rosemary era vis-a-vis de el, ţinându-şi cana în mâinile ei umane osoase. Ea era tăcută, în timp ce el îşi moşmondea gândurile. Ştia cât de diferiţi sunt unul de altul – el pentru că nu gândea niciodată fără să scoată sunete, ea pentru că nu avea gânduri sonore. Ştia că ea îi înţelesese deja motivul zgomotelor pe care le scotea, iar realizarea acestui fapt îi făcea compania să fie una foarte plăcută. Gândurile pe care le frământa erau preocupări vechi şi cu grijă ferite de alţii. Kizzy îi reproşase la un moment dat că „pune dop emoţiilor”, dar ăsta era un concept mult prea uman, ideea că cineva îşi poate ascunde sentimentele şi să pretindă că nu există. Dr Chef ştia precis de unde se hrăneau aceste emoţii,

fiecare bucurie, fiecare durere. Nu avea nevoie să le viziteze pe toate deodată ca să ştie că ele se mai aflau acolo. Preocuparea umană cu „a fi fericit" era ceva ce nu reuşise niciodată să descâlcească. Niciun sapient nu putea menţine fericirea *tot* timpul, aşa cum nici nu era posibil ca cineva să trăiască tot timpul înecat în mânie, sau plictiseală, sau mâhniri. Mâhnirea. Da, ăsta era sentimentul pe care Rosemary şi-l dorea ca el să-l găsească. El nu fugea de mâhnire şi nici nu încerca să îi dezică existenţa. Putea studia mâhnirea de la distanţă, precum un om de ştiinţă observând animale. O îmbrăţişa, o accepta, conştientiza că nu va dispărea niciodată. Era la fel de mult o parte din el precum erau şi sentimentele plăcute. Poate chiar mai mult.

Murmură gândul de a fi disponibil şi se concentră la coardele sale vocale, forţându-le să lucreze în consonanţă. Se uită în ochii străjuiţi de alb ai lui Rosemary. Începu să vorbească.

— Speciile noastre sunt foarte diferite unele de altele. Tu ai două mâini, eu am şase. Tu dormi într-un pat, eu dorm într-o cadă. Ţie îţi place mek-ul, mie nu. Multe diferenţe mărunte. Însă e un lucru important pe care grumii şi umanii îl au în comun, iar ăsta este capacitatea de a genera cruzime. Ceea ce nu presupune imediat că suntem răi în adâncul nostru. Cred că ambele noastre specii au intenţii bune. Dar, când suntem puşi în faţa pasiunilor noastre, avem ce trebuie în sinea noastră ca să realizăm lucruri detestabile. Singurul motiv pentru care umanii nu s-au omorât unii pe alţii într-un asemenea grad de extincţie, aşa cum am făcut-o noi, cred că ţine de faptul că planeta voastră a murit înainte să puteţi să vă terminaţi treaba. Specia mea nu a fost la fel de norocoasă. Motivul pentru care nu ai văzut vreun alt grum este că au mai rămas pe lume doar vreo trei sute de-ai noştri.

Rosemary îşi duse palma la gură.

— Îmi pare tare rău, spuse ea.

Un fapt atât de chintesenţial uman, să îţi exprimi regretul printr-o scuză.

— Mie nu, spuse Dr Chef. Ne-am făcut-o cu mâna noastră. Propria extincţie nu a fost cauzată de un dezastru natural sau de târâtul lent al evoluţiei. Ne-am omorât unul pe altul.

O clipă, se gândi cu voce tare, sortând fragmentele de istorie:

— De generaţii, specia mea a fost în război cu propriul sine. Nici măcar nu aş putea să îţi zic de ce. Ah, sunt unii istorici cu diverse teorii şi idei. Dar e aceeaşi poveste pe care o auzi peste tot. Credinţe diferite, culturi diferite, teritorii pe care toţi şi le doreau. M-am născut în mijlocul războiului. Iar când am fost pregătit, mi-am ocupat locul în el ca doctor.

Respiră şi continuă:

— Nu am fost genul de doctor care sunt acum. Nu am devenit prieten cu pacienţii mei. Nu purtam lungi şuete cu ei despre diete şi ce tip de imunoboţi ar trebui să îşi mai ia. Treaba mea era să peticesc soldaţii cât mai repede cu putinţă, încât ei să se poată întoarce pe front şi să continue să omoare.

Un nou murmurat din partea lui Ohan:

— Spre sfârşit, *Străinii* – aşa îi numeam în general pe toţi ceilalţi în afara noastră – au început să folosească proiectilele astea numite…

Se opri, reflectând, încercând să găsească un echivalent în klipiană.

— Freze de organe, conchise el. Vezi tu, străinii fuseseră separaţi de noi – de facţiunea mea – de atâta timp, încât deveniseră distincţi genetic. Frezele de organe erau programate să perforeze în markerii noştri genetici. Dacă loveau un străin din greşeală, l-ar fi durut, dar nu mai mult decât un glonţ obişnuit. Însă dacă o freză de organe lovea pe unul dintre noi, atunci îşi îndeplinea adevăratul scop.

— Care era? întrebă Rosemary, cu o privire înfiorată.

El se uită pe fereastră, dar nu putea vedea stelele.

— Să sape. O freză săpa prin măruntaiele unei persoane până ce dădea de ceva vital. Nu se oprea până ce victima ei nu era moartă. Să zicem că un

soldat era lovit într-un membru. La un glonţ normal, asta ar fi fost o rană minoră. Dar cu o freză, mureau în… nu ştiu… cam o jumătate de oră. Iar o jumătate de oră nu e prea mult timp atunci când ai în tine o mică bucată de metal care te sfâşie pe dinăuntru…

Amintirile îl copleşiseră pe Dr Chef, trăgându-l din punctul lui de analiză obiectivă. Îl smuceau, implorându-l să le cedeze. Însă el nu se lăsa. Nu era un prizonier al acelor amintiri. Le era paznicul.

— Zi după zi, îmi aduceau soldaţi cu freze active încă rumegând, şi era datoria mea să le anihilez. De prea multe ori am fost insuficient de iute. Toţi doctorii erau. Vezi tu, frezele emiteau un tip de interferenţă care le făcea invizibile scanerelor. Trebuia să căutăm manual. În cele din urmă, se dovedea mai rapid şi mai milostiv să eutanasiezi pe loc pacienţii frezelor.

Îşi supse obrajii, dezgustat, rememorând dezastru după dezastru, sângeros şi cuprins de ţipete.

— Îi uram pe străini pentru frezele lor. Mai mult decât îi uram. Era urât acest sentiment născut în mine. Eram de părere că străinii sunt nişte animale. Monştri. Ceva… ceva *inferior* mie. Da, inferior. Credeam cu putere că eram mai buni decât ei, că, în ciuda chipurilor noastre împroşcate cu sânge, cel puţin nu ne-am coborât atât de jos. Însă probabil că poţi ghici ce s-a întâmplat mai departe, nu?

— Facţiunea ta a început să folosească şi ea freze?

— Da. Însă era şi mai teribil de atât. Am aflat că frezele erau propria noastră tehnologie încă de la început. Străinii doar au furat ideea înainte ca noi să putem să o finalizăm. S-au abătut asupra noastră cu însăşi materialul cu care voiam noi să îi lovim. Acela a fost momentul în care nu am mai ştiut care erau animalele. Nu mi-am mai dorit să ne însănătoşesc soldaţii, doar ca să poată să se ducă să folosească frezele şi să…

Căută un cuvânt relevant, după care reluă:

— Perdele de foc şi bombe bacteriologice. Îmi doream să îi vindec. *Cu adevărat* să îi vindec.

Uneori, vedeam câte un trup nou printre mormanul cu victime, careva pe care o vindecasem cu câteva zile mai înainte. Mă făcea să mă întreb care era rostul la toate.

Se opri şi murmură pentru mult, mult timp. Gândul la care ajunsese se agăţa, prelins, însă el reuşea să îşi menţină în cele din urmă controlul.

— Într-o noapte, una dintre celelalte doctoriţe a ţâşnit în cortul meu de campanie. Mi-a zis că să ies repede afară. Am urmat-o spre camera de operaţie, iar acolo, sfâşiat în bucăţi de o freză – de freza noastră – era cel mai tânăr copil pe care l-am avut fiind mamă. Fiica mea. Nici măcar nu ştiam că luptă pe frontul din apropiere.

— Of, nu! nu se putu Rosemary abţine.

Vocea îi era joasă şi ştearsă ca frunzele toamnei.

Dr Chef îşi clătină capul în sus şi în jos, gestul uman pentru „da”.

— Îi dăduseră medicamente împotriva durerii şi se pregăteau să… Nu ştiu cum să o numesc. Un fel de injecţie. Ultimul lucru pe care li-l dădeam pacienţilor noştri loviţi de freze. O injecţie care să îi oprească bătăile inimii. Am împins-o la o parte pe doctoriţa care se ocupa de ea. I-am ţinut fetei mele capul ridicat. Abia se mai zărea licărul din spatele ochilor, însă cred că a realizat cine sunt. I-am spus că o iubesc şi că suferinţa va dispărea în curând. I-am administrat injecţia cu propriile mele mâini. Ştiam că era corect să fiu eu cea care să o scoată din lumea în care tot eu am adus-o. Era ultimul dintre copiii mei. Avusesem cinci, cu toate nişte fete minunate şi cu picăţele gri. Şi cu toate au devenit soldaţi, precum majoritatea fetelor. Au murit pe câmpuri de luptă frământate, departe de casă. Niciunul dintre copiii mei nu a mai ajuns să fie mamă, la rândul lui. Niciunul nu a mai ajuns să fie mascul. Pe cel mai tânăr copil nu l-am iubit mai mult sau mai puţin decât pe ceilalţi, dar ceva din a şti că toţi copiii mei nu mai erau m-a frânt. N-am mai putut ţine durerea înfrânată. Gândurile m-au copleşit. Am renunţat la a mai fi doctor. Am

petrecut restul războiului într-o… casă tăcută. Un loc de reculegere. Învăţând să mă stăpânesc din nou.

— Dr Chef, eu… spuse Rosemary, clătinând din cap şi cu faţa în lacrimi. Nici nu-mi pot imagina prin ce ai trecut.

— Asta e bine, spuse el. Nu mi-aş dori. Câţiva ani mai târziu, erau prea puţine fiice de ambele părţi pentru a mai putea continua lupta. Bombele biologice suferiseră mutaţii în chestii pe care nu le mai puteam controla. Apa noastră era otrăvită. Minele şi pădurile noastre nu ne mai ofereau nimic. Războiul nu s-a terminat, mai exact. Doar s-a consumat, stingându-se.

— Nu aţi fi putut reconstrui? Să găsiţi o colonie, undeva unde să o luaţi de la capăt?

— Am fi putut. Însă am ales să nu o facem.

— De ce?

El murmură hârâit, încercând să găsească cel mai bun mod de a explica.

— Suntem o specie veche, Rosemary. Existau grumi cu foarte mult timp înainte să apară umanii. După tot ce am făcut, toate ororile pe care le-am creat, ambele părţi au decis că poate a venit vremea sfârşitului nostru. Ne-am risipit timpul care ni s-a dat şi nu mai simţeam că mai avem nevoie – sau poate nu mai credeam că merităm – o nouă şansă. Războiul s-a terminat acum treizeci de standarzi, dar continuam să murim de boala pe care noi am proiectat-o sau de rănile care se reîntorseseră să ne bântuie. După cunoştinţele mele, nu s-a mai născut un grum de zeci de ani. Poate că el există, pe undeva, deşi nu ar fi suficient. Cei mai mulţi grumi au făcut ceea ce am ales şi eu să fac – să plece. Cine ar vrea să rămână pe o lume plină cu tinere fiice moarte? Cine ar fi acceptat să stea în preajma cuiva din propriul neam, ştiind lucrurile pe care ni le-am făcut unii altora? Nu, nu, mai bine să pleci de unul singur şi să mori cu graţie.

Rosemary se gândi, în tăcere.

— Şi unde v-aţi dus?

— Am călătorit către cel mai apropiat astroport şi am obţinut şederea pe o navă de comerţ. Echipaj mixt. Cel mai des, săream între roci ale modificatorilor şi colonii de graniţă. Eu doar mă ocupam de curăţenie, la început, însă bucătarul lor a văzut că aveam un interes în alimente şi mi-a satisfăcut dorinţa de a învăţa. Odată ce am avut suficienţi bani, am părăsit nava şi mi-am făcut un cămin pe Port Coriol. Am avut o cocioabă mică de unde serveam supă, undeva lângă districtele de locuinţe – bucătarul mă învăţase despre supă, vezi tu? –, nimic extravagant, dar era repede şi ieftin şi bun, iar negustorilor grăbiţi le place mâncarea care este rapidă şi ieftină şi bună. Era un doctor uman care locuia în acel cartier, un bărbat numit Drave, şi trecea des pe la mine. Îmi plăcea mult de el, însă eram geloasă pe profesia lui. Era doctor de *familie*. Îşi văzuse pacienţii crescând de la bebeluşi la adulţi cu propriii lor bebeluşi. Părea o atât de mare bucurie să vezi oamenii îmbătrânind, iar tu să-i ajuţi să o facă într-un mod sănătos. Într-o zi, mi-am făcut curajul să îi mărturisesc faptul că fusesem şi eu doctor, cândva, şi că mi-aş fi dorit să îmi folosesc acele aptitudini pentru a servi binele. Am făcut o înţelegere: puteam veni să lucrez cu Drave la clinică trei zile pe decimal, iar el putea primi supă gratis de fiecare dată când îşi dorea. O înţelegere mult mai avantajoasă pentru mine, zic eu! Aşa că asta mi-a fost viaţa timp de şase standarzi întregi – să fac supă, să lucrez la clinică, să iau cursuri pe Reţea despre anatomia altor specii. Ah, şi ierburile, am aflat pe vremea aia despre ierburi. Drave mi-a fost un bun prieten. Încă mai este, ne scriem, din când în când. Nepotul lui a preluat de la mine ghereta cu supă, după ce am început să mă preschimb în mascul. Nu cea mai potrivită perioadă ca să ai un serviciu. Nu cea mai bună perioadă ca să faci orice, în fapt. Tranziţia nu e uşoară.

Murmură. Gândurile îi deviau de la subiect. Se scutură şi mormăi şi se înghionti să revină.

— Ceva mai târziu, umanul ăsta numit Ashby s-a oprit pe la clinică să îşi facă o actualizare a boţilor. Am discutat prelung, iar câteva zile după aceea s-a reîntors ca să-mi spună că aduna un echipaj pentru o navă de tunelare, oferindu-mi o poziţie minunată în cadrul ei. Două munci într-una! M-am întristat când mi-am luat la revedere de la Drave, însă Ashby îmi oferea exact ceea ce aveam nevoie. E pace şi linişte aici, în spaţiul deschis. Am prieteni, şi o grădină, şi stele, şi o bucătărie plină cu chestii apetisante. Acum, însănătoşesc oameni. Nu pot pretinde că războiul nu a avut niciodată loc, dar nu mă mai împotrivesc lui de multă vreme. Nu eu am început războiul. Nu ar fi trebuit niciodată să fie al meu de luptat.

Se lăsă în jos în aşa fel încât să îi poată privi mai bine ochii lui Rosemary.

— Nu ne putem învinovăţi pentru războaiele pe care le-au stârnit părinţii noştri. Uneori, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să întoarcem spatele.

Rosemary tăcu pentru lung timp.

— Frezele au fost oribile, spuse ea. Dar, la un anumit nivel, pot înţelege de ce oamenii tăi le-au folosit. Erau în război, se urau reciproc. Tatăl meu nu este un soldat. Nu a fost niciodată la război. Nu îi urăşte pe toremieni. Nici nu cred că a întâlnit vreodată unul. Aveam pe Marte tot ce ne trebuia. *Tot*. A permis ca acele arme să fie proiectate şi vândute – a încurajat asta –, şi pentru ce? Pentru bani? câţi oameni nu sunt morţi din cauza a ceea ce a făcut? Câţi copii?

Dr Chef se reaşeză pe patru membre.

— Cum ai spus, avea tot ce îi trebuia. Asta l-a făcut să se simtă în siguranţă şi puternic. Oamenii pot face lucruri teribile atunci când se simt în siguranţă şi puternici. Tatăl tău probabil că se obişnuise atât de multă vreme în felul ăsta, încât credea că este invincibil, iar ăsta este un fel extrem de periculos de a te simţi. Nu cred că cineva de la bordul acestei nave te învinovăţeşte pentru dorinţa

ta de a te afla cât mai departe de o persoană de genul ăsta.

— Ashby nu a fost tocmai încântat.

— Doar despre minciună. Nu despre cine eşti, zise el, ochind spre bucătăria goală şi holul pustiu. Şi, între noi fie vorba, el înţelege. Nu o să îţi poarte resentimente. Însă îţi mai este şi şef, aşa că uneori este nevoit să vorbească într-un fel care să îţi reamintească de asta.

Murmură, frământând gânduri.

— Într-un fel, cred că tu te simţi acum cam la fel cum m-am simţit eu în ziua în care am aflat provenienţa frezelor. Ai descoperit ceva întunecat în propria ta casă şi te întrebi cât de mult din asta s-a prins şi de tine.

Rosemary aprobă cu un gest, pe care şi-l reprimă imediat.

— Nu e acelaşi lucru. Ce ţi s-a întâmplat ţie, speciei tale e… nu-i deloc pe aproape.

— De ce? Pentru că e mult mai rău?

Încuviinţă.

— Ba tot se compară. Dacă ai un os fracturat, iar eu încep să îmi rup toate oasele din corp, îţi face asta fractura ta să dispară? Te-ar durea mai puţin ştiind că eu sunt într-un chin mai mare?

— Nu, dar nu asta e…

— Ba da, este. Emoţiile sunt relative. Şi, la bază, toate sunt la fel, chiar dacă se nasc din experienţe diferite şi se manifestă la scală diferită.

El îi cercetă chipul. Părea sceptică.

— Sissix ar înţelege. Voi, umanii, cu adevărat vă schingiuiţi singuri cu credinţa voastră că gândiţi unic, zise Dr Chef, aplecându-se în faţă. Tatăl tău – persoana care te-a crescut, care te-a învăţat cum merge lumea – a făcut ceva oribil de necruţător. Şi nu numai că a fost părtaş, dar şi-a găsit şi o justificare. Când ai aflat prima dată despre ce a făcut tatăl tău, ai crezut?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu credeam că ar fi capabil de aşa ceva.

— De ce? Cu siguranţă a fost.

— Nu *părea* să fie. Tatăl pe care l-am cunoscut nu ar fi fost niciodată capabil de o asemenea oroare.

— Ah, dar totuşi a fost. Aşa că ai început după aceea să te întrebi cum s-a putut să te înşeli atât de amarnic. Ai început să iei la rând amintirile, căutând semne. Ai început să pui la îndoială tot ceea ce ştiai, chiar şi lucrurile bune. Te întrebai cât era minciună şi cât adevăr. Şi, cel mai teribil, din moment ce a avut un cuvânt vital de spus în ceea ce eşti ca fiinţă, ai început să te întrebi dacă nu cumva eşti şi tu la fel, capabilă de aceleaşi crime.

Rosemary se holbă la el.

— Da.

Dr Chef îşi clătină capul în sus şi-n jos.

— Şi iată unde speciile noastre devin asemănătoare. Adevărul e că, Rosemary, eşti capabilă de orice. Bun sau rău. Mereu ai fost şi mereu vei fi. Cu impulsul potrivit, şi tu, de asemenea, ai putea face lucruri oribile. Acel întuneric există în fiecare din noi. Crezi că orice soldat care a luat în mână o armă cu freză de organe a fost o persoană rea? Nu. Doar făcea ceea ce un alt soldat din jurul lui făcea, care la rândul lui făcea ceea ce vedea că face un altul şi tot aşa, şi tot aşa. Şi fac pariu că cei mai mulţi dintre cei – nu toţi, dar cei mai mulţi – care au supravieţuit războiului au petrecut mult timp încercând să înţeleagă ceea ce au fost în stare să facă. Întrebându-se cum de au fost capabili de aşa ceva. Întrebându-se care a fost clipa în care a devenit o obişnuinţă.

Obrajii pistruiaţi ai lui Rosemary căpătară o culoare mai palidă. Îi putea vedea gâtul clătinându-i-se în timp ce înghiţea.

— Tot ce poţi face, Rosemary – tot ce putem face oricare dintre noi – e să munceşti la a fi ceva bun, în loc. Asta e o alegere pe care orice sapient trebuie să o facă în fiecare zi a vieţii sale. Universul este ceea ce facem noi să fie. Depinde de tine care o să fie rolul tău în el. Iar ceea ce văd în tine este o femeie care are o idee clară despre ceea ce vrea să fie.

Rosemary râse scurt.
— De cele mai multe ori, mă trezesc fără să am nici cea mai vagă idee despre ce fac şi cine sunt.
El fu scuturat de un pufăit sănătos al obrajilor.
— Nu mă refer la detaliile practice. Nimeni nu le poate dovedi pe astea pe de-a întregul. Mă refer la lucrurile importante. Lucrurile pe care şi eu a trebuit să le fac.
Scoase un sunet păcănit. Ştia că ea n-ar înţelege, dar pur şi simplu îi venise. Felul de sunet pe care o mamă îl făcea către un copil care învaţă să stea pe picioarele lui.
— Încerci să fii cineva bun la suflet.

Ziua 335, anul 306 Standard AG

…………………………………………………

KENDRIUM

Kizzy se trezise prea târziu, ca de obicei. Asta era obişnuinţa ei încă din copilărie. Când era mică, Tati o punea la somn cu o poveste şi un sărut şi o îmbrăţişare de la Tumby, broasca ei de pluş. La câteva secunde după ce stingea lumina, degetele ei începeau să se bâţâie, fundul urma imediat, iar, nu după mult timp, ideea de a sta nemişcată şi de *a adormi* devenea ceva total nedrept. La intervale regulate, Tati venea în camera ei, o lua pe sus din mijlocul cuburilor sub forme de clădiri şi o învelea la loc, vocea lui răbdătoare obosindu-i din ce în ce mai mult. Într-un final, Buni venea acasă din tura de seară de la staţia de apă şi îi zicea „Kizzy, iubito, te rog, du-te la culcare. Cuburile o să fie tot aici şi mâine dimineaţă, îţi promit". Era adevărat, însă nu asta era ideea. Deşi cuburile ar fi rămas *fizic* unde le punea, creierul ei era plin de noi configurări pe care încă nu le încercase. Dacă nu le testa înainte să adoarmă, ar fi fost complet uitate până a doua zi, când ar fi fost distrasă de promisiunea clătitelor.

Ca adult, Kizzy găsise modalităţi mai bune de a se descurca cu schemele din creierul ei. Îşi ţinea scribul chiar lângă pat, în aşa fel încât să îl poate umple cu schiţe şi notări fără să fie nevoie să părăsească căldura plăpumii. Chiar şi aşa, proiecte neterminate deseori o ţineau trează până târziu. Mereu începea cu *un ultim circuit*, care se transforma în *fac pariu că pot repara asta* şi *doar câteva mici reglaje*, după care, boom, vremea pentru micul dejun.

Dar în decimalul trecut de la păţania cu akarakienii, Kizzy a stat trează dintr-un alt motiv. Creierul ei îi bâzâia cu idei, însă se puse de-a crucişul felului ei de a fi şi îşi ocupă mintea cu noi preocupări chiar şi după ce le descâlcise. În noaptea de faţă, spre exemplu, era trează ştergând de praf un conector al interfeţei unui percutor de rezervă. Nu

era o muncă vitală. Nici măcar nu era una necesară. Dar era ceva ce trebuia să facă.

Dr Chef îi dăduse câteva picături care să o ajute să adoarmă, însă ei nu-i plăceau. O făceau să se simtă ameţită, dimineaţa, şi, pe lângă asta, nu voia să fie genul de persoană care are nevoie de picături. Nu, în ciuda durerii ca de ciocan care îi străbătea întreg corpul, urma să facă asta fără niciun strop de picături. Cumva, descoperise o modalitate prin care să se mintă în timp ce stătea în pat, fără ca gândurile ei să alunece înapoi la cala de marfă, la armele îndreptate spre chipu-i şi la Ashby sângerând în poala ei. Nu trecuse o singură noapte fără să stea întinsă şi să se întrebe dacă nu cumva şi o altă navă se va strecura peste ei în timp ce dormea. Îşi imagina akarakieni luându-i cu asalt camera, cu armele şi vocile lor cotcodăcite. Se imagina trezindu-se cu o puşcă îndreptată spre ea, sau chiar nemaitrezindu-se deloc. Îşi reamintea felul în care porţile calei se despărţiseră cu zgomot în timp ce erau forţate. Îşi reamintea acel fir subţire de roşu care începuse să curgă din gura lui Ashby atunci când akarakianul l-a pocnit cu patul armei. Într-una din nopţi, va fi găsit o modalitate de a nu-şi mai reaminti. Dar, pe moment, erau o mulţime de interfeţe care necesitau curăţare.

— Hei, Kizzy, spuse Lovey prin vox. Iartă-mă că te deranjez, însă eşti singura care e trează.

— Care-i treaba, obrăjori-roşiori?

— Se apropie o navă, cam la o oră distanţă.

Cârpa de şters îi scăpă din degete. Of, pe toate Stelele! Akarakienii au revenit. Au făcut calentoarsă. Ia că nu, nu şi de data asta, morţii mamei voastre! Se va fi ascuns într-un panou din perete, sigilându-se pe dinăuntru, în aşa fel încât nimeni să nu-şi fi dat seama. S-ar fi târât prin galeriile din perete, ca un şoarece, ducând la capăt sabotaje de guerilă până ce fiecare dintre cretinătăţile alea imbecile ar fi fost moartă. Dacă i-ar fi luat decimale, aşa să fie. S-ar fi pitulat în bucătărie din când în când, şterpelind provizii. Putea trăi între

pereţi. Asta era nava *ei* şi… şi pe cine paştele mă-sii credea ea că păcăleşte? Nici într-o mie de standarzi nu avea cum să ducă la capăt un astfel de plan. Erau morţi. Complet morţi. De ce nu a adus Ashby câteva arme de pe Cricket? Exodian căpos, măcar *una* singură ar fi…

Lovey continuă.

— Ne semnalizează. Este un semnal de urgenţă AG.

Kizzy răsuflă uşurată. Simţi o urmă de vinovăţie să ştie că se bucura de beleaua altcuiva, dar… na, ce să-i faci? Îşi sprijini scribul de un mănunchi de cabluri.

— Trece-mi-l pe reţeaua video.

Scribul se aprinse. O femeie aeluoniană se holba la ea. Şi, precum toţi membrii speciei sale, era *superbă*. Piele argintie, gât suav, ochi blânzi, tot pachetul de minunăţii feminine. Dintr-odată, Kizzy deveni foarte conştientă de salopeta murdară pe care o purta, de masa răvăşită din spate, de firimituri – fir-ar să fie! avea firimituri pe cămaşă şi un pixel-pix înfipt în păr şi… în fine, ce să-i faci? Cu siguranţă femeia aeluoniană mai văzuse şi altă dată un tehnician uman. Nu avea cum să îi reproşeze lui Kizzy că aparţinea unei profesii soioase. Sau unei specii urâte.

— Bună, ţie, spuse Kizzy, scuturându-se. Eu sunt Kizzy Shao. Care e problema voastră?

Abia atunci şi-a dat seama ce purta femeia aeluoniană. La prima vedere, domniţa era doar exagerat îmbrăcată, însă Kizzy jucase suficiente simulatoare de acţiune ca să recunoască o armură când vedea una – nu în stil grosolan uman, ci una concepută să se contopească în restul costumului ei. Aeluoniana era aşezată, dar Kizzy putea vedea capătul unui pistol cu impulsie iţindu-se deasupra centurii. Şi chiar acolo, prins de braţ – nu era cumva un generator de scut individual? Părea şi nou. Domniţa era pusă pe treabă. De genul treabă foarte, foarte serioasă. Ăsta nu era un simplu echipament

de protecţie. Era *trec la treabă pentru că eu sunt şefa* genul de echipament.

Aeluoniana zâmbi (sau cel puţin ceva asemănător legat-de-expresia-feţei).

— Bună, Kizzy. Sunt Căpitanul Gapei Tem Seri. Aş dori să vorbesc cu căpitanul vostru. Se poate?

— Doarme, dar pot să îl trezesc, dacă…

— Nu, nu, spuse femeia. Nu-l deranja. Eşti autorizată să permiţi andocări neplanificate?

Autorizată să permit andocări neplanificate. Stele, domniţa nu glumea!

— Ăăă, păi, da, sigur că da, cred, se bâlbâi Kizzy.

Nu era prea sigură că *andocări neplanificate* fusese un subiect discutat până atunci în mod specific la bordul *Wayfarer*. Dacă o navă e prietenă şi are nevoie de ajutor, o ajuţi. Simplu ca bună ziua.

Aeluoniana îşi înclină bărbia. Gestul părea exersat. Cu siguranţă ştia cum să discute cu umanii.

— Am suferit avarii la sistemul nostru de menţinere a vieţii. Se pare că cel mai recent transport al nostru conţinea o mină cu disrupţie întârziată. Nu a pornit decât după ce eram deja în spaţiul deschis.

— Uau, rahat! Şi sunteţi ok?

— Am recurs la reparaţii de moment şi am reuşit să ne menţinem situaţia stabilă în ultimele trei zile. Însă ne îndreptăm către spaţiul aeluonian şi nu sunt sigură că improvizaţiile vor rezista o perioadă atât de lungă. Ce avem cu adevărat nevoie este să închidem nucleul pe de-a întregul şi să le permitem fixoboţilor noştri să îşi facă treaba.

— Şi aveţi nevoie de un loc în care să pierdeţi vremea, între timp. Nu-i bai, avem destul aer să ajungă la toţi. Stai un pic, nu aveţi un tehnician?

Obrajii aeluonienei se închiseră într-o culoare gri-verzuie.

— Am întâmpinat nişte probleme la ultima noastră oprire. Tehnicianul nostru…

Expiră adânc şi continuă:

— …nu a supravieţuit. Încă… încă nu am avut ocazia să angajez unul nou.

— Stele… Îmi pare tare rău.

Ok, cu ce se ocupa domnişoara dacă implica mine cu disrupţie şi genul de „probleme” care se finalizează cu tehnicieni morţi?

Aeluoniana nu detalie mai departe.

— În orice caz, dacă am putea veni la bord, doar cât boţii noştri îşi fac treaba…

— De ce nu ne laşi pe noi s-o facem? Eu sunt tehni-mec’a p-aici, iar tehni-comp’u nostru poate să-şi bage nasul prin sistemul de menţinere a vieţii. Suntem mai pricepuţi decât nişte boţi, şi, în funcţie de pagube, s-ar putea să nu fie nevoie să opriţi sistemele voastre.

Femeia reflectă la propunere.

— Eşti familiară cu tehnologia aeluoniană?

— Ăăă, păi, nu la modul *practic*. Însă tehnologiile sunt tehnologii. Putem arunca o privire, cel puţin. Promit că nu ating nimic dacă nu ştiu la ce foloseşte.

— În măsura în care nu e un deranj, atunci da, aş aprecia orice ajutor pe care ni-l puteţi oferi.

— Excelent. Da, cu siguranţă.

— Nava noastră se află la mai puţin de o oră de a voastră, dar am putea scurta la jumătate dacă ne-am întâlni la mijloc.

— Absolut. Nicio problemă.

Chipul aeluonienei se însenină.

— Minunat.

Lumina care atârna deasupra se reflecta în solzii ei, ca razele soarelui pe un val. De ce tot ce făceau aeluonienii era atât de frumos?

— Am un echipaj de şase… adică… de cinci, plus doi soldaţi.

Rahat Stelar! Un comando aeluonian. Jenks o să facă pe el.

— Ne vom strădui pe cât putem să nu vă deranjăm.

— Ah, staţi fără griji, spuse Kizzy. Sunt sigură că lui Dr Chef i-ar plăcea la nebunie să vă hrănească. El e bucătarul nostru.

Uau, ce stupid suna asta. Măcar o dată în viaţa ei, de ce nu reuşea să dea ceva mişto prin gura aia strâmbă a ei?

— Da, ştiu. Căpitanul vostru şi cu mine ne cunoaştem, în fapt. Dar, da, mulţumesc, Kizzy. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă nu v-am fi întâlnit pe voi.

Cum de ştie ea pe… Gândul i se frânse cu un bufnet. Bucăţile se aranjară cap la cap.

— Ăăă, da, suntem… ăăă… fericiţi să ajutăm. Hei, iartă-mă, cum ziceai că e numele tău?

— Gapei Tem Seri. Ai nevoie să îţi trimit fişierul meu de ID…?

— Nu, nu-i asta… adică… eu doar… Tu eşti Pei?

Aeluoniana făcu o pauză şi privi scurt peste umăr.

— Da, spuse ea.

Vocea trecută prin translant devenise joasă, secretoasă.

— Este un apelativ pe care permit să-l folosească prietenii mei, Ashby inclusiv.

Kizzy rânji atât de tare, încât era aproape sigură că i se va crăpa faţa. Domniţa asta – această înnebunitor de frumoasă eroină-mortală care purta pistoale cu impulsie şi spunea lucruri precum *mine cu disrupţie* fără să glumească o iotă – ea era Pei. Ashby nu doar o cunoştea pe această aeluoniană. Ashby i-o trăgea acestei aeluoniene.

— Căpitane, ăăă… Iartă-mă, nu ştiu după ce nume să te strig.

Aeluonienii aveau două nume de familie, unul pentru familia propriu-zisă, iar al doilea după locul de unde se trăgeau. Nu era prea convinsă care era care.

— Căpitan Tem este în regulă.

— Atunci, Căpitan Tem, cred că vorbesc în numele căpitanului meu şi tot restul nostru când spun că sunteţi bineveniţi la bord cât de mult doriţi voi să staţi.

— Îţi mulţumesc, Kizzy.

Căpitanul Tem făcu din nou o pauză.

— Nu sunt prea sigură cum să te rog asta…

Kizzy pricepu. Căpitanul Tem era un aeluonian, cu un echipaj aeluonian, cu soldaţi aeluonieni pe punte, iar ea era pe cale să vină la bordul navei iubitului ei uman. Kizzy se aplecă uşor în faţă, ştergându-şi rânjetul de pe chip.

— Da, cu toţii ştim cum să fim… politicoşi. *(Adică să ne ţinem gura-nchisă.)* În special în preajma soldaţilor.

Căpitanul Tem părea recunoscătoare.

— Mulţumesc, Kizzy. Apreciez asta. Vă vom semnaliza din nou când vom ajunge la coordonate.

— Sună bine. Pe curând.

Fereastra reţelei video se stinse. Kizzy începu să râdă. *Ooo, fratele meu. Ce tare! Ce. Tare!*

— Hei, Lovey, spuse ea către vox. Trezeşte-l pe Jenks. Şi pe Sissix. Am nevoie să vorbesc urgent cu ei, chiar acum.

— Dar pe Ashby?

— Mnea… Vreau să-l trezesc cu mâna mea, ca să pot să-i văd moaca.

— Băgăcioasă.

— Cine spune.

AI-ul râse.

— Chiar crezi că Căpitanul Tem îl va lăsa pe Jenks la bordul navei ei? I-ar plăcea asta foarte mult.

— Lovey, am bănuiala că mica noastră întâlnire va fi grozavă pentru toată lumea.

Creierul lui Ashby nu funcţiona cum trebuie. Pentru început, i-au fost furate trei ore de somn de către Kizzy, care a decis să-l trezească meşterind la încuietoarea camerei lui şi aprinzând brusc toate luminile. Apoi i-a spus cel mai de neînţeles lucru: Pei venea la bord. *Pei.* Aici. Pe nava asta. Şi a vorbit cu *Kizzy*, din toţi oamenii de pe lume.

— Ai idee ce i-a spus Kizzy?

Era în baie, terminând cel mai rapid duş din viaţa lui.

Sissix îi răspunse de partea cealaltă a perdelei de duş. Putea simţi amuzamentul din vocea ei. Era

sunetul privirii pe care o purtase în toate cele ultime zece minute.

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse ea. Dar nu şi-a dat seama la început cu cine vorbeşte. Cred că reputaţia ta este intactă.

Ashby opri robinetul, se şterse şi se înfăşură în jurul taliei. Intră în cameră şi apucă un pachet de dentboţi din coşul comun. Zări în oglindă o frântură a propriei imagini. *Arăt ca dracu'*. Trase de sigiliul pachetului şi presă gelul pe limbă. Aruncă pachetul gol şi îşi presă buzele una de alta. Putea simţi gelul răspândindu-se singur de-a lungul gurii, pe măsură ce boţii căutau după tartru şi bacterii.

Sissix stătea sprijinită de perete, ţinând o cană între gheare.

— Ba nu. Şi chiar dacă ar fi, mă îndoiesc teribil că i-ar păsa.

— Mhmmhm mm.

— Ce?

Ashby îşi roti ochii în tavan şi lăsă boţii să îşi facă treaba, dorindu-şi să lucreze un pic mai repede. După un minut şi ceva, gelul se subţie, indicând că boţii începuseră să se fragmenteze. Scuipă la chiuvetă pasta cu iz vag de mentă şi se clăti.

— Am pus că *mie* îmi pasă.

— Ştiu. Şi e foarte drăguţ că e aşa.

Îşi puse mâinile pe marginea chiuvetei şi se uită în oglindă. Ochii aveau o tentă roşiatică, iar părul văzuse zile mai bune. Oftă.

— Nu vreau să îi încurc treburile.

Sissix se apropie şi îi pusă o mână pe clavicula.

— Nu vrei. Şi la fel nu vrem nici noi, restul. Fără glume, fără aluzii cu subînţeles. Ştim cât de serioasă e chestia. Asta e ultima pereche de pantaloni neşifonaţi pe care i-am mai găsit, zise ea arătând spre pachetul de haine care se odihnea la capătul patului. Şi l-am rugat pe Dr Chef să îţi facă o porţie din lichidul ăsta oribil, mai zise înmânându-i o cană.

Mirosul îi lovise nările chiar înainte să îi pună cana în faţă. Cafea.

— Eşti cea mai bună.

Sorbi o gură mică pe vârful buzelor. Neagră, amară, tare. Deja se simţea mai bine.

Sissix îl bătu uşor pe umăr.

— Haide. Pune-ţi pantalonii. Vreau să o întâlnesc pe femeia care are privilegiul să îi dea jos.

Ceva mai târziu, el stătea în faţa trapei de etanşeizare, înconjurat de auto-intitulatul comitet de primire: Sissix, Dr Chef şi tehnicienii. Cofeina, adrenalina şi nevoia de somn se luptau pentru supremaţie, gonindu-se una pe alta în jurul cozii, ca o haită de câini. Se simţea ca dracu'.

— Deci, Ashby, spuse Jenks, ai de gând să ne povesteşti cum v-aţi întâlnit voi doi?

Ashby oftă.

— Nu chiar acum.

Jenks rânji. Făcuse asta destul de mult în dimineaţa aceea.

— Am răbdare.

Îşi scoase din buzunar tabachera cu trestie roşie.

Dr Chef îl înghionti.

— Fără fum de trestie. Aeluonienii sunt adesea alergici.

Jenks închise cutiuţa de metal.

— Alergic pe bune, nu? Nu de tipul Corbin alergic.

Dr Chef lăsă să îi scape un acord de râsete percutante.

— Alergic pe bune.

— Nava aeluoniană îşi extinde acum braţul de andocare, anunţă Lovey, iar Ashby putu auzi sunetul metalic al alipirii de carenă. Trapa lor este deschisă. Iniţiez protocolul de decontaminare.

Ashby putu auzi paşi de dincolo de uşa izolată. *Of, pe toate Stelele, ea e aici. Ea e aici chiar în clipa asta*.

Răsuflă adânc.

— Nervos? îşi frecă Sissix obrazul de umărul lui.

— De ce zici asta?

Sissix îşi odihni bărbia de gâtul lui şi îl strânse de braţ. Gura lui Ashby tresări. Ştia că era un gest prietenos, de încurajare, iar Pei probabil că ştia

suficiente despre aandriskieni ca să îşi dea seama de adevărata intenţie a lui Sissix, însă ceva din creierul lui uman se împotrivea ideii ca Pei să intre şi să vadă o altă femeie atârnată de umărul lui. Şopti:

— Sis, iartă-mă, dar ai putea să.. Adică…

— Hmm? îi cercetă ea privirea, confuză. Ahhh! Da, da, gata.

Se mută un pas mai la o parte, cu mâinile împreunate la spate. Nu mai scoase nicio altă vorbă, şi totuşi Ashby îi observă chicotitul înfundat.

— Ashby, ceva este ciudat aici, spuse Lovey.

— Ce-i? Nişte bacterii, ceva?

— Nu, nu contaminanţi, nu sunt sigură ce anume. Emblemele lor au trecut cu succes de scanare, dar ar fi trebuit să fie şi doi soldaţi împreună cu ei. Tot ce primesc sunt informaţii ale emblemelor unor civili.

— Probabil că sunt sub acoperire, zise Ashby. E în regulă să îi laşi să treacă, Lovey. Am încredere în ei.

— Ce tare! şuşoti Jenks către Kizzy.

Amândoi se prosteau ca doi copii. *Stele şi foc! Voi doi, potoliţi-vă!*

Trapa glisă. Antreul era plin de oameni, însă el avea ochi pentru unul singur. Era foarte, foarte treaz, acum.

Pei înaintă prima.

— Am permisiunea de a urca la bord, căpitane? spuse ea, privindu-l adânc în ochi.

Aerul păru să crape în jurul lor. Ea trebuia să-şi joace rolul de căpitan, însă vedea că ar fi vrut să spună mult mai multe.

El făcu un gest scurt din cap. Se înţeleseră, tăcut.

— Părăsiţi vidul şi treceţi pragul casei noastre.

Era o expresie exodiană, una folosită la întâmpinarea călătorilor nou-veniţi.

— Mă bucur să te revăd, continuă el, întinzând mâna.

Era o glumă pe care niciunul dintre membrii echipajului nu ar fi putut să o înţeleagă. Era conştient că aeluonienii îşi presau palmele una de alta ca semn de întâmpinare, dar nu ştiuse asta

prima dată când o întâlnise pe Pei, şi, reciproc, ea nu ştiuse ce să facă cu mâna pe care i-o întinsese.

— Mă bucur şi eu să te revăd, prieten vechi.

Ea îi strânse mâna, marcând gestul cu nimic altceva decât un fluturat din gene. Dumnezeule, ce se mai pricepea. Dacă nu ar fi înţeles nevoia pentru discreţie, ar fi fost ofensat de nonşalanţa ei.

Se făcură prezentările. Pei strânse mâna tehnicienilor, îşi presă palmele cu Sissix (bineînţeles că Sissix ştia cum ar fi trebuit să reacţioneze) şi râse alături de Dr Chef în încercarea de a ghici care era mâna potrivită. Ashby trecu pe la fiecare dintre membrii echipajului ei, pretinzând că nu le cunoaşte deja numele, dispoziţiile şi istoriile personale. Ştia că doi dintre ei, Sula şi Oxlen, erau la curent cu relaţia lui Pei. Genele lor fluturară în semn de recunoaştere, atunci când ajunseră faţă-n faţă. Din ce ştia, erau singurii aeluonieni din galaxie care erau la curent cu starea asta de fapt. Şi avea de gând să facă pe dracu' în patru ca să păstreze lucrurile aşa.

Cei doi soldaţi, deşi îmbrăcaţi în haine civile, erau uşor de distins. În primul rând, erau mai bine înarmaţi decât ceilalţi (ceea ce îl cam neliniştea pe Ashby), iar muşchii le erau tonifiaţi aproape de perfecţiune. Unul dintre ei, o femelă, avea un implant ocular. Urma unei vechi cicatrici se ivea de sub implant. Masculul era tânăr, însă afişa o prezenţă de spirit încordată. Ashby se întrebă oare de cât timp se afla în mijlocul războiului şi dacă era bucuros de pauza primită odată cu detaşarea pe nava de transport.

Ashby aruncă o privire fugară către Pei, care făcea schimb de amabilităţi cu echipajul lui. Şi-o imaginase pe nava asta de foarte multe ori, dar reveriile lui aveau un scenariu ceva mai diferit. Pei ar fi păşit prin trapa de etanşeizare, cu nimic la ea în afara unui rucsac pe spate şi un zâmbet pe buze. Şi-ar fi pus braţele în jurul taliei ei, prezentând-o. Sissix s-ar fi abţinut de la îmbrăţişarea legendară. Ar fi mers la Acvariu, acolo unde toţi oamenii lui

favoriţi din lumea asta ar fi stat să se cunoască unul pe altul în timpul uneia dintre cinele festive ale lui Dr Chef. Ar fi băut mek şi ar fi râs, tolăniţi confortabil în grădină. O îmbinare firească a celor două jumătăţi de viaţă ale sale. Dar iată că aici, la trapa de etanşeizare, separaţia era clară. Militari şi civili. Aeluonieni şi rase mixte într-un mare ghiveci. Tehnologie militară de ultimă generaţie şi ce-au-găsit-şi-ei. Dar, chiar şi aşa, tot se afla pe nava lui, discutând cu echipajul lui. Graniţele dintre vieţile lor se înceţoşaseră. O putea simţi trăgându-l peste hotar.

— Nu-mi vine să cred cât de norocoşi am fost să dăm peste voi, aici, spuse Pei. Sper că nu vă suntem un inconvenient.

— Staţi cât aveţi nevoie. *(Sau staţi, şi punct.)* Am înţeles că tehnicienii noştri s-au oferit voluntari pentru a încerca să efectueze reparaţii.

— Suntem gata de treabă, spuse Kizzy, cu mâinile pe geanta cu scule. Doar să ne arătaţi în ce direcţie s-o luăm.

— Oxlen vă va însoţi, spuse Pei.

— Nu-s tehnician, zise Oxlen, pilotul lui Pei, un mascul înalt cu ochi deschişi la culoare. Însă vă pot prezenta aspectele de bază.

Femeia soldat – Tak, dacă îşi aducea bine aminte Ashby – vorbi:

— Dacă permiteţi, mi-aş dori să avem acces la scanerele şi comunicatorul vostru. Mă îndoiesc să ne întâlnim cu inamici în zona asta, dar, ţinând cont de cele petrecute la bordul navei noastre, nu putem fi niciodată prea precauţi.

— Sissix te poate însoţi în cabina de control, spuse Ashby. Asta dacă ai dori cumva acces manual la nucleul AI-ului nostru.

Din colţul pleoapelor, putea vedea cum Jenks înlemni la o asemenea sugestie. *Relaxează-te, Jenks, nu o s-o strice.*

— Cabina de control este în regulă, zise Tak.

Încuviinţă către Sissix, care o conduse pe hol în jos. Ashby nu şi-ar fi putut imagina vreodată o

pereche mai ciudată: aeluoniana înarmată, cu un ochi lipsă, şi aandriaskiana în pantaloni joşi şi cu o pereche proaspătă de spirale pictate pe ghearele ei.

— Cât despre noi, restul, spuse Pei, mă tem că tot ce putem face e să aşteptăm.

— Oho, nu cred că ăsta ar fi un lucru prea rău, zise Dr Chef. Tocmai e timpul să mă apuc să pregătesc micu' dejun. Deşi, vă avertizez de pe acum, reţetele mele nu sunt gândite cu predilecţie pentru aeluonieni. S-ar putea să fie cel mai dezastruos mic dejun pe care l-aţi servit vreodată.

Soldatul bărbat râse.

— Înseamnă că nu ai avut parte de prea multe raţii de campanie.

— Ai fi surprins, îşi pufăi Dr Chef obrajii.

Ashby zâmbi. Puţine lucruri îl făceau mai fericit pe Dr Chef decât să hrănească oameni lihniţi.

— Hai cu mine, să aruncăm o privire prin stazie, să vedem ce v-ar face cu ochiul.

— Spune-mi, te rog, că ai nişte mek adevărat la bord, interveni unul dintre colegii lui Pei.

Avea pe după umăr o armă care i-ar fi făcut pe Urs şi Nib să crape de invidie. Chiar era nevoie să poarte arme aici?

— O grămadă de mek, spuse Kizzy. Butoaie-ntregi, dacă mă-nţelegi.

— O, Stele! O veste minunată. Dacă mai trebuie să beau încă o ceaşcă de pre-ambalată, o să-mi vină rău.

— O singură ceaşcă de om, atât, preciză Pei. N-am chef să mă reîntorc pe nava mea cu un echipaj cu ochi tulburi.

— Haideţi, haideţi cu toţii, spuse Dr Chef, luând-o înainte pe două membre. N-o să vă las să plecaţi înfometaţi.

Aeluonienii rămaşi îl urmară nerăbdători.

— Să-mi păstraţi şi mie o bucăţică, strigă Oxlen în urma lor, în timp ce le arătă tehnicienilor drumul înapoi prin trapă.

Kizzy aruncă o ultimă privire către Pei şi îşi dansă genele către Ashby, care îşi dădu ochii peste

cap şi o uşui cu un fluturat de mână. Ea o luă la pas, chicotind.

Aşteptară până ce holul deveni tăcut. Chiar şi atunci, Ashby nu era prea sigur ce să spună. Îşi dorea să o sărute, să o strângă în braţe, să fugă în camera lui şi să o lase să-i smulgă hainele de pe el. Cumva, se abţinu.

— Deci. Neaşteptat.

Ea se zgâia la el. Cea de-a doua pereche de gene i se închiseră. Obrajii căpătară o culoare neplăcută de galben.

— Avem în carenă o gaură de la explozie.

— Mereu spui cele mai romantice vorbe.

— Ashby, îl privi ea aspru. Ai zis în ultimul tău mesaj că aţi fost acostaţi şi că ai pierdut provizii. Nu ai menţionat nimic despre arme. A fost cineva rănit?

— Nu.

Făcu o pauză.

— Doar eu. Dar sunt bine.

Obrajii ei răbufniră în culori exasperant de intense.

— Şi nu ai zis nimic?

— Pentru că nu am vrut să te îngrijorezi.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Se pare că am făcut schimb de roluri.

— Cu greu aş zice. Cine e cel care apare la pragul casei mele amintind de *mine cu disrupţie?*

— A fost doar una singură şi nu a rănit pe nimeni. Se pare că cineva de la docurile de încărcare a avut o… o opinie diferită despre război.

Ashby clătină din cap.

— Roskienii atacă în zona coloniilor de graniţă. Cum de…

— Ştiu, ştiu. Oamenii sunt nebuni, pufni ea. Şi că tot veni vorba, cu cât mai mult aflu noi detalii despre situaţia cu toremienii, cu atât nu îmi place mai mult.

— Nu ai fost de acord încă de la început.

— Ashby, ascultă-mă. Am întâlnit pe căpitanul unei nave de gaură de ac, tocmai transferase nişte diplomaţi către acolo. Toremienii sunt… ciudaţi.

— Sunt o specie diferită. Suntem cu toţii ciudaţi. Şi tu îmi pari ciudată, uneori.

— Nu, mă refer că periculos de ciudat. Incomprehensibil de ciudaţi. Ea a spus că nu înţelege deloc de ce AG a parafat o alianţă cu ei. Diplomaţii tot aminteau cât de greu era să comunice cu ei. Nu era o problemă de limbaj, ci faptul că toremienii *gândesc* diferit. Încearcă cu toţii să gândească exact acelaşi lucru în exact acelaşi fel, ceea ce e suficient de nebunesc în sine, dar totul se duce dracului dacă nu reuşesc să găsească un consens. Căpitanul acela mi-a zis că acum câţiva standarzi, când AG în sfârşit a reuşit să pună un picior dincolo de prag, câţiva toremieni s-au sfâşiat între ei – adică la propriu, Ashby, în timpul unei conferinţe – pentru că nu puteau cădea de acord dacă harmagienii sunt sau nu sapienţi.

— Sunt sigur că şi-au dat seama de asta până acum.

— Se prea poate. Tot ce ştiu e că ea a auzit de situaţii repetate în care un delegat toremian nu a fost în concordanţă cu părerea superiorilor în timpul unei întâlniri, după care nu s-a mai ştiut nimic de respectivul. Detestă să se ducă până acolo. A spus că i se face frică de fiecare dată când o navă de-a lor se apropie. Nu are încredere în ei. Şi nici eu nu am.

— Nu i-ai întâlnit niciodată. Pei, nu ne-ar trimite tocmai către Miez dacă nu ar fi convinşi că ne pot ţine în siguranţă. O să fim bine, nu te mai îngrijora.

Obrajii ei se aprinseră într-un purpuriu pal, de frustrare.

— Nici măcar nu reuşesc să menţin siguranţa propriului meu echipaj. Cum aş putea să nu mă îngrijorez de tine?

El privi de-a lungul coridorului, doar ca să se asigure. Îi luă mâna într-a lui.

— Kizzy a spus că aţi pierdut pe cineva.

Ea îşi închise ochii.

— Saery.

Îi strânse puternic mâna, luptându-se cu dorinţa de a o lua în braţe.

— Pe toate Stelele, Pei, îmi pare atât de rău.

— A fost inutil, Ashby, atât de al dracului de inutil. A fost atacată pe o alee în timp ce eram în Dresk. I-au tăiat emblema şi i-au furat echipamentele pe care le ridicase în ziua aceea. Dacă nu ar fi fost singură…

— Hei, zise el luându-i obrajii între palme. *(La naiba cu toate.)* Hei, nu o face.

Ea îşi apăsă obrazul în palma lui preţ de o clipă, după care se retrase, cu genele clipindu-i către coridor.

— Mi-a fost atât de dor de tine… Astea ultime decimale… am vrut să îţi scriu, dar…

— Ştiu, spuse el, zâmbind. Hai. O să-ţi arăt nava mea şi o să vorbim. Prezentarea navei este o activitate respectabilă, nu?

O scurtă sclipire de verde amuzat îi coloră pometii.

— Cam da.

— Şi totuşi, ce le-ai spus mai exact? Despre mine şi tine?

— Că ne-am cunoscut la Port Coriol, imediat ce mi-am cumpărat propria navă. Te-am întâlnit după o tură de aprovizionare, iar uneori ne mai vedem la un pahar atunci când suntem în acelaşi doc.

— Aha. Adevărul.

— Păi, partea cea mai inocentă a lui, măcar. Ca să fiu sinceră, m-am simţit un pic straniu, zise, iar pometii se făcură galbeni. M-am obişnuit să mint despre tine.

— Îmi pare că ar fi trebuit să îmi las pantofii la intrare, zise Jenks către Kizzy în timp ce o urmau pe Oxlen prin coridoarele fregatei aeluoniene.

Kizzy căzu de acord. Mai văzuse la docuri nave aeluoniene şi poze pe Reţea cu felul în care arată pe dinăuntru, însă a fi aici, într-una din ele… era ca şi cum se plimba printr-un obiect de artă. Pereţii gri pal erau imaculaţi, niciun şurub sau panou la vedere. Nu putea zări nicio poziţie individuală de iluminat, doar benzi continue de lumină blândă

emanând din tavanul curbat. Nicio ramă de fereastră, niciun filtru de aer vizibil. Era o navă la fel de netedă şi unitară precum o piatră. Şi tăcută, de asemenea. Deşi aeluonienii îşi oferiseră o modalitate de a procesa limbajul verbal şi auditiv, nu aveau nevoie de aceste abilităţi decât pentru a comunica cu alte specii. În cadrul propriilor nave, nu aveau la ce folosi sunetul. Nu erau pe nicăieri vox-uri sau claxoane sau pupitre care să bipăie ori să ţârâie. Chiar şi sunetele sistemelor de menţinere a vieţii erau atât de tăcute, încât Kizzy abia le putea distinge (deşi se îndoia că liniştea era proiectată cu intenţie; mai degrabă erau doar extrem de bine concepute). Absenţa sunetelor făcea ca nava să pară şi mai mult pustie, ca un templu construit în onoarea unui zeu al mecanicii. Bocancii grei şi butucănoşi ai ei şi ai lui Jenks şi centurile cu unelte zăngănitoare de la brâu păreau intruzive. Se bucura că avusese timp să se schimbe într-un costum de lucru ceva mai curăţel.

— Menţinerea vieţii e aici, spuse Oxlen, care îşi puse o palmă pe perete, o porţiune a lui imediat topindu-se într-o deschizătură.

Pe măsură ce Kizzy trecu prin deschizătură, văzu cadrul din jur, marginile predefinite ale uşii, solide precum cel mai gros plexi posibil.

— Ce e chestia asta? întrebă Kizzy, trecându-şi degetele peste textura peretelui.

Rece şi ferm, dar putea simţi şi o anume pliabilitate în ea.

— Un fel de polimer excitabil la presiune? încercă ea să ghicească.

— Da. Este menţinută de un schelet electrostatic, care răspunde la semnalele bioelectrice din pielea noastră.

— Uau! zise Kizzy sprijinindu-se de perete şi privind cu coada ochiului. Din ce e făcut?

— Asta e… dincolo de aria mea de expertiză. Sunt sigur că ai putea căuta pe Reţea.

Păşiră într-o cameră plină cu o încâlceală de echipamente. Cu mult, *mult* mai arătoase decât

chestiile pe care le folosea Kizzy, şi totuşi recognoscibile. Oxlen arătă înspre un aparat mare, inima centrului de circuite ale tubulaturilor şi conductelor.

— Ăsta e…

— Regulatorul vostru atmosferic, îl completă Kizzy, punându-şi mâinile la şold şi încuviinţând din cap în timp ce îl inspecta. Arată al naibii de asemănător cu al nostru.

— Doar că e şi mai al naibii de arătos, spuse Jenks. Aruncă un ochi la stabilizatorii ăştia.

— Uau, exclamă din nou Kizzy. Uite la sutura de etanşeizare. Grozav. Grozav, grozav, grozav.

Se întoarse către Oxlen şi întrebă:

— Unde a fost mina?

— Colţul sus stânga. Îndesată pe după… pe după lampa aia cu bumbul mic pe ea, făcu Oxlen un gest vag.

Kizzy se cocoţă pe o latură a regulatorului, menţinându-şi restul greutăţii pe conductele cele mai robuste. În spatele releului – lampa cu bumbul mic pe ea – se afla o zonă de metal contorsionat, rezultatul final al fioroasei energii dezlănţuite. Îşi scoase lentilele de lucru de la centură şi le trecu peste cap. Cercetă prin sticla de amplificare pe măsură ce depărta resturile de metal şi privea înăuntru.

— Vai, toate nodurile de aici sunt prăjite, conchise ea. Releurile filtrelor sunt în zece feluri de futute. Fixoboţii voştri le-au peticit destul de bine, însă asta are nevoie de mai mult decât… Rahat Stelar! Ia te uită. Uau!

Îşi ridică lentilele, îşi puse mănuşile şi cotrobăi prin gaură.

— Ce-i? întrebă Jenks.

Kizzy se suci, trecându-şi degetele ei protejate de-a lungul maşinăriei deformate.

— Întregul arbore al regulatorului e fărâmiţat. Urâtă treabă.

— Să mă duc să iau nişte foi de umplere?

— Dap, şi ia şi uneltele tale mici, dacă tot eşti pe drum. Aici avem un întreg panou cu circuite care vor trebui retrasate. Şi, Jenks, nişte ronţăieli, o să avem nevoie de o tonă de ronţăieli pentru asta.

Îşi frecă pleoapa stângă, alungând somnolenţa. Îşi începuse ziua fără să doarmă deloc, însă nu era ceva nou pentru ea. Avea un întreg termos cu „ceai fericit" prins de centură şi un pachet de stimulatoare în buzunar, pentru cazul în care lucrurile o cereau cu înverşunare.

— Aşadar, îl poţi repara? spuse Oxlen.

— O, da! răspunse Kizzy, uitându-se în ochii lui Oxlen şi ducându-şi mâna în dreptul inimii. Crede-mă când îţi zic că nimic pe lumea asta n-aş prefera în schimb să fac în loc de a repara chestia asta.

Rosemary stătea suspendată pe o stivă de lădiţe goale de legume, ronţăind rondele condimentate. Sissix era cu ea, aplecată deasupra uneia dintre cuvele de crescătorie a gândacilor. Draperia care separa camera de depozitare de bucătărie era trasă, dar nu de tot. Gândacii foşneau. Era un loc potrivit pentru o bârfă mică.

— Sunt atât de atrăgători, spuse Rosemary, privindu-i pe aeluonienii fericiţi aşezaţi în jurul mesei. Mi-aş dori şi eu să am solzi ca ei.

— Asta o zici tu, spuse Sissix. Fii fericită că ai piele care nu cade toată dintr-o singură mişcare.

— Aeluonienii năpârlesc?

— Nu. Ai dracului.

Luă câteva rondele din castronul aflat în braţele lui Rosemary.

— Tu ce crezi de ei? Ştiu că atractivitatea este ceva relativ.

— E adevărat, însă aeluonienii sunt excepţia universală. Sunt prostesc de atractivi.

Sissix ronţăi rondelele.

— Harmagienii probabil că nu sunt de acord.

— Harmagienii nu au un cuvânt de spus în chestiunea de faţă.

— De ce?

— Pentru că ei nu au niciun pic de oase şi sunt acoperiţi de mâzgă.

Rosemary chicoti.

— Nu e vina lor.

— Şi totuşi e adevărat, rânji Sissix. Uită-te la ei, şi arătă spre aeluonieni. Uită-te la felul în care se mişcă. Chiar şi lucrurile insignifiante. Ca ăsta, uită-te la felul în care ea a ridicat ceaşca. Nu se mişcă. Dansează.

Mai luă o mână de rondele şi continuă:

— Mă fac să mă simt ca… ah, cum se cheamă reptilele alea mari şi urâte de le-aveţi voi pe Terra? Alea dispărute?

— Ăăă… încercă Rosemary să îşi răscolească creierul. Nu ştiu. Iguane?

— Nu ştiu ce-s alea. Nu mă refer la lucruri pierdute în Colaps. Mă refer la reptilele alea antice, de acum milioane de ani.

— Dinozauri.

— Da!

Sissix se cocoşă, împreunându-şi braţele şi schimbându-şi unghiul picioarelor ei încovoiate. Sări prin cămară, balansându-şi grosolan echilibrul dintr-o parte în alta.

— Tu nu eşti un dinozaur, se împotrivi Rosemary.

— N-ai de unde să ştii. Nu erai pe-acolo. Poate că unii au construit nişte nave şi au plecat.

Rosemary o scrută pe Sissix din cap până în picioare. Solzi verzui şlefuiţi. Pene festive. Spirale pictate cu îndemânare în jurul ghearelor. Felul în care pantalonii ei atârnau imediat sub şoldurile ei ciudate. Chiar şi când pălăvrăgea din mijlocul unor lăzi prăpădite şi gândaci gălăgioşi, tot era fermecătoare.

— Eşti prea drăguţă ca să fii un dinozaur, spuse ea.

Îşi simţi obrajii înroşindu-i-se în timp ce-o spunea. Spera că nu se văzuse.

— Asta da uşurare, zise Sissix, îndreptându-şi spatele. Nu au avut parte de cel mai mare noroc, din

ce-mi aduc eu aminte. Ce-a fost? O explozie de raze gama?

— Un impact astronomic.

— Păcat. Galaxia ar fi avut ce face cu câteva reptile în plus.

— Ca să fiu corectă, totuşi, moartea lor a făcut loc pentru noi, ciudăţeniile blănoase.

Sissix izbucni în râs şi o strânse amical pe Rosemary de umăr.

— Iar eu sunt ataşată de voi, creaturile blănoase.

Rosemary zâmbi şi se ridică în picioare.

— Vrei nişte ferment? spuse ea, îndreptându-se către frigider.

— Da, te rog. Rondelele astea şi-au cam făcut efectul.

Sissix privi aeluonienii în timp ce Rosemary căuta băuturile.

— Am auzit că e foarte înfricoşător să îi întâlneşti pe câmpul de luptă. Niciun ţipăt sau vreun alt zgomot. Doar o mână de oameni tăcuţi care vin să te omoare.

— Îh, spuse Rosemary, dându-i lui Sissix o sticlă îngheţată de ferment de pepene verde. Asta-i horror.

— Ai auzit vreodată de bătălia de la Tkrit? o întrebă Sissix, privind gâtul lung al sticlei. Cred că am nevoie de o cană mai prietenoasă cu aandriskienii.

— Ah, da, iartă-mă, spuse Rosemary.

Păşi spre intrare şi deschise un bufet de afară, căutând ceva care să poată fi folosit la băut de către o persoană fără buze. Din colţul îndepărtat al bucătăriei, apăru Corbin, de pe după o tejghea. Îi dădu cea mai scurtă ocheadă posibilă în timp ce îşi turna o cană de cafea din decantorul comun. Sissix nu îl băgă în seamă, dar Rosemary putu vedea cum penele se înfoiară o idee, doar.

— Ce e bătălia de la Tkrit?

— Dispute teritoriale de dinainte de AG, pe vremea când cu toţii înhăţam planete locuibile cât de repede puteam. Una din puţinele dăţi când aeluonienii şi aandriskienii s-au ciocnit. Doar o

ceartă, mai degrabă. Nu am fost niciodată formal în război. Povestea spune că, într-o noapte târzie, trei grupuri de soldaţi aeluonieni s-au furişat în baza de la Tkrit. Tăcere ca de mormânt, cum ziceam, şi venind din toate părţile.

— Şi ce au făcut aandriskienii? întrebă Rosemary, înmânându-i lui Sissix o cană.

Sissix rânji.

— Şi-au stins toate luminile. Aeluonienii nu pot vedea în infraroşu.

Rosemary îşi imagină cum ar fi ea într-o clădire complet întunecată, plină cu soldaţi muţi, înşfăcată de gheare nevăzute din mijlocul beznei. Se cutremură.

— Că tot veni vorba de aeluonieni, spuse Sissix, mor să aflu unde e căpitanul nostru.

Se întoarse către vox.

— Hei, Lovey.

— Ba nu, spuse Lovey.

Sissix şi Rosemary schimbară priviri amuzate.

— Ba nu? spuse Sissix.

— M-ai auzit. În niciun caz.

— Te rog? Nu trebuie să şi vezi ceva din ce fac, doar să îmi spui unde…

— O, nu! Se pare că am o problemă cu… un… circuit. Nu mai pot să vorbesc cu voi.

Vox-ul se opri.

Rosemary şi Sissix izbucniră în râs, însă distracţia se sparse când Corbin se apropie de camera de depozitare.

— Ştiţi când se întorc înapoi Kizzy şi Jenks? adresă el întrebarea direct lui Rosemary. Au plecat de cinci ore.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu, zise Rosemary.

— Nici măcar estimativ?

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee.

Corbin pufni ţâfnos.

— Mixerul pe care l-au înlocuit ultimul decimal s-a blocat din nou, iar senzorii nu răspund. Am o cuvă pe cale să se prăpădească.

Rosemary dădu să comenteze că e o navă aeluoniană pe cale *să rămână fără aer*, dar dacă Sissix îşi putea muşca limba, la fel putea şi ea.

— Dacă îi văd înaintea ta, o să îi îndrum spre tine.

— Aş aprecia.

Înclină scurt din bărbie şi plecă.

Rosemary se întoarse către Sissix, care contempla ceva la cana ei.

— Care-i baiul?

Sissix inspiră puternic, ca şi cum revenea la suprafaţă după ce se adâncise într-un gând profund.

— Eh, nimic, doar exploram ideea de a le spune aeluonienilor că Corbin e un spion roskian.

Rosemary pufni în râs.

— Sunt convinsă că îşi tratează prizonierii cu cea mai mare delicateţe.

— Vezi, asta e problema. Nu-s deloc sigură că o navă civilă ca a lor are facilităţi de transportare a spionilor capturaţi. Însă presupun că ar pune la treabă trapa de etanşeizare externă, mai zise, sorbind din cană.

Şurubelniţa căzu din mâna lui Kizzy şi se lovi cu zgomot undeva în spatele regulatorului.

— Ups.

Coborî printre furtunuri, făcându-şi loc între perete şi maşinărie.

— Vrei s-o iau eu? întrebă Jenks.

— Neah, e destul loc.

Kizzy sări la podea şi începu să vâneze scula pribeagă. După câţiva paşi înainte, se opri. Ceva nu era în regulă. Se întoarse şi privi spre perete. Era o trapă acolo, dar nu se îmbina complet cu textura dimprejur. Sutura din jurul ei sclipea, ca şi cum cineva activa şi dezactiva uşa mai repede decât se putea ea deschide.

— Hei, Oxlen, strigă Kizzy.

— Da.

— E vreun panou de serviciu aici în spate?

— Cred că da. De ce?

— Se pare că nu funcţionează cum trebuie.

Kizzy cugetă la felul în care ar trebui să funcţioneze pereţii.

— Ar putea ceva să interfereze cu ţesătura structurii? Un circuit rablagit sau ceva de genul? Orice ar emite un semnal?

— Bănuiesc că da. Nu ştiu prea bine. Crezi că mina a avariat uşa?

Kizzy privi înapoi la regulator. Releul cablurilor era mult deasupra. Clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Nimic din ce e aici jos nu a mai fost avariat.

Kizzy apăsă cu mâna pe panou. Simţi polimerii de sub degete lichefiindu-se – deşi ăsta nu era cuvântul cel mai potrivit, pentru că peretele nu se umezise. Doar… fluidizase. Kizzy râse scurt.

— Mişto!

Panoul se topi. Rama zvâcni şi se balansă, dar rămase pe loc. Îşi băgă capul în perete şi aprinse cele două mici lămpi ataşate lentilelor ei.

Peretele cuprindea conducte de alimentare, tuburi de combustibil şi linii de evacuare – tot ce te-ai aştepta să vezi în peretele unei nave. Păşi înăuntru. Era o alee îngustă de acces, suficient de largă pentru o tehni-mec'ă singură. Aleea ducea în sus, pierzându-se în zonele întunecate ale măruntaielor navei. Se benoclă în jur, căutând vreun circuit care să scoată flame sau vreun tub care să se scurgă.

O mică sclipire de lumină galbenă îi atrase atenţia. Doar un pic mai sus de capul ei, uşor de ajuns cu braţul, un obiect ciudat atârna de un mănunchi de tuburi de combustibil. Plat, negru şi rotunjit. Ca o meduză metalică, cu tentaculele strânse. Era evident că era de o altă natură decât tehnologia din jur, însă Kizzy nu reuşi să îşi dea seama cum, mai exact.

— Ce naiba mai e şi… murmură ea.

Se întinse către obiect. Dar, chiar înainte ca degetele ei să îl atingă, îngheţă. O altă sclipire îi apăru în colţul ochilor. Îşi întinse şi gâtul în sus, ca

să urmeze aleea. Un alt obiect identic se afla la câţiva paşi de primul. Apoi încă unul. Şi încă unul.

Îşi stinse lămpile. Aliniate într-o linie dreaptă, dispărând în beznă, un rând de luminiţe gălbui sclipeau ritmic.

Cu o groază crescândă, realiză ce vedea.

Kizzy se aruncă înapoi de perete, ca friptă. *Fugi*, se gândi. *Fugi*. Dar nu fugi. Se holbă.

— Kizzy? o strigă Jenks. Eşti ok acolo?

Înghiţi cu greu, încercând să readucă saliva în gură.

— Mine, spuse ea.

— Ce-ai zis?

— Mine, spuse mai tare. Peretele. Întreg nenorocitul de perete. E plin de mine.

Şi unele mari, nu glumă. Mai devreme, găsise o bucată din carcasa celei care terminase regulatorul de atmosferă. Cu totul, probabil că ar fi fost de mărimea degetului ei mic. Astea de aici erau de mărimea unui braţ întins. Chestii atât de mari nu erau gândite ca să dea gata un sistem izolat. Chestii atât de mari erau menite să facă *boom*.

Înapoi în cameră, Jenks şi Oxlen făceau o grămadă de gălăgie, vorbind unul peste altul, încercând să ia legătura cu căpitanii respectivi. Însă pentru Kizzy ei păreau îndepărtaţi. Inima îi bubuia în urechi. Muşchii începuseră să îi tremure. Corpul ei o implora să plece. Dar un gând tăcut îşi făcea loc prin miezul panicii, ţinând-o nemişcată. Cât mai e până ce explodează? se gândi la asta. Dacă erau gata să explodeze în câteva secunde, să o ia la fugă nu ar fi făcut nicio diferenţă, nici pentru ea, nici pentru nava cargo, nici pentru *Wayfarer*. Dar dacă mai era ceva timp, chiar şi un minut sau două, poate… era ea în stare?

Se uită la nenorocita de meduză metalică de lângă. Exploziv sau nu, era un mecanism. Înţelegea mecanismele. Maşinăriile urmează reguli.

— Oxlen, strigă ea. Cumva vreunul dintre soldaţii ăia doi se întâmplă să fie specialist în armament?

— Ce? Nu, nu, sunt doar paznici, nu avem pe nimeni care să…

Kizzy îi ignoră restul vorbelor lui Oxlen. Desprinse o pereche de cleşti de la centură, aprinzându-şi la loc lămpile şi trăgându-se mai aproape.

— Kizzy, spuse Jenks. Kizzy, trebuie să ieşi de acolo!

— Linişte, spuse ea. Dă-mi un minut.

— S-ar putea să nu mai avem un minut, Kizzy, ieşi naibii de acolo, acum.

— Dacă nu mai avem nici măcar un minut, atunci nu contează al naibii deloc unde sunt.

— Kizzy, începu şi Oxlen.

Kizzy poziţionă lentilele de scanare.

— Amândoi, gura. Pot să o fac. Doar… gura.

Undeva foarte departe, putu auzi şi mai multe strigăte, împreună cu un zdrăngănit – probabil Jenks care se căţăra printre tubulaturi ca să ajungă la ea. Ignoră şi privi prin lentile în inima minei. Interiorul era material explozibil solid – kendrium, după densitate –, fapt care era o veste a dracului de bună. Pentru început, asta însemna că mecanismul de declanşare era cu puţin în afara minei, deci nu erau surprize înăuntru de care trebuia să îşi facă griji. Şi mai bine, cunoştea kendriumul. Pe vremea adolescenţei, fusese pedepsită întreaga vacanţă de vară după ce ea şi prietenii ei aruncaseră în aer o rablă de schif vechi, cu exact acelaşi material. Explozibil ieftin, folosit la săpat în rocă. Îl puteai obţine din orice piaţă de pe lume. Dacă mina folosea kendrium, asta însemna că erau două declanşatoare – unul care să pornească un mecanism de încălzire şi unul care să facă scânteia în clipa în care kendriumul ar fi suficient de fierbinte pentru a fi activ. Îşi scoase mănuşile şi pipăi marginile minei. Încă rece. Ăsta era un semn bun. Trecu cu un deget peste îmbinări. Acolo. Se răsuci, în aşa fel încât să fie aplecată deasupra tuburilor de combustibil. Din punctul ăsta de observaţie, putea vedea micile proeminenţe ale

declanşatorului ieşind din spate, înconjurate de picături de izolant uscat. Asta nu era o treabă profesionist militară. Era o improvizaţie.

Puse cleştii între dinţi şi trase un ac de sudură din curea. Izolantul sfârâi şi se subţie sub vârful acului înroşit. Trecu din nou la ochelarii cu lupă. *Ok. Ăsta pare să fie declanşatorul primar, aşa că dacă aş putea să-l desfac…* Lumina galbenă clipea regulat, neschimbată faţă de mai devreme. Ăsta e filamentul de încălzire. Iar acolo… Îşi ţinu respiraţia şi smulse protuberanţa din cadru. Un fir subţire îl urmă. Lăsă acul să cadă jos şi luă cleştii dintre dinţi. Mâna începu să îi tremure încet. Cleştii pocniră. Tăiase cablul.

Luminiţa se opri.

— Kizzy…

Ridică nodul de declanşare din făgaşul lui retezat. Îi căzu în palmă. Greu. Rece. Inofensiv. Un suflu de aer îi izbucni printre buze. Vederea îi era înecată. Se dădu de perete şi îşi lăsă trupul să alunece la podea, apăsându-şi pe frunte cu mâna liberă.

— Futere de Stele! exclamă Jenks, căzând în cadrul uşii. Ai reuşit.

Kizzy inspiră adânc. Muşchii îi zvâcniră şi mai tare. Râse.

Una dintre problemele cu translanturile era că folosirea lor implica o concentrare mentală apreciabilă. Dacă purtătorul era distras sau afectat, cuvintele computerizate ieşeau ca o bălmăjeală. Ăsta era cazul cu Pei, care era mai supărată decât o văzuse Ashby vreodată. Bolborosea în faţa fragmentului de mină dezarmată pe care Kizzy o aşezase pe masa de servit prânzul. Obrajii îi erau purpurii de la furie, întunecaţi ca o rană.

— Nu pot… nenorociţii de… ce am face… mi-ai adus… îmi pare rău pentru…

— Pei, spuse Ashby.

O opri ridicând mâna şi alegându-şi tonul cu grijă. Erau înconjuraţi de echipajul ei şi de al lui. Era alarmat şi el, însă ea era furioasă, iar oamenii ei

speriaţi. Era exact genul de situaţie care putea determina pe careva să cedeze.

— Încearcă să te calmezi.

Ea inspiră adânc. Culorile din obrajii îi păliră, dar se păstrau suficient de proeminente.

— Saery. Nu îmi imaginez că a fost o coincidenţă.

— Gândeşte-te. Dacă aeluonienii te-au trântit cu botul în ţărână şi ai vrea să le-o întorci provocând pagube, de ce ai trece prin asemenea belele doar ca să arunci în aer o navă de transport, când ai putea să distrugi un întreg nod de andocare? Sau o staţie de reparaţii?

Obrajii lui Oxlen se întunecară şi ei. Erau multe feţe purpurii la masă.

— Au scos din funcţiune un sistem vital pentru a ne determina să facem reparaţii. S-au gândit că la un moment dat tot vom ajunge într-un port, undeva. Atunci ar fi decis să declanşeze minele. Le-au programat să stea în aşteptare câteva decimale pentru că atât ne-ar fi luat ca să ajungem la un doc. Nu planificaseră să primim ajutor pe drum.

Sula îşi miji ochii.

— Şi s-au asigurat că nu avem un tehnician care să repare. Nu a fost jefuită. Mai mult ca sigur ne aveau sub supraveghere.

Pei făcu mai mulţi paşi către fereastră, cu pumnii încleştaţi pe lângă trup. Ashby îşi îndesă mâna în buzunar şi îşi lăsă toată greutatea pe picioare. Cu coada ochiului, Sissix îi atrase atenţia. Aproape imperceptibil, îi oferi gestul aandriskian pentru alinare.

— Putem să ne înfuriem mai târziu, spuse Pei, întorcându-se, iar obrajii căpătând un albastru ca de amurg. Acum avem o problemă mai mare. Ashby, nu pot să cred că te-am implicat în aşa ceva. Îmi pare rău.

— Mie nu, spuse Ashby. Poate nu ai fi descoperit că ceva este în neregulă dacă nu ar fi fost Kizzy.

— Vezi? D-asta sunt stupizi fixoboţii, spuse Kizzy. Sunt atât de multe lucruri pe care…

Jenks îi puse o mână pe braţul ei.

— Nu acum, Kiz.

Tak ridică fragmentul de mină.

— Trebuie să fi fost unul dintre muncitorii de la docuri. S-a strecurat în timp ce ceilalţi descărcau marfa. E vina noastră. Ar fi trebuit să fim mai vigilenţi.

— Nimeni nu se aştepta la aşa ceva, spuse Pei. Fac drumuri de transport de zece standarzi, şi, de fiecare dată când cineva vrea o felie din ce am, vine direct la mine. Nu m-am confruntat niciodată cu ceva atât de dosit.

Cea de a doua pereche de gene a lui Tak tresăriră, după care reveniră la poziţia normală.

— Nu înţeleg de ce ar folosi tehnologie atât de rudimentară după ce s-au chinuit aşa de mult ca să ajungă la bordul navei noastre.

— Dacă te-ai afla într-un astroport public, ăsta ar fi singurul fel prin care *ai putea* pătrunde înăuntru, zise Jenks. Cum ar fi putut să treacă de filtrul de securitate cu explozibile pe de-a întregul asamblate? E mai uşor să aduci separat bucăţile şi să le pui cap la cap într-o toaletă sau ceva de genul. Kendriumul are multe întrebuinţări legitime, de unul singur. Ar fi uşor să te strecori. Iar restul de chestii ţin de detalii.

— Fii bucuros că le-au făcut în felul ăsta, spuse Kizzy. Altfel nu aş fi fost în stare să le dovedesc. Ar trebui să angajeze tehnicieni mai buni.

Se uită la soldaţii aeulonieni şi îşi dădu seama de gafă.

— Adică… ăăă… îhmmm…

Apucă un fursec de pe platoul de lângă ea şi îl îndesă în gură.

Pei bătu cu degetele pe blatul mesei.

— Eşti sigură că nu au mai rămas nicăieri nedescoperite pe navă?

— Absolut, confirmă Oxlen. Am rulat o scanare completă după ce am ştiut ce anume caut.

Obrajii lui Pei se inundară în culori. Ashby cunoştea privirea aceea – ezitare.

— Kizzy, mi-aş dori să nu fiu nevoită să îţi cer aşa ceva, dar…

— Da, pot să o fac, spuse Kizzy, privindu-l pe Ashby în ochi înainte să poate interveni cu ceva. *Pot*. Mi-am băgat nasul prin temporizator şi sunt programate să se declanşeze în trei zile. Asta e cu mult mai mult decât aş avea nevoie.

— Nu îmi fac griji că n-o poţi face, spuse Ashby. Însă faptul că ai putut să te ocupi de una nu înseamnă că celelalte nu o să explodeze.

— Dacă nu facem nimic, atunci *toate* vor exploda.

Corbin interveni din colţul lui de lângă tejgheaua bucătăriei.

— Ar fi ăsta un lucru rău? întrebă el. Situaţia de faţă ne pune pe toţi în risc. Fără supărare, Căpitane Tem, însă nu este problema noastră.

Sissix deschise gura, dar Corbin continuă.

— Sunt sigur că vă putem lăsa pe toţi undeva unde să găsiţi transport în direcţia spre care deja mergeaţi. De ce nu am socoti nava la pierderi şi să ne lăsaţi să vă ducem noi? Am putea chiar avea loc pentru o parte din încărcătura voastră, în măsura în care prioritizaţi.

Pei îi privi pe cei doi soldaţi. Chipurile le erau cuprinse de culori, schimbându-se rapid, ca un caleidoscop.

Trecu un minut.

— Hm, deci… mormăi Kizzy.

Jenks se încruntă.

— Discută, Kizzy.

— Ah!… îşi acoperi ea gura cu mâna. Corect.

Pei expiră.

— Scuze. Problema e că acea încărcătură este… importantă. Soldaţii cred că dacă există şi cea mai mică şansă de a o salva pe toată, atunci trebuie să ne-o asumăm.

Îi căută ochii lui Ashby şi continuă:

— Mă simt foarte aiurea că trebuie să o spun, dar sunt nevoită să vă refuz. Nu pentru că e nava mea sau pentru că vreau să îmi primesc plata. Însă ceea

ce cărăm cu noi… ar putea cu adevărat ajuta. Îmi pare rău, eu… Nu pot explica mai departe de atâta, mai spuse privindu-i pe soldaţi.

Ashby i se adresă lui Kizzy:

— Nu o să te oblig să o faci.

Kizzy aprobă cu o seriozitate mai gravă decât crezuse vreodată Ashby că ar fi în stare.

— Am spus deja. O pot face, zise şi luă în mână declanşatorul. M-am panicat când am desfăcut-o pe asta de-aici. Dar acum sunt sută la sută calmă. Dacă am putut să o dezarmez când eram în rahat până la gât, atunci cu siguranţă pot acum. Rezolv eu, zâmbi în final către Rosemary, care îşi muşca buza.

— Vin cu tine, zise Jenks. O să meargă mai repede în doi.

— Nu, i-o tăie Kizzy, după care se aşternu tăcerea. Ceva tot ar putea-o lua razna, spuse în cele din urmă.

— Cu atât mai mult ai nevoie de ajutor.

— Cu atât mai mult trebuie să rămâi aici, zise ea, învârtind printre degete declanşatorul. Dacă ceva merge prost, *Wayfarer* tot va mai avea nevoie de un tehnician.

Jenks se uită la ea cu o privire dură.

— Să nu te aud că vorbeşti aşa.

Toată lumea îl putuse auzi, însă în tonul lui era o presiune pe care numai ea ar fi putut să o perceapă.

— Ar trebui să ne îndepărtăm nava cât mai mult posibil, spuse Corbin. Dacă ceva *merge* prost, trebuie să ne asigurăm că nava noastră este protejată.

Pei încuviinţă.

— E o precauţie înţeleaptă. Oamenii mei vor sta aici cât timp Kizzy se ocupă de mine. Eu o să merg cu ea.

— De ce? întrebă Ashby, cuvintele ieşindu-i pe gură înainte să aibă timp să gândească.

Însă nu era singurul de aceeaşi părere. Obrajii celorlalţi aeluonieni străfulgerară imediat.

— Merg eu, spuse Tak. Mă aflu aici pentru a proteja încărcătura.

— Este nava mea, spuse Pei.

— Eşti un civil.

— *Este nava mea*, se aplecă Pei în faţă, într-o izbucnire de culori.

Orice ar fi fost ceea ce îi spusese non-verbal, fusese suficient ca să-l determine pe Tak să dea înapoi. Ea se întoarse către Kizzy.

— Nu voi cere cuiva dintr-un alt echipaj să îşi asume un risc pe care eu însămi nu sunt dispusă să mi-l asum.

După care Pei se uită la Ashby.

— Nu te îngrijora. Dacă dăm de ceva cu care nu ne putem descurca, plecăm de acolo imediat. O să am grijă de ea.

Ashby oftă şi îşi puse pe chip cel mai curajos zâmbet de care era în stare. *Dar cine va avea grijă de tine?*

Kizzy stătea în faţa panoului deschis, cu sculele în mâini, privind către nicăieri. Luminiţe gălbui pâlpâiau în întuneric. O aşteptau. Ea nu se mişcă.

Pei îşi aşeză mâna pe umărul ei.

— Îţi faci un pic de curaj?

Kizzy scutură din cap.

— Nu, sunt ok.

Pei clipi cu ciudatele sale gene într-o parte.

— Ăsta nu e genul acela de chestie umană în care pretinzi că nu îţi e frică, e?

— Nu, chiar nu. Sunt ok.

Se strecură în perete. Pei o urmă prin panoul de acces. Kizzy îşi făcu loc până la cea mai apropiată mină. Părea mai mică decât prima. Îşi porni lămpile lentilelor şi se puse pe treabă, lucrând cu agilitate şi cu respiraţii sigure.

— E o chestie normală? E ceva ce toţi faceţi?

— Oh, nu! E umană. Vezi? şi Pei arătă spre petele de culoare de pe obrajii ei acoperiţi cu solzi fini.

Kizzy luă mâna de pe mină şi privi în sus, la ea.

— Ăăă… Eu… nu înţeleg ce înseamnă, spuse, cu o figură plină de scuze. Îmi pare rău, dar chiar nu ştiu niciun aeluonian.

— Sunt roşii? În cea mai mare parte? Poate un pic de galben amestecat pe alocuri?

— Da. Sunt cam ca un fel de tornadă.

— Mda. Sunt speriată, spuse ea ridicându-şi fruntea. Şi sunt curioasă de ce ţie nu-ţi e frică.

Kizzy îşi umezi buzele şi îşi reîntoarse privirea spre explozibilul armat.

— Nu ştiu. Am fost super speriată prima dată când am dat de ele, însă acum nu mai pare aşa de teribil. Nervoasă da, poate sunt, dar nu mai mult decât, să zicem, să lucrez pe carena exterioară sau să sting un incendiu la vreun circuit. Există o problemă şi e cât se poate de serioasă, dar sunt ok. Nu-mi dau seama de ce, însă ăsta e adevărul.

— Ai examinat situaţia şi eşti încrezătoare că o poţi repara. Are sens.

— Bănuiesc.

Amândouă tăcură în timp ce Kizzy lucra la mine, topind izolatorul, tăind cablurile. Când acul de sudură căzu din mâinile lui Kizzy, Pei expiră vizibil. Era straniu să auzi venind un sunet dinspre gura ei în loc de translant.

— Stele, spuse Pei. Mă simt atât de inutilă fără să pot să te ajut, şi totuşi nu cred că pot duce la capăt chestia asta.

— Chiar aşa? spuse Kizzy, continuând mai departe pe aleea de serviciu. Te confrunţi cu genul ăsta de rahaturi zi de zi. Arme îndreptate spre tine şi băieţi răi pe nava ta şi genul ăsta.

— Arme şi… băieţi răi, da. Însă aşa *ceva* – *şi* arătă spre mine – nu e rahatul cu care mă confrunt zi de zi. Nu e ceva ce pot îndrepta eu. Şi asta e ce mă sperie. Puţine lucruri sunt mai tulburătoare decât lipsa de control într-o situaţie nefamiliară.

Kizzy ridică de pe jos sculele, iar liniştea se aşternu încă o dată. Se ghemui ca să examineze o picătură de izolant. Se încruntă şi îşi trase pe ochi una dintre lentile.

— Căcat!

Efectiv putea auzi tensiunea crescând în inima lui Pei.

— Ce s-a-ntâmplat?
— Nu-ţi face griji, nimic major.
Privi cruciş, apoi îşi roti ochii.
— Prăpădiţii ăştia cu improvizaţiile lor. Au lăsat material izolant să intre în canalul cablului.
— E de rău?
— Nu, e doar o mare prostie. Va trebui să topesc la o temperatură foarte joasă, aşa încât kendriumul să nu devină prea fierbinte.
— Iar asta-i *rău*, nu?
— Ar putea fi, mda, însă n-o să se-ntâmple. Doar o să-mi mănânce al naibii de mult timp.
Oftă pe măsură ce potrivi temperatura acului de sudură, ducând-o multe grade mai jos. O vreme, nu-şi spuseră nimic. Gâtul ei deja înţepenise de la atâta întins.
— Hei, ăăă, auzi, ştiu că nu te cunosc deloc, dar pot să te întreb ceva?
— Luând în considerare ce faci pentru nava mea, aş spune că ai dreptul să mă întrebi tot ce vrei.
— Un târg cinstit, zise ea, ţinându-şi privirea fixată la izolant. Ok, treaba cu armele. Am stabilit că e ceva cu care tu ai de-a face de multe ori.
— Te referi la *a folosi* arme sau a avea arme îndreptate spre mine?
— La ambele, bănuiesc. Mă refer mai degrabă la situaţiile în care oamenii sunt supăraţi şi există şi arme la mijloc.
— Nu aş zice că mi se întâmplă chiar *aşa de des*. Însă mai des decât celor mai mulţi, presupun.
— Suficient cât să nu îţi fie frică.
— N-am zis niciodată asta.
— Ba ai zis.
— Am zis că sunt *familiară* cu astfel de situaţii. E diferit.
— Dar cum reuşeşti să nu îţi mai fie frică? La modul că atunci când chiar se întâmplă.
— Nu înţeleg.
Partea superioară a izolantului începu să se înmoaie.

— Păi, ai cam zis că e ceva ce poţi ţine sub control. Adică dacă ai o armă îndreptată spre cineva, iar ei îţi reîntorc favoarea, trebuie să fii suficient de nesperiată ca să rezolvi problema, nu?

— Nu… chiar aşa stau lucrurile.

Pei se opri o clipă.

— E vorba aici despre akarakieni?

— Aha, ai auzit despre.

— Am auzit. Încă te mai deranjează?

Kizzy îşi linse buzele. *La naiba! Am putea fi moarte într-o oră.*

— N-am reuşit să dorm prea mult de când s-a întâmplat şi nici nu îmi dau seama cum să vorbesc despre asta cu echipajul meu. Şi sunt obosită, la modul al dracului de obosită, dar sunt aşa de speriată că o să mă trezesc în faţa mea cu nişte străini care îndreaptă spre mine puşti, încât nu pot adormi. Fie trebuie să mă sedez cu picături, fie să lucrez şi să lucrez şi să lucrez până ce pic pe jos. Şi ştiu că e prostesc. Ştiu că ce ni s-a întâmplat a fost un accident bizar şi că probabil că nu o să se mai repete vreodată. Dar sunt mai speriată de accident, decât de peretele ăsta al morţii la care mă holbez acum. Doar că… nu prea are sens ce spun, şi sunt enervată pe mine pentru asta.

Mirosul acru al izolantului topit îi gâdilă nările. Îl pocni cu un deget. Cleios, dar încă se mai ţinea tare. Se enervă.

— Pe toate Stelele, da’ topeşte-te odată! înjură ea şi îşi dădu pe după urechi o şuviţă de păr care îi căzuse. Scuze. N-ar trebui să revărs totul asupra ta. Probabil că sună a tâmpenie mare.

— Nu-i deloc o tâmpenie. Deşi mă miră că discuţi *cu mine* despre aşa ceva.

— Pentru că tu te pricepi la lucruri de genul ăsta. M-am gândit că poate… Vreau doar să ştiu cum pot face să îmi continui viaţa, deşi aş fi conştientă că există şi rahaturi ca astea pe lume.

Pei rămase tăcută pentru o clipă.

— Kizzy, mie îmi e frică de orice, tot timpul. Mi-e frică să nu îmi fie doborâtă nava când trebuie să

cobor la solul vreunei planete. Mi-e frică să nu mi se crape armura din vestă în timpul unui conflict. Mi-e frică să nu fiu prea înceată atunci când data viitoare voi fi nevoită să îmi scot pistolul, iar celălalt să fie mai rapid decât mine. Mi-e frică să nu fac greşeli care să îmi rănească echipajul. Mi-e frică de biocostume cu defecte. Mi-e frică de legume care nu au fost spălate cum trebuie. Mi-e frică de peşti.

— Peşti?

— Nu ai văzut peştii de pe colonia mea natală. Dinţi foarte ascuţiţi.

— Păi, şi cum te descurci cu toate astea?

— Cu ce?

— Cu să îţi fie frică de atâtea lucruri.

— Te referi la cum se face de eu pot dormi noaptea, iar tu nu poţi. Asta mă întrebi?

— Mda.

— Nu ştiu. Poate că doar e altfel la mine şi la tine. Suntem specii diferite, în cele din urmă. Sau poate pentru că nu m-am gândit la frică ca la ceva care poate *să dispară*, reluă după un scurt respiro. Pur şi simplu *este*. Îmi reaminteşte că vreau să rămân în viaţă. Nu mi se pare ceva rău la asta.

— O secundă, pauză, spuse Kizzy.

Izolantul topit începuse să picure la podea. *În sfârşit.* Luă o pereche de cleşti ascuţiţi de la centură şi trase cablul prin pasta descleiată. Îşi lăsă lentilele pe ochi şi examină declanşatorul. Călduţ, dar nu suficient cât să facă probleme. Gesticulă din bărbie, satisfăcută, tăie cablul şi se şterse de clei pe pantaloni.

— Gata, suntem în regulă.

Privi de-a lungul culoarului, la toate acele luminiţe care clipeau, aşteptând.

— Poate sună ciudat, dar sunt tare bucuroasă să ştiu că îţi e frică de peşti. Şi de restul lucrurilor.

Lui Kizzy nu îi era deloc uşor să citească emoţiile de pe chipul lui Pei, însă domniţa părea amuzată.

— Sunt încântată că e aşa, deşi nu te înţeleg. Şi nu cred că ţi-am răspuns la întrebarea ta.

— Ai răspuns, zise Kizzy trosnindu-şi degetele şi oprind acul de sudură. Urăsc faptul că e prima dată când ne întâlnim. Luând în considerare circumstanţele. Ştiu că e greu pentru tine, continuă ea privind-o pe Pei în ochi, însă poţi veni să stai cu noi oricând vrei. Îmi vine în minte un anume căpitan exodian care şi-ar dori foarte mult aşa ceva.

— Mi-ar face plăcere şi mie, zise Pei.

Din nou, tăcu pentru o clipă. Obrajii i se colorară în portocaliu.

— Poate cândva, reluă, după care inspiră adânc şi arătă către aleea din perete. Dar, mai întâi, hai să îmi păstrăm nava într-o bucată.

Jenks se lăsă pe spate, cu greutatea cutiei cu şuruburi odihnindu-i-se la piept. Braţele îl dureau, cărase cutia din liftul de la cală, pe coridor şi până la Acvariu. Ashby stătea aşezat pe o bancă din grădină, privind ţintă dincolo de fereastra aflată în direcţia navei lui Pei. Jenks ocoli banca, stând undeva unde Ashby să îl poată vedea.

— Bună, spuse.

Ashby îşi întoarse capul spre el.

— Bună.

Jenks răsturnă cutia. Şuruburile se loviră cu zgomot de podea, ca o ploaie grea.

— Astea sunt câteva sute de şuruburi. Toate sunt de mărimi şi forme diferite, iar Kizzy mereu le ţine într-o cutie comună. Mă scoate din sărite.

Ashby clipi.

— De ce sunt pe podea?

— Pentru că urmează să le sortăm. Urmează să le sortăm în grămăjoare drăguţe şi aranjate. După care o să luăm grămăjoarele şi să le punem în nişte cutiuţe mai mici, în aşa fel încât, atunci când voi avea nevoie, să nu mai fiu nevoit să scormonesc.

— Aha, clipi din nou Ashby. Şi de ce-o facem?

— Pentru că un tâmpit le-a aruncat pe pardoseală, iar acum trebuie strânse. Iar dacă tot trebuie strânse, am putea foarte bine să le sortăm.

Jenks se aşeză şi el, făcându-se confortabil. Începu să culeagă şuruburile, unul câte unul.

— Vezi tu, prietenul meu cel mai bun din întreaga galaxie este în clipa de faţă pe o altă navă, băgată în mijlocul unui perete, dezarmând explozibili improvizaţi. E întuneric acolo, iar degetele ei sunt probabil inflamate, deja, după atâta tras de firele alea minuscule, iar eu mă cac pe mine să nu care cumva să meargă ceva prost, pentru că sincer nu aş şti ce să fac fără ea. Şi nu pot ajuta. Nu pot face nimic. Niciun nenorocit de lucru. Ştiu că e cea mai potrivită persoană pentru a face asta şi mai ştiu şi că nu are nevoie de ajutorul meu. Şi totuşi, se confruntă cu un pericol al dracului de mare, şi nu îmi stă în putinţă nimic. Vreau să fac *ceva*, şi mă înnebuneşte că nu am ce. Nici măcar nu pot *fuma*, pentru că sunt aeluonieni prin preajmă. Aşa că, asta e. O să mă apuc să sortez şuruburile de aici.

Ashby îşi frecă barba.

— De ce?

Jenks dădu la o parte un pumn de piuliţe, făcând loc pentru ales.

— Pentru că o să dureze ore întregi, şi e ceva ce fac. Şi e mai bun decât să stau să mă zgâiesc la o fereastră.

Ashby tăcu o vreme. Apoi se aplecă, trosnindu-şi mâinile într-un stil de pus pe treabă.

— Le sortăm după mărime sau după formă?

— Pentru început, după mărime. După care o să facem alte grămăjoare mai mici, după formă.

— Să aduc nişte băutură?

— Cred că ar fi foarte bine.

Kizzy şi Pei se întoarseră la *Wayfarer* după două ore. Fuseseră patruzeci şi şase de mine în perete, toate acum bucăţi. Dădură drumul în spaţiu kendriumului, spre dezamăgirea lui Kizzy, iar Pei rulă încă două scanări ale navei, doar pentru siguranţă. Mâinile lui Kizzy dureau, spatele îi era înţepenit, iar capul îi plesnea de la atâta stat aplecat în întuneric. Era bucuroasă că se întorsese acasă.

Toată lumea a sărit pe ea când a intrat prin trapa de etanşeizare. Sissix a smotocit-o atât de tare, încât i se desfăcuse cocul, Rosemary avea ochii înceţoşaţi de emoţie, iar Jenks i-a oferit cea mai adâncă îmbrăţişare dintotdeauna. Lovey tot o dădea cu ce îngrijorată a fost, iar Ohan ieşiseră din cameră, şchiopătând pe picioarele lor slăbite, ca să-i acorde o plecăciune respectuoasă.

Se simţise ca un erou.

Dr Chef pregătise o cină pentru toată lumea – gândaci roşii de coastă, rădăcini prăjite şi mazăre picantă şi crocantă. Aeluonienii se jenaseră un pic de gândaci, la început – costaşii roşii erau nişte dăunători, în definitiv –, dar s-au lăsat convinşi, poate din pricina noutăţii, în principal. Fiecare făcea schimb de poveşti cu altcineva, halind vesel, aşa încât, după o perioadă, aproape că puteai să uiţi că, într-un univers paralel, puteau să fi fost morţi cu toţii.

Ajunseseră la un punct în care Sissix şi Oxlen amândoi îşi verificau scriburile cu acea privire de e-cazul-să-o-luăm-din-loc pe care orice pilot o are. Fiecare şi-a luat la revedere. Inima lui Kizzy s-a frânt în două când a văzut că Pei şi Ashby şi-au strâns mâinile amical. *Lasă-i să-şi facă de cap, fir-ar să fie!* Pur şi simplu nu era corect. Oxlen i-a observat privirea şi i-a făcut un semn discret, cu subînţeles. Hah! Poate că nu toţi aeluonienii sunt puritani, până la urmă.

După ce nava aeluoniană a pornit la drum, Kizzy s-a scuzat. A făcut un duş lung, oferindu-şi douăzeci de minute în loc de cele cincisprezece pe care le cerea tuturor. Se gândise că meritase aceste extra cinci minute, iar filtrele o puteau duce. După care s-a dus înapoi în camera ei. Dr Chef lăsase o cană cu ceai şi două prăjituri de primăvară aşteptând-o. A zâmbit, şi-a tras pe ea ceva confortabil şi s-a strecurat în pat, împreună cu ronţăielile ei. Şi-a mâncat prăjiturile. Şi-a băut ceaiul. A privit stelele care îi treceau prin faţă. Fără să vrea, a adormit.

Mesaj primit
Nivel de criptare: 0
Cale către traducere: 0
De la: Nib (cale: 6273-384-89)
Către: Rosemary Harper (cale: 9874-457-28)
Subiect: Rs: Întrebare despre fişierele de referinţă toremiene

Salutări, Rosemary! Sunt încântat să aud veşti de la tine. Ne-a făcut tuturor mare plăcere să staţi cu noi, chiar neplanificat cum a fost.

Şi nu-i niciun deranj, deloc!!! Mereu sunt bucuros să răspund la întrebări de arhivă (şi să recrutez noi voluntari…?). Ştiu, fişierelor toremiene le lipsesc cu brio detaliile. Nu fac parte din acel proiect, însă am câţiva prieteni care sunt, iar ei îşi smulg părul din cap. Tot ce e legat de toremieni a primit un absurd de mult trafic în ultimul timp, dar problema e că încă nu prea există suficiente date verificabile pe care să le putem aproba în scopul accesului de către publicul larg.

Totuşi, dacă promiţi să ţii asta doar pentru tine, am reuşit să dezgrop câţiva biţi de informaţie pentru tine. Ia aminte, nimic din ce îţi voi zice nu a fost verificat la standardele noastre, încă, dar e tot ce a putut face mai bine echipa toremiană până acum. Iată ce ştiu:

1. Toremienii sunt obsedaţi cu şabloanele. Nu şabloane geometrice. Ei cred că întreg universul urmează un fel de făgaş elaborat – sau o serie de făgaşuri, poate. Nimeni nu e foarte sigur care dintre ele, din ce pot spune. Toată treaba lor e că încearcă să desluşească acest făgaş şi să îşi potrivească vieţile conform lui. Aparent, de aceea au tot făcut ture în jurul Miezului, de când se ştiu. Galaxia se roteşte, aşa că şi ei trebuie să o facă, de asemenea. Din asta s-au născut clanurile. Fiecare are o părere diferită despre cum arată făgaşul, iar ei pot deveni foarte violenţi cu asta. Iar clanurile se pot schimba foarte repede atunci când idei noi vin în prim-plan. Par a fi un gen de oameni foarte impulsivi. Singurul aspect asupra căruia există consens între clanuri este această rotire în jurul Miezului. Sau cel puţin a fost. Fapt care ne aduce la…

2. Poate ai auzit deja până acum, însă eu sunt foarte entuziasmat: în general vorbind, toremienii sunt bisexuaţi, o rasă care se reproduce în mod sexual. Însă un mic număr dintre ei au început să fie partenogenetici. Ştiu! Şi totuşi, oricât de fascinant ar fi, a fost o mare încurcătură pentru toremieni. Îţi aminteşti de toată treaba cu şabloanele? Da, fiecare clan are o idee diferită despre ce ar însemna acest nou făgaş evoluţionist. Unii dintre ei venerează aceste „Noi

Mame” şi le-au ridicat la ranguri de influenţă. Alţii fac opusul, subjugându-le sau făcându-le sclave. Iar alţii le ucid. Toremi Ka, noii noştri aliaţi, cad în grupul primilor (din fericire).

3. Motivul pentru care toremienii au început dintr-o dată să lupte pentru teritorii e din cauză că urgenţa partenogenezei femelelor este cea mai mare schimbare a şablonului după foarte mult timp. O denumesc sub titulatura de *yegse*, o schimbare deasupra a orice altceva. Când o yegse are loc, toremienii renunţă la tot ce fac şi îşi alocă timpul necesar descâlcirii semnului primit. Pentru ei, asta înseamnă oprirea motoarelor şi înşfăcarea unui pământ. Asta nu s-a mai întâmplat de secole. Poate milenii.

4. Hedra Ka – sau Hedra, o să ajung aici într-un minut – este o planetă foarte tânără, dintr-un sistem stelar relativ nou. Motivul pentru care toremienii şi-o doresc cu atâta ardoare e pentru că şi ea se roteşte şi se schimbă. Ei cred că universul doreşte ca ei să meargă acolo. Nu că ar putea fi terraformată sau măcar colonizată. Este o groapă a iadului, din ce am citit. Cât despre numele ei, „Hedra” este denumirea planetei. „Ka” doar marchează cărui clan îi aparţine.

Asta e tot ce am pentru tine până acum, dar simte-te liberă să îmi pui orice alte întrebări mai ai. Te ţin la curent dacă descopăr altceva. Ştiu că echipa toremiană va continua să stoarcă delegaţii AG cu mai multe informaţii. Ai dracului de nenorociţi.

Zbor sigur,

Nib

Ziua 397, anul 306 Standard AG

……………………………………………………

GHIOACĂ, PANĂ, CASĂ

Rosemary intră în camera de control şi privi pe fereastră. Nimic în afara spaţiului liber, cu o singură planetă inelară, Teth, atârnând dolofană în mijloc. Luni împrăştiate pluteau în apropiere, imediat dincolo de inelele de praf. *Wayfarer* se îndrepta spre cea de a 5-a lună din stânga – Hashkath. Rosemary îşi ridică mâna şi acoperi cu degetul mare planeta mamă a aandriskienilor. Greu de crezut că acea bucată de un verde marmură era mai mare decât Marte. Şi totuşi, spaţiul avea un fel de a pune mărimile în perspective inconfortabile. Se uită la pilot.

— E ceva în neregulă?

Mâinile lui Sissix tastau rapid peste panoul de navigaţie.

— Nu, de ce?

— Pentru că zburăm manual. Când faci asta atât de departe de o orbită, de obicei înseamnă că ceva e în neregulă.

Pietre. Nori de gaze. Gunoi. Alte nave. Şi mai multe pietre. Nu era niciun sfârşit la numărul de pietre din spaţiu.

— Zbor spre casă, zise Sissix. E ceva ce trebuie să fac singură.

Rosemary se aşeză pe un scaun de lângă ea.

— De ce?

— Când aandriskienii au ieşit pentru prima dată în spaţiu, foloseam capsulele astea oribile alimentate de pânze solare. Cam sperioase, doar o persoană putea încăpea. Nu pentru claustrofobi.

— Ale noastre erau la fel. Nu cu pânze, desigur, şi totuşi.

Tremură înfiorată.

— Voi eraţi norocoşi. Nu pluteşte nimic în jurul vostru în afară de ce puneţi voi să plutească. Navetele voastre puteau orbita din nou şi din nou fără nicio problemă. Navigare confortabilă. Dar

luna noastră are alte luni ale ei, iar ea la rândul ei orbitează o planetă cu inele. Asta cere nişte manevre destul de complicate, mai ales când vorbim despre o cutiuţă de metal cu nişte vele fragile. Iar asta a fost înainte să ajungă la noi progravitatul, aşa că pluteam de colo, colo, sperând că vom mai atinge solul cândva. Să fii capabil să spui că ai mers pe-aici prin spaţiu şi te-ai întors acasă într-o bucată – asta te făcea un erou. Însemna că erai puternic şi iscusit, că ai muncit din greu ca să te asiguri că familia ta nu te va pierde.

— Ah, zise Rosemary, deci e o chestiune de mândrie.

— Presupun.

Sissix făcu o pauză.

— Mda. Într-un sens bun.

Vox-ul păcăni.

— Sissix, se auzi vocea lui Kizzy, cu o anume timiditate în tonul ei. Ştii că te iubesc, nu?

Sissix oftă.

— Ce vrei?

— Cât de mult o să mă urăşti dacă eu şi Jenks nu venim la cină la familia ta, diseară?

— Adânc şi definitiv, spuse Sissix pe un ton care însemna exact opusul. De ce?

— Păi… Vai, acum mă simt aşa de prost…

Se auzi un hârşâit în vox. Vocea lui Jenks luă locul.

— Sissix, tocmai ce am aflat că Strategia din Cadă e în turneu şi cântă la festivalul ăsta imens din Reskit, la noapte.

— Aksiskul?

Sissix părea impresionată.

— Oameni buni, v-aş urî dacă nu vă duceţi.

— Eşti sigură? întrebă Kizzy. Pentru că nu e mare scofală, zău…

— Kizzy, spuse Sissix. Duceţi-vă.

— Eşti cea mai cea mai.

Vox-ul se opri.

— Poţi să te duci şi tu cu ei, dacă vrei, spuse Sissix. Aksiskul e un loc minunat.

— Muzica underground nu e chiar pasiunea mea, spuse Rosemary. În plus, cina cu familia ta sună bine. Sunt nerăbdătoare să văd de unde eşti.

— Eh, mai puţin incitant decât la Aksisk, însă o să fie prietenos, cel puţin.

Mâinile ei se agitau deasupra comenzilor. Nava luă un viraj la stânga.

— Nu ai fost niciodată până acum pe o planetă aandriskiană, nu?

— Nu, tuşi ea. Şi, ăăă, dacă nu te superi, nu m-ar deranja un meniu mai revigorant.

Sissix râse.

— Umanii sunt atât de drăguţi, zâmbi ea afectată spre Rosemary. Nu-ţi face griji, vouă vă ia un infinit de ani ca să vă prindeţi. Aşa, deci, spuse luând o mână de pe butoane şi numărând pe gheare. Familie de ghioacă, familie de pene şi familie de casă. Spune-mi ce ştii.

Rosemary se lăsă pe spate.

— Te naşti într-o familie de ghioacă.

— Corect.

— Apoi creşti şi o părăseşti pentru o familie de pene.

— Aici trebuie să te opresc. Nu e ca şi cum pleci imediat ce îţi dau penele. Pleci când ai găsit o familie de pene potrivită sau când găseşti alţi adulţi cu care merită să întemeiezi o familie de pene.

— O familie de pene presupune iubiţi şi prieteni, nu?

— Da. Persoane de care depinzi emoţional.

— Dar familiile de pene se schimbă des, nu?

— Nu chiar aşa de des, neapărat. Des după standardele voastre, presupun. Oamenii îşi schimbă familiile de pene de fiecare dată când au nevoie, iar oamenii au nevoie de lucruri diferite la diferite perioade ale vieţii lor. E aproape nemaiauzit ca un aandriskian să stea cu aceiaşi oameni întreaga lui viaţă. Doi sau trei oameni poate că da, uneori, însă nu un grup întreg. Grupurile se schimbă în mod constant.

— Aşadar, familiile de pene înseamnă de obicei oameni care au o vârstă apropiată?

— O, nu! Deloc. Tinerii aandriskieni au tendinţa să se adune laolaltă, la început, însă, după ce câştigă un pic de încredere şi experienţă, se ramifică. Noi nu ne facem probleme cu diferenţele de vârstă la fel de mult cum o fac alte specii. Dacă ai pene, e în regulă. Şi poate fi o experienţă minunată pentru cei tineri să crească într-un grup cu mulţi mai bătrâni. Eu am fost de departe cea mai tânără în cea de a doua mea familie, şi… da, am învăţat *multe* lucruri, chicoti Sissix, cu privirea pierdută.

— Cumva tu… tu… se poticni Rosemary, puţin ruşinată. Toată lumea dintr-o familie de pene… ăăă… adică… Ştii tu…

— Se acuplează? Într-o anumită măsură, da, însă e diferit de cum îţi imaginezi. Cel puţin o dată, da, în mod categoric. Dar nu toată lumea dintr-o familie de pene are sentimente romantice către toţi ceilalţi. E o întreagă pânză de sentimente. Aşa că, da, au loc multe acuplări – mai ales în timpul sărbătorilor, o sărbătoare fără un *tet* e nemaivăzută.

Rosemary învăţase deja cuvântul. Traducerea literală era „şotie”, însă sensul lui colocvial însemna ceva cu mult mai riscant.

— Totuşi, mulţi membri sunt platonici unul faţă de celălalt, continuă Sissix. Se ating unul pe altul mai mult decât o fac umanii, dar nu e cu adevărat acuplare. Sau, mă rog, uneori poate să fie. Avem tendinţa să privim acuplarea în acelaşi fel în care… Hmmm, cum să zic… Ok, ca şi cum te-ai gândi la un fel de mâncare apetisant. E ceva ce mereu abia aştepţi şi e ceva ce fiecare are nevoie şi de care se bucură. La capătul cel mai de jos al balanţei, e reconfortant. La nivelul de sus, e transcendent. Şi la fel ca servitul unei mese, e ceva ce poţi face în public, cu prieteni sau cu străini. Chiar şi aşa, e cel mai bine atunci când împărtăşeşti experienţa cu cineva la care ţii romantic.

— Îmi dau seama, spuse Rosemary, încuviinţând. Deci, atunci, familia de casă. Familiile de casă cresc

copiii. Dar nu copiii lor, corect?

— Corect. Putem să ne împerechem imediat ce avem un cap umplut cu pene, dar nu ne gândim să creştem copii până ce nu îmbătrânim. Aici intervin familiile de casă. De obicei, e compusă din membrii mai în vârstă ai unei familii de pene, care se decid cu toţii să se aşeze la un loc. Uneori, contactează favoriţi din familii de pene anterioare, să vadă dacă nu cumva vor să li se alăture. Şi nu judeca greşit, familiile de casă îşi mai schimbă membrii din când în când. Sunt ei bătrâni, dar sunt totuşi aandriskieni.

Râse.

— Aşadar, aandriskienii mai tineri dau ouăle unei familii de casă.

— Aşa e.

— Găsesc o familie de casă care conţine pe cineva cu care sunt înrudiţi?

— E drăguţ dacă poţi, dar de obicei doar alegi pe cine e mai convenabil. Când o femeie are o cloacă fertilă – noi îi spunem *kaas* –, se duce la registrul local şi găseşte o familie de casă potrivită care încă mai are loc.

— Şi dacă nu găseşte pe nimeni care să îi poată lua?

— Atunci îngroapă cloaca. Adu-ţi aminte, majoritatea ouălor mor oricum. Cele mai multe nici nu ajung până la eclozare. Şi asta nu pentru că nu ar fi sănătoase. E pur şi simplu cum se întâmplă. Stele, nici n-aş putea să-mi imaginez cât de mulţi am fi dacă fiecare ou ar ecloza. Mult prea mulţi.

Se scutură, ca de un gând înfiorător.

Rosemary se gândi atent la asta.

— Sper că nu o să sune ignorant, însă de ce familiile de pene nu îşi cresc propriii pui de ghioacă? Nu sunt suficient de mulţi oameni care să ajute?

— Sunt, dar nu e o chestie de resurse sau de sprijin. E despre etapa în care te afli în cursul vieţii tale. În perioada de început a maturităţii tale, e de înţeles că ţi-ai dori să călătoreşti şi să studiezi, şi e un fapt dat că ţi-ai schimba familiile des pe măsură

ce înaintezi în vârstă. Cei bătrâni nu se mai mută aşa de mult. Sunt mai stabili. Şi, cel mai important, au experienţă de viaţă. Sunt înţelepţi. Cunosc lucruri. N-o să-mi dau seama niciodată cum de voi, ceilalţi, vă aşteptaţi ca adulţii abia intraţi în viaţă să fie capabili să îşi înveţe copiii cum să fie persoane adevărate, concluzionă ea mai puţin afabil.

— Asta e… Ok, bine punctat, zise Rosemary şi îşi închise ochii, încercând să ţină toate informaţiile sortate. Deci, familia de casă devine familia de ghioacă pentru acele ouă.

— Corect. Iar o familie de casă e de obicei potrivită pentru două generaţii de pui de ghioacă. E ceva obişnuit pentru prima generaţie de adulţi să îşi aducă ouăle înapoi la familia care i-a crescut. Eu aşa am făcut.

Rosemary se ridică în picioare.

— Stai un pic. Ai *copii?!*

Sissix nu îi menţionase asta niciodată, nici măcar o dată.

Femeia aandriskiană râse.

— Am avut o cloacă fertilă.

— Când?

— Cam acum trei standarzi trecuţi. Mi s-a spus că doi pui de ghioacă au supravieţuit. Dar asta nu mă face să fiu mamă. Încă nu sunt suficient de bătrână pentru asta, zise şi flutură din ochi.

Rosemary privi din nou pe fereastră. Se dojeni pentru felul prea speciocentric de a privi lucrurile, însă ceva din noua informaţie o făcu să o privească pe Sissix diferit. Era surprinsă realizând profunzimea conceptului uman de maternitate, ideea că procrearea te schimbă în mod fundamental. Şi totuşi, ea era o specie mamiferă. Dacă ar fi ales vreodată să aibă copii, ar fi însemnat să petreacă cea mai mare parte a unui an întreg privindu-şi corpul întinzându-se şi contorsionându-se, după care încă un an – sau mai mult – în care să lase o fiinţă neajutorată şi fragilă, care nu îşi înţelege propriile membre, să se hrănească din corpul ei. Puii de ghioacă aandriskieni se dezvoltau în interiorul unui

obiect detaşat şi ieşeau din coajă direct capabil să se deplaseze. Dar, deşi înţelegea distincţiile biologice, încă se mai căznea să conceapă ideea de naştere ca ceva atât de nonşalant, nimic mai complicat decât să pui nişte ouă într-un coş, să le înmânezi cuiva şi să îţi vezi de treabă. Oare ei folosesc coşuri? Nu ştia, însă nu îşi putea alunga imaginea unui coş de răchită alb plin cu ouă lucioase, mânerul înfăşurat în funde pastelate.

— Ţii legătura cu ei sau…

Sissix îi oferi o căutătură mai degrabă exasperată.

— Nu. Aminteşte-ţi că ei încă nu sunt oameni, de fapt, nu după standardele noastre. Şi nu îmi sunt familie. Ştiu că asta sună foarte dur pentru tine, însă, crede-mă, sunt iubiţi de către cei în vârstă care îi cresc. Deşi, ca să fiu mai exactă, cei în vârstă nu se ataşează de puii de ghioacă, nu până ce nu văd cine devine fiecare. Acolo e adevărata bucurie pentru familiile de casă. Să vadă puii de ghioacă pe care i-au crescut devenind adevăraţi adulţi cu pene, cu poveşti şi idei şi personalităţi.

— Aşa cum facem noi acum.

— Exact.

— Ţi-ai întâlnit vreodată… ăăă… părinţii tăi biologici?

— Mama mea de ou, o singură dată. Numele ei este Saskit. Foarte haioasă femeia, şi sunt încântată că am penele ei. Nu mi-am întâlnit niciodată tatăl de ou, dar ştiu că trăieşte cu familia lui de pene pe Ikekt. Sau cel puţin acolo era ultima dată când am verificat. Asta a fost acum mult timp, totuşi, se prea poate să se fi mutat, până acum.

Rosemary îşi aminti de ceea ce zicea Lovey dacă îi dădeai prea multe însărcinări de făcut deodată: *Îmi pare rău, însă va trebui să aştepte, pe moment. Dacă mai adaug încă ceva nou în baza mea de date, fluxul de procesare mi se va bloca. Şi detest când se întâmplă asta.*

— Cum poţi ţine evidenţa tuturor schimbărilor de familii?

— E o bază de date centrală pe care guvernul nostru o gestionează. Toate familiile de pene sunt înregistrate acolo, iar arhiviştii urmăresc fiecare modificare. Poţi să cauţi numele oricărei persoane şi să vezi cine îi este părinte de ou, cine l-a crescut, în ce familii au fost, cu cine au clocit împreună şi unde s-au dus puii de ghioacă.
— Probabil că e o bază de date extrem de complexă. De ce s-ar chinui cineva aşa de mult?
— Din acelaşi motiv pentru care numele noastre întregi includ şi detaliile familiei, zise privind-o hotărâtă pe Rosemary. Pentru că perpetuarea între rude apropiate e scârboasă.

Trapa navetei se deschise, soarele puternic inundând interiorul. Rosemary îşi aşeză mai bine geanta pe umăr în timp ce ieşi în urma lui Sissix şi Ashby. Picioarele îi tremurau un pic, protestând la trecerea de la progravitat la chestia adevărată. Hashkath avea un pic mai mult elan decât era ea obişnuită. Privi în sus. Teth se contura deasupra, cu inelele şi norii învolburaţi părând nişte imagini ceţoase pe fundalul cerului albastru. Perspectiva ei era neîntreruptă, fără stâlpi de scut sau trafic de navete care să o obtureze. Un cer deschis.
Aterizaseră în Sethi, o comunitate mică din regiunea deşertică vestică a Hashkathului. Adică deşert îi zicea Sissix. Era ca niciun alt deşert pe care îl văzuse Rosemary până atunci. Marte era deşert, sterp şi uscat. Grădinile şi piaţetele verzi îi erau simple constructe, închise sub domurile de habitat, hrănite cu apă reciclată. Dar aici pământul era viu, împresurat cu ierburi ciufulite şi arbori încovoiaţi, întinzându-se de la platoul lor de aterizare tocmai până la poalele munţilor de la orizont. Şi flori, de asemenea, flori peste tot. Nu ca luxuriantele transgeneturi din serele de acasă sau ca elegantele viţe scurgându-se prin grădina lui Dr Chef. Cele de aici erau flori sălbatice, străpungând triumfător solul gri în încrengături joase de portocaliu, galben şi purpuriu. Copacii se răsuceau deasupra lor,

acoperiţi cu spini şi ciorchini de fructe mărunte. Erau mai deşi ceva mai încolo de unde se aflau ei, o panglică de verde care lăsa să se ghicească un pârâu ascuns vederii.

Dincolo de panglica verde se afla comunitatea, o adunare molcomă de cămine îmbrăţişând pământul. Era suficient de întinsă cât să ofere unei familii spaţiul necesar pentru a se desfăşura şi a cultiva cele necesare, şi totuşi suficient de apropiate ca să îţi păstrezi vecinii la îndemână. Sethi era un loc liniştit. Retras. Modest prosper. Necomplicat. Fără centre de jocuri sau magazine din prefabricate. Nici măcar nu exista un doc adevărat pentru aterizări, doar o zonă largă, neîngrijită, potrivită pentru coborârea unor navete de mici dimensiuni sau a dronelor de aprovizionare. Privind împrejur, Rosemary înţelese de ce un tânăr adult şi-ar dori să plece dintr-un astfel de loc şi de ce o persoană în vârstă ar vrea să se reîntoarcă.

Îşi atinse nasul liber, delectându-se cu noutatea plăcerii de a putea respira fără ajutorul vreunei măşti sau a unei atmosfere artificiale. Ultima dată când ieşise în aer liber fără una sau alta fusese în Port Coriol, ceea ce acum părea într-o altă viaţă. Aerul din port fusese împresurat de mirosul algelor şi al micilor afaceri din jur. Aerul din Hashkath era curat, uscat, bogat în oxigen, presărat cu aroma florilor de deşert încălzindu-se la soare. Era un aer bun.

În mod clar, Sissix era de aceeaşi părere. Îşi deschisese larg braţele şi îşi dăduse capul pe spate imediat ce picioarele ei cu gheare atinseseră pământul.

— Acasă, spuse ea, ca şi cum abia ce ieşise la suprafaţă după o tură lungă de scufundări.

— Uau, spuse Ashby, am uitat că aici o să fie primăvară.

Sissix inspiră şi expiră cu vigoare, de parcă ar fi vrut să-şi purifice plămânii de aerul recirculat de pe *Wayfarer*. Privi în jos, spre corpul ei.

— Of, nu, drace!

Îşi desfăcu şiretul de la pantaloni, ieşi din ei şi îi aruncă înapoi în navetă. Vesta urmă la rând. Goală, se îndreptă spre căminul copilăriei sale, cu solzii strălucindu-i în lumina soarelui.

Pe măsură ce înaintau, Ashby căută în rucsac şi îşi scoase de acolo translantul. Potrivi îngusta fâşie metalică în jurul capului. Ecranul de ochi prinse viaţă.

— Credeam că poţi vorbi reskitkishiană, zise Rosemary.

— Înţeleg reskitkishiana, zise Ashby. Dar sunt departe de a fi fluent dacă mă apuc să vorbesc. Şi cum nu prea am avut ocazia să exersez, ajută să ai o copiuţă cu care să trişezi.

— Accentul tău e mai bun decât al multor umani pe care îi cunosc, îl linişti Sissix. Ştiu că e un chin pentru tine să vorbeşti în timp ce inspiri.

— Nu vorbitul în timpul inspirării e cel mai rău. E alternarea cu expiratul în cadrul aceleiaşi propoziţii. Serios, cine face asta? concluzionă închizându-şi rucsacul.

Rosemary îşi scoase propria fâşie din geantă.

— E destul de meschin, căzu ea de acord.

Cunoştinţele ei de reskitkishiană erau practic inexistente, însă cele câteva fraze pe care le încercase i-au dat dureri de cap.

— Nu îmi dau seama cum de puteţi vorbi aşa fără să o daţi în hiperventilaţie.

Sissix îşi strânse degetele în pumn.

— Avem plămâni mai buni.

— Păi, na, noi avem sânge cald, spuse Ashby. Cred că e o afacere mai bună.

Sissix râse scurt.

— Nici nu ştii. V-aş lua oricând plămânii plăpânzi şi nasul inutil în schimbul unei dimineţi toropite.

Ashby o privi pe Rosemary.

— Nu-mi dau seama dacă ăsta a fost un compliment sau nu.

După care îşi reîntoarse capul spre Sissix:

— Hei, Ethra e p-aici?

— Din câte ştiu eu, da.

— Să nu te apuci să faci glume în preajma lor, îi zise el lui Rosemary. A şters cu mine pe jos ultima dată când am fost în vizită. Şi are un arsenal de glume cu umani care o să-ţi provoace pagube permanente.

Sissix chicoti.

— Nu-i cu mult mai îngăduitor cu propria lui specie. Care era aia cu… Ah, aşa, ceva îngrozitor care implica nişte cozi…

Ashby râse.

— Deci, un uman, un quelinian şi un harmagian intră într-un *tet*…

— Nu, stai, spuse Sissix, arătând cu bărbia în faţă.

Ajunseseră la malul acoperit cu tufişuri al pârâului. Doi copii aandriskieni se jucau în apă, strigând unul la altul. Un text apăru pe interfaţa lui Rosemary: *Nu pot procesa conversaţia. Vă rog să vă apropiaţi mai mult de interlocutor(i).* Nu găsea termen de comparaţie ca să-şi dea seama ce vârstă aveau, însă, după înălţimea lor redusă şi după pofta nebună de joacă, Rosemary presupuse că erau asemenea unor copii umani de clasă primară. Sau poate se înşela. Unul arăta mai tânăr decât celălalt. Avea mari probleme să desluşească altceva la ei. Sexul aandriskienilor era uşor de determinat la adulţi, în special raportat la statură, dar la vârsta asta erau androgini, îndeosebi din cauză că masculilor aandriskieni le lipseau organele genitale externe. Lăsând la o parte categorisirile, părea ceva fragil la aceştia doi, un aspect ca de hârtie la solzii lor. Nu se mai mira de ce nu văzuse niciodată copii aandriskieni în afara planetei lor. Nici măcar nu îi cunoştea, dar deja se năştea în ea nevoia de a-i proteja. Îşi imagină că părinţii lor probabil simţeau asta de zece ori mai puternic. *Părinţi de ghioacă*, îşi repetă ea. *Părinţi de ghioacă*.

Ashby îşi coborî tonul vocii.

— De când până când aandriskienii se jenează să menţioneze despre *tets* în preajma copiilor lor?

— O facem, răspunse Sissix. Însă voi probabil sunteţi primii umani pe care-i văd vreodată, şi nu vreau să crească cu ideea că specia voastră e stupidă.

Se îndreptă spre copii, cu un glas cald şi lung respirat de întâmpinare.

Capetele fără pene ale plozilor se întoarseră la unison. Cel mai mic strigă ceva. Traducerea apăru pe interfaţa lui Rosemary. *„Nepământenii! Nepământenii sunt aici!”* Se împleticiră în susul apei, cu ghearele răsfirate de entuziasm.

Sissix se aplecă şi îi mozoli pe amândoi pe faţă. Rosemary o mai văzuse făcând la fel cu Ashby, dar cu el gestul era mai afectuos, mai natural. Acum se strecurase o notă formală în guduratul ei. Blând şi sincer, e adevărat, însă cu siguranţă un pic distant.

Copilul mai mare vorbi:

„Tu eşti Sissix.”

„Aşa e.”

„Tu eşti mama mea de ou.”

Sissix zâmbi. Nu părea surprinsă.

„Tu trebuie să fii Teshris.”

După care privi spre celălalt.

„Iar tu Eskat, nu?”

„Nu!” copilul spuse, hlizindu-se.

„Nu, îmi dau seama acum. Eşti prea tânăr”, zise ea şi îl mângâie pe creştetul capului său chel. *„Nu că asta ar fi ceva rău.”*

Ashby îi şopti lui Rosemary la ureche:

— Teshris e fată. Prietenul ei e băiat.

— Aha, mersi, zise Rosemary, mirându-se cum de putea face el diferenţa. Eskat e fratele ei?

— Frate de ou, da. Deşi nu le-am ştiut numele până acum.

Sissix îi spuse ceva lui Teshris în limbajul mâinilor. Ashby şopti din nou:

— Mişcarea asta e specifică părinţilor de ou. Ea spune că e fericită că Teshris e sănătoasă şi… păi, că există, mai pe scurt.

Fata aandriskiană răspunse, gesturile ei fiindu-i stranii şi noi.

— Îi mulţumeşte lui Sissix că i-a dat viaţă.

Cele două aandriskiene zâmbiră şi îşi dădură una alteia o nouă mozoleală. Şi asta a fost tot. Fără îmbrăţişări, fără râzgâieli prelungi, fără ca Sissix să aibă nevoie de mai mult timp ca să îşi vadă fiica cu care nu mai vorbise niciodată. În acel moment, Rosemary înţelese. Teshris nu era fiica lui Sissix, nu în sens uman. Împărtăşeau gene comune şi respectul, nimic mai mult.

Sissix îşi întoarse capul spre partenerul de joacă al lui Teshris.

„Cum te cheamă?”

„Vush”, spuse el.

„Din al căror ou eşti tu?”

„Teker şi Hasra.”

Sissix izbucni în râs.

„Nu ştiu pe Hasra, însă Teker a fost sora mea de ghioacă.”

Soră de ghioacă, nu soră de ou. Rosemary simţea că ar avea nevoie să deseneze un tabel.

Sissix zâmbi larg la copii.

„Pe vremea când noi creşteam” – interfaţa adăugă între paranteze traducerea exactă *devenind oameni – „ea mereu zicea că nu vrea să aibă o cloacă, şi că o să se ţină tare şi va trăi fără să se cupleze când e fertilă. Părerea i s-a schimbat al naibii de repede după ce au început să-i iasă penele. În timpul primei ei călduri, am prins-o cum făcea rutul singură, de un bolovan. Am crezut că o să se stranguleze, atât de..”* – interfaţa sări peste ultimul cuvânt şi oferi în schimb o explicaţie: [*nu este disponibilă o analogie: combinaţie între excitare, frenezie şi lipsă de experienţă, atribuită în general adolescenţei]*.

Sissix râse din nou, iar copiii îi urmară exemplul. Rosemary ridică din sprâncene. Ce vârstă aveau copiii ăştia doi? Aruncă o privire la Ashby. Şi el părea un pic stânjenit, la fel. Măcar nu era singura.

Vush vorbi după ce se oprise din hlizit.

„Vreau să-i ating pe umani, dar Ithren a spus că lor nu le place.”

„Are dreptate. Nu toţi umanii vor. Însă fac pariu că ei doi ar fi ok cu asta. Doar trebuie mai întâi să le ceri permisiunea.”, zise Sissix, după care arătă spre însoţitorii săi. *„Ea e Rosemary, iar el e Ashby. Sunt oameni foarte buni la inimă.”*

Puştii se uitară la ei, nemişcaţi. Rosemary îşi aminti pe când avea patru ani, cum a zărit un harmagian pentru prima dată şi cum s-a holbat la tentaculele lui de acolo unde în mod normal ar fi trebuit să se fie bărbia. Era ciudat să se afle acum de partea cealaltă a ecuaţiei.

Ashby se ghemui şi le zâmbi. Copiii păreau cam ţepeni, dar se apropiară mai mult. Îi luă o clipă lui Rosemary până să-şi dea seama că tensiunea din muşchii lor nu era un rezultat al vreunei temeri, ci suprimarea instinctului de a atinge. Ashby începu să vorbească în reskitkishiană. Consoanele lui erau împleticite, iar expirările îi erau mult prea exagerate faţă de cele ale lui Sissix, dar era suficient pentru ca plozii să se prindă.

„Numele meu este Ashby. Sunt bucuros să vă cunosc. Mă puteţi atinge.”

Copiii alergară spre el. Îi gudurară un scurt bun venit, din politeţe, şi trecură la treaba mai serioasă de a-l trage şi ciupi.

„E atât de moale!”, spuse Vush, apăsându-şi palma peste părul cârlionţat al lui Ashby. *„Nicio pană!”*

„Năpârleşti?”, întrebă Teshris, examinându-i braţul lui Ashby.

„Nu”, spuse Ashby. *„Însă noi...”*

Se chinui şi trecu la klipiană, adresându-se lui Sissix.

— Poţi să-mi zici cum e cu pielea uscată?

„Pielea lor iese în fâşii subţiri, subţiri, şi nu toată deodată”, le zise Sissix copiilor. *„Nici măcar nu observă.”*

„Ce norocoşi”, spuse Teshris. *„Urăsc năpârlitul.”*

Vush, ceva mai puţin reţinut decât sora lui de ghioacă, acum că permisiunea fusese primită, merse

direct la Rosemary şi îi dădu un gudurat.

„Pot să te ating şi pe tine?”

Rosemary zâmbi şi îi confirmă cu un gest din bărbie, înainte să îşi dea seama că băiatul nu avea de unde să ştie ce însemna confirmatul din gesturi.

— Spune-i că da, o rugă pe Sissix, care transmise mai departe mesajul.

Vush se încruntă.

„De ce nu poate să îmi zică ea singură?”

„Nu vorbeşte reskitkishiana”, îi zise Sissix. *„Însă interfaţa aia pe care o poartă îi permite să citească fiecare cuvânt pe care îl spui.”*

Băiatul aandriskian se zgâi la Rosemary, perplex. Noţiunea că cineva ar putea să nu vorbească reskitkishiana părea de neconceput pentru el.

— Uite, Rosemary, i se adresă Sissix în klipiană. Încearcă aşa, şi îi arătă un semn cu degetele curbate. Este pentru învoială.

Rosemary îl privi pe Vush şi repetă gestul. Vush gesticulă ceva înapoi şi o apucă de sâni.

„Ce sunt ăştia?”

Rosemary scânci. Ashby izbucni în râs. Sissix se repezi la Vush şi îi trase mâna.

„Vush, femeilor umane nu le place când oameni pe care nu îi cunosc le ating acolo.”

— O, Stele! zise Ashby în klipiană, ţinându-şi mâinile la burtă.

Vush era cu totul confuz.

„De ce nu?”

„E totul bine cu el?”, întrebă Teshris arătând la Ashby, care se dăduse câţiva paşi în spate.

„Da”, zise Sissix. *„Doar râde.”*

Ochii lui Vush erau deschişi larg şi îngrijoraţi.

„Am făcut ceva rău?”

— Oh, nu, spune-i că e totul în regulă, spuse Rosemary. Nu-i mare scofală.

Râdea şi ea, acum.

Sissix mângâie capul băiatului.

„Nu ai făcut nimic rău, Vush. Umanii doar că au mai multe restricţii cu atinsul corpului de către alţi oameni decât avem noi. Cred că ar fi cel mai bine

să eviţi orice parte a torsoului ei care este acoperit.”

Trase uşor de tricoul ei, ca să demonstreze ideea.

Vush privi în pământ.

„Îmi pare rău.”

Rosemary se aplecă să atingă braţul lui Vush, aşa cum văzuse la Sissix că face în clipele de empatie. Îi luă mâna şi o puse pe creştetul capului ei, invitându-l să exploreze. Vush se însenină, iar Sissix îi dădu o privire aprobatoare şi duioasă.

„Penele ei sunt diferite de [cuvânt necunoscut]*”,* spuse Vush în timp ce îşi trecea gheruţele prin părul lui Rosemary. Interfaţa nu recunoscuse ultima expresie, însă Rosemary înţelese: *Ashby*. Încercarea lui Vush de a face un *sh* în numele lui se prelungise mai mult decât era cazul şi se poticnise la *b*.

„Nu sunt pene, tăntălăule”, spuse Teshris. *„E păr.”*

Privi la Rosemary, pe urmă la Ashby şi zise:

„Ai un alt fel de maro decât ea.”

„Ai dreptate”, spuse Ashby.

„Aandriskienii sunt aşa”, îl informă ea, de parcă şi el, la fel, abia ce întâlnea pentru prima dată o specie nouă. *„Avem o mulţime de culori diferite. Eu sunt albastru-verde, Vush e verde-albastru, Sissix e verde-verde. Îmi ştiu toate culorile solzilor. Skeyis spune că mă pricep cel mai bine la asta”*, completă ea împăturindu-şi partea de sus a urechii către lob, din nou şi din nou, iar Ashby asistând răbdător. *„Eşti şi tu de pe o lună?”*

„Nu, eu…”

Din nou, se chinui şi îi ceru din priviri ajutor lui Sissix.

„E un spaţial”, explică Sissix. *„Mulţi umani sunt născuţi* [traducere literală: eclozaţi din corp] *pe nave fermă.”*

„Dar ea?”, întrebă Teshris.

„A crescut pe o planetă numită Marte.”

Sissix începu să pară plictisită. Rosemary îi găsea adorabili pe companionii lor – deşi nu ar fi deranjat-o dacă Vush ar fi tras-o de păr cu *ceva mai puţin*

entuziasm –, dar Sissix tot arunca priviri peste umăr, către cămine. Era nerăbdătoare să îşi vadă familia, iar aceşti copii nu erau aşa ceva pentru ea. Nici măcar cel care avea aceiaşi pometi ca ea.

Un strigăt se ridică pe măsură ce păşeau pe cărarea care ducea la cămine.

— Sissix! o voce bătrână se auzi.

Alte câteva o acompaniară.

— Sissix! Sissix!

Toate deodată, un şuvoi de aandriskieni se scurgea din intrările deschise. Erau zeci, poate mai mulţi. Rosemary nu avu ocazia să-i numere până ce nu se îngrămădiră cu toţii pe Sissix, care fugise să îi întâmpine. Se rostogoliră pe jos într-o încrengătură de cozi şi capete împănate, îmbrăţişându-se şi presându-se şi gudurându-se. Întreaga lor atenţie era concentrată pe fiica de mult plecată. Îşi frecară obrajii, zvâcniră penele, trăgându-se cât mai aproape de ea pe cât puteau. Rosemary se şocă. Chiar dacă nu era nimic exagerat sexual în felul în care se atingeau, avea mari probleme în a vedea o masă compactă de oameni goi. Părea mai mult ca un preludiu în grup, decât ca o reuniune de familie.

Sissix, pe de altă parte, era mai bucuroasă decât o văzuse Rosemary vreodată. Se topise sub îmbrăţişările familiei ei. Îşi închise ochii şi îşi lăsă capul să-i cadă pe măsură ce un aandriskian îi atingea penele. Rosemary mai văzuse privirea aceea înainte – nu la Sissix, ci la femeia în vârstă pe care o întâlniseră la Port Coriol. Era o privire de adâncă gratitudine, genul care apare la capătul unei lungi aşteptări, când eşti capabil să expiri după ce ţi-ai ţinut respiraţia până ce plămânii au început să te usture.

Rosemary se gândi la Sissix cea de pe *Wayfarer*, cum mereu a părut atât de afectuoasă, cum se dezmierda şi cât de dulce era. Însă acum Rosemary văzu din partea cealaltă. Ceea ce socotise ca afecţiune fusese de fapt o Sissix care se abţinea. Râsetele şi ghemuitul la pământ erau minimum.

Rosemary se imagină pe sine şi pe umanii din echipaj din punctul ei de vedere. O grămadă de automaţi rigizi şi pudici. Cum de putea Sissix să suporte aşa ceva în fiecare zi? Se gândi din nou la clipele în care Sissix o pipăise amical, la duioşia de pe chipul ei când îşi freca nasul de obrazul lui Ashby ori îi lua în braţe pe Kizzy şi Jenks, în tandem. Se gândi la ce mare efort trebuie să fi fost pentru Sissix să nu îi tăvălească pe jos aşa cum făcea acum cu familia ei de ghioacă, să îşi înfrâneze nevoia unei forme mai tangibile de conectare.

— Ashby, Rosemary, îi chemă Sissix din vârful grămezii de oameni. Haideţi să îi salutaţi.

Îşi răsuci una dintre mâini, o eliberă şi arătă cu o gheară către capetele celor vârstnici. (Penele lui Sissix erau cele mai aprinse la culoare dintre toate.)

— Ei sunt Issash, Ethra, Rixsik, Ithren, Kirix, Trikesh, Raasek şi… şi câţiva pe care nu-i cunosc.

Râse şi trecu pe reskitkishiană, adresându-se unei bătrâne aflate cel mai aproape de ea.

„Aţi mai adăugat nişte chipuri noi de când nu am mai fost pe aici.”

Bătrâna – Issash, presupuse Rosemary, deşi îşi dădu seama că nu ar fi avut cum să îi deosebească pe toţi – spuse:

„Am furat câţiva de la familia Sariset în timpul unei şotii din iarna trecută.”

Se aplecă conspirativ către Sissix şi completă pe un ton scăzut:

„Asta pentru că toată lumea ştie că sunt cea mai atrăgătoare vârstnică din zonă.”

Ceilalţi aandriskieni râseră. Unul dintre ei îi frecă penele. Ea rânji.

Sissix râse şi ea şi îi mozoli obrazul lui Issash.

„Mi-a fost tare dor de tine”, îi zise.

Unul dintre bărbaţii în vârstă se eliberă din grămadă. Privirea îi era incisivă, însă penele se încreţiseră odată cu vârsta, iar solzii îi erau fazi. Rosemary avu impresia că era foarte bătrân.

„V-aş încuraja să ni vă alăturaţi”, zâmbi el. *„Dar ştiu că nu e felul vostru de a fi. Ashby, cum o*

mai duci? Sunt tare bucuros să te revăd”, zise el întinzând mâna pentru salutul uman.

Ashby îşi drese vocea şi răspunse pe cât de bine putea.

„Bucuros să te văd şi eu, Ishren. Îţi mulţumesc pentru… pentru a fi… binevenit.”

Zâmbetul lui Ishren se lărgi şi îi atinse fruntea lui Ashby.

„Reskitkishiana ta este foarte bună.”

„Nu chiar”, spuse Ashby. *„Vorbesc mai puţin decât… decât cunosc. Decât cunosc să aud.”*

Trecu imediat pe klipiană:

— Stai, stai, adică…

Ishren râse.

„Înţelegi mai mult decât poţi vorbi. Vezi? Te înţeleg foarte bine.”

Îl bătu pe Ashby pe braţ şi se întoarse către Rosemary.

„Tu vorbeşti reskitkishiană?”, o întrebă în timp ce îi strângea mâna.

Rosemary dădu din cap, scuzându-se. El arătă spre interfaţa ei.

„Dar înţelegi, nu?”

Ea începu să dea din bărbie, însă îşi reaminti gestul curbat al degetelor pe care Sissix i-l arătase mai jos, la pârâu, *da* în limbajul mâinilor.

„Vezi? Înveţi foarte repede. Iar eu sunt ca Ashby. Înţeleg klipiana, însă nu sunt atât de încrezător atunci când o vorbesc. Aşa că atâta timp cât o să îţi porţi interfaţa, fiecare putem să spunem cum ne e confortabil şi să ne înţelegem taman bine.”

Îşi puse o mână pe umărul lui Rosemary şi făcu la fel şi cu Ashby.

„Mă bucur să văd umani printre noi. Când eram doar un pic mai tânăr decât e Sissix acum, am fost membru al unui echipaj de transport aeluonian. Negustor aeluonian, mai exact. Era un echipaj multispecii, ca al vostru. Am avut chiar şi o femeie lariană, dacă îţi vine să crezi. A naibii de deşteaptă specie, larienii, n-am văzut niciodată pe cineva mai priceput la tikki decât ea. Dar… ce ziceam?”

„Nu știu”, zise Ashby, oferindu-i reskitkishianului o nouă ocazie. *„Despre umani?”*

„Ah, da, da. N-o să uit niciodată ziua în care am aflat că umanii au fost acceptați în AG ca specie membră deplin. Ne aflam la Piața Muriat… ați fost vreodată pe acolo?”

„Am trecut”, zise Ashby.

„Mai e încă barul ăla numit [hanto: Ceașca Plină-Mereu]*?”*

„Nu știu.”

„Of, sper că încă mai e pe-acolo. Cele mai bune șnapsuri dulci din AG, fără îndoială. N-am întâlnit niciodată un alt barman care să le poată face atât de acidulate. În fine. Da, umanii intrând în AG. Era la depozitul de alge… Ba nu, nu, era un magazin de echipamente, da, echipamente. Era un uman care lucra acolo. Îndatorirea lui era să curețe componentele folosite pentru a fi revândute. Muncă ternă și grea. Nu un serviciu potrivit pentru o specie cu mâini fine. Puteai vedea după haine că nu era plătit prea bine. Șeful lui era plecat, așa că mă ajuta să găsesc… na, ceva ce aveam nevoie pe moment. Era un flux de știri deschis pe micul proiector de pe bancul lui de lucru și, dintr-odată, apăru. Umanii în AG. Bărbatul a devenit tăcut. Apoi a făcut ceva ce nu mai văzusem până atunci: a început să plângă. Vedeți voi, nu știam că plânsul e ceva ce umanii fac în mod obișnuit, așa că am început să mă îngrijorez. Vă dați seama cât de neplăcut e să observi că începe să îi curgă cuiva apă din ochi? Ha! Iar sărmanul om încerca să îmi explice plânsul în timp ce era cuprins de atâtea emoții. Nu o să uit niciodată ce mi-a zis. Mi-a zis: «Asta înseamnă că și noi contăm. Că suntem totuși valoroși cu ceva». Iar eu i-am zis: «Normal că sunteți valoroși. Toată lumea este valoroasă». Iar el zis: «Însă acum știu că și galaxia crede la fel».”

Ishren îi strânse de umeri și privi la amândoi.

„Iar acum aveți propriile nave și ieșiți în spațiu așa cum o facem și noi, aandriskienii. Și către Miez, nu glumă! Trebuie să recunosc, sunt invidios pe

călătoria voastră. Ce mare noroc la voi.”, le zâmbi el. *„Sper că nu par că vă privesc de sus, însă gândindu-mă în trecut la bărbatul acela, să vă văd pe voi aici mă face să realizez cât de departe a avansat specia voastră. Asta mă face foarte fericit. Ah! Mi-am amintit! Vă e foame? Ştiu că umanii trebuie să mănânce mai mult decât noi, aşa că Rixsik şi cu mine am petrecut noaptea pregătind o mulţime de bucate în plus pentru* [substantiv, fără analogie disponibilă; o masă unde este oferită mâncare pentru oricine, la comun, de-a lungul întregii zile.]”

„E foarte amabil. Foarte amabil din partea voastră”, spuse Ashby. *„Îmi doresc… sper că nu a fost… dificil.”*

„Nici pe departe”, zise Ishren. *„Abia aşteptăm să vedem cât de mult puteţi mânca. Şi cred că şi ei la fel”*, rânji el, arătând într-o parte.

În spatele unui morman de lăzi goale, se adunase un grup de pui de ghioacă, privindu-i pe adulţi cu o curiozitate intensă. Se abţineau, ca şi cum ar fi aşteptat să fie invitaţi. Rosemary realiză că ăsta chiar era cazul. Probabil că ştiau mai bine decât să dea buzna în timp ce adulţii socializau. Făcea sens, la o specie ai cărei copii nu aveau nevoie să înveţe abilităţile de bază pentru supravieţuire. La o adunare umană, adulţii nici nu s-ar fi gândit de două ori înainte să abandoneze orice era ce făceau în clipa aceea şi să vadă de nevoile unui copil, chiar şi dacă ar fi fost vorba de simpla băgare în seamă. Însă aici puii de ghioacă păreau că ştiu că activităţile adulţilor au prioritate, şi că dacă ar fi vrut să participe ar fi trebuit să îşi dea seama care sunt noile reguli. Aşa că, în loc să tragă de mâneci şi să se dea mari, ei observau de pe margine mişcările adulţilor, încercând să dezlege puzzle-ul. Învăţau cum să fie oameni.

Rosemary o zări pe Teshris printre ei, cu braţele ei micuţe în jurul un pui de ghioacă de aceeaşi statură şi cu aceleaşi trăsături ca ea. Eskat, probabil, al lui Sissix celălalt… Rosemary se opri să se

gândească înainte de a-şi zice *copil.* Urmaş? Progenitură? Toate cuvintele conţineau prea mult din sensul de a aparţine lui Sissix, ceea ce era evident că nu, sau, cel puţin, nu într-un fel uman. Poate că era suficient să spună că Teshris şi Eskat împărtăşeau o aceeaşi mamă de ou, care se întâmpla să fie Sissix.

Atenţia îi fu atrasă înapoi, la guduratul general, care începuse să se estompeze. Trei dintre vârstnici – dintre cei ai căror nume nu le ştia Sissix – se îndreptau înapoi către casă. Câţiva rămaseră cu Sissix, încă atingându-se, dar energia lor nu mai era atât de aprigă. Issash, totuşi, continua să o îmbrăţişeze pe Sissix la fel de strâns cum o făcuse la început. Doi dintre părinţii de ghioacă ai lui Sissix, aparent sufocaţi de întreaga afecţiune, părăsiseră grupul pentru a se aşeza pe o bancă. Nu era nicio îndoială că cei doi începuseră un preludiu *pe bune*, iar într-o scurtă şi neaşteptată clipă toate nedumeririle lui Rosemary despre ce ar putea să ascundă un bărbat aandriskian la despicătura dintre picioare fuseseră lămurite.

„Haideţi”, îi îndemnă Ishren, conducându-i pe Rosemary şi Ashby către cămin. *„Să avem grijă de voi doi. Apropo, nu e nevoie să purtaţi haine aici, dacă nu vreţi. Ştiu că aşa e felul vostru, dar ne dorim să vă simţiţi cât mai confortabil.”*

— Mulţumesc, zise Rosemary în klipiană.

Se strădui pe cât putu să îşi abată privirea de la cei doi aandriskieni vârstnici de pe bancă, care acum se acuplau cu pasiune.

— Cred totuşi că o să le ţin pe mine, pentru moment.

Din felul în care ziua se desfăşura, lui Rosemary începuse să îi pară rău pentru cei doi tehnicieni, îngrămădiţi cum erau ei în vreo groapă a unui concert, cu mâncare soioasă şi băuturi multe prea piperate la preţ. Propria după-amiază şi-a petrecut-o tolănită jos, pe perne, cu un pahar de vin şi mâncând bucate ciudate şi delicioase de la masa comunală

(vârstnicii avuseseră puţini termeni de comparaţie despre cât de mult mănâncă un uman, aşa că pregătiseră suficient pentru zece ca ei). Ascultase familia lui Sissix punând-o pe fiica lor la curent cu dramele cotidiene ale prietenilor şi rudelor. Totul la întrunire era intrigant, de la mâncarea neobişnuită, la neţărmuritele exprimări de afecţiune pe care le primea Sissix încontinuu. În mare parte, Rosemary se simţea asemeni puilor de ghioacă, care trăgeau cu ochiul prin ferestre şi se strecurau înăuntru ca să umple bolurile cu ronţăieli. Şi ea era mulţumită să observe şi să înveţe.

Însă până la lăsarea serii, Rosemary deveni un pic neliniştită. Mâncase copios, mulţumită invitaţiilor constante ale lui Ishren, iar efectul vinului se schimbase din „plăcut relaxat” în „uşoară durere de cap”. Picioarele îi erau înţepenite de la atâta stat pe jos, iar creierul ei părea a fi de mâzgă după orele neîntrerupte ascultând conversaţii spuse într-o limbă necunoscută. La scurt timp după ce a apus soarele, se scuză şi ieşi la aer.

Teth domina cerul deşertului, atârnând suficient de aproape pentru ca ea să îşi poată imagina că ar avea cum să îi atingă inelele cu buricul degetelor. Fără poluarea luminilor unui oraş, culorile sclipeau nestingherite – luminiscenţa lunilor vecine, purpuriul întunecat al norului galactic şi, între ele, stele, nenumărate stele. Ea trăia acolo sus, în vasta desfăşurare de culoare. În fiecare zi, vedea de aproape planete şi comete şi noi nebuloase, clare ca lumina zilei. Totuşi, ceva din a fi la solul unei planete era diferit. Poate stelele erau menite să fie privite de pe pământ.

Aruncă un ochi spre Sissix, înconjurată de o claie de capete împănate. Privi înapoi la cer, contemplând vinovată ideea de a nu mai avea pe nimeni în preajmă în afara lui Sissix. Şi-o imagină pe Sissix ieşind şi ea afară, dându-i încă un pahar de vin, punându-i un braţ în jurul umerilor, învăţând-o numele constelaţiilor. Era un gând prostesc şi egoist, ştia asta, dar se lăsă legănată de iluzie.

Ceva mai târziu, Ashby păşi dincolo de pragul uşii, având cu el o pătură.

— M-am gândit că poate ţi-e frig.

— Un pic, da. Mersi.

Ea luă pătura şi o înfăşură pe umeri. O cuprinse o căldură plăcută, asemenea razelor de soare.

— Vai! Ce bine, nu se putu ea abţine.

— Chiar bine, nu?

— De ce nu am şi eu una din astea?

Ashby râse.

— Am cumpărat una acum câţiva ani, imediat ce am făcut aceeaşi faţă pe care o faci şi tu acum. Sunt sigur că putem să mai luăm una înainte să plecăm.

— Da, te rog.

— Vârstnicilor nu le-a venit să creadă că ai avea nevoie de o pătură.

— De ce?… Ah, da. Pentru că eu am sânge cald. Corect.

Râse.

— Totul e în regulă?

— Cum să nu? Absolut. Doar că aveam nevoie de un pic de aer proaspăt.

— Mda, ştiu, chestiile astea pot fi un pic prea mult, după un timp. Dar te-ai simţit bine, nu?

— Am avut o zi *super*. Sunt tare bucuroasă că am venit.

— Bun. Să îi spui şi lui Sissix asta, o să o facă fericită.

Rosemary zâmbi, dar se gândi din nou la toate acele ore în care a privit-o pe Sissix mângâiată şi cocoloşită de familia ei iubitoare. Şi la cât de rece şi rigidă era viaţa de pe *Wayfarer*, prin comparaţie. Sissix merita mai mult de atât.

Ashby îşi înclină capul.

— Ce e?

— Nu ştiu dacă pot găsi cuvintele potrivite. E doar… reflectă o secundă. Cum de reuşeşte?

— Reuşeşte ce?

— Să reziste fără familia ei de pene?

— Sissix are o familie de pene.

Rosemary clipi încurcată. O relaţie de la distanţă cu o familie de pene? Luând în seamă apropierea la care a fost martoră, nu şi-ar fi dat seama cum putea să funcţioneze aşa ceva.

— Nu a menţionat nimic de ei.

Ashby zâmbi afectat.

— Când ai un minut liber, caută-i fişierul ei de identitate. Ca grefier al navei, ar trebui să ai acces la el.

Ceva mai târziu în noapte, încolăcită în patul din camera de oaspeţi, făcu exact asta.

ID# : 7789-0045-268

Nume AG desemnat: Sissix Seshkethet

Contact de urgenţă: Ashby Santoso

Ruda cea mai apropiată: Issash Seshethet (desemnare AG)

Nume local (dacă este disponibil): oshet-Seshkethet esk-Saskist as-Eshresh Sissix isket-Veshkriset

Rosemary îşi muşcă buzele în timp ce studie cuvintele de pe scribul ei. *Seshkethet* era evident. *Saskist* era mama lui Sissix, iar *Eshresh* suna ca un nume al cuiva, ceea ce însemna că probabil era tatăl ei. *Veshkriset*, totuşi, îi era nefamiliar.

Navigă până la baza de date oficială a familiilor aandriskiene. Undeva, cumva, era o echipă de arhivişti ai căror unic scop era să stea pe urmele dramelor de familie ale aandriskienilor şi să înregistreze modificările conforme. Se simţea epuizată numai gândindu-se la volumul de muncă necesar.

Literele de pe ecran se schimbară după ce scribul ei trecuse la modul traducere în klipiană. *Te rog să alegi un nume de familie*, scria. „Veshkriset”, zise ea, sperând că baza de date îi putea înţelege accentul ei oribil. Apăru o pagină de enumerare. Sprâncenele lui Rosemary se încruntară. Familia de pene Veshkriset avea un singur membru. Sissix.

Alunecă înapoi în cuibul de pături. Sissix era într-o familie de pene de una singură? Nu făcea sens deloc. Sissix era definiţia vie a gregarităţii, iar

aandriskienii nu priveau cu ochi buni solitarii. Să te declari singurul membru al unei familii de pene era un act de sfidare, un semnal că nu vrei să ai nimic de-a face cu niciun alt aandriskian. Rosemary îşi aminti cum reacţionase Sissix faţă de bătrâna din Port Coriol, cum a lăsat totul baltă ca să ofere unui străin complet câteva momente de companie. *Să fii singur şi fără să te atingă cineva… nu e pedeapsă mai mare de atât.* Nu, nu se potrivea deloc.

Privi pe fereastră. Un gând o străfulgeră. Baza de date era de uz aandriskian, iar din ce pomenise Sissix scopul ei cel mai practic era să prevină consangvinizarea. Dacă ăsta era cazul, ar fi apărut şi alte specii pe listă?

— Scrib, tradu, spuse ea.

— Specifică calea de traducere, spuse scribul.

— Reskitkishiană în klipiană.

— Reskitkishiană în klipiană confirmat. Te rog pronunţă cuvântul sau fraza pe care doreşti să o traduci. Dacă nu o poţi pronunţa…

— Veshkriset.

Urmă o pauză scurtă.

— Nu au fost găsite rezultate concludente. Doreşti o analiză lingvistică care să te ajute să determini posibile asemănări?

— Da.

— Sufixul *-et* implică un substantiv comun. Acest sufix este folosit în mod obişnuit pentru a desemna un grup familial aandriskian. Doreşti să cauţi în baza de date a familiilor aandriskiene…

— Nu, spuse Rosemary. Elimină sufixul din fraza de căutare şi începe o nouă căutare, zise ea după un scurt moment de gândire.

O altă pauză.

— *Veshkrisk*. Substantiv. O persoană sau o călătorie. Călător. Hoinar.

Wayfarer[7].

Sissix îşi sprijini bărbia în pumni, privind cum Hashkath devine din ce în ce mai mic prin fereastra

camerei ei. Undeva acolo jos, familia ei de ghioacă râdea, se acupla, se certa, gătea, făcea curat, hrănea puii de ghioacă. Pielea ei încă mai strălucea de la exfoliantul de casă al lui Kirix. Tartinele cu fructe de mărimea palmei pe care i le dăduse Issash la despărţire încă mai erau calde în miez. Nu îşi dorise să plece. Iubea pe *Wayfarer* şi îi iubea pe oamenii de la bordul ei (aproape pe toţi), însă mereu uita cât de greu îi era să fie departe de alţi aandriskieni, până ce nu petrecea o vreme acasă. Era mai mult decât lipsa mirosului ierburilor din deşert sau putinţa de a se reîntoarce la vorbit reskitkishiana. Ci ţinea de faptul că oamenii de acolo o înţelegeau. Pe cât de dragi îi erau colegii de echipaj, nevoia constantă de a explica diferenţele culturale, să îşi înfrâneze o remarcă care ar putea ofensa nişte urechi nepământene, să îşi ţină mâinile pentru ea când şi-ar fi dorit să atingă pe cineva – totul o obosea peste măsură. Şi deşi vizitele căminului erau o alinare pentru dorul ei de casă, lucrul pe care mereu, *mereu* îl uita era că pentru o scurtă perioadă după plecările de pe Hashkath să fie departe era din ce în ce mai greu. Era ca şi cum şi-a înfipt singură un cuţit în ea prima dată când a plecat – nicăieri vital, doar coapsa sau poate un braţ. Cu cât mai mult era departe, cu atât rana se vindeca, până ce uita deseori că încă se mai afla acolo. Reîntoarcerile smulgeau coaja rănii.

Totuşi, poate că era mai bine în felul acesta. Dacă înceta să-i pese de familia ei de ghioacă, nu ar mai fi durut-o despărţirile, însă ar fi fost şi inimaginabil să taie aceste legături pentru totdeauna. Pe lângă asta, dacă nu ar fi plecat, nu ar mai fi întâlnit niciodată prietenii minunaţi pe care şi i-a făcut între timp. Poate că durerea dorului de casă era un preţ corect de plătit pentru a avea atâţia oameni buni în viaţa ei.

Cineva ciocăni la uşă.

— Intră, strigă ea.

Uite, un alt lucru de pe lista cu lucruri neplăcute specifice nepământenilor: presupoziţia că uşile sunt

încuiate. Fusese atât de bine să nu aibă acel sentiment în jurul ei, chiar şi pentru o zi.

Rosemary intră, ducând cu ea o sticlă de vin şi două pahare. Ceva la parfumul ei era diferit. Făcuse un duş de curând, dar mai era şi altceva acolo, ceva subtil pe care Sissix nu reuşea să-l identifice mai exact. Îl mai simţise şi altă dată, deşi într-o postură diminuată. Îi reamintea, inexplicabil, de atmosfera unui bar. Poate că era de la vin. Descâlcirea mirosurilor din pereţii sigilaţi ai navei era mereu mai dificilă după obişnuirea cu aerul de la solul planetelor. Era diferenţa dintre a localiza imediat obiectele împrăştiate pe o masă şi a le răscoli dintr-un maldăr aruncat într-o cutie.

— Sper că nu deranjez, zise Rosemary.

Intimitate. Şi asta era pe listă.

— Nu, nu, mi-aş dori tare mult să am companie. Şi o băutură, din moment ce cred că asta ai cu tine.

Aruncă o privire la propriul corp, apoi la pantalonii aruncaţi pe podea. *Conştiinţă de sine. Modestie.* La dracu' cu ele. Rosemary tocmai ce o văzuse pe ea şi întreaga ei familie de ghioacă dezbrăcaţi. Chiar reacţionase amabil atunci când un pui de ghioacă i-a apucat sânii. Se îndoia că Rosemary ar fi fost jenată pe mai departe de perspectiva clară a genitalelor cuiva.

Rosemary turnă vinul. Stătea aşezată pe jos, prinsă într-o şuetă despre lucruri fără mare importanţă. Doar când au ajuns la cel de al doilea pahar de fiecare Rosemary spuse:

— Pot să te întreb ceva personal?

Sissix râse.

— Nu-mi dau deloc seama de ce simţiţi nevoia să întrebaţi asta.

Rosemary îşi trecu degetul pe gura ceştii, părând un pic stânjenită. Sissix se gândi că poate ar fi trebuit să se abţină de la comentariul cu întrebările personale. Totuşi, *sincer vorbind*, umanii risipeau o grămadă de timp cu redundanţele.

Femeia umană îşi drese vocea.

— Am aflat că noi… echipajul, adică… îţi suntem familia de pene.

Nu-i spusese lui Rosemary asta până atunci? Poate că nu. Nu era genul de chestiuni care să apară din senin.

— Ţi-a zis Ashby?

— Nu, a sugerat-o. De restul mi-am dat seama singură, zise ea sorbind din vin. Ştiu că sunt o mulţime de reguli complicate pentru familiile de pene, iar eu nu pot pretinde că ştiu prea bine pe niciuna dintre ele, însă mă întrebam cum… în ce categorie treci membrii unui echipaj pe care nu ţi i-ai ales singură. Adică oamenii care sunt aici doar pentru că asta le e însărcinarea lor.

— Te referi la Corbin? Mda, e complicat. Dar în familiile de pene să ai pe cap un membru pe care nu-l placi se întâmplă tot timpul. Doar trebuie să recunoşti că altcineva din familia ta are nevoie de el şi să te fereşti din calea lui. E ca Ashby cu Corbin. Ashby are nevoie de Corbin. Nu contează pentru mine că are nevoie de el în sensul de bun mers al afacerii, mai degrabă decât în cel al unei familii. Ashby este familia mea, fără umbră de îndoială. Aşadar, Corbin se încadrează în familia mea de pene. Deşi, rânji ea pe după paharul de vin, nu m-ar deranja deloc dacă şi-ar găsi o altă familie, în altă parte.

Rosemary încuviinţă.

— Pare logic. Deşi nu mă refeream la Corbin.

— Ah, nu?

Rosemary tăcu. Sissix a cercetat chipurile umanilor de suficient timp încât să ştie că Rosemary fie îşi căuta cuvintele potrivite, fie nu avea curajul să le spună cu voce tare. Sissix era recunoscătoare pentru cât de mult timp se scutea prin limbajul semnelor. În sfârşit, Rosemary glăsui:

— Întrebam despre mine.

Iritarea pe care Sissix a nutrit-o mereu faţă de specia lui Rosemary se risipi ca un fum. Zâmbi şi îi luă mâna într-a ei.

— Dacă ar depinde de mine, te-aş primi din nou. Ar trebui să ştii până acum că îmi place să te am în familia mea.

Rosemary o strânse de degete. Zâmbea, însă mai era ceva acolo, de asemenea – frică, poate? De ce ar putea oare fi speriată? Rosemary îşi retrase mâna şi umplu paharele, oferindu-i lui Sissix ultimele picături.

— După ce te-am văzut cu familia ta, familia ta de ghioacă, adică… adică mă întrebam dacă nu cumva nu îţi este de ajuns să te afli aici. Probabil că îţi facem viaţa un iad.

— Să fiu departe de aandriskieni e greu. Şi aş minţi dacă nu aş zice că acum mă simt ca lovită în stomac. Însă mă aflu aici prin alegerea mea. Ador nava asta. Îi ador echipajul. Am o viaţă bună. Nu aş schimba-o pentru nimic.

Rosemary îşi ridică ochii, privind prin genele ei negre. Era o privire cumva diferită, ceva intens, bine înrădăcinat.

— Dar nimeni nu te atinge.

Sissix aproape că se înecă de la vin când îşi dădu seama ce se întâmpla. Tot acest timp în preajma umanilor, şi tot mai erau lucruri care nu-i trecuseră prin minte până ce nu se petreceau. Detaliile o copleşiră imediat. Privirea din ochii lui Rosemary. Vinul. Pauzele timide care se preschimbau în lucruri directe rostite pe ton jos. Hainele ei – of, Stele!, Rosemary îşi schimbase hainele de când se întorseseră. Umanii implicau diverse semnificaţii în diverse rânduri de haine, o chestie foarte complicată, iar Sissix nu o descurcase mai deloc. Rosemary purta o pereche de pantaloni moi şi largi şi un top galben pai, prins cu nişte şireturi în cruce – comode, se gândi Sissix, dar şi festive, genul pe care vreun prieten de-ai lui Kizzy le-ar purta la o petrecere dintr-o vară fierbinte. Partea de sus a bluzei se adâncea mai mult decât linia gâtului abordată de obicei de către Rosemary, lăsându-i vizibile curburile de sus ale sânilor. Şi părul. Şi-l aranjase cumva… altfel. Sissix nu îşi putea da

seama cum mai exact, însă nu fusese precupeţit niciun efort. Iar după ce avusese ceva timp să analizeze detaliile schimbării din parfumul lui Rosemary, îşi dădu seama că nu avea nimic de-a face cu vinul, săpunul sau hainele curate. Nu era nimic din vreo sursă exterioară. Erau hormoni.

Sissix mai văzuse filmuleţe cu umani. Ştia cum Kizzy făcea mare caz cu găteala atunci când se pregătea să plece către vreun bar de la docuri. Îl văzuse pe Ashby holbându-se la propriul chip reflectat în diverse suprafeţe, înainte de a se întâlni cu Pei, aranjatul absent al părului sau verificări la cum e bărbierit. Rosemary intrase la ea în cameră purtând haine drăguţe, cu vin şi cuvinte calde şi cu un păr la care făcuse ceva. Ăsta era un mod elaborat al umanilor de a întreba ceea ce un aandriskian ar zice cu nimic mai mult decât cu un fluturat din degete.

Rosemary continuă să vorbească.

— Sissix, eu nu am pene pe care să ţi le pot oferi. Mi-aş dori să am. M-ai făcut să mă simt bine primită atunci când am pus pentru prima oară piciorul pe navă. Şi, de atunci, bunătatea pe care mi-o arăţi – şi nu numai mie, ci tuturor – a însemnat mai mult decât aş putea spune în cuvinte. Ai renunţat la felul tău de a fi pentru a face pe toţi ceilalţi de la bordul navei să se simtă confortabil, arătându-ne afecţiunea într-un mod pe care *noi* îl aşteptăm. Nu pretind că ştiu aandriskienii la fel de bine pe cât ştii tu umanii, dar sunt câteva aspecte pe care le înţeleg. Înţeleg că noi suntem familia ta, iar pentru tine imposibilitatea de a ne atinge presupune lipsa unei părţi vitale. Cred că acest sentiment te răneşte, şi mai cred că l-ai îngropat undeva adânc în tine. Ţi-am văzut privirea de pe chip atunci când erai îmbrăţişată de către familia ta. Poate că îndrăgeşti pe *Wayfarer*, însă viaţa ta aici este incompletă.

Îşi apăsă buzele una de alta. Se udaseră.

— Şi nu ştiu cum mă vezi tu, dar… dar vreau să îţi fie clar că dacă ai vreodată nevoie de mai mult…

mi-ar plăcea să îţi ofer eu.

Sissix îşi făcu palma căuş, o întoarse şi îşi desfăcu ghearele, deşi ştia că Rosemary nu are de unde să înţeleagă gestul. *Tresha*. Era emoţia de recunoştinţă, umilinţă şi vulnerabilitate care răsărea după ce o persoană văzuse adevărul din tine, ceva ce descoperiseră doar privind atent, ceva ce nu reuşeai să accepţi în sinea ta prea uşor. Dacă Rosemary ar fi fost aandriskiană, Sissix ar fi răsturnat paharele şi ar fi început să se acupleze cu ea chiar atunci, pe loc; aşa, se abţinu, precaută. Aparent, acea bucată din ea care înţelegea umanii încă mai era la cârmă.

— Rosemary, zise Sissix, luându-i mâna într-a ei.

Era foarte caldă. Alte specii mereu erau aşa, putea simţi doar stând în preajma lor, dar era cu mult mai prezentă căldura acum. Uneori, se întreba cum ar fi să ai această căldură apăsându-ţi… Nu, nu, nu se gândea la aşa ceva. Nu încă. Trebuia să fie isteaţă. Trebuia să fie grijulie. Una peste alta, umanii reacţionau diferit la acuplări decât ea. Nu li se supraîncărcau creierele lor cu chimicale după ce o făceau, cu mult mai mult decât oamenii normali? Aandriskienii şi ei se conectau unul cu altul prin acuplare, dar umanii… umanii o luau razna. Cum altfel ai fi putut explica o specie sapientă care se suprapopulase până la punctul în care au ajuns la colaps ecologic? Ăştia erau oameni care se acuplaseră prostesc.

— Sunt… sunt recunoscătoare, zise Sissix în cele din urmă.

Ce mod complet găunos şi oribil de a descrie ceea ce simţea. *Tresha*. Asta era explicaţia corectă, însă nu exista un cuvânt echivalent în klipiană. Limbă inutilă. Faţa lui Rosemary se crispă un pic, ca şi cum ea *s-ar fi aşteptat* ca Sissix să răstoarne paharele. La dracu'! De ce nu a fost *asta* acoperit în cursurile de sensibilitate interspecii?

— Cumva…

Gândeşte, Sissix, gândeşte.

— Cumva îmi spui asta din cauză că mă compătimeşti sau e… e altceva?

Fir-ar! Klipiana era mereu fie prea practică, fie prea emoţională. Niciodată o parte de mijloc. Inutilă, inutilă limbă.

Rosemary luă o gură de vin şi îşi contemplă paharul.

— Păi, *sunt* atrasă de tine. Eşti o persoană minunată şi un prieten foarte bun. Nu sunt sigură când am început să simt mai mult de atât faţă de tine. Ceea ce nu e o problemă, apropo, dacă răspunsul tău este nu. Chiar îmi place să îţi fiu prietenă şi aş fi bucuroasă şi dacă la atâta s-ar rezuma. Dar, ca să fiu sinceră, zise şi sorbi din nou din vin, nu ţi-aş fi spus nimic dacă nu ţi-aş fi văzut familia ta de ghioacă. Lăsând la o parte propriile mele sentimente, ai nevoie de aşa ceva, şi nu numai când se întâmplă să fii în preajma altor aandriskieni.

Îşi ridică ochii drepţi, negri şi oneşti:

— Dacă nu din partea mea, atunci din partea altcuiva. Meriţi asta.

Doar spune da, o mică voce dinlăuntrul lui Sissix implora. *Spune da, Sissix, are dreptate…*

— Rosemary… Vreau să zic da. Vreau.

Se gândi la acea grefieră timidă care sosise la bord acum nu mai mult de un standard trecut. Cine era femeia asta cu privire serioasă, femeia care îşi spunea gândurile atât de curajos? Ce a descoperit ea aici, în spaţiul deschis?

Sissix inspiră adânc.

— Dar nu vreau să te rănesc. Acuplarea este diferită la noi, cred. Sunt flatată că vrei să îmi oferi ceva ce am nevoie, însă nu cred că îţi pot eu oferi ce ai *tu* nevoie.

Rosemary se strâmbă un pic, în acelaşi fel în care Jenks şi Kizzy reacţionau când debitau ceva stupid.

— Sissix, nu te cer în căsătorie. Nu sunt îndrăgostită de tine. *Îmi placi*. Îmi place cine eşti şi cum eşti şi îmi place felul în care penele tale cad în jurul curburii capului tău. Înţeleg că tu nu te poţi limita la o singură persoană. Înţeleg că noţiunile tale

despre familie sunt diferite şi că probabil că o să ni se împotrivească în timp. Dar mi-ar plăcea să fiu o vreme parte din această noţiune, chiar şi aşa.

Curiozitatea. Ăsta era un concept pe care Sissix îl putea înţelege.

— Cred că la fel mi-aş dori şi eu, zise Sissix.

Vocea de atenţionare din ea pălea, deşi nu căzuse la datorie fără o luptă aprigă.

— Sunt totuşi lucruri pe care trebuie să le iei în seamă de la început.

— Bine, spuse Rosemary.

Era o anume sclipire în ochii ei, acum, o speranţă. Sissix se trezi că se topeşte toată. Putea ieşi ceva absolut minunat.

— Membrii familiei, după cum sunt sigură că ai observat, nu rezumă totul la sex. Ne gudurăm şi ne atingem şi ne ţinem de mână tot timpul. Dacă acuplarea e prea mult de cerut, dacă ar fi prea… (Care era oare cuvântul potrivit să spui *supraîncărcare smintită a creierului tău de mamifer?)…* Prea să te simţi inconfortabil sau să te determine să vrei de la mine mai mult decât îţi pot oferi, aş fi ok şi doar să ne fim în preajmă una alteia. Aşa cum ai văzut că sunt cu familia mea. Chiar dacă asta n-ar fi suficient pentru mine.

Ar fi fost o mare îmbunătăţire faţă de status quo-ul de acum, asta cu siguranţă.

Rosemary încuviinţă.

— O să păstrez deschisă opţiunea asta. Însă nu cred că va fi o problemă.

— Şi nu trebuie neapărat să ne comportăm în felul ăsta în preajma altora dacă asta te-ar stânjeni cu ceva. Nici măcar nu trebuie să le spunem.

Lui Sissix nu-i păsa dacă ceilalţi ar fi aflat, dar dacă Rosemary era în stare să facă nişte concesii culturale, putea şi ea să îi întoarcă favoarea.

Rosemary se gândi la posibilitate, după care făcu un gest de aprobare.

— Cred că ar fi mai bine să nu, pentru început, zise ea.

Sissix făcu o pauză. Ce urma să spună, ştia, nu era o idee pe care cei mai mulţi umani să o înghită cu uşurinţă.

— Dacă o să mai fiu la sol şi voi întâlni alţi aandriskieni…

— Nu m-ar deranja să te duci la un *tet*, zise Rosemary. Doar nu te aştepta să te însoţesc.

— Nu s-ar întâmpla pentru că ar fi mai importanţi decât tine, se grăbi Sissix să completeze. Sau pentru că mi-ar plăcea mai mult să fiu cu un aandriskian…

— Sissix, o opri Rosemary.

Strânse tare de mâna ei şi făcu ceva ce nu mai făcuse nimeni până atunci. Îi ridică degetele lui Sissix către gura ei şi îşi apăsă buzele pe articulaţii, doar o dată, lăsându-le să întârzie o secundă. Sissix mai primise sărutări până atunci, de la Kizzy şi Jenks şi Ashby – nişte treceri rapide, uscate pe obrazul ei. Ăsta era diferit. Era mai încet, mai moale. Era un sentiment ciudat, delicat. Îi plăcea. Rosemary îşi retrase buzele şi zâmbi.

— Înţeleg.

Stele! Chiar că o făcea.

— Mai e încă un lucru, zise Sissix.

Observase că vocea ei devenise mai joasă. Mai era ceva ce îi străbătea creierul, acum, partea din ea care nu era străină de *tets* şi acuplări, partea din ea care voia să ţipe de bucurie că, în sfârşit, cineva din familia ei o înţelegea. Îi prinse privirea lui Rosemary şi râse jenată.

— Nu m-am acuplat niciodată cu un uman.

Rosemary rânji larg.

— Asta e bine, zise aplecându-se către ea şi trecându-i blând cu degetul peste una dintre pene. Ar fi groaznic să ai un avantaj incorect faţă de mine.

Ziua 45, anul 307 Standard AG

………………………………………………

25 OCTOMBRIE

— Aşadar, spuse Ashby, îl poţi repara?

Jenks inspectă cu atenţia unui chirurg măruntaiele deschise ale scribului lui Ashby.

— Pot să fac nişte *trucuri*, răspunse el. Dar nu ar fi o reparare permanentă. Ai nevoie de o nouă zonă pentru pixeli. Mi-ar fi uşor să o ataşez, însă nu am niciuna la îndemână.

— Dar poţi să-l faci să nu mai sară în timpul fluxurilor?

— Dap. Imaginea s-ar putea să înceapă să se degradeze după câteva decimale, dar nu va… Stai un pic, se opri Jenks. Auzi asta?

Ashby ascultă atent. Voci ridicate pe coridor, venind din cala algelor. Oftă.

— Nu din nou.

Jenks îşi roti ochii a exasperare.

— Jur, ar salva atât de mult timp dacă unul din ei ar arunca naibii în spaţiu pe celălalt.

Urmară glasurile, lucru uşor de făcut. Fragmente din ceartă ajungeau la urechile lor pe măsură ce se apropiau.

— …absolut incompetentă…

Ăsta era Corbin.

— …nu ai fi un aşa de mare chin…

Sissix.

— …pic de respect pentru munca mea…

— …comunica şi tu ca un nenorocit de adult responsabil, atunci poate că…

— *Am* comunicat, doar că urechile tale groase de şopârlă nu vor să…

La naiba, Corbin! Ashby îşi grăbi paşii.

— *Hisk! Ahsshek tes hska essh…*

— Vai, da, sâsâie cât vrei, tot n-o să schimbe faptul că eu…

— Ajunge, spuse Ashby, intrând în cameră.

Jenks stătea în tocul uşii, suficient de depărtat cât să fie politicos, dar suficient de aproape ca să aibă o

imagine clară.

— Ashby, zise Sissix, cu penele pleoştite. Spune-i specieistului ăsta pompos şi dobitoc să…

— Am spus că ajunge.

Ashby îi privi aspru pe amândoi.

— Aşa, acum vreau să ştiu despre ce e vorba.

Corbin şi Sissix începură să strige la unison. Ashby îşi ridică mâinile.

— Câte unul pe rând.

— Pilotul tău, începu Corbin, cu acelaşi ton cu care un tată furios ar spune *copilul tău* partenerei sale, a dus tuburile de inducţie dincolo de capacitatea lor. A apăsat prea tare pe unul dintre buşoanele mele de presiune, iar acum uită-te şi tu.

Ashby privi la distribuitorul de combustibil. Nu putea observa o problemă, dar sucul verde dintr-un număr mic de tuburi era amuţit.

— N-am avut de unde să ştiu că el a înlocuit buşonul cu un alt model mai mic, zise Sissix privindu-l pe Corbin cu o căutătură criminală. Şi nici acum nu înţeleg de ce a făcut-o.

— L-am schimbat pentru că era singura piesă la îndemână. În caz că nu ai remarcat, nu am prea avut multe opriri la piaţă de ceva vreme. Aveam de ales fie să fac să meargă cu un model mai mic, fie să înlocuiesc întreg aparatul. Ceea ce oricum va trebui să fac, mulţumită ţie.

— Da, da, e vina mea, desigur, pentru că te-ai şi obosit să îmi spui ceva despre asta. A, stai, nu ai făcut-o.

— Am amintit în bucătărie alaltăieri.

— Nu vorbeai cu mine! Te plângeai lui Dr Chef de laboratorul tău! De unde paştele mă-sii era să ştiu eu că avea de a face cu abilităţile mele de a pilota…

— În alte cuvinte, *ai ales* să mă ignori. Poate dacă ai da ceva mai multă atenţie nevoilor celorlalţi în loc să acţionezi atât de egocentrist, atunci poate…

— *Stop!* strigă Ashby decis, după care luă o gură sănătoasă de aer în piept. Haideţi să vedem dacă am

înţeles corect situaţia. Cearta voastră, pe care am putut-o auzi de jos, e de la un incident minor care a implicat un buşon de presiune stricat.

— Cu greu poţi zice minor, o să îmi ia toată ziua să…

— Este *minor*, repetă Ashby. Ai pierdut un aparat din şase. Combustibilul încă mai circulă, da?

Corbin privi mânios.

— Da. Însă e o chestiune de…

— *Ok*. Deci, în viitor, *tu* – şi arătă spre Corbin – trebuie să îi spui lui Sissix despre orice modificări pe care le faci la echipamente, pentru că nu te poţi aştepta ca ea să fie fizic conştientă de ce se întâmplă în laboratorul tău. Şi *nu* mai ai voie să foloseşti *acel cuvânt* la bordul navei mele, ai înţeles? Nici faţă de Sissix, nici faţă de nimeni. Este complet inacceptabil. Cere-ţi scuze chiar în clipa asta.

— Nu am…

— *Chiar. Acum.*

Faţa lui Corbin deveni şi mai roşie.

— Îmi… cer scuze, i se adresă el lui Sissix.

Vocea lui era la fel de subţire ca o bandă adezivă.

— Iar *tu* – şi arătă spre Sissix – trebuie să o iei mai uşor cu salturile, pentru că în niciun caz buşonul ăla nu ar fi trebuit să se uzeze aşa de repede.

— Suntem în întârziere, se apără Sissix. Dacă nu facem…

— Nu mă interesează nici dacă suntem un decimal în întârziere. Nu mă interesează nici dacă suntem un întreg *standard* în întârziere. *Nu am* de gând să începem să plutim eşuaţi pe aici, nu când am ajuns atât de departe. Fii mai atentă.

Se zgâi la amândoi şi reluă.

— O să vă zic doar încă o singură dată. Terminaţi cu orice concurs de cine-i-mai-tare are loc între voi. Mă înnebuneşte. Îi înnebuneşte şi pe toţi ceilalţi din echipaj. Ştiu că a fost o tură lungă şi ştiu că sunteţi cu toţii obosiţi, dar să fiu al naibii dacă o să-mi petrec restul drumului spre Miez ascultându-vă pe voi doi ţipând unul la altul. Rezolvaţi-o. Dacă nu

puteţi, prefaceţi-vă. Nu vreau să mai am vreodată conversaţia asta…

Vox-ul păcăni, pornit.

— Hei, Ashby.

Era Kizzy.

— Ăăăă, deci, cam am nevoie de tine.

— Nu poate să aştepte?

— Păi, hmmm, nu prea, nu, dar poate că pot să-i spun lui…

— Să-i spui cui?

Se auzi un sunet de foşnet. Vocea lui Rosemary o înlocui pe a lui Kizzy.

— Ashby, avem o patrulă queliniană care ne semnalizează.

O putea auzi pe Kizzy vorbind pe fundal.

— Crezi că l-am supărat? Nu-mi dau seama, feţele lor nu se mişcă.

Ashby oftă şi îşi închise ochii.

— Lovey, transferă apelul aici.

Corbin se dădu în lături când Ashby se aşeză la masă. Pixelii săriră la locul lor. Un bărbat quelinian îi privea aprig, cu chipu-i de necitit, cu ochii sclipind în negru.

— Aici Căpitan Ashby Santoso. Cu ce vă putem ajuta?

— Aici Comandant Bevel de la Biroul de Apărare Interstelară. Precum este precizat în Secţiunea 36-28 a Amendamentului Securităţii de Frontieră, sunteţi obiectul unei percheziţii complete a navei şi a unei inspecţii a membrilor echipajului.

— Am fost deja scanaţi când am intrat în spaţiul quelinian. Am făcut ceva greşit?

— Este o verificare aleatorie. Biroul de Apărare Interstelară are dreptul să inspecteze oricare navă aflată în zona proprie de patrulare, indiferent de cauza probabilă.

— Presupun că grefierul nostru v-a transmis deja licenţa de tunelare şi planul de zbor?

— Am primit materialele cerute, iar dreptul vostru de a călători în cadrul spaţiului nostru a fost confirmat.

— Nu vreau să fiu dificil, însă avem un program foarte strâns de respectat. Am dreptul să refuz verificarea?

— Refuzul va rezulta în sechestrarea navei şi încarcerarea întregului personal de la bord. Nerespectarea cerinţei ofiţerilor de inspecţie este o încălcare a angajamentului de membru AG şi este motiv pentru punerea sub efect a Ordinului Executiv 226-09.

— Presupun că suntem nerăbdători să vă vedem la bord, atunci.

— Pregătiţi-vă să fiţi abordaţi în zece minute, spuse Comandant Bevel.

Pixelii se dispersară când apelul se încheie.

— Ce tip fermecător, spuse Jenks. Fac pariu că e distracţie maximă la petreceri.

— Doar dacă are formulare potrivite la el, zise Ashby, frecându-şi vârful nasului. O pacoste.

Uşile liftului de serviciu se deschiseră. Rosemary şi Kizzy săriră din el.

— E totul în regulă? întrebă Kizzy. Ne-am băgat în belele? Nu ar fi trebuit să răspund la apel, mă port cu totul prosteşte…

— Nimeni nu e în belea, însă trebuie să îi lăsăm să îşi facă verificarea.

— De ce?

— Pentru că aşa spun ei şi pentru că sunt quelinieni şi pentru că nu sunt deloc genul de oameni pe care ai vrea să îi scoţi din sărite.

— Am auzit că inspecţiile la bord sunt un adevărat chin, zise Sissix.

— Am trecut cu bine de ultima inspecţie.

— Da, dar aia a fost o scanare minimală pentru arme şi tehnologie ilegală. Crede-mă, o să răscolească totul. Şi am auzit că fac şi analize de sânge.

— De ce ar face analize de sânge? întrebă Rosemary.

Jenks oftă.

— Din cauza căcănarul ăla cu boţi explozibili în sânge, fac pariu. Vă amintiţi? Puştiul ăla de

specieist prostovan de acum câţiva standarzi, încercând să demonstreze cine ştie ce în timpul unei verificări de graniţă? Nici măcar nu i-a programat cum trebuie. Tot ce a făcut a fost să îşi arunce în aer propria căpăţână.

— Ciudat cum mereu sunt specieiştii cei care încurcă treaba pentru toţi ceilalţi, remarcă Sissix.

Corbin luă în derâdere cele auzite, dar Sissix se îndreptă spre uşă înainte să mai apuce să-i răspundă.

— Mă duc să îi iau pe Ohan.

Privirea lui Ashby pendulă între Kizzy şi Jenks.

— Voi doi aveţi ceva pitit pe undeva care ar putea să îi facă să o ia razna? *Orice?*

Jenks reflectă adânc.

— Nu cred.

— Mnea, spuse Kizzy. Am băut săptămâna trecută ultima sticlă de la Urs.

Făcu o pauză. Îşi duse mâinile deasupra buzelor.

— Căcat!

— Ce e? spuse Ashby.

Îşi trecu mâinile peste cap şi se trase de păr.

— Am o doză de muguri băgată la un loc cu şosetele.

— Bine că ţi-ai adus aminte de asta acum. Du-te şi aruncă-i la motoare.

— Dar… îi căzură umerii lui Kizzy. N-ai de unde face rost de muguri pe-aici. Îi păstram pentru o ocazie specială.

Ashby se încruntă. Nu era în dispoziţia necesară pentru logica de grad Kizzy.

— Asta nu e o negociere. Aruncă-i la motoare. Acum.

— Haide, Kiz, spuse Jenks, luând-o de încheietură şi conducând-o către liftul de serviciu. Hai să facem lucrul ăsta îngrozitor.

— Îi urăsc pe quelinieni, spuse ea. Sunt proşti şi nesimţiţi şi nimănui nu le place de ei.

Îşi scăzu vocea conspirativ în timp ce intrau în lift:

— Dacă îi fumăm acum repede, crezi că o să se prindă?

— Încă pot să te aud, Kizzy, spuse Ashby.

Ea se bosumflă.

— Nu poţi spune că n-am încercat, zise în timp ce uşile se închiseră.

Rosemary mai văzuse videouri cu quelinieni, dar, chiar şi aşa, fusese complet nepregătită pentru chestiile care veniră zdrăngănind prin poarta de acces din cala de marfă. Încercă să găsească un termen descriptiv mai potrivit lor, însă tot ce-i venea în minte era *centauri homar*. Exoschelete chitinizate albastre, abdomene prelungi pe orizontală, torso cu segmenţi acoperiţi de membre cu articulaţii, totul culminând cu o faţă ca o mască. Mantalele lor erau crestate cu simboluri, ghintuite cu pietre şlefuite. Ştia mai bine decât să judece o specie după aparenţe, dar în scurta perioadă trecută între apelul lor şi apariţia ca nişte cioturi pe navă nu îşi schimbase prea mult părerea rece despre ei.

Restul echipajului părea la fel de neliniştit, ceea ce o făcu să se simtă un pic mai bine. Era lucru bine ştiut că quelinienii erau xenofobi învederaţi, şi foarte rar îi puteai vedea în altă parte decât în cadrul propriilor graniţe. Includerea lor în AG fusese un aranjament de convenienţă, sau cel puţin aşa citise Rosemary. Quelin avea rezerve imense de resurse naturale la dispoziţie, fiind iniţial aduşi în AG de către harmagieni, care aveau destui bani şi echipamente fiţoase pe care să le ofere la schimb. Nu că quelinienii şi harmagienii s-ar fi plăcut reciproc. Era amuzant cum potenţialul profit mereu părea să triumfe asupra antipatiilor.

Şase quelinieni intrară în cala de depozitare, conduşi de către cel din apelul de pe scrib, Comandant Bevel. Împărţi comenzi către inferiori (sau cel puţin asta presupuse Rosemary, din moment ce nu vorbea telleriană). Patru dintre ei părăsiră cala, cu aparate de scanare semnalizând şi cu picioarele lor ascuţite ţăcănind pereţii metalici.

— Aliniaţi-vă şi pregătiţi-vă să fiţi scanaţi, spuse Comandant Bevel.

Cam asta fusese prezentarea.

Echipajul se conformă. Rosemary nimeri lângă Sissix. Schimbară priviri. Sissix îşi dădu ochii peste cap şi tremură iritată.

Bevel arătă cu un picior către Ohan.

— Ce-i în neregulă cu ei?

Rosemary îi privi. Ohan tremurau. Nu cu spasme, dar suficient ca să se observe de la distanţă.

— Sunt bătrâni şi bolnavi, spuse Dr Chef. Nimic contagios. Au o condiţie nervoasă degenerativă care îi determină să le fie dificil statul în picioare pentru o perioadă mai lungă de timp.

Ochii lui Bevel erau aţintiţi asupra lui Ohan, însă fără pleoape sau muşchi faciali era imposibil de ştiut dacă quelinianul se gândea la ceva.

— Pot sta jos.

— Vă mulţumim, spuseră Ohan.

Se aşezară pe podea, încercând să fie cât mai echilibraţi. Se pare că quelinianul era totuşi rezonabil.

Bevel îşi schimbă aţintitul către Dr Chef.

— Va fi nevoie să cercetăm fişele medicale pentru a confirma presupoziţia.

Ok, poate că nu.

Celălalt quelinian scoase un aparat dintr-o geantă care îi atârna pe o parte.

— Vă vom scana acum sângele, hemofilia şi alte fluide genetice primare, pentru contaminanţi, patogeni, nanoboţi ilegali şi alte substanţe interzise ori periculoase. Dacă sunteţi conştienţi că purtaţi asemenea lucruri, spuneţi-ne în clipa de faţă.

Ea făcu o pauză, pentru a putea primi un eventual răspuns.

— Voi începe atunci scanarea.

Merse către Jenks, la capătul îndepărtat al rândului. Se holbă la el câteva secunde.

— Eşti neobişnuit de scund.

— Iar tu ai o a naibii de mare grămadă de picioare, zise Jenks, ridicându-şi mâna.

Queliniana nu spuse nimic. Apăsă scanerul pe palma lui Jenks. Se auzi un clinchet metalic.

Rosemary îl văzu pe Jenks trăgând aer printre dinţi. Queliniana studie rezultatele. Aparent satisfăcută, se mută la Ashby.

Jenks îşi examină palma.

— Ce, niciun bandaj, nimic, sau…? Nu? Ok. Mersi.

Femela queliniană îşi făcu treaba mai departe. Rosemary îşi oferi ascultătoare mâna atunci când îi veni rândul. Împunsătura scanerului era neplăcută, dar nimic de care să te plângi prea mult. Chiar dacă ştia că nu era vreun ceva aiurea în sângele ei, nu se putu abţine să nu ofteze uşurată când queliniana trecu mai departe. Ceva la sapienţii ăştia o făcea să fie extrem de tensionată.

Şi chiar dacă Rosemary nu putea citi nimic pe chipul quelinienei, ceva la postura ei se schimbă atunci când îl scană pe Corbin. Comandant Bevel observă şi el, din moment ce se îndreptă spre algeist. Cercetă rezultatul scanerului, după care urmă o scurtă discuţie agitată şi ininteligibilă între cei doi colegi.

— Artis Corbin, spuse Comandant Bevel. Conform Secţiunii 17-6-4 al Acordului de Apărare a Integrităţii Genetice, te plasez sub arest.

— Ce? strigă Corbin.

Celălalt quelinian era deja deasupra lui, prinzându-i mâinile cu un fel de cordon de energie şi trăgându-l către uşă.

— Nu am… nu am greşit cu nimic.

Ashby se precipită în faţă.

— Comandante, care e…

Comandant Bevel îl opri.

— Cu toţii va trebui să fiţi chestionaţi. Vă vom reţine aici. Interogatoriile vor avea loc într-o zonă aleasă de noi, după ce vom fi terminat inspecţia navei, spuse Comandantul. Conform Secţiunii 35-2 al Actului de Reglementare Punitivă, toate cererile pentru reprezentare legală vor fi respinse.

— Scuze, cum? zise Ashby. Ce dracului se întâmplă?

Rosemary încercă să rămână calmă. Niciunul dintre ei nu făcuse nimic greşit, nu din câte ştia, iar dacă quelinianul nu şi-a dat seama până atunci de fişierul ei de identitate contrafăcut, se îndoia că ar fi avut cum să o facă mai târziu. Cât despre Corbin, nu se putea gândi la cineva mai puţin probabil să încalce legile. Trebuia să fie o neînţelegere la mijloc.

— Voi nu sunteţi arestaţi, zise Bevel. Şi nici nu sunt acuzaţii aduse asupra voastră până în acest moment. Refuzul de a vă supune în întregime ofiţerului de interogare va avea ca rezultat încarcerarea.

Jenks îi aruncă o privire cruntă.

— Căpitanul a pus o întrebare. Ce a făcut?

— Jenks, nu, îi zise Dr Chef.

Celălalt quelinian îl escortă pe Corbin de pe navă.

— Ashby! ţipă el.

Picioarele lui încercau să se opună, dar queliniana îl împingea în faţă.

— Ashby, nu am…

— Ştiu, Corbin, spuse Ashby. Vom descurca iţele.

Se întoarse către Bevel, spumegând de nervi.

— Unde îl duceţi? Ce a făcut?

Comandant Bevel îl privi pe Ashby cu ochii lui negri şi plaţi:

— Există.

Îi scanară brăţara cu emblema de la încheietură şi îi luară hainele. Strigase până la epuizare, însă niciunul dintre ei nu îl băgase în seamă. Niciunul nu vorbea măcar klipiană. Cuvintele lor păcăneau. Ochii le păcăneau. Picioarele lor păcăneau când atingeau pardoseala. Era ca şi cum se afla într-un cuib metalic de insecte – întunecat, fierbinte, umed şi mereu păcănind, păcănind, păcănind.

Nu ştia cât de departe se afla de *Wayfarer*. Îl mutaseră pe o altă navă. Sau poate pe un orbitor? Nu putea zice cu exactitate. Nu erau deloc ferestre sau ecrane de vizionare (nu din ce a observat el, oricum). Îl azvârliseră într-o cameră mare, de

mărimea hangarului unui transportor de marfă. Podeaua era marcată cu nişte gropi netede şi adânci, de două ori mai adânci pe cât era el de înalt. Dacă se întindea suficient, putea vedea ochi lucioşi privindu-l de jos.

Încercă să se acopere cu ceva. Quelinienii nu purtau haine, dar aveau şi mantalele lor naturale din chitină. Nu aveau nevoie să se acopere. Nu erau făcuţi din carne moale şi păr şi linii şi pliuri şi falduri dizgraţioase pe care ai prefera mai degrabă să le păstrezi pentru sine. Şi-ar fi dorit să aibă o manta. Şi-ar fi dorit să se fi născut într-o specie cu spini şi coarne sau orice altceva mai impozant decât sacul fragil care era. Şi-ar fi dorit ca quelinienii să fie cei care să se teamă.

Îl împinseră brutal către o groapă liberă.

— Nu, se împotrivi el, încercând să-şi domine tremurul din glas. Nu până ce nu-mi spuneţi ce am făcut. Sunt un cetăţean AG şi am…

În câteva secunde, şi-ar fi dorit să nu fi spus nimic.

Unul dintre quelinieni îl apucă cu membrele superioare, ţintuindu-l cu spatele de torsoul placat. Membrele segmentate se înfăşurară în jurul corpului lui, ca o cuşcă cu zăbrele. Celălalt quelinian îşi coborî faţa la podea, aplatizându-se ca o scândură. Corbin nu remarcase cât de groasă era platoşa în creştetul capului. Un dom curbat şi negricios, zgâriat de cicatrici vechi.

Quelinianul îl şarjă. Capul ca de dom izbi în pieptul lui. Durerea îi ţâşni în tot corpul. Se sufocă cu propria respiraţie, împroşcând capul de dom al quelinianului cu scuipat. Quelinianul nu păru să fie deranjat. Chestia se dădu în spate, după care se porni înapoi, în faţă.

Oh, nu, te rog, nu…

Îşi auzi coastele frângându-se mai înainte de a simţi durerea. Se auzi ţipând înainte să realizeze că el ţipa. Căzu la picioarele quelinianului, dar acesta îl ridică la loc. Cel de al doilea quelinian şarjă încă o dată.

Cel care îl ţinea probabil că i-a dat drumul la un moment dat, pentru că se trezi la podea, vomitând şi tremurând. Putea simţi coastele rupte cum îl înţeapă de fiecare dată când înălţa stomacul. Gemete joase îi scăpau printre buze, însă erau scurtate de plămânii care se luptau pentru aer.

Îl trântiră în groapă. Se rostogoli pe metalul rece. Faţa îi lovi prima podeaua. Simţi sânge ţâşnindu-i din nas când se strâmbă într-o parte. Quelinianul care îi rupsese coastele strigă la el în klipiană, spunând şapte cuvinte furioase. În orele care urmară, fuseseră tot la ce se putuse gândi.

— De acum încolo, clonă, o să taci.

Ashby fusese ultimul care se întorsese de la interogatoriu. Se reuni cu ceilalţi la masa de cină. Toată lumea arăta extenuată. Chiar şi Ohan erau acolo, cocoşaţi sub o pătură de pe o bancă din apropiere. Dr Chef adusese un mic platou de prăjituri de primăvară. Nimeni nu le mânca.

— Of, Stele! spuse Kizzy când îl văzu, fugind către el şi îmbrăţişându-l. Am crezut că o să te închidă şi pe tine.

— Sunt ok, zise el.

— Ai fost plecat şase ore.

— A părut mai mult.

Se trânti în scaun.

Dr Chef îi aşeză o cană de mek în dreptul lui. Ashby îşi puse palmele în jurul cănii, lăsând căldura să îi treacă spre mâini. Privi în gol câteva momente, inspiră adânc şi se uită la echipajul lui.

— Ştia careva dintre voi?

Cu toţii negară.

— Nici prin cap nu-mi trecea, spuse Jenks, aprinzându-şi pipa cu trestie roşie.

Muşuroiul de scrum de pe farfuria din faţa sa arăta că dovedise două provizii, deja.

— Am dezbătut dacă ştia sau nu Corbin, zise Sissix.

— Şi? întrebă Ashby.

— Nu credem că ştia, spuse Jenks, cu fumul ivindu-i-se printre dinţi. I-ai zărit chipul când l-au târât afară? N-avea nicio nenorocită de idee ce se întâmplă.

— Am verificat o mostră de sânge mai veche, spuse Dr Chef. Nu e nicio îndoială. Sunt iregularităţi în ADN-ul lui care nu ar fi putut apărea în alt fel.

— De ce nu ai remarcat mai devreme? întrebă Ashby.

— Pentru că e genul de chestie pe care o găseşti numai dacă ştii ce cauţi. Nu am avut niciun motiv să o fac.

Ashby oftă şi se lăsă pe spate.

— Asta nu schimbă nimic. Sper că ştiţi cu toţii. Corbin este un individ sapienţial şi nu îmi pasă în mod special de unde a venit. Ştiu că am avut… diferendele noastre cu el, zise şi îi aruncă o privire lui Sissix, care scormonea cu o singură gheară printr-o prăjitură, dar este parte a echipajului nostru şi noi trebuie să îl ajutăm.

Îşi roti privirea în jur. Ceva nu era în regulă.

— Stai un pic. Unde e Rosemary? Nu s-a întors?

Şi-au dat seama quelinienii şi despre ea? Stele, câţi membri din echipaj mai trebuia să piardă în ziua aceea?

— Nu. E în birou la ea, explică Sissix. A tot răsfoit prin dispoziţii legale în favoarea lui Corbin încă din clipa în care i-au dat drumul.

Ashby îşi notă să îi dea o mărire de salariu după ce tunelul va fi gata.

— Mă duc să o ajut, spuse, împingându-şi scaunul.

— Nu e nevoie.

Rosemary tocmai ce intrase, cu scribul în mână şi pixel-pixul pe după ureche.

— Dar avem multe de discutat.

— Să auzim.

Rosemary se aşează pe scaunul ei de la masă.

— Corbin e într-o închisoare de pe o orbită apropiată. Îl vor ţine acolo pe perioadă nedefinită,

înainte să îi înceapă procesul.

— Ce se va întâmpla după asta?

— Dacă nu facem nimic, va fi trimis într-o colonie penitenciară. Sunt tabere de muncă, mai degrabă, din ce am aflat. Aparent, cea mai mare parte din minereurile de teracită ale AG sunt extrase de către prizonieri quelinieni.

— Ăsta da gând simpatic, spuse Jenks. Frumos să ştiu cum sunt făcute panourile circuitelor mele.

— Cum de pot face asta? zise Dr Chef. Corbin e cetăţean AG.

— Nu, nu e, spuse Rosemary. Din moment ce clonarea este ilegală în majoritatea teritoriilor AG, indivizii clonaţi nu obţin drepturi naturale la naştere. Trebuie să treacă prin aceleaşi proceduri precum o fac speciile non-AG, chiar dacă au trăit în AG întreaga lor viaţă.

— Nu e corect, se răsti Kizzy.

— Mda, spuse Jenks. Dar gândeşte-te cât de rar se întâmplă aşa ceva. Legiuitorii nu o să se obosească să regleze sistemul juridic pentru ceva ce ar afecta poate… cât? Câteva sute de persoane, dacă şi ăia? Nu poţi găsi clonatori în afara celor de la graniţe, şi mă tare îndoiesc că cineva care e părtaş s-ar întoarce mai apoi în AG. Probabil că e ceva cu care AG nu are de-a face des.

— Exact, zise Rosemary. Şi tocmai din cauza asta, politica neoficială atunci când se descoperă o clonă e să se rezume la legile locale aplicabile, oricare ar fi ele. Dacă am fi aflat de Corbin să zicem că în spaţiul harmagian, tot ar fi trebuit să treacă prin procedurile de cetăţenie, dar singurul lucru rău care i s-ar fi putut întâmpla ar fi fost să i se aplice o notaţie în fişierul lui de identitate. Singura persoană arestată ar fi fost tatăl lui. Ceea ce probabil că se şi întâmplă în clipa în care vorbim.

— Ştie careva ceva despre tatăl lui? zise Kizzy.

— E încă pe orbita lui Enceladus, cred. Nu sunt în termenii cei mai buni, zise Ashby, după care se întoarse către Rosemary. Aşadar, hai să văd dacă e totul clar. Din moment ce Corbin *nu* este cetăţean,

nu putem folosi niciunul dintre tratatele noastre ca să-l luăm înapoi, nu?

— Corect. Dar este o scăpare. Nu e chiar… – şi tuşi scurt – … chiar legal.

— Mă gândeam eu.

Rosemary învârti pe degete pixul.

— Termenii acordului de apartenenţă la AG al Quelinului precizează că sunt obligaţi să respecte orice documente legale care afectează cetăţenii AG călătorind prin spaţiul lor. Asta este menit pentru cazuri de tipul… să zicem, dacă ai un uman şi un harmagian care înregistrează un concubinaj în spaţiul harmagian.

— Bleah, făcu Kizzy.

— Specistă puritană, îi reproşă Jenks.

— Nu sunt puritană specistă, doar că ei sunt *lipicioşi*.

— E doar un exemplu, continuă Rosemary. Acum, nu ar putea să înregistreze acest concubinaj în Quelin, pentru că concubinajele interspecii nu sunt recunoscute aici. Dar din moment ce ar fi deja înregistraţi în alt teritoriu AG, Quelin e obligat să respecte parteneriatul dintre cei doi, legal vorbind.

— Cum aşa? întrebă Ashby.

— E ca şi cum dacă nava lor s-a prăbuşit şi unul dintre ei a murit, autorităţile queliniene vor trebui să recunoască pe celălalt ca rudă cea mai apropiată, chiar dacă nu ar fi acordat aceleaşi drepturi unor persoane care ar fi trăit în spaţiul lor.

— Am înţeles. Însă cum ajută asta pe Corbin?

— Păi, când demarezi o cerere pentru cetăţenie AG, trebuie să ai un tutore legal care să te ghideze în timpul procedurilor. Un cetăţean AG care garantează pentru tine.

— Da, am avut şi eu parte de asta, spuse Dr Chef.

— Şi cum funcţionează chestia? întrebă Jenks.

— E mai degrabă o formalitate. Ideea e ca tu să ai pe cineva care să te ajute să te integrezi. Care să se asigure că înveţi limba, înveţi legile, înţelegi cultura şi etica locală, genul ăsta de lucruri. Mai sunt de asemenea responsabili să te ajute să îţi depui

formularele la timp, iar ei trebuie să te însoţească la audierea de aplicare. E un fel de sistem de întrajutorare care să îţi permită să te integrezi.

— Pare prostesc pentru Corbin, spuse Kizzy. Nu e ca şi cum trebuie să o ia de la capăt cu învăţatul klipienei.

— Deci, spuse Ashby, dacă Corbin are un tutore legal, quelinienii vor fi nevoiţi să îl elibereze acelei persoane?

— Da, însă avem o foarte scurtă fereastră de timp ca să facem să se întâmple. Va trebui să completăm formularele, să primim aprobarea AG şi să le ducem la quelinieni înainte de a începe procesul lui Corbin. Am un… prieten pe care îl pot contacta. Un oficial AG minor. Sunt sigură că odată ce văd urgenţa situaţiei, vor semna documentele cât de repede e posibil.

— Acelaşi prieten care, ăăă…? spuse Jenks.

Termină întrebarea arătând spre brăţara emblemei lui Rosemary.

Rosemary îşi aplecă privirea.

— Da.

— Cât timp mai e până ce quelinienii demarează procesul lui Corbin? întrebă Dr Chef.

— Nimeni nu ştie. Pot fi zile, pot fi decimale. O pot face chiar acum, din ce ştiu, deşi mă îndoiesc. Din ce înţeleg din sistemul legislativ quelinian, ei nu grăbesc astfel de chestiuni.

— În regulă, spuse Ashby. Doar arată-mi unde trebuie să îmi pun amprenta.

— Nu, tu nu poţi fi tutore, zise Rosemary luând o gură mare de aer şi părând jenată. Există o bubă. Şi e o bubă stupidă şi birocratică, dar e una pe care nu o putem ocoli.

— Să auzim.

— Legile queliniene împotriva clonărilor nu sunt doar stricte, sunt… Nici nu ştiu ce cuvânt ar fi mai potrivit. Inflexibile. Înţelegerea mea asupra subiectului este schiţată, în cel mai bun caz, dar, aparent, quelinienii au avut un război sângeros interplanetar acum câteva secole şi implica clonarea

şi eugenia şi alte treburi încurcate de genul ăsta. În zilele noastre, quelinienii nu doar că văd clonarea ca o practică murdară şi lipsită de etică. O văd ca pe un rău primar. Pentru ei, însăşi existenţa lui Corbin este periculoasă. Aşadar, legile lor asupra clonării sunt cu mult mai stufoase decât ale altor specii. E clar că s-au gândit la posibilitatea ca nişte clone să intre la un moment dat în spaţiul lor teritorial.

— Ceea ce înseamnă că?

— Ceea ce înseamnă că, cu sau fără tratatele AG, nu îl vor elibera pe Corbin nimănui care aparţine unei specii care interzice clonarea. În ochii lor, le fac acestor specii o favoare ţinându-l departe de restul galaxiei. Aşadar, zise tuşind iarăşi, singura modalitate prin care îl putem lua înapoi pe Corbin e dacă tutorele lui provine dintr-o specie fără legi anti-clonare.

— Şi cine nu are…

Ashby se opri când văzu privirea ezitantă de pe chipul lui Rosemary. Îi urmă linia ochilor până de partea cealaltă a mesei. Către Sissix.

Sissix clipi de două ori, cu faţa palidă. Îşi puse palmele peste ochi, îşi arcui capul pe spate şi lăsă să îi scape un suspin lung şi furios.

— Sigur vă bateţi joc de mine.

— Stai un pic, spuse Kizzy. Tu? Aandriskienii nu au legi anti-clonare?

— Nu, nu avem legi anti-clonare.

— De ce?

— Pentru că nu avem! se răsti ea. Ideea nu ne-a trecut niciodată prin minte nouă. Şi ştii de ce? Pentru că, spre deosebire de voi ceilalţi, noi credem că natura îşi face treaba fără probleme aşa cum ştie ea, nefiind necesare intervenţii cu transuri şi alte prosteli de trucuri genetice şi… şi… şi e ridicol!

— Sissix… zise Ashby.

— Nu-mi zi nimic. O s-o fac. Nici nu se pune în discuţie. Nu o să îl las să putrezească prin cine ştie ce mină de teracit.

Bătu darabana cu ghearele pe tăblia mesei.

— Aşa. Bine. Şi ce trebuie să fac? Să semnez nişte formulare, să mă duc cu el la câteva întâlniri?

— Da, spuse Rosemary, umezindu-şi buzele şi vorbind mai repede. Şi va trebui să fii în cadrul aceluiaşi sistem solar în care se află el în orice moment, pe durata procesării cererii.

Penele lui Sissix se pleoştiră.

— Cât timp înseamnă asta?

Rosemary se făcu mică. Întreg corpul ei era o uriaşă scuză.

— Până într-un standard. Poate ceva mai mult.

Sissix înjură în reskitkishiană şi plecă de la masă. Se întoarse către Rosemary.

— Nu sunt supărată pe tine de asta, zise. Ştii, nu?

— Ştiu, spuse Rosemary, privind-o pe Sissix în ochi.

Ashby asistă la o conversaţie mută între cele două femei. Le studie cu interes. Avea o suspiciune, dar acum nu era momentul ca să sape mai mult. Erau lucruri mai importante de analizat.

Sissix oftă din nou şi încercă să îşi aranjeze penele cu mâna.

— Atunci, na, haide, zise ea. Haide să îl salvăm pe dobitoc.

Sissix se afla la bordul orbitorului de comandament de doar câteva minute şi deja se simţea inconfortabil. Fără ferestre. Fără culori. Coridoare tăcute. Aspect unghiular şi fără haz. Oriunde privea, o stare de sterilitate dezaprobatoare. Înţelegea că închisorile nu erau menite să fie vesele, însă era mai rău decât îşi imaginase. Era genul de loc care te inspira să nu mai faci nimic rău întreaga ta viaţă. Singurul lucru bun era căldura, dar chiar şi aşa, fierbinţeala era compactă, grea. Se simţea ca ceva ce ai putea mesteca.

Intrară într-o cameră de detenţie, care nu conţinea altceva în afara unor scanere montate pe pereţi şi a unui set impozant de uşi.

— Aşteaptă aici, spuse escorta ei.

Quelinianul introduse un cod pe un panou de perete. Uşile se deschiseră, iar Sissix aproape că se feri de aerul care şuieră înăuntru, o miasmă de piele nespălată şi dejecţii ale trupurilor. Îşi apăsă nările cu mâna şi făcu paşi în spate. Cum de suportau quelinienii? Aveau măcar un simţ al mirosului?

Se luptă cu ameţeala şi încercă să vadă înăuntrul zonei de detenţie. Lumina era prea slabă ca să distingă prea multe, însă putea vedea căldura corpurilor ridicându-se din gropile din podea. Gropi. Restul AG ştia de asta? În mod sigur cineva din Parlament avea habar. Le păsa? Îi făcea să nu poată dormi noaptea, ştiind că au împărtăşit aceleaşi sesiuni de consiliu cu sapienţi care tratau alte specii în felul ăsta? Sau era doar acces facil la teracit cât să înlăture orice greţuri? Senzaţia de rău din ea creştea, dar acum nu mai avea nimic de a face cu mirosul.

Sunt aici pentru Corbin, se gândi ea, noţiunea în sine refuzând să i se aşeze mai bine. Se afla în locul acesta scobit ca un cadavru îngropat, după completarea unor documente care o obligau serios şi o legau pentru un întreg standard – *un futut de standard* – de *Corbin.* Gunoiul ăla sarcastic şi urât. De ce el? De ce *ea?* Îi putea accepta prezenţa pe navă, putea accepta că împart aceeaşi mâncare şi acelaşi aer, însă asta – era absurd. Şi incorect. Şi nemeritat.

După câteva clipe, putu vedea pe Comandant îndreptându-se înapoi către uşi, mergând în spatele unui uman. Era ceva în neregulă cu el. Sissix putea citi în felul în care păşea. Ce i-au făcut? Trase aer printre dinţi pe măsură ce se apropiau. Răni negre îi acopereau torsoul, vineţii şi marcate cu galben pe la margini. Chipul îi era un dezastru, iar nasul îi atârna într-un unghi greşit. Se mişca ţeapăn, protejându-şi o parte cu braţul. Cealaltă mână era ocupată încercând să îşi acopere genitalele. Umanii. Sincer, după ce fusese bătut şi aruncat într-o groapă, *de asta* îşi făcea el griji acum?

După care Sissix văzu privirea de pe chipul lui Corbin. Mai întâi a crezut că este furie, dar nu – era ruşine. Nu ar fi putut înţelege niciodată modestia umană, însă ştia cât de adânc săpa în suflet. Mai ştia şi că fiecare sentiment negativ pe care îl avusese vreodată faţă de Corbin primise răsplata. Pentru el, să fie împins primprejur fără haine pe el probabil că era suficient de umilitor, dar să fie văzut aşa de cineva pe care îl dispreţuia era insulta cea mai mare. Sissix şi-ar fi dorit ca oricine altcineva să fi fost trimis după el. Îşi feri privirea.

— Eşti sigură că îl vrei? întrebă Comandantul. Este o abominaţie.

Ochii lui Sissix luciră.

— Du-te şi adu hainele abominaţiei.

— Cel mai probabil au fost distruse.

Ea făcu paşi către Corbin, care avea probleme să stea în picioare. Îi luă braţul şi îl puse în jurul taliei ei, ajutându-l să stea drept. Îl mai atinsese vreodată? Nu prea credea că da. Trebuie să fi fost un strâns de mână cândva, măcar, când fusese angajat. Vorbi din nou cu quelinianul.

— Ai ceva în loc? O pătură? Un prosop? Orice?

Comandantul ezită, apoi deschise un panou din perete, plin cu provizii de medicamente. În ciuda feţei lipsite de trăsături, Sissix avu impresia că quelinianul se purta cu mănuşi în preajma ei. Ea în sine era un nimeni, dar specia ei era una dintre cele trei importante ale Parlamentului AG şi aveau un cuvânt mult mai puternic de spus decât avea Quelin. Legăturile diplomatice ale speciei lor erau ca un fir subţire de amabile, în cel mai bun caz, iar un aandriskian tratat prost sub mâna Comandanţilor quelinieni era genul de lucru pentru care fluxurile de ştiri ar fi jubilat.

Comandantul îi înmână lui Sissix o mică pătură, făcută dintr-o ţesătură sintetică ca de foiţe. Îl ajută pe Corbin să se înfăşoare în jurul taliei.

— Mulţumesc, spuse el cu o voce pierdută.

Era evident că îi era greu să tragă aer în piept complet. Ochii îi erau aţintiţi la podea, dar Sissix îl

putea vedea luptându-se cu o mică perdea de lacrimi. Doar o altă ruşine pe care încerca să o prevină. Sissix îşi luă ochii de la faţa lui. Nu era treaba ei să îl vadă în starea asta.

— Hai să te ducem acasă, spuse ea.

Îl îndrumă afară din cameră, cu Comandantul urmându-i de aproape.

După un moment, Corbin vorbi şoptit:

— Nu eram sigur că mai vine cineva după mine.

Sissix nu zise nimic. Nimic din ce ar fi putut spune nu ar fi sunat potrivit sau sincer. Continuară drumul pe coridor. Corbin tresărea la fiecare pas. După o vreme, spuse:

— De ce tu?

Ea oftă.

— E complicat şi nu o să îţi placă ce se întâmplă mai mult decât o să îmi placă mine. Dar poate aştepta până ce Dr Chef te întremează. Pentru moment, hai doar să spunem că… era lucrul corect de făcut.

O tăcere stânjenitoare se aşeză între ei.

— Mulţumesc, spuse Corbin. Eu… adică… Mulţumesc.

— Da, bine, îşi drese ea vocea. De acum încolo, totuşi, am voie să ridic temperatura cât de sus vreau.

Patru zile mai târziu, Corbin stătea aşezat pe banca lui din laborator, împrăştiind alge pe o fişă cu mostre. Ultima recoltă ieşise destul de prăpădită şi nu îşi dădea seama de ce. Presără algele într-un strat subţire, în aşa fel încât să vadă clar celulele odată ce ar fi introdus foiţa sub scaner. O îndatorire obişnuită, însă nu părea aşa. Nimic nu părea, nici laboratorul lui, nici patul lui, nici chipul lui. Dar tocmai de aceea îndatoririle obişnuite trebuiau făcute. Putea să pună algele pe foiţă şi putea să o pună sub scaner. O va face din nou şi din nou, până ce va părea ca înainte.

— Scuză-mă, Corbin, spuse Lovey prin vox.

— Da?

AI-ul făcu o pauză.

— E un apel pe sib pentru tine. E de pe Tartarus.

Corbin îşi ridică privirea de la alge şi nu zise nimic. Tartarus. Un asteroid închisoare, din Centura Kuiper. Era o singură persoană care ar fi putut să îl sune de acolo.

Lovey vorbi din nou, tonul un pic încurcat.

— Pot să refuz apelul, dacă doreşti.

— Nu, spuse Corbin.

Îşi şterse pata de nămol verde de la capătul uneltei pentru mostre şi o puse alături.

— Trece-l aici jos.

— Ok, Corbin. Sper să iasă bine.

Corbin încuviinţă cu un gest scurt. Vox-ul păcăni, oprit. Cu un oftat, se întoarse către biroul lui şi gesticulă spre pixel-proiector. Pixelii se poziţionară. Un dreptunghi roşu pâlpâind în partea de jos a proiecţiei indica faptul că avea un apel în aşteptare. Îl privi clipind de cinci ori înainte de a face gestul de acceptare.

Tatăl lui apăru. Corbin nu mai vorbise cu bărbatul de patru standarzi. Îmbătrânise. Şi luase în greutate, de asemenea, în mod surprinzător. Tatăl lui mereu îl presa pe Corbin să mănânce sănătos. Corbin putea zări clar acum curburile familiare şi unghiurile şi liniile de pe chipul tatălui său. Trăsăturile erau mai pronunţate, adâncite cu vârsta, dar erau aceleaşi cu ale lui. Era mai mult decât pură asemănare de familie. Corbin va avea acelaşi chip într-o zi.

Tatăl lui vorbi:

— Ţi-au făcut rău.

Corbin se lăsă pe spate în scaunul său, asigurându-se că tatăl lui avea o imagine integrală a vânătăilor de pe faţă. Era exact motivul pentru care nu îl lăsase pe Dr Chef să repare nimic altceva în afara oaselor. Sperase la această clipă, clipa în care tatăl lui va fi văzut la ce a dus propria vanitate.

— Salut, Marcus. Şi da, m-am întors de la închisoare cu un nas spart şi trei coaste rupte. Una a fost a dracului de aproape să îmi perforeze plămânii.

— Îmi pare rău, Artis. Îmi pare tare rău.

— Îţi pare rău, spuse Corbin. Am fost smuls din casa mea, bătut până la sânge şi aruncat într-o gaură de iad queliniană, doar ca să-mi fie spus că întreaga mea viaţă este o minciună – iar ţie îţi pare rău. Păi, mulţumesc, dar asta nu prea acoperă nimic.

Marcus oftă.

— Tocmai de aceea am sunat, ştii? M-am gândit că ai avea întrebări să îmi pui. Dacă te-ai putea opri câteva clipe din a mă urî, aş fi bucuros să ţi le lămuresc. Nu pot face prea multe apeluri de aici. Accesul la comunicator este un lucru rar.

Corbin privi fix la bărbatul din pixeli. Părea atât de frânt, atât de obosit. Corbin se trezi cutremurat de asta, fapt care îl determină să fie şi mai furios.

— Tot ce vreau să ştiu, zise Corbin, e de unde sunt de fapt.

Marcus făcu semn că da şi îşi lăsă privirea în jos, în poală.

— Ştii toate dăţile în care mă întrebai despre mama ta?

— Desigur. Tot ce-mi spuneai era că a murit într-un accident de navetă. Niciodată nu ai vrut să vorbeşti despre ea. Ceea ce acum are sens, din moment ce nu a existat niciodată.

— Of, nu e aşa, spuse Marcus. Am avut o soţie. Nu a fost mama ta, desigur, dar… Artis, spuse el cu privirea pierdută undeva departe, nu m-am priceput niciodată să interacţionez cu oamenii. Mereu am preferat laboratorul. Îmi plac datele. Datele sunt consistente, sunt sigure, sunt uşor de înţeles. Cu datele, mereu ştii care este răspunsul. Dacă datele nu fac sens, întotdeauna le poţi descâlci. Spre deosebire de oameni, zise scuturând din cap a amărăciune. Niciodată nu am putut descâlci oamenii. Sunt sigur că mă înţelegi.

Corbin îşi trecu mâna peste falcă. *La naiba*, gândi el. *Cât de mult din mine este de fapt el?*

Marcus continuă:

— Pe vremea când eram tânăr, am acceptat o slujbă pe Outlook.

Corbin ştia locul. Era unul dintre puţinele laboratoare de la suprafaţa lui Enceladus. Sub carantină strictă, pentru prevenirea contaminării bazinelor microbiologice de sub suprafaţa îngheţată a lunii. O singură persoană lucra pe Outlook la un interval anume de timp, iar cei care erau detaşaţi acolo erau de capul lor pentru cel puţin un an. Era rar ca cineva să accepte detaşarea pe Outlook mai mult de o dată.

— Am crezut că este locul perfect pentru mine. Îmi plăcea să lucrez acolo. Nimeni care să mă deranjeze de la muncă. În afara ei.

Făcu o pauză şi reluă:

— Numele ei era Sita. Pilota naveta de aprovizionare care aducea alimente şi materiale pentru laborator. Nu putea intra efectiv, desigur, dar o puteam privi prin camerele de filmat din docul de etanşeizare şi puteam discuta prin vox.

Marcus zâmbi, un zâmbet cald, personal. Corbin era perplex. Niciodată nu îşi văzuse tatăl zâmbind aşa, nici măcar o dată.

— Şi, după cum bănuieşti, era deosebit de frumoasă. Nu frumoasă aşa cum vezi în videouri sau atunci când încearcă să îţi vândă ceva. *Cu adevărat* frumoasă. Genul de frumuseţe pe care o poţi atinge în realitate. Şi nu era de pe orbitor. Era de pe Marte, zise şi râse printre respiraţii. Accentul ei era al naibii de simpatic.

După care Marcus clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să îşi şteargă amintirea. Vocea îi deveni mai ternă.

— M-am purtat groaznic faţă de ea, desigur. Mă răsteam la ea dacă sosea în timp ce eram în mijlocul unor teste, iar eu mereu am detestat şuetele, aşa că nu poţi zice că i-am făcut şederile prea plăcute. Eram aşa cu toată lumea, însă ei… ei nu-i păsa. Mereu mă suporta, chiar şi când eram un dobitoc faţă de ea. Mereu zâmbea. Făcea mişto de mine, de hachiţele mele, de părul meu nepieptănat. Din nu ştiu ce motiv, nu mă înfuria. Îmi plăcea cum mă pisa. Am început să număr zilele între turele de

aprovizionare. La început, am crezut că doar sunt însingurat, că era un simptom al traiului izolat. Mi-a luat ceva vreme ca să-mi dau seama cât de îndrăgostit eram de ea, zise trecându-şi o mână prin părul lui rar. După care am reuşit să fac să fim amândoi concediaţi.

— Ai făcut ce?

Marcus tuşi scurt.

— Un decimal, mi-am petrecut tot timpul liber făcând curăţenie pe staţie. M-am asigurat că arată cât mai prezentabil. Am pus masa cu cea mai bună mâncare pe care o păstrasem în stazie.

Corbin căscă gura.

— Nu-mi zi că ai invitat-o înăuntru.

— Oh, ba da. Iar ea a acceptat.

— Dar… se bâlbâi Corbin. Avea staţia costume de decontaminare fulger potrivite pentru umani?

— Nope. Eu am fost sterilizat înainte să cobor pe staţie. Singurul fulger instalat era menit pentru alimente şi provizii. Să poată trece în siguranţă înăuntru nu era o opţiune.

— Dar mostrele tale!

Mintea lui Corbin o luă la goană. De-a lungul întregii sale copilării, tatăl lui i-a făcut permanent instructajul despre importanţa prevenirii contaminărilor. O dată, i-a revocat timp de o lună privilegiile de a servi desert după ce l-a prins pe Corbin mâncând bomboane în laborator. Corbin nu cunoştea persoana pe care Marcus o descria. Cu siguranţă nu era tatăl pe care el îl ştia.

— Toate compromise, zise Marcus. Avea suficient de multe bacterii benigne asupra ei cât să determine câteva probleme. Liderul de proiect a fost mâniat când a aflat. Şase luni de muncă distruse într-o clipă. Sita a fost concediată, iar mie mi s-a dat opţiunea ori de a începe un alt an acolo, ori să părăsesc definitiv proiectul.

— Şi ai stat?

— Ah, nu, am plecat. Tocmai ce avusesem una dintre cele mai minunate zile din viaţa mea, şi totul era mulţumită acelei femei deosebit de frumoase.

Nici măcar nu am făcut cine ştie ce interesant. Doar am mâncat toată mâncarea şi am trăncănit despre orice şi nimic. M-a făcut să râd. Şi din motive pe care nici acum nu le înţeleg pe de-a întregul, am făcut-o să zâmbească. Nici prin cap nu-mi trecea să permit să fiu închis din nou în Outlook, departe de ea. Am petrecut următorii cinci ani încercând să îmi repun pe picioare cariera, şi totuşi meritase.

— Deci, spuse Corbin, uluit.

Creierul lui nu putea concepe imaginea tatălui său pe post de mort de îndrăgostit capabil să compromită propriul laborator.

— Deci, repetă el, ai luat-o de soţie.

Marcus chicoti.

— Nu imediat. Am implorat, am tras de oameni şi am stăruit până ce am găsit pe cineva dispus să mă angajeze la o bibliotecă de gene. Muncă groaznică, însă eram pe vremea aia norocos că o găsisem şi p-asta. Şeful de laborator de acolo făcuse şi el un an pe Outlook, de asemenea. Cred că avea înţelegere pentru mine. Sita a luat o slujbă la o companie de transport cu baza pe Titan, care nu pusese prea multe întrebări nici despre cine era, nici despre ce marfă cărau. Treburi obscure… În fine, credeam că era un lucru bun la momentul respectiv. Din moment ce mă reîntorsesem pe orbitor, ne puteam vedea mai des. Iar după un timp, am luat-o de soţie. Am avut cinci ani minunaţi împreună.

Chipul lui Marcus se tensionă, şi, pentru o clipă, Corbin se gândi că putea vedea toţi acei ani pe care îi purta tatăl lui apăsându-i umerii.

— Într-o dimineaţă, mi-a zis că e însărcinată. Eram în culmea extazului. Până atunci, reuşisem să urc pe o poziţie mai bună la bibliotecă şi aveam suficiente credite economisite ca să începem să ne gândim la o viaţă în altă parte. Era momentul cel mai potrivit ca să întemeiem o familie. Nu-mi închipuisem niciodată că o familie putea fi ceva ce să am eu. Adică, cine ar fi putut să mă iubească?

Ochii pixelaţi îi întâlniră pe cei ai lui Corbin. Corbin nu reacţionă. Marcus continuă:

— Două decimale mai târziu, Sita făcea o tură de pe Titan spre Terra. Celule ambi. În mod normal, nu făcea ture atât de lungi, dar era plătită dublu pentru marfa valoroasă pe care o avea la bord. Nu era tipul de job la care să poată spune nu. Treaba e că nenorociţii de la docuri nu se asiguraseră că încărcătura era sigilată cum trebuie. Asta se întâmpla înainte ca AG să înceapă de fapt lupta împotriva rulajului nesigur de ambi. Birocraţii nu dădeau doi bani pe nimic ce nu afecta un număr semnificativ dintre constituenţii lor. Sunt sigur că poţi presupune ce s-a întâmplat mai departe, spuse el inspirând adânc.

— Sigiliile au sărit, zise Corbin, iar Marcus îl aprobă. Îmi pare rău.

O credea cu adevărat, de dragul Sitei. Măcar un accident cu ambi era un mod rapid de a muri. Probabil că femeia nici nu a avut timp să îşi dea seama că ceva e în neregulă. Totuşi, oricât de regretabilă era povestea, nu răspundea celei mai importante întrebări.

— Asta nu explică de ce ai simţit nevoia să te clonezi.

— Nu? spuse Marcus. Sita nu mai era, iar odată cu ea a dispărut şi singura şansă a unei familii pe care am crezut că o voi avea vreodată. Am îngropat toate gândurile odată cu ea şi în schimb m-am concentrat pe copilul pe care l-aş fi putut avea.

— Puteai să adopţi.

— Voiam să fie sânge din sângele meu. Dovada că cineva m-a iubit suficient ca să creeze o nouă viaţă cu mine.

Corbin pufni dispreţuitor.

— Ai fi putut găsi un surogat. Ai fi putut întâlni *pe altcineva*.

— Da, sunt sigur că ai fi gândit la fel de limpede dacă ai fi fost în timpul suferinţei provocate de pierderea soţiei.

Ceva în Marcus se rupsese, împotrivindu-se. Iată. Acesta era tatăl pe care Corbin îl cunoştea. Măcar acum era pe teren familiar.

— Şi unde te-ai dus? întrebă Corbin. Unde a fost cuva în care m-ai crescut?

— Stitch. Am luat tot ce eu şi Sita economisisem şi am mers pe Stitch.

— Stitch. Minunat.

Stitch era o colonie de graniţă care servea ca rai al părţii întunecate din comunitatea de modificatori. Chiar şi să vizitezi Stitchul te făcea pasibil de interogări şi târât în închisoare dacă cineva din AG afla despre mica ta călătorie. Nu erau prea multe motive curate pentru a vizita un astfel de loc.

— După ce te-ai… adică după ce ai început să fii, am rămas încă ceva luni, după care te-am adus acasă.

— Cum ai explicat copilul?

— Am spus că am cunoscut o femeie în Port Coriol. Am petrecut o noapte împreună, iar următorul lucru pe care l-am aflat a fost că am un copil. Am spus că mama ta nu putea avea grijă de tine, aşa că te-am luat cu mine, în schimb. Alesesem o procedură non-augmentativă de gestaţie de nouă luni, deci trecuseră într-adevăr nouă luni ca să fii complet format, şi îmbătrâneai în ritmul normal. Nu avea nimeni niciun motiv să creadă altceva. Familia mea a înghiţit mai greu aventura din perioada de doliu, însă ştii bine că nu prea vorbesc oricum cu ei. Cât despre familia Sitei… nu mai voiau să aibă nimic de-a face cu mine. De la început nu mă plăcuseră, şi presupun că nu le plăcuse ideea de a îmi fi împărţit patul cu altcineva atât de repede după moartea fiicei lor.

Corbin ridică o mână. Dramele vechi ale unei familii erau ultima lui grijă.

— Ai spus *procedură non-augmentativă de gestaţie*. E ceva din mine care *a fost* augmentat? Dr Chef mi-a spus că nu a găsit nimic neobişnuit la corpul meu, dar că încă mai verifică pentru a fi al naibii de sigur.

Marcus îşi scutură capul.

— Nu. Tehnicianul care a făcut… Tehnicianul pe care l-am angajat a încercat să mă convingă să

adaug câteva transuri, dar am pus piciorul în prag. Eşti la fel ca mine. Cu defecte şi toate cele.

Corbin se aplecă în faţă.

— De-asta, nu?

— De-asta ce?

— Greşelile nu au fost niciodată acceptabile pentru tine. O placă de mostre spartă, o şosetă murdară pe covor, o cană de suc vărsată. Nu conta cât de bine mă purtam la şcoală sau cât de bune îmi erau notele. Veneam acasă cu un carnet plin de „excelent”, însă tu te concentrai pe notele „medii”.

— Doar am vrut ca tu să fii cea mai bună varianta a ta posibilă.

— Ce voiai tu, spuse Corbin pe un ton jos, era ca eu să depăşesc toate greşelile pe care tu le-ai făcut. Nu voiai să fiu ca propria ta persoană. Voiai să fiu o versiune mai bună *a ta*.

— M-am gândit că…

— Eram un copil! Copiii fac greşeli! Şi nu s-a oprit nici când am mai crescut, nici măcar o dată nu ai stat să-mi zici că eşti mândru de mine sau că am făcut ceva bine. Eram un experiment, pentru tine. Nu ai fost niciodată satisfăcut cu nişte rezultate pozitive, tot căutai acea eroare care determină date imperfecte.

Marcus tăcu o lungă perioadă.

— Sunt mândru de tine, Artis, zise într-un final. Deşi presupun că e prea puţin, prea târziu ce-ţi spun. Nu am cum să mă întorc în timp şi să-ţi fiu un tată mai bun, mai zise uitându-se drept la Corbin. De un lucru anume, totuşi, sunt în mod special bucuros.

— Care?

Tatăl lui zâmbi trist şi îşi roti privirea prin celula sterilă a închisorii.

— Că sunt eu aici, şi nu tu. Mi-au spus că trebuie să reaplici pentru cetăţenie, oftă el.

— Da. Sunt legat de o colegă de echipaj, pentru următorul standard.

— Eşti norocos, spuse Marcus. În afară de Sita, nu am avut niciun alt prieten suficient de bun încât

să fi făcut aşa ceva pentru mine.

Corbin se foi pe scaun.

— Ea nu-mi e prietenă, spuse. Mă dispreţuieşte, de fapt. Doar că nu suficient încât să mă lase să mor într-o închisoare queliniană.

— Nu te privi prea de jos, Artis. Chiar şi nenorociţii neplăcuţi ca noi merită companie. Apropo, ăsta e un citat din soţia mea, zâmbi el afectat.

Corbin expiră ceva ce putea semăna cu un râset.

— Mi-ar fi făcut plăcere să o cunosc, zise el, după care realiză ceva. Deşi, dacă ea ar mai fi trăit, eu nu aş mai fi existat.

— Nu. Dar sunt bucuros că exişti.

Zău? M-ai fi dat la schimb pentru ea, dacă ai fi ştiut?

— Cât de lungă e sentinţa?

— Douăzeci de standarzi, spuse Marcus. O să fiu un om bătrân când o să ies. Dar o fiu în regulă. Am fost tratat bine, până acum. Şi am o celulă numai pentru mine. Pot în sfârşit să recuperez din lecturi.

Corbin observă o pată de alge uscate pe birou. Era un lucru potrivit la care să se concentreze.

— Încă ceva, spuse râcâind pata de alge.

— Da?

— Ziua mea de naştere. Este ziua mea de naştere adevărata mea ziuă? Sau ziua de scoatere-din-cuvă, să fim mai exacţi.

— Da. De ce?

— Nu ştiu. M-a tot sâcâit. Trebuie să mă întorc la muncă, mai spuse rotindu-şi privirea prin laborator.

— Da, sigur că da, spuse Marcus. Paznicii oricum o să-mi ceară să finalizez apelul în curând. Poate… poate că aş putea…?

Pe chipul lui se putea citi regretul şi rugămintea.

Se priviră în tăcere un timp. Era o distanţă mult mai mare între ei în afara unor pixeli şi a spaţiului.

— Nu ştiu, zise Corbin. Poate.

Marcus încuviinţă.

— Ai grijă de tine, fiule.

Îi făcu cu mâna. Imaginea se estompă. Pixelii se retraseră.

Corbin stătu ascultând pulsul înăbuşit al cuvelor cu alge. După o vreme, ridică scribul de pe birou. Deschise jurnalul său de înregistrări şi notă o intrare rapidă.

25 Octombrie. Încă mai este ziua mea de naştere.

— Eşti gânditor în seara asta, spuse Lovey.

— Sunt? spuse Jenks.

— Da, spuse Lovey. Ai acea mică încreţitură între ochi, pe care o faci când ceva te preocupă.

Jenks îşi frecă pielea dintre sprâncene.

— Nu mi-am dat seama că sunt aşa de uşor de citit.

— Nu de către oricine.

Jenks se lăsă de perete, cu un oftat, şi îşi scoase trestia roşie din buzunar.

— E toată treaba asta cu Corbin.

— Ah, zise Lovey. Cred că toată lumea încă mai este un pic zgâlţâită. Corbin nu prea a reuşit să doarmă ca lumea. Stă treaz până târziu, accesând fişierele lui personale. Majoritatea poze cu el copil.

— Te rog, nu-mi spune lucrurile astea, zise Jenks îndesându-şi pipa. Ştii că nu îmi place să trag cu ochiul.

Lovey râse.

— *Nu tragi* cu ochiul. Asta fac eu. Tu doar bârfeşti.

— Atunci e în regulă, dacă-i doar atât.

Îşi aprinse pipa, trăgând aer prin frunzele arzând. Fumul din plămâni îi făcu umerii să se destindă.

— Săracul Corbin. Nici nu-mi imaginez cum e să fii aruncat într-o gaură ca aia, zise întorcându-şi capul şi apăsându-şi urechea de perete. Ăsta e routerul sinapselor terţiare care face click aşa?

— Stai să verific. Funcţionează normal.

— Hmmm. Nu-mi place sunetul.

Se suci ca să fie cu faţa la perete şi desfăcu un panou. Ochii inspectară mănunchiul de circuite care sclipeau înăuntru.

— Da, uite, chiar aici. Şuntul este uzat.

— Lasă pe dimineaţă, Jenks. O să dureze ore, iar tu ai muncit toată ziua.

Jenks se încruntă.

— Ok, dar să mă trezeşti dacă experimentezi pierderi de memorie.

— O să fiu bine, spuse Lovey afectuos. Nici măcar nu simt că e ceva inconsistent.

Jenks reaşează panoul.

Lovey vorbi din nou:

— Nu cred că e Corbin cel la care te gândeşti.

— Nu?

— Nu.

— Atunci ce e?

— Nu ştiu, însă mi-aş dori să-mi spui.

Jenks oftă din nou, expirând puternic. Micuţa lampă de lucru de deasupra capului arunca raze de lumină prin rotocoalele de fum.

— M-am tot gândit la kitul tău corporal.

Lovey tăcu.

— E o problemă şi nu mi-ai zis-o.

— Nu, spuse Jenks, luând pipa din gură. Nicio problemă. Întreaga afacere este cât de respectabilă se poate pe piaţa neagră. Chiar şi preţul a fost corect, luând în seamă variabilele.

— Atunci ce te îngrijorează?

— Tatăl lui Corbin. Omul ăla probabil că a cheltuit o avere ca să reuşească să se cloneze. Cumva, a fost suficient de atent încât să se asigure că nu numai Corbin nu o să afle, dar că nici legea nu o va face. Şi i-a mers timp de decade. Corbin e mai mult decât credibil. El e adevărata treabă. Fără transuri, fără îmbunătăţiri. Drace, chiar şi Dr Chef nu a remarcat până ce i s-a arătat unde să caute. Şi totuşi…

— Şi totuşi, a fost prins.

— Mda. După toţi banii ăia şi toată planificarea aia, sărmanul nenorocit e la zdup, iar Corbin a pierdut cetăţenia. Şi asta după ce şi-a luat-o la scatoalce printr-o futută de închisoare queliniană. Ştii, zise ridicându-se, mereu am fost conştienţi că

să luăm un kit e periculos. Însă nu sunt sigur că ne-am gândit până la capăt ce presupune. Adică, da, ok, ştiam că închisoarea ne paşte, dar mereu am crezut că, dacă legea o să stea după curul meu, aş putea oricând să te iau şi să mergem pe Cricket sau pe o planetă de graniţă de pe undeva. Nu ar fi perfect, dar ar fi în siguranţă. Însă toată încurcătura asta cu Corbin m-a pus pe gânduri cu ce-ar putea să se întâmple în realitate dacă am fi prinşi. Să zicem că mă prind cu kit-ul înainte să te încarc. Ai fi tot aici, pe *Wayfarer*, cu toţi prietenii noştri. Kizzy ar putea să aibă grijă de tine până ce Ashby ia un nou tehni-comp, iar tu ai fi tot aici când aş ieşi de la zeghe. Dar dacă nu am fi prinşi decât mult după ce eşti în kit? Dacă ar fi, să zicem, peste zece ani şi am neglija să mai fim precauţi? Dacă vreunul dintre noi ar spune lucrul greşit persoanei greşite, sau dacă bio-scanerele devin atât de bune, încât să vadă cine eşti cu adevărat? Dacă am fi din nou opriţi de o patrulă queliniană şi ar vrea să îţi testeze sângele? Eu tot m-aş duce la zeghe, dar pe tine te vor *dezasambla*, Lovey. Când sentinţa mea se va termina, tu nu vei mai fi. În niciun fel, nicăieri unde să ştiu că eşti în siguranţă, nimic. *Nu vei mai fi*.

Lovey nu spuse nimic, un timp.

— Kit-ul e pe drum, Jenks.

— Ştiu.

— Şi nu-ţi poţi primi banii înapoi.

Oftă.

— Ştiu. Dar nu o să mă frângă. Şi, în plus, poate că încă îl mai putem folosi. Poate că se vor schimba legile pe parcurs. Putem aştepta până ce e lipsit de pericole. Sau până ce părăsesc nava sau ceva de genul ăsta.

— Asta a fost şi decizia mea, de asemenea, să ştii. Nu m-ai obligat să o fac.

— Ştiu. Şi nu îţi voi zice nu, dacă asta e ce îţi doreşti. Dar sunt speriat. Încep să cred că poate am vrut asta aşa de tare, încât nu mi-a permis să recunosc cât de futut de periculoasă e. Şi indiferent de cât de mult vreau să te ţin în braţe, zise privindu-

şi mâinile, nu ştiu dacă merită riscul de a te pierde pentru totdeauna. Poate că e mai bine doar să continuăm ca acum şi să ştim că nu e nicio probabilitate ca cineva să te ia.

Camera era cuprinsă de linişte, pe câtă linişte putea fi. Filtrele de aer şuierau. Sistemul de răcire din jurul nucleului lui Lovey murmura.

— Jenks, îţi aduci aminte când am vorbit pentru prima dată de asta? Când ţi-am enumerat toate motivele pentru care mi-aş dori un corp?

— Da.

— Am minţit când am zis că nu e pentru tine. *Bineînţeles* că e pentru tine. Cred că mi-ar prezenta câteva oportunităţi minunate, şi îmi imaginez a fi o viaţă foarte bună. Însă a fost mereu, mereu pentru tine. Nici nu m-aş fi gândit altfel, nu la modul serios…

— Dar… ai zis. Pro şi contra…

— Lucruri pe care le-am născocit după ce am decis că e ceva ce tu meriţi. Nu aş fi menţionat altfel dacă m-aş fi gândit că ar fi fost despre fericirea mea. Am totuşi un pic de respect de sine. Dar, da, a fost pentru tine. Şi dacă te sperie atât de tare, atunci nu mai are niciun rost să mergem mai departe. Eu sunt fericită aşa cum sunt. Sunt fericită cu tine. Aş vrea un corp? Da. Sunt dispusă să înfrunt riscurile? Da. Dar sunt mulţumită aşa cum stau acum lucrurile, iar dacă şi tu eşti, atunci poate că ne este de ajuns. Nu pentru totdeauna – cine ştie? –, însă nici nu trebuie să ne grăbim. Pot aştepta ca galaxia de afară să devină un pic mai blândă.

El înghiţi în sec.

— Lovey, nu e ca şi cum… Adică… Vreau la fel de mult pe cât vrei tu, doar că…

— Şşşt. Vino mai aproape, spuse ea.

Jenks îşi stinse pipa, o puse înapoi în cutie şi se îndreptă spre galerie. Apucă puloverul de pe jos.

— Lasă-l, spuse ea.

Putea auzi sistemul ei de răcire cum se opreşte.

— Doar că nu pentru mult timp, zise el.

— Nu pentru mult timp.

Se dezbrăcă şi coborî în galerie, aşa cum mai făcuse de atâtea şi atâtea ori. Se aşeză pe jos şi îşi întinse spatele de nucleul ei, pielea lui dezgolită îmbăindu-se cu strălucirea ei. Fără aerul răcoros, se simţea ca o rază de soare, doar că mai domoală.

— O să înţeleg oricând dacă vei avea nevoie să găseşti pe cineva care să îţi ofere mai mult decât asta, zise Lovey. Nu ţi-aş purta pică. Uneori mă îngrijorez că te trag înapoi de la viaţa pe care ar trebui să o aibă un sapient organic. Dar dacă alegi de bună voie, atunci eu nu am nevoie de un corp, Jenks. Mereu am fost împreună şi fără unul. Nu ştiu cum să te iubesc în alt fel.

El îşi presă spatele de ea, presă talpa picioarelor, umerii, palmele, încercând să absoarbă cât mai mult din ea. Se răsuci şi îşi duse buzele la ea. Sărută metalul neted şi cald şi spuse:

— Nu văd niciun motiv să schimb cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată.

Identificator: 9874-457-28, Rosemary Harper

Conţinut flux: Fişierele de Referinţă ale Adunării Galactice (Public/Klipiană)

Căutare arhivă: Relaţii uman/quelinian

Poziţie: principală

Rezultate principale:

Lista convenţiilor de comerţ queliniene

Lista legilor queliniene privitor la speciile non-queliniene

Lista legilor de imigrare queliniene

Lista legilor de deportare queliniene

Lista legilor queliniene privitor la acuplare/familiile interrasiale

Audierile de Aderare la Adunarea Galactică (uman, an 261 standard AG)

Reprezentanţi Parlamentari AG curenţi (queliniană)

Comparaţii anatomice [uman: quelinian]

Rezultate selectate: Audierile de Aderare la Adunarea Galactică, înregistrare publică 3223-3433-3, arhivat în 33/261 (text subliniat – reprezentantul quelinian)

Criptare: 0

Cale către traducere: 0
Transcriere: [vid: text]

În ciuda diferenţelor dintre speciile şi culturile noastre, există o ordine pe care cu toţii o împărtăşim. Dezvoltarea unei civilizaţii este un eveniment determinat. Minţi se adună pentru a crea tehnologii noi, apoi tehnologii şi mai bune, apoi încă şi mai bune. Dacă o armonie nu poate fi găsită, acea civilizaţie se destramă. Dacă răsar idei care sunt incompatibile una cu alta, acea civilizaţie se destramă. Dacă o civilizaţie nu poate sta de una singură împotriva ameninţărilor din exterior, acea civilizaţie se destramă.

Academicii vieţii sapienţiale notează că toate civilizaţiile tinere trec prin astfel de stadii de dezvoltare înainte de a fi pregătite să îşi părăsească planeta natală. Poate cel mai crucial stadiu este cel al „haosului interspecii". Acesta este punctul nevralgic, neîndemânateca adolescenţă când o specie fie învaţă să trăiască la o scală globală, fie se dizolvă în facţiuni rivale condamnate la extincţie, ori prin război, ori prin dezastru ecologic prea mare pentru a putea fi dovedit, divizaţi fiind. Am văzut povestea repetându-se de nenumărate ori. Fiecare dintre noi aflaţi aici, în Parlament, poate vorbi despre un război planetar şi lupte politice ale înaintaşilor noştri, şi totuşi noi le-am depăşit pentru a ajunge la stele. Cu toţii ştim relatările istoriilor despre Kohash, Danten Lu şi, cel mai recent, despre Grum – specii ruinate cărora le-a lipsit disciplina de a vedea dincolo de ei înşişi, către următorul pas al evoluţiei.

Umanii le-ar fi împărtăşit soarta. Umanii şi-au părăsit planeta nu ca un grup unitar, ci fragmentat. Atunci când planeta lor a început să moară, cei bogaţi au abandonat pe cei împovăraţi şi s-au refugiat pe Marte. Pe măsură ce trupurile neînsufleţite începeau să se adune, cei care au rămas pe Terra au format Flota Exodului, îndreptându-se nu către fraţii lor marţieni, ci către spaţiul deschis. Nu aveau o destinaţie precisă, nicio strategie dincolo de evadare. Dacă nu ar fi fost pentru o mică sondă aeluoniană, Flota mai mult ca sigur ar fi dispărut, iar eu cred că ar fi fost improbabil ca marţienii să fi ajuns la acest modest nivel de prosperitate căpătat prin împrumutarea tehnologiilor AG.

Şi acum ce se poate spune despre ei? Ce i-a învăţat această experienţă? Nimic. Continuă să se destrame. Membrii Flotei şi-au părăsit coloniile independente – nu pentru că ar fi adus avuţii sau resurse Flotei, ci pentru că aşa le-a fost vrerea. Marţienii şi exodienii poate că şi-au alinat vechile răni, însă o divizare în spirit încă rămâne. Şi ce se poate spune despre coloniile de graniţă, construite de umani

care nu vor să aibă nimic de a face cu Diaspora sau cu AG? Ce se poate spune despre cultul ostililor gaaiştii de pe Terra, vânând animale de turmă pe un sol fragil?

Ceea ce vreau să subliniez, stimaţi colegi reprezentanţi, este faptul că umanii sunt o specie adolescentă frântă, care şchioapătă şi care s-a ramificat în viaţa interstelară nu prin merit, ci prin şansă. Nu au depăşit haosul interspecii. Au sărit peste etapa vitală pe care noi restul am fost nevoiţi să o trăim singuri. Acordându-le statut de membri ai Adunării Galactice, le-am oferi o viaţă nouă, dar cu o cârjă. Puţinele resurse pe care ni le pot oferi nu merită riscul de a permite unui element atât de instabil în spaţiul nostru comun. AG deja a cheltuit prea mult pentru a ajuta această specie minoră să scape de greutăţile pe care şi le-au adus singuri asupra lor. Vă întreb: ce beneficiu există dacă îi facem pe umani să fie de-ai noştri? Dacă nu resursele, cunoştinţele, puterea militară… atunci ce?

Ziua 121, anul 307 Standard AG

....

EREZIE

— Salut, şefu', spuse Kizzy, intrând în biroul lui Ashby.

Mânecile ei murdare erau suflecate, iar mănuşile erau îndesate în buzunarul din faţă. Ţinea în mână o bucată de aparat prăfuit.

— Mă strigi „şefu'" doar când ai nevoie de ceva de la mine, spuse Ashby.

— Am nevoie de ceva, îşi respectă Kizzy rolul ei. Ăsta este un regulator termal. E ceea ce face ca o stazie să îşi păstreze temperatura.

— Bănuiesc că, din moment ce nu e ataşat la o stazie, e stricat.

Kizzy încuviinţă.

— I-a sunat ceasul micuţului ăsta.

— Avem un altul la îndemână?

Kizzy scutură din cap, cu regret.

— Nu e genul de lucru pe care îl ţin în stoc. Creierul meu de obicei se asigură că avem rezerve pentru mecanismul de menţinere a vieţii şi pentru motoare. Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta.

Ashby îi alungă vorba, cu o mişcare a palmei.

— Aş fi mai îngrijorat dacă ai fi prioritizat stazia în locul motoarelor. Nu mă aştept să ai rezerve pentru fiecare bucăţică de tehnologie pe care o folosim.

Îşi frecă bărbia. Avea nevoie de un ras.

— Deci ce înseamnă asta pentru stazie?

— Câmpurile de stazie rezistă ele şi fără piesa asta. Am aranjat un sistem de siguranţă ca să mă asigur că mâncarea nu se strică cât timp cumpărăm un înlocuitor. Dar fără regulator, o să fie *bleah* după o vreme, indiferent ce altceva facem.

— Cât înseamnă o vreme?

— Patru zile, poate cinci. Nu o să murim de foame, dar cred că ne-ar fi mai bine tuturor cu nişte mâncare proaspătă între aici şi Hedra Ka.

Ashby căzu de acord. Trei decimale de cornuri cu viermi de făină şi raţii uscate preambalate nu suna prea apetisant, şi nici nu era garantat că va fi cineva care să le asigure reaprovizionarea odată ajunşi la Hedra Ka. Oare ce-or mânca toremienii?

— Patru zile nu e timp suficient ca să aducem aici o dronă de curier.

— Ştiu. S-ar putea să fim cam futuţi la faza asta. *Totuşi*.

Îşi şterse mâna de spatele coapselor, verificând dacă s-a luat tot uleiul de motor. Când mâna ei fu suficient de curată, se aşeză pe scaunul opus lui Ashby.

— Sissix spune că e o colonie pe o piatră nu departe de aici. A apărut ieri pe scaner. Nu ştiu ce e, nu e pe nicio hartă de-a ei. Însă e doar la jumătate de zi distanţă. Putem parcă nava acolo, sări în navetă şi să le facem o vizită, cât ai clipi din ochi.

— Suntem la marginea sângeroasă a AG. Aia e o colonie de graniţă, mai mult ca sigur.

Să baţi la uşa unei colonii de graniţă neidentificate era ceva ce Ashby nu aştepta cu nerăbdare să facă.

— Hmmm… Dar s-ar putea să aibă piesa care ne trebuie nouă.

— Ăsta e un al naibii de *poate*. Poate nu au nimic.

— Dap, doar că planeta asta este şi o planetă *hoinară*. N-are o stea care să o încălzească. Aşa a remarcat-o Sissix de la început, are sateliţii ăştia care oferă lumină artificială. Se alimentează extrăgând ambi direct dintr-o nebuloasă apropiată.

Ashby ridică din sprâncene.

— Asta-i tehnologie serioasă, nu glumă.

— Tehnologia în sine nu e cine ştie ce fiţoasă, însă tare aş vrea să ştiu cum au reuşit să îşi calibreze acumulatoarele ca să meargă cu nebuloasa. E un motiv pentru care recoltarea de ambi se face în jurul găurilor negre. E mai concentrat acolo. Tehnicienii AG nu au reuşit să găsească o soluţie prin care să recolteze pungi mai mici fără să falimenteze. În

orice caz, spuse ea pleoscăindu-şi limba, dacă pot recolta ambi dintr-o nebuloasă, fac pariu pe boţii mei că au şi tehnologii mai simple cum e cea de faţă.

Şi arătă spre regulator.

Ashby gesticulă aprobator.

— Vreun indiciu cui ar putea să aparţină colonia?

— Nu. Dar nu umanilor.

— De ce nu?

Kizzy îl privi crispată.

— Colonie de graniţă sau nu, dacă umanii ar fi pus mâna pe o asemenea tehnologie, în orice caz am fi auzit de ea până acum. Ar fi atât de bogaţi, că ar fi scârbos.

Ashby bătu cu degetele pe masă, reflectând.

— Vreo navă primprejur?

— Nu. Nici arme. Am verificat. Nicio navă, niciun orbitor, niciun port de andocare. În afară de sateliţi, e un cer mort pe-acolo.

Ashby se mai gândi o clipă.

— Ok. Hai să fim precauţi, totuşi. Nu vreau să ne îndreptăm într-acolo înainte să ştiu cine sunt. Hey, Lovey, spuse gesticulând spre pixel-ecran, ca să-l scoată din hibernare, am nevoie să deschizi un semnal de apel către planeta hoinară. Doar anunţă-mă dacă ajunge la cineva.

— Aşa voi face, spuse Lovey.

Kizzy îşi trase scaunul foarte aproape de Ashby şi privi intens la ecran.

— Kizzy, nimic nu se întâmplă, deocamdată, spuse Ahsby. S-ar putea nici să nu răspundă, o vreme. S-ar putea să nu răspundă deloc.

— E incitant! E ca şi cum ai merge la pescuit, aşteptând să muşte ceva.

Ashby o privi chiorâş pe Kizzy.

— Când ai fost tu vreodată la pescuit?

— O fac în „Bătălia Vrăjitorilor” tot timpul.

Indicatorul de pe ecranul scribului se aprinse. Kizzy se aplecă să vadă mai bine şi arătă entuziastă:

— Uite! Vezi? Au muşcat!

Ashby îşi puse mâna pe umărul lui Kizzy şi o împinse încet înapoi în scaunul ei.

— Lasă-mă pe mine să încep discuţia, da?

Ultimul lucru de care avea nevoie era Kizzy care să frece la icre cine ştie ce colonist de graniţă morocănos.

Gesticulă, acceptând apelul. Un nepământean apăru pe ecran. Lui Ashby îi căzu falca. Era un sianit. Dar nu un sianit ca Ohan. Acest sianit îşi lăsase blana să crească. Fără fractali sau structuri evlavioase. Era ceva mai alert în felul în care se ţinea drept, nu precum relaxarea perpetuă a lui Ohan. Avea o anume delăsare pe chip şi o anume subţirime a firelor de păr care – deşi Ashby nu putea face prezumpţii despre o specie pe care nu o cunoştea – putea desemna un singur lucru: această Pereche sianită era bătrână.

— Salutări, spuse Ashby, scuturându-şi surpriza descoperirii. Vorbiţi klipiană?

Sianitul glăsui, cu acelaşi fel de cotcodăcit ca o pasăre pe care Ashby îl mai auzise şi la Ohan de multe ori. Pe măsură ce sianitul îşi deschise gura, Ashby putu vedea că avea dinţii neumpluţi. Era ca şi cum te-ai fi uitat într-o peşteră plină de stalagmite ascuţite. Sianitul gesticulă ceva către Ashby, încă mai cotcodăcind în timp ce privea în jurul camerei din spatele lui. Nefamiliar cu alţi sianiţi cum era Ashby, nu îi putea citi prea bine comportamentul: *Stai un pic. Să găsesc pe cineva care să poată vorbi cu tine.*

— Ashby, şopti Kizzy.

— Ştiu, şopti el înapoi.

— Sunt atât de încântată că sunt aici pentru asta, spuse ea, odihnindu-şi bărbia în pumni.

Se văzu mişcare pe ecran. Primul sianit făcu loc altuia. Corpul acestuia din urmă era cam de aceeaşi mărime, dar de formă diferită. Avea un aspect bombat în jurul şoldurilor şi umerilor şi contururi clare în dreptul ochilor şi fălcilor. Constituţia lor varia suficient faţă de primul sianit – şi faţă de Ohan, de asemenea –, încât Ashby concluzionă că

Perechea era de sex diferit. Când cei doi schimbară locurile, primul îl atinse pe celălalt pe umăr. *S-au atins*. Ashby se gândi la cum Ohan se fereau de echipaj atunci când treceau pe culoar, cum cu greu tolerau pe Dr Chef punându-şi mâinipicioarele pe ei în timpul examinărilor medicale. Cine erau aceşti oameni?

— Bună ziua, spuse noul sianit.

Accentul îi era puternic. Ashby observă că acesta *avea* dinţii umpluţi.

— Numele meu este Mas. Iertaţi-mi vorbele, klipiana îmi este veche.

Ashby zâmbi, având grijă să vorbească lent.

— Numele meu este Ashby. Sunt căpitan al unei nave de tunelare. Ea este Kizzy, tehni-mec'a noastră.

Mas îşi ridică fruntea.

— Tunelare? Da, da, ştiu despre tunelare. Ştiu multe despre tunelare, râse el sănătos.

Eu. Nu *noi*. Ashby tresări.

— Iartă-mă, Mas, nu vreau să fiu nepoliticos, dar… nu eşti o Pereche?

— Nu, spuse Mas.

Se simţea mândria din vocea lor – vocea *ei*, neîndoielnic, chiar şi cu accentul.

— Niciunul dintre noi de aici nu e. Suntem o colonie de Solitari.

— Eretici, îi scăpă lui Kizzy.

Ashby o privi dur, însă Mas nu părea să se fi supărat.

— Da, Eretici, zise Mas. Aveţi o Pereche pe navă?

— Da, spuse Ashby. Navigatorul nostru.

— Am fost şi eu Navigator, odată, pentru harmagieni, spuse Mas. Înainte de aici. Înainte de *a fi* aici. Cuvinte vechi. Iertare.

— Nu e nevoie de nicio scuză, te înţeleg.

Ashby reflectă la cele spuse de Mas. Spera că nu îi ofensa pe Ohan doar prin simplul fapt că purta această conversaţie.

— Navigatorul nostru nu ştie că vorbim acum. Nici măcar nu ştiam cine se afla acolo când am trimis apelul.

— Ah! M-am gândit… În fine, nimic. Ce aveţi nevoie? întrebă Mas scoţând un fel de tril.

Ashby o îndemnă pe Kizzy.

— Caut nişte piese de schimb, spuse ea, ridicând regulatorul stricat. Nimic deosebit, doar ceva care să repare stazia.

— Ah! Mâncarea voastră! Aveţi nevoie să reparaţi mâncarea.

Sianita părea că găseşte situaţia foarte distractivă.

La menţionarea mâncării, Ashby se gândi la tuburile de pastă cu nutrimente ale lui Ohan.

— Probabil că nu aveţi tehnologie de stazie, nu?

— Mâncăm, spuse Mas. Nu sugem în neştire pastă, ca Perechile. Veniţi la noi, vom găsi piese. S-ar putea să scotocim ceva, dar tehnicienilor le place să scotocească, nu?

Kizzy râse.

— Cu siguranţă da.

— Aveţi o navetă?

— Da.

— Bun. Navele noastre sunt vechi precum ne sunt cuvintele.

Gesticulă spre ecran. Un set de coordonate de aterizare apărură.

— Şi va trebui să vorbim cu Perechea voastră. Sunt în Declin?

— Sunt, spuse Ashby.

— Nu pentru mult timp, zise Mas. Veniţi jos, veniţi jos, putem vorbi. Dar nu îi spuneţi Perechii să vină. Ei nu vor… nu le va plăcea.

Ecranul se întunecă.

Rosemary văzuse puţine variaţii în stările de spirit ale lui Ohan – cu atât mai puţin să îi vadă năvălind în biroul ei –, aşa că îi luă o clipă ca să îşi dea seama că Perechea era furioasă. Ochii le erau holbaţi, răsuflarea adâncă.

— Unde s-au dus? ziseră Ohan, cu o voce pătrunzătoare.

Rosemary, care tocmai ce verifica nişte facturi, se trezi cu limba legată.

— Cine? spuse ea prostesc, deşi ştia foarte bine la ce se refereau.

Ashby venise la ea acum două ore, precizându-i că el şi Kizzy o să zboare undeva unde Ohan nu au voie să afle. Lui Rosemary i s-a părut ciudat că îi cere discreţie. De când până când discutau Ohan cu cineva? Şi totuşi, uite-i, în biroul ei, cu un aspect de carnivori confortabili. Rosemary a crezut mereu că Ohan arătau pufoşi, ca o jucărie de pluş. Nu şi acum. Umerii lui Ohan erau daţi pe spate, gâtul flexat, ochii măriţi în orbite. Lui Rosemary nu îi plăceau Ohan din clipa asta.

Ohan făcură un sunet iritat.

— Ne-am trezit şi am văzut că motorul este oprit. Apoi am găsit naveta plecată. Ştim ce regiune din spaţiu este aceasta, şi ne vei spune chiar acum dacă Ashby s-a dus la Eretici.

Rosemary înghiţi cu greu. Să urmeze instrucţiunile lui Ashby era una, dar nu avea niciun rost să mai şi mintă.

— Da, zise ea.

Un mârâit ieşi din gâtlejul lui Ohan.

— De ce? ţipară ei.

— Kizzy avea nevoie de un echipament, spuse Rosemary, încercând să îşi păstreze egal tonul vocii, gândindu-se că, poate, avea cum să îi calmeze pe Ohan. Ceva pentru stazia stricată. S-au dus să ia o piesă de schimb.

Perplexitatea se citea în privirea ca de foc a lui Ohan.

— Echipament? S-au dus să ia echipament?

— Da.

Ohan îşi smuciră capul pe spate.

— Nu contează! O să-i umple capul cu minciuni!

— Cine?

— Ereticii! spuseră ei îngroziţi. Colegii noştri de echipaj. Vor fi contaminaţi la întoarcere.

— O să fie fulgeraţi când vin înapoi.
— Da, dar…
Ohan îşi clătinară ritmic capul.
— Trebuie să vorbim cu Lovey, va fi nevoie să facă o actualizare la baza de date a restricţiilor.
Fără niciun avertisment, membrele lui Ohan se înmuiară. Se prăbuşiră pe jos, apucând marginea biroului lui Rosemary în timp ce cădeau, sufocându-se după aer.
— Ohan!
Rosemary se grăbi spre ei. Instinctiv, dădu să îi atingă, dar se opri când îşi aminti cu cine avea de a face. *Niciun contact fizic fără permisiune.*
— Pot să vă ajut să vă ridicaţi?
— Nu, şuierară Ohan. Suntem în regulă.
Vox-ul păcăni.
— Îl chem acum pe Dr Chef.
— Te rugăm, nu, spuseră Ohan.
Se sprijiniră singuri pe picioare, cu mâinile tremurând.
— E doar Declinul. Asta trebuie să fie, spuseră inspirând adânc. Apelează-l pe Ashby. Spune-i… spune-i să îşi ia piesa de schimb şi să plece. Spune-i să nu asculte minciunile Ereticilor. Sunt otravă. Ereticii… Ereticii vor dori să ne termine.
Rosemary putea auzi paşii grei ai lui Dr Chef grăbindu-se pe hol. După zgomot, părea că fuge pe şase picioare.
— Ohan, indiferent de ce ar zice oamenii ăştia, nimeni pe navă nu o să vă rănească.
Ohan îşi înclinară ochii lor mari şi negri către Rosemary.
— Poate nu conştient. Dar s-ar putea să o faceţi.

— Nu îmi place locul ăsta, spuse Kizzy, cu gura plină de creveţi iuţi. Pare trist.
Ashby era la panoul de navigaţie, ajustând parametrii coborârii către planeta hoinară. Era glacial acolo jos, acoperit de o pânză crăpată de gheaţă. Lumina caldă a sateliţilor era concentrată către o zonă largă, circulară, de rocă dezgolită, prea

perfect decupată ca să fie naturală. Din punctul lor de observaţie de sus, Ashby putea vedea mănunchiul de clădiri opace ca nişte bule, construite unde lumina era cea mai intensă. Nu existau alte aşezări, nu din ce putea vedea.

— Nu ştiu, spuse el. Au sateliţii ăştia solari şi evident o duc suficient de bine ca să îşi permită un lift spaţial. Lifturile spaţiale nu sunt o prioritate maximă dacă îţi este foame sau eşti fără adăpost.

— Asta da, zise Kizzy, dar tot sunt singuri aici. Nicio stea sau o lună care să le ţină companie. Au un cer gol.

Formă o pâlnie din ambalajul pungii cu creveţi iuţi şi îi răsturnă direct în gura larg deschisă.

— Faci firimituri peste tot.

— Cine e responsabil pentru curăţenia navetei? spuse ea bătându-se cu degetul în piept. Fata.

— Nu asta e ideea, se uită Ashby la ea. Îţi aduci aminte când a trebuit să cureţi creveţi iuţi din filtrul de aer?

Faţa lui Kizzy căzu în adâncul întunecatei amintiri. Împături punga, solemn.

— Pe mai târziu, prietenii mei delicioşi.

Vox-ul păcăni. O AI începu să vorbească în ciretouiană, limbajul molcom şi deşelat al sianiţilor.

— Ne pare rău, îi răspunse Ashby. Nu înţelegem.

AI-ul făcu o pauză, trecând la klipiană.

— Bun venit, călători. Vă rog să îndreptaţi naveta către docul 4. Odată ce aţi andocat, purcedeţi către intrarea liftului. Dacă nu sunteţi capabili să vă deplasaţi sau dacă necesitaţi îngrijiri medicale, vă rog să mă anunţaţi acum. Dacă nu puteţi să vorbiţi, vă rog să activaţi sistemul de urgenţă al…

— Suntem bine, mulţumim, spuse Ashby.

— Andocare plăcută, atunci, spuse AI-ul. Călătoria voastră a ajuns la sfârşit.

Vox-ul se opri.

Kizzy îşi dădu jos picioarele de pe bord şi se holbă la vox.

— Asta a fost ciudat. De ce nu am fi capabili să… Ahhh! Da, corect. Unele Perechi care ajung

aici probabil că sunt destul de bolnave.

— Cred că ai dreptate, Kizzy, spuse Ashby, manevrând naveta spre chepengul docului.

— Cu ce?

— Despre locul ăsta trist.

Odată ce naveta se opri complet, îşi puseră exocostumele şi păşiră prin ecluza de etanşeizare a aerului. După o scurtă scanare, li se permise accesul. Merseră de-a lungul unui coridor pustiu şi intrară într-unul dintre cabinele liftului.

— Nu-mi dă pace, spuse Kizzy, cu vocea subţiată prin vox-ul costumului.

— Ce anume? Cât de aproape este?

Întinderea cablurilor liftului era cea mai scurtă pe care o văzuse Ashby, de departe. Se îndoia că le-ar fi luat mai mult de o oră ca să ajungă la suprafaţă.

— Da, e… Adică, Rahat Stelar, cum au reuşit *să facă* asta? N-ar trebui să funcţioneze în veci. Nu mă refer la tehnologie. Mă refer la gravitaţie, zise apăsându-şi nasul de fereastră. Vreau să desfac chestia asta în bucăţi şi să văd ce e în ea.

— Te rog, ai răbdare până ce ajunge la suprafaţă, măcar, spuse el, aşezându-se pe una dintre bănci.

Se fâţâi un pic, ca să stea confortabil, dar curbura scaunelor nu era gândită să acomodeze şira spinării umană.

Cu o grabă trepidantă, liftul porni spre sol, în jos. Trecu o oră, fără niciun incident. Pe măsură ce liftul se apropia tot mai mult, o furtună violentă lovi cu putere fereastra. Priveliştea îl făcu să tremure, în ciuda exocostumului călduros.

— Drace, zise Kizzy. Bine că nu am adus-o şi pe Sissix.

— Ar fi avut şi ea un costum.

— Mda, dar cred că ar fi găsit ideea de zăpadă ofensatoare. Uită-te şi tu la locul ăsta.

Ashby îl vedea. Peste tot în jurul lor se năşteau noi şi noi şiruri de zăpezi antice ascuţite şi neospitaliere. Aerul era aşa de dens împresurat cu fulgi de zăpadă, încât aproape că făcea aşezarea de sub ei să devină invizibilă. Nu existau drumuri, iar

dacă existau porţi, Ashby nu le putea vedea. Liftul cobora direct în mijlocul aşezării – un mănunchi de carcase armate, ancorate direct în roca neagră. Avea impresia că sateliţii solari erau mai puţin meniţi ca să redirecţioneze lumină, cât să păstreze uscat locul.

— De ce aici? se întrebă Kizzy. De ce să trăieşti aici?

Ereticii. Exilul.

— Nu cred că au avut de ales.

Lumina se schimbă pe măsură ce liftul intră în conul aşezării, transformându-se în ceva mult mai primitor. Prin fereastră, Ashby putea vedea un coridor circular, făcut din metal argintiu şi neted. Părea foarte septic. Un reper din casca lui indica faptul că aerul înconjurător este respirabil, totuşi îşi păstrară căştile pe cap. O planetă de graniţă însemna şi că nu există date AG suficiente pentru a preîntâmpina contaminări locale. Nu aveai de unde să ştii ce fel de bacterii aceşti oameni puteau să le dea, sau invers.

Uşile cabinei se deschiseră. Kizzy şi Ashby ieşiră. Mas era acolo, aşteptându-i. Ashby observă imediat cât de mult corpul ei diferea de cel al lui Ohan, şi nu numai în termeni de dimorfism sexual. În ciuda trecerii timpului, nu era nicio îndoială că era un individ sănătos. Ohan păreau fragili, prin comparaţie.

— Bun venit pe Arun, le spuse Mas, înclinându-şi fruntea. Trebuie să iertaţi, nu cunosc întâmpinările umane.

— Noi strângem mâna, spuse Ashby.

— Arată-mi, ceru Mas politicoasă.

Ashby luă mâna lui Kizzy, demonstrativ. Mas râse.

— Gata, zise ea, extinzându-şi degetele prelungi.

Ashby îşi înfăşură propria palma pe cea a ei şi scutură viguros. Mas râse din nou.

— Astea sunt mâini scurte şi moi, spuse ea, apăsând palma lui Ashby prin mănuşa subţire.

— Nu ai întâlnit niciun uman în perioada în care ai fost Navigator? întrebă Kizzy.

— Voi încă rătăceaţi pe vremea în care eram eu cu harmagienii. Fără lumi umane în afara Flotei voastre. Am devenit un Solitar înainte să vă alăturaţi AG.

Ashby făcu nişte calcule rapide. Dacă Mas era Navigator mai devreme ca umanii să se alăture…

Kizzy i-o luă înainte.

— Câţi ani ai?

Mas se gândi.

— O sută treizeci şi trei de standarzi. Îmi pare rău, a trebuit să mă gândesc. Mărimile noastre de timp sunt diferite.

Nasul lui Kizzy aproape că stătea să iasă din caschetă, atât de concentrată era.

— N-am ştiut că puteţi trăi atât de mult timp.

Mas râse din nou.

— Nu doar atât. Chiar mai mult!

Începu să meargă pe coridor. Ei o urmară.

— Ce ne poţi spune despre locul ăsta? întrebă Ashby.

— Aici e Arun, spuse Mas. Perechea voastră nu v-a menţionat despre el, nu?

— Nu.

— Desigur că nu. Perechile nu spun despre un astfel de loc. E pentru Eretici.

Era o anume îngâmfare în vocea ei, aproape sfidătoare.

— Dar toţi sianiţii ştiu de el. Dacă scăpăm înainte de infectare sau dacă vrem să ne rupem, încercăm să-l găsim. Nu toţi reuşesc. Unii se pierd pe drum. Unii sunt în Declin şi nu pot zbura atât de mult. Însă îi luăm pe toţi cei care ajung. Niciunul nu este întors înapoi.

— Înţeleg, zise Ashby.

Ajunseră la un vast spaţiu deschis, plin cu bănci curbate şi ghivece hidroponice ţinând copaci încovoiaţi şi flori pufoase (Ashby îşi imagină cât de încântat ar fi fost Dr Chef). Un cer cald şi gălbui era proiectat deasupra. Comparativ cu deşertul îngheţat de afară, era un paradis. Erau sianiţi peste tot, de

toate vârstele şi mărimile, mergând, reflectând, vorbind unii cu ceilalţi. Atingându-se.

— Scuze, spuse el, dezlipindu-şi privirea de la piaţetă. Ce ai vrut să spui prin rupere?

— Ruperea Perechii, explică Mas. Distrugerea virusului.

Ashby şi Kizzy se uitară unul la altul.

— Există un leac? întrebă Ashby.

— Bineînţeles, spuse Mas. Toate bolile au un leac. Trebuie doar să îl găseşti.

— Dar… zise Kizzy, încruntându-se. Îmi pare rău, nu înţeleg cum merge chestia asta, dar dacă… dacă eşti o Pereche, te-ai putea gândi vreodată să vrei să fii lecuit? Nu te-ar determina Şoptitorul să rămâneţi legaţi?

— Pui întrebări bune. Ca un bun Eretic.

Mas arătă spre o bancă. Se aşezară alături de ea, cât putură mai comod.

— Şoptitorul face pe Gazde să reziste la rupere. Însă unii sianiţi pot rezista Şoptitorului. Cum ar fi eu.

— Eşti… imună? spuse Ashby.

— Nu, nu. Am avut boala. A trebuit să o am, ca să Navighez. Dar am rezistat. Şoptitorul avea mintea mea de jos, nu cea de sus, spuse Mas împletită în gânduri. Cunoaşteţi mintea de jos?

Ashby era convins că a auzit pe Ohan menţionând la un moment dat aşa ceva, dar, la fel ca în cazul majorităţii lucrurilor, Ohan nu explicaseră mai amănunţit.

— Nu.

— Mintea de jos e compusă din lucrurile uşoare. Animalice. Precum mersul, număratul, să nu atingi cu mâna un obiect fierbinte. Mintea de sus e despre lucruri precum cine îmi sunt prietenii. În ce cred. Cine sunt eu.

Mas îşi atinse capul ca exemplificare.

— Cred că înţeleg, spuse Ashby. Aşadar, virusul… virusul afectează felul în care percepi spaţiul şi numerele, însă nu poate afecta pe cel care gândeşte despre propriul său sine?

— Rezist, spuse Mas încă o dată, luând apoi o pauză. Rezistent?

— Eşti rezistent, spuse Ashby. Da.

— Da, da. Foarte periculos să fii rezistent. Am învăţat să pretind. Ca să mimez cuvintele Perechilor. Să mă uit pe fereastră. Foarte plictisitor, spuse ea ţâfnos.

Kizzy râse.

— Mereu mi s-a părut şi mie că e plictisitor, spuse ea.

— Este! Dar dacă eşti rezistent, trebuie să te holbezi. Nu trebuie să îi laşi pe ceilalţi să afle că pretinzi. Cei care conduc totul, zise, apropiindu-se de ei. Ştiu că Gazde rezistente există. Dar le-ar ruina totul la mulţi dacă ar şti. Face pe noi speciali. Face pe noi mai buni decât *voi*, şi îl înghionti pe Ashby în piept. Dar dacă eşti rezistent, unul din două lucruri sunt adevărate. Fie sianiţii nu sunt speciali, doar bolnavi, şi pot evolua să reziste. Fie, al doilea, prostesc lucru, dar concluzie mai uşoară pentru mulţi – rezistenţii sunt fără Evlavie. Respingem sacrul. Eretici. Înţelegeţi?

— Da, spuse Ashby.

Acum ştia de ce Ohan mereu au avut o reacţie furioasă la menţionarea Solitarilor. Era genul de lucru care putea distruge o întreagă cultură.

— Mereu mi-am dorit să mă rup, spuse Mas. Şoptitorul m-a făcut să văd calea-de-mijloc, însă îmi omora trupul. Mintea mea de sus îşi dorea să trăiască. Căpitanul meu a fost bună. Bună prietenă. Am avut încredere în ea, i-am mărturisit că sunt rezistentă. Când în Declin, a găsit o hartă.

— Către aici, spuse Kizzy.

— Da, da. Aproape moartă când am ajuns.

Îşi ridică mâinile din faţă şi îşi făcu muşchii să zvâcnească. Stomacul lui Ashby se frământă. Era o imitare perfectă a tremurului pe care îl dezvoltaseră Ohan.

— Am stat în spital pentru… – numără în sine – două decimale după lecuire. Dureros, dureros. Dar,

zâmbi ea şi îşi arătă prima pereche de picioare, am devenit mai puternică.

— Deci, după ce virusul este vindecat, Declinul dispare? întrebă Kizzy.

Ashby o privi intens. *Nu, Kizzy.*

— Da. Dar schimbările din mintea de jos nu. Cuvintele… cuvintele… acele… pliuri ale creierului rămân. Încă aş putea Naviga, dacă mi-aş dori. Dar sunt o Solitară. Trebuie să rămân aici.

— De ce? întrebă Ashby.

Sianita îşi îndreptă spatele.

— Sunt Solitară. Suntem Eretici, nu revoluţionari. Acesta este felul nostru.

— Stai un pic, spuse Kizzy. Încă mai poţi Naviga? Vindecând virusul, nu pierzi abilităţile de dinainte?

— Corect.

— Ambiul. Aşa aţi realizat cum se poate recolta ambi dintr-o nebuloasă, şi să construiţi un astroport de orbită. Pentru că încă mai aveţi supercreierele voastre.

Mas râse.

— Perechile nu sunt inventatori. Sunt prea nefocusaţi, cu o viaţă prea scurtă. Buni pentru Navigare şi discutat teorii, dar nepricepuţi la construit. Construitul cere multe, multe greşeli. Perechilor nu le plac greşelile. Le place să privească în gol pe ferestre. Dar Solitarilor le plac greşelile. Greşelile înseamnă progres. Facem lucruri bune. Lucruri minunate.

— Uau! exclamă Kizzy.

Ochii ei se pierdură, ca atunci când se gândea la un circuit ars sau la măruntaiele unui motor.

— Deci, leacul ăsta e, gen, periculos?

— Kizzy, o avertiză Ashby.

Nu puteau merge în direcţia asta. Indiferent cât de mult şi-ar fi dorit, nu puteau.

— Dar, Ashby, Ohan ar…

— Nu. Nu o să…

Mas scoase un sunet de undeva din adâncul pieptului ei.

— Ohan este Perechea voastră.

— Da, oftă Ashby.

— Nume ca de poet, spuse Mas. Poetic. Eu sunt rezistentă, zise studiindu-i pe amândoi. Nu ştiu cum se simte boala la o minte care nu rezistă. Dar am prieteni, Perechi rupte, care nu erau rezistenţi. Uneori chiar şi Perechi bune se tem de moarte şi vin la Arun. Perechile rupte, zise şi se aplecă aproape, prea aproape, sunt diferite, după. Nu sunt copiii care fuseseră înainte de infectare. Nu sunt nici Perechea. Sunt noi, zise privind intens la Ashby, cu ochii ei mari. Sunt liberi. Crede-mă, este mai bine.

— Nu, spuseră Ohan.

Nu se citea furie în vocea lor, dar se feriseră, îndepărtându-se de masă pe cât de mult le permitea scaunul. Stăteau ţepeni, luptând din greu să-şi ascundă picioarele tremurate. Ashby şi Dr Chef stăteau la capătul celălalt al mesei. O cutie mică şi sigilată era între ei. Un obiect era vizibil prin capacul transparent – o seringă, plină cu un lichid verde. Mânerul era conceput pentru o mână sianită.

Ashby avu grijă să îşi păstreze tonul scăzut. Uşa de la cabina medicală era închisă, dar nu ar fi omis trasul cu urechea din partea niciunui membru al echipajului. Ştia că măcar Kizzy era ocupată. O putea auzi ciocănind undeva prin bucătărie. Bănuia că cel puţin câteva dintre lovituri nu aveau nimic de-a face cu reparatul staziei, ci totul cu a-i aminti că este supărată.

— Nimeni nu vă forţează, Ohan, spuse Ashby. Doar vreau să ştiţi că opţiunea există.

— Am examinat atent, spuse Dr Chef. Este sigur. Pot garanta asta.

Ohan se feriră şi mai mult.

— Sigur, repetară şoptit. Sigur. Asta e crimă, iar voi îi ziceţi *sigur*.

Ashby îşi trecu mâna prin păr. Pe cât de mult credea că virusul era adevăratul criminal aici, ştia că în acest aspect nu putea să contrazică Perechea.

— Persoana cu care am vorbit a spus că ea a avut prieteni care au fost vindecaţi. Încă mai pot Naviga, Ohan, şi trăiesc vieţi lungi şi sănătoase.

— Iau darurile Şoptitorului, după care îl omoară, ziseră Ohan. Nu ar fi trebuit să vorbiţi cu ei, Ashby. Ar fi trebuit să luaţi piesele de schimb şi să plecaţi de acolo cu urechile lipite. Ar fi trebuit să vă lăsaţi mâncarea să putrezească înainte să puneţi piciorul în acel loc.

— Am făcut ceea ce am crezut că este mai bine pentru echipajul meu, spuse Ashby. La fel cum încerc să fac acum.

Ohan se încovoiară sub un acces de tuse. Ashby stătu nemişcat şi privi, ştiind că nu era nimic ce putea face el, nici măcar să aşeze o mână de alinare pe spatele colegului său. Îi prinse privirea lui Dr Chef. Doctorul părea dărâmat. Avea un pacient pe care l-ar fi putut trata cu uşurinţă, însă pacientul nu îi permitea. Ashby ştia că Dr Chef nu ar fi insistat, dar la fel de sigur era şi că asta îl va bântui mult timp pe prietenul lui.

— Ohan, spuse Dr Chef, imediat ce Ohan putură respira. Înţeleg cât de înfricoşătoare este ideea pentru voi. A fost şi pentru mine. Dar noi vă suntem prieteni, Ohan. Aţi putea trăi o lungă viaţă, aici, cu noi. Am avea grijă de voi.

Ohan nu erau convinşi.

— Prietenia voastră înseamnă mult pentru noi. Precum şi îngrijorarea voastră, deşi prost îndreptată. Ştim că vouă vă este greu să înţelegeţi. Omorâţi microbi tot timpul, în bucătării, în lăzile de marfă, fără reproş. Dar priviţi bacteriile care trăiesc pe trupul vostru, în gurile voastre, în intestinele voastre, creaturi fără de care nu aţi putea supravieţui. Şi voi, de asemenea, sunteţi o sinteză între organismele mari şi cele mici. Ashby, ţi-ai distruge mitocondriile doar pentru că nu sunt umane la origine? Pentru că nu îşi au locul?

— Nu putem trăi fără mitocondrii, spuse Ashby. Dar voi aţi putea trăi fără Şoptitor.

Ohan îşi închiseră ochii.

— Nu, ziseră. Nu am putea. Am fi altcineva.

Ceva timp mai târziu, Ashby se afla în cabină, desfăcându-şi şireturile. Era la jumătate cu stângul când se deschise uşa, fără nicio avertizare. Sissix era în prag, cu penele ridicate.

— Ai luat-o razna?

Ashby oftă şi se reapucă de şireturi.

— Intră şi închide uşa.

Sissix se puse în faţa lui, cu mâinile la şolduri.

— Kizzy îmi spune că e un leac. Un leac pentru ce îl omoară pe Ohan. Unul care ar putea să îi permită să navigheze pe mai departe şi care i-ar lungi viaţa cu *un secol* sau mai mult. Îmi spune că tocmai ce te-ai întors de pe o planetă plină de oameni fericiţi şi sănătoşi care pot dovedi asta. Şi, aparent, leacul se află chiar acum în cala medicală, iar tu ai de gând să îl laşi să prindă praf în timp ce Ohan se chinuie tremurând într-o baltă a propriei bolnăviciuni.

Ashby îşi ridică privirea spre ea.

— Tot spui *el*.

— Da, pentru că în sfârşit am realizat că Ohan este un individ, un om bolnav care are nevoie de ajutorul nostru.

— Sissix, asta nu e alegerea mea. Ce-ai vrea să fac? Să îi leg şi să îi silesc să ia leacul?

— Dacă de asta este nevoie.

— Eşti ridicolă. Eu sunt angajatorul lor, nu… nu arbitrul lor.

— Îi eşti prieten, iar tu îl laşi să moară.

— Le-am oferit şansa, Sissix! Ştiu că e acolo! Ce dracului altceva se presupune că aş mai putea face? ridică el vocea, aruncându-şi bocancul cât colo. Sissix, aici nu e o situaţie în care cineva refuză tratamentul medical. Asta e întreaga lor cultură. Asta le este *religia*.

— E atât de futut de uman din partea voastră. Staţi pe spate şi lăsaţi galaxia să facă ce vrea, pentru că vă simţiţi prea vinovaţi de cât de mult v-aţi futut

propria specie ca să mai puteţi să luaţi vreo iniţiativă.

Ashby se ridică în picioare.

— Ce zic oamenii tăi? *Isk seth iks kith?* Lasă pe fiecare să îşi urmeze eal drum?

Sissix clipi din pleoape.

— Asta e diferit.

— Cum diferit?

— Înseamnă să nu intervii în calea celorlalţi dacă nu e niciun rău făcut în asta. Acum *e* rău făcut, Ashby. Ohan moare.

— Dacă ţi-aş cere să te întorci pe Hashkath şi să îţi aduci copiii aici, să trăiască alături de tine, ai face-o?

— Despre ce dracu' vorbeşti?

— Dacă ţi-aş spune că să îţi tratezi copiii ca pe nişte fiinţe străine îmi ofensează fiecare părticică din trupul meu de mamifer hrănit cu lapte, şi că, fiindu-ţi căpitan uman, mă aştept de la tine să îmi urmezi codul meu moral…

— Asta e diferit, Ashby, ştii bine că e…

El îşi coborî vocea.

— Sau, dacă aş vrea chiar să fiu de modă veche, ţi-aş putea spune că e nepotrivit ca doi membri ai echipajului meu să se acupleze. Unii căpitani umani încă mai dau afară oamenii pentru aşa ceva, să ştii. Ei cred că e o idee proastă într-o tură lungă.

Sissix îngheţă.

— Cum de… reuşi ea să zică, după care scutură din cap. Asta nu e deloc treaba ta.

Ashby râse forţat.

— Nu e *treaba mea?* Sunt fratele tău de pene, Sissix. De când nu e treaba mea să ştiu astfel de lucruri? De când aandriskienii ţin pentru ei astfel de lucruri? Doar dacă, desigur, faci concesii personale de dragul obiceiurilor *umane*…

— Taci, Ashby.

Se duse la fereastră, îşi puse mâinile pe pervaz şi rămase tăcută.

— Nici măcar nu îl ştiu pe Ohan. Şi nu pentru că nu vorbeşte cu niciunul dintre noi. Ci pentru că

atunci când deschide gura nu ştiu dacă *el* e cel care spune că nu vrea să fie vindecat sau virusul îl face să zică asta. Nu ştiu dacă el e cel care vorbeşte sau chestia care i-a infectat creierul.

— Pentru Ohan, sunt amândoi. Şi asta probabil că e cel mai apropiat de adevăr. Nu e ca şi cum virusul este sapient. Doar îl… schimbă. Pe ei.

Sissix îl privi.

— Vezi? Şi tu o faci.

Furia i se scurgea de pe chip. Penele începură din nou să i se lase pe spate. Se aşeză pe pat.

— Nu sunt ok cu asta, Ashby. Nu îmi pasă dacă îl cunosc bine sau nu. Nu sunt ok să pierd pe cineva din familie.

Ashby se aşeză lângă ea şi îi luă mâna într-a lui.

— Ştiu că ai impresia că eu sunt cel rău în asta, spuse el. Dar nici eu nu sunt ok.

— Ştiu. Şi totuşi, nu înţeleg cum de poţi sta aici şi nu te enervezi pe el.

— Nu era locul meu.

— Ai vorbit ca un adevărat exodian. Cum de ştii de mine şi Rosemary? îi cercetă ea chipul.

Ashby râse.

— Felul în care se uită la tine.

— Of, Stele! spuse Sissix. E chiar atât de evident?

— Pentru mine, cel puţin.

— Pentru toţi?

— Se poate. Nimeni nu mi-a zis nimic până acum.

Sissix oftă.

— A fost ideea ei, să ştii. După Hashkath. A spus că şi-a dorit să facă lucrurile să fie mai ca într-o familie de-a mea. A fost a naibii de dulce cu asta. E dulce cu totul. Ashby – zise ea trântindu-se pe spate, în pat –, nu am niciun cadru de referinţă despre cum e pentru umani acuplarea. Sunt atât de speriată că o să o dereglez complet… Ştii cât de diferit se raportează speciile noastre la aşa ceva. Nu vreau… Crezi că sunt egoistă?

— Sexul mereu e un pic egoist, Sis. Dar tare mă îndoiesc că se culcă cu tine din simplă caritate. Fac pariu că şi-ar fi dorit-o de dinainte de Hashkath. Dar, zâmbi el, te cunosc. Nu ai fi spus da în cazul în care nu ţi-ar fi păsat şi ţie. Rosemary e un adult. Poate să aibă grijă de ea singură. Şi cred că, într-un fel, voi două aţi fi bune una pentru cealaltă. Deşi…

— Ştiam că o să apară ceva potrivnic.

— Trebuie să fii atentă. Umanii pot fi ok cu a avea mai mulţi parteneri, dar putem fi şi ai naibii de geloşi. Nu ştiu cum aţi stabilit voi două lucrurile, dar dacă, să zicem, ai vrea să mergi la un *tet* sau dacă pur şi simplu vrei să continui în felul aandriskian obişnuit…

— Ştiu, spuse Sissix. O să fiu grijulie.

Se scufundară într-o tăcere confortabilă.

— S-ar putea să sune ciudat ce-ţi zic, spuse el după un timp.

— Hmmm?

— Îmi pare rău că nu am putut fi eu.

Sissix se ridică.

— Cum adică? Tu nu mă… nu mă priveşti ca pe…

— Nu, zâmbi el afectat. Fără supărare, dar nu. Nu te privesc în felul ăsta.

— Bun. Era cât pe ce să devin foarte confuză, râse ea. Atunci ce?

— Mereu a fost o bucăţică din mine care simte că sunt vinovat că nu am putut să îţi fiu familia de care aveai nevoie.

Sissix îi frecă obrazul.

— Tu *eşti* familia de care am nevoie, Ashby. Nu te-aş fi ales altfel.

— Dar Rosemary a făcut să fie totul mai… mai întreg, nu?

Sissix zâmbi.

— Da. A făcut. Însă nu schimbă cu nimic faptul că tu eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, spuse atingându-şi fruntea de cea a lui Ashby. Deşi încă mai sunt supărată pe tine.

— Ştiu.

— Iar gândindu-mă la Ohan mă face să mă doară.
— Şi pe mine.
— Bine, zise ea. Măcar suferi şi tu pentru asta.
Amândoi râseră. Era un sunet pustiu.

EROARE

Mesajul nu a fost transmis. Destinatarul în afara razei de acoperire a releului. Te rog să verifici calea de destinaţie şi să reîncerci.

Mesaj schiţă

Criptare: 0

Cale către traducere: 0

De la: Nib (cale: 6273-384-89)

Către: Rosemary Harper (cale: 9874-457-28)

Subiect: Rs: Info voluntariat

Sunt bucuros să aud! Întotdeauna am putea pune la bun rost încă un creier capabil. Nu te îngrijora că nu ai avea prea mult timp liber. Chiar şi să treci o oră, două la fiecare decimal prin materialele primite spre referare ar ajuta. Doar menţionează la aplicare care îţi este disponibilitatea, iar ei nu îţi vor da mai mult decât poţi duce. Ai decis deja pe ce subiect te vei concentra? Sunt părtinitor, desigur, dar cred că te-ai descurca de minune în istoria interspecii, şi aş fi mai mult decât bucuros să pun o vorbă bună pentru tine. Însă dacă ai pus ochii pe o altă arie de interes, nu o să o iau personal. Prea mult.

Că tot veni vorba, unul dintre prietenii mei din echipa toremiană şi-a adus aminte că mă interesau informaţii în numele tău şi mi-a trimis ceva curios. Nu e mult, doar una dintre multele capricii ale noilor noştri aliaţi. Probabil că nu ar trebui să îţi trimit ţie direct, dar, văzând că vei fi un viitor voluntar, cred că se poate să acordăm permisiuni retroactive, nu?

Zbor lin

Nib

———

Mesaj ataşat

De la: Elai Jas Kapi (cale: ascuns)

Către: Grupul 634 de Delegaţi AG (cale: ascuns)

Nivel criptare: 2

Cale către traducere: 0

Subiect: Informaţii importante – Auzul toremian şi generatoarele de căldură

Data: 76/306

Din cauza rarelor noastre contacte cu toremienii, încă mai sunt multe aspecte despre specia lor pe care abia acum le descoperim, la prima mână. Toţi delegaţii sunt atenţionaţi să ia în seamă faptul că toremienii posedă un simţ al auzului care depăşeşte cu mult pe cel al altor specii din AG. Sunt în mod special apţi să distingă voci individuale într-o mulţime, iar capacităţile lor de învăţare a limbilor străine ne-au depăşit cu mult aşteptările. Puteţi presupune fără marjă de eroare că orice toremian care a participat deja la discuţiile diplomatice este în acest moment fluent în klipiană.

Când împărţiţi o cameră cu indivizi din clanul Toremi Ka, nu discutaţi topice care nu au fost aprobate de personalul superior al ambasadei. Vă rugăm să consultaţi proiectul din fişierul de date 332-129 pentru o listă comprehensivă a topicelor de discuţie aprobate.

De asemenea, este necesar ca toate navele să se asigure că generatoarele lor de căldură nu operează deasupra nivelului 76,5 kilki, dacă se aşteaptă ca indivizi din clanul Toremi Ka să sosească la bord. Recunoaştem că acest fapt va crea un disconfort pentru delegaţiile aandriskiene şi echipaj. Totuşi, generatoarele standard de căldură emit sunete care sunt dureroase pentru toremieni. Am determinat că frecvenţele de sub 76,5 kilki sunt tolerabile de către toremieni şi nu vor inhiba funcţionalităţile motrice de bază ale aandriskienilor.

Dacă nava voastră foloseşte generatoare de căldură nestandardizate, informaţi imediat un membru superior al echipei. Nu invitaţi indivizi din clanul Toremi Ka la bordul navei până ce tehnologia corectă nu a fost instalată.

Vă mulţumim pentru cooperare.

Elai Jas Kapi
Ambasador Senior al Adunării Galactice

Ziua 157, anul 307 Standard AG

………………………………………………

HEDRA KA

Toum, al doilea gardian al Noii Mame, stătea la fereastră în grădina de hrănire, privind navele speciilor Adunării. Rupse un buchet gros de frunze din planta apropiată. Fluidul scurgându-se din tulpinile lor rupte lăsa loc aromei familiare iute, dulci şi delicioase. Dar nu mâncă. Ridică frunzele şi observă navele nepământene. Privea cu invidie la şirul de arme de pe fregatele aeluoniene, aşa cum o mai făcuse de nenumărate ori. Câte clanuri ar putea distruge cu astfel de arme! Câte idei false ar putea şterge!

Se gândi la nepământenii lor şi la fregatele lor, cu ochii lor stupizi şi solzii neliniştitori. Atât de urâţi, aeluonienii aceştia. De asemenea, atât de deranjant felul în care vorbeau. Era dificil să ai încredere într-o specie care nu putea vorbi fără să îşi înfigă nişte cabluri în gât. La fel cum era dificil de avut încredere în harmagieni, care nu aveau picioare pe care să meargă, sau aandriskienii, cu ghearele lor carnivore, sau quelinienii, care îşi mutilau propriul corp de dragul vanităţii. Nu, nu putea să aibă încredere în ei. Dar putea să îi deteste. Asta îi era suficient de uşor.

Nu putea spune cu voce tare despre asta. Înainte de alianţă, nu exista nicio îndoială în mintea sa că aparţine de drept la Toremi Ka. Era în acord cu venerarea Noii Mame şi era în acord cu nevoia de a asigura Hedra Ka pentru ei. Dar speciile astea ale Adunării… Chiar avea nevoie clanul de ajutorul lor? Erau atât de slabi încât să nu poată să menţină puterea asupra unei singure planete?

Speciile Adunării. Chipuri nepotrivite, accente difuze, nave stridente. Îşi putea zări propria nemulţumire reflectată în gurile unora dintre coechipierii săi, însă nimeni nu ridicase o contestaţie. Nimeni nu se despărţise de clan.

Asta îl speria. Era el un dezertor, în vreun fel? Era vreo bucată de înţelepciune vitală pe care Noile Mame o posedau şi el nu? Zi după zi, se lupta cu aceste gânduri, chinuindu-se să ajungă la o înţelegere cu sine însuşi. Dar nimic, nici meditaţia, nici grămada de timp privilegiată pe care a petrecut-o cu Noua Mamă nu l-au condus către o decizie.

Privi în jos, la frunze, cu pulpa lor la îndemână. Aruncă snopul umed la podea. Maşinile vor curăţa.

— Vrei să stau cu tine? spuse o voce din spate.

Toum nu avea nevoie să îşi întoarcă faţa ca să ştie cine e. Îşi simţi membrele tensionate, gata pentru a ucide.

— Nu, zise, cu ochii încă la fereastră.

— Dar o voi face.

Vorbitorul îi ajunse în raza lui de vedere, pliindu-şi picioarele alături de el. Numele ei era Hiul. Un atacator de prima linie. Toum se întrebă dacă nu cumva ar putea să o ucidă, luând în considerare oportunitatea. Era dispus să încerce. Hiul luă nişte frunze şi le consumă.

— Mănânci?

— De ce altceva aş fi aici?

Ea îşi lungi gâtul, privind la mănunchiul de frunze zdrobite de la picioarele lui Toum.

— Desigur, zise şi îşi întoarse faţa ei spre fereastră. Atât de multe nave. Atât de multe idei înăuntrul lor. Cum de o fac, mă gândesc. Cum de ating armonia, ştiind că noţiuni false le sunt alături.

Toum nu spuse nimic.

Hiul îşi duse mai multe alte frunze la gură.

— Eu nu cred că o fac. Eu cred că ei se găsesc în haos, fiecare urmându-şi propriile idei, fiecare servind un clan de unu, zise şi mestecă. Noua Mamă spune că asta este acceptabil, atâta timp cât noi ne păstrăm felul nostru. Nu eşti în unitate cu vorbele ei? Nu eşti de acord?

Hiul părea neîngrijorată de pericol. Ignora înfruntarea. *Să o ignori!* Doar două cuvinte îi ieşiră pe gură, înnebunitor de calme:

— Tu da?

O apucă, cu furia clocotindu-i în măruntaie. Îşi duse gura la gâtul ei de respirat, otrăvit de un ucis rapid.

— Ţi-am mai zis înainte, nu vorbi cu mine. *Tu* eşti haos.

Nu se luptă, ceea ce îl sperie pe Toum mai mult decât dacă ar fi făcut-o.

— Mă vezi ca şi cum aş fi în dezacord cu Noua Mamă? spuse ea. Mă vezi ca pe un fals adevăr?

— Nu te juca cu mine. Ştii ce eşti.

Se împinse în faţă, apăsându-şi gâtlejul de gura lui.

— Atunci de ce nu mă ucizi?

Se îndemnă să muşte. Ar fi atât de uşor, atât de rapid. Îi putea simţi pulsul, adânc şi iute. Însă nu avea cum, iar asta îl făcea să fie şi mai furios. O aruncă, tare. Un ghiveci se sparse, cu argila împrăştiindu-se pe jos. Ceilalţi din grădină priviră către ei. Cei mai mulţi reveniră imediat la mâncarea lor, indiferenţi la deranj. Maşinile vor curăţa.

Hiul râse, ştergându-şi un firicel de limfă de pe pielea crăpată din jurul gurii ei.

— Ştii ce eşti. Da, da. Ştii, zise ea, ridicându-se şi apropiindu-se din nou. Şi ştiu şi eu ce eşti, Toum. Îţi pot vedea conflictul din tine.

— Sunt un gardian al Noii Mame!

Se dădu şi mai aproape de el, şoptindu-i:

— De asta te lupţi înăuntrul tău. Cât de groaznic pentru tine. Cât de groaznic să ştii adevărul şi să îi urăşti pe cei care îl ameninţă şi să rămâi loial chiar şi aşa.

Ochii lui îl trădau, rămânând aţintiţi la fereastra plină de nave nepământene.

Hiul expiră mulţumită.

— Ai propria ta nava, nu? Ai acces la lucruri la care noi nu avem.

Se uită aprins la ea.

— Noi.

Ea se îndepărtă, şchiopătând vag. Se pare că unul dintre picioarele ei din spate se zgâriase destul de

serios de la căzătură. Bun. Ea îşi mai întoarse faţa către el încă o dată.

— Suntem toremieni, spuse ea. Niciodată nu suntem un clan de unu.

Ashby răsuflă uşurat când remorcherul cu gaură de ac îi trase nava din ultimul salt, în spaţiul normal. Trecuseră patru zile de când se întâlniseră cu *Kirit Sek* la locul stabilit, şi, oricât de recunoscător era pentru scurtătură, nu era sigur ce fusese mai rău – salturile prin substrat sau lungile întinderi de nimic dintre. Drumul final spre punctul de întâlnire de la Del'lek fusese unul lung, dar reuşiseră să facă să treacă timpul mai repede cu o curăţenie generală pe navă şi ocupându-se de micile treburi lăsate la o parte alte dăţi. Până ce ajunseseră la *Kirit Sek*, *Wayfarer* era mai imaculat ca niciodată, şi nu mai aveau nimic altceva de făcut. Ashby se gândi că patru zile de stat pe spate ar fi relaxante, dar salturile făcuseră asta imposibil, iar lipsa de productivitate îl irita. Toată lumea era încordată la maxim. Dr Chef era agasat de tot acel extra-ajutor cotrobăind prin bucătărie, iar Ashby avea puternice bănuieli că panoul care pocnise cu o zi înainte fusese orchestrat chiar de către tehnicieni, pur şi simplu ca să îşi ocupe vremea cu ceva. Singurii oameni care nu păruseră să fie deranjaţi de lipsa unei activităţi erau Sissix şi Rosemary, care erau bucuroase să se întreţină una pe alta, şi Ohan, care erau prea preocupaţi să îşi calmeze nervii.

Dar salturile, totuşi, se simţiseră pe chipul tuturor. O străpungere în orb era una, dar patru zile la rând de intrat şi ieşit la intervale de şase ore distanţă era suficient cât să îl facă până şi pe Ashby să aibă rău de spaţiu. Se aşeză încet pe pat în timp ce Lovey retransmitea prin vox-ul lui vocea căpitanului remorcherului.

— Asta-i tot din partea noastră, Căpitan Santoso, femeia aandriskiană spuse.

Avea un accent diferit decât Sissix – mai puţin colocvial, mai dur în ton.

— E totul bine acolo, la voi? întrebă ea.

— Suficient de bine, zise şi îşi drese glasul. *Heske rath ishi kith.*

— *Heske skath eski risk*, zise aandriskiana, părând mulţumită. Călătorie fără probleme şi vouă, de asemenea.

Vox-ul se închise. Pe fereastră, Ashby putea vedea pe *Kirit Sek* retrăgându-şi câmpul de tractaţie şi virând într-o parte.

— Lovey, unde e Sissix?

Vox-ul păcăni la loc.

— Tocmai ce s-a apucat de treabă.

— Anunţ-o că sunt pe drum.

Câteva minute mai târziu, el intră în camera de control. Sissix era deja pe scaunul ei, verificând sistemele de navigaţie.

— Mă simt de parcă m-a lovit cineva în cap, zise ea, fără să îl privească.

— Şi eu la fel, zise trântindu-se în scaunul lui şi zgâindu-se pe geam. Iar totul pentru *asta*.

În spaţiul din faţa lor se afla Hedra Ka. O crustă crăpată numită planetă, sufocată de furtuni şi vene de lavă. O ceaţă de bolovani îi pluteau pe orbită, o reamintire a recentei sale formări. Era o lume tânără, neprietenoasă, nemulţumită de propria ei existenţă.

— Ăsta e cel mai furios lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse Ashby.

— Te referi la piatră sau la nave?

Hedra Ka stătea în mijlocul unei frenezii de vase – fregate harmagiene, crucişătoare aeluoniene, transportoare neutre, remorchere gaură de ac, navete de patrulare. Şi, bineînţeles, toremieni. Ashby ştia că toremienii sunt generaţii întregi de spaţiali, la fel ca exodienii, însă nu găsi nimic familiar în aspectul navelor lor. Pentru o specie care trăia în spaţiul deschis, navele păreau surprinzător de fragile, lipsindu-le acele armuri groase pe care le asocia cu dispozitivele de drum lung. Vedea doar rame sârmoase şi muchii ascuţite, punctate cu antene şi cordoane de lumini feerice care pluteau în vacuum.

Arătau ca nişte creaturi din adâncul oceanelor, pulsând, legănându-se, incomprehensibile.

Ashby se aplecă în faţă.

— Nu zău.

Era un petec sferic uşor de remarcat în mijlocul muşuroiului, marcat cu balize de avertizare.

— Acolo vor ei să ne aruncăm cuşca?

Distanţa între intrarea în tunel şi Hedra Ka ar fi fost mai scurtă decât cea dintre Terra şi Luna. Cam la jumătate.

— Măcar e bine că e o zonă moale, zise Sissix. Ţi-ai imagina dând o străpungere în orb aici?

Ashby clătină din cap.

— Suntem buni, dar nici chiar atât de buni.

— Nimeni nu e atât de bun.

— Am fi fost norocoşi dacă n-am fi sfărâmat planeta aia în două.

Sissix pufni.

— N-ar fi fost cine ştie ce pierdere.

Ashby râse.

— Lovey, poţi să mă conectezi?

Vox-ul se aprinse.

— Gata, Ashby, spuse Lovey.

— Salutări tuturor. Am reuşit, am ajuns. Dacă vă e rău, luaţi ceva de mâncaţi, dar iute. Aş vrea pe toată lumea aici când apelez contactul nostru. Vă rog să fiţi în camera de control într-o oră, maxim. E o zi mare pentru noi şi aş vrea să începem cu toţii cu dreptul. Nimic prea dichisit, însă feţe curate şi haine deştepte ar fi apreciate.

Vocea lui Kizzy se auzi prin vox.

— Fii fără grijă, Ashby, n-o să scot un cuvânt.

El făcu o pauză, încercând să găsească o modalitate de a-i spune că ar fi cel mai bine aşa.

— Eşti oricum prea mişto pentru ei, Kiz.

Toum era adâncit în meditaţie. Sau urma să fie. Vis-a-vis de el stătea primul gardian, Fol, cu picioarele pliate calm, ochii ei goi de înţelegere. O invidia. Cu cât mai mult stăteau în preajma acestor fiinţe din Adunare, cu atât mai dificil era pentru el

să îşi structureze mintea. Indiferent cât de mult încerca să îşi axeze mintea la altceva, se reîntorcea, inevitabil, la Hiul. Niciunul dintre ei nu ar fi trebuit să părăsească acea încăpere în viaţă. Era felul lor. Credinţa cea mai puternică supravieţuia, cea slabă era ştearsă. Acesta era felul în care armonia era atinsă.

Ar fi trebuit să o ucidă. Cu tot cu antrenamentul de atacator, îşi avusese totuşi gura la gâtlejul ei. Ar fi trebuit să o ucidă. Mai ucisese mulţi alţii din neaprobare. Atunci de ce o lăsase să plece?

Răspunsul era acolo, într-un colţ teribil al minţii lui. Se ascundea de el. Îşi bătea joc de el cu atât mai mult.

— Haideţi, spuse Noua Mamă, intrând în cameră.

Toum şi Fol îşi extinseră picioarele şi apucară armele lor.

— O să mă duc la centrul lor de comandă. Nava de tunelare a sosit, şi am înţeles că harmagienii i-au invitat la bord, mai spuse Noua Mamă.

— Ţi-a fost înmânată o invitaţie? întrebă Fol.

Birocraţia harmagiană era strictă cu obositoarele detalii despre listele de invitaţi şi protocol. Griji ale Adunării.

— Nu am nevoie de una, zise Noua Mamă.

Toum ştia că o putea simţi în vocea ei, de asemenea – răbdarea pălind, îngrijorarea privind afacerile nepământenilor. De ce nu discuta niciodată despre ele? Dacă ar fi glăsuit frustrările pe care el ştia că ea le are, atunci ar fi fost cu totul în concordanţă cu ea şi nu şi-ar mai fi pus la îndoială rolul în Toremi Ka. Dar nu primi o astfel de alinare.

— Aceiaşi tunelari o să facă o gaură pe cerul meu, spuse ea, îndreptându-se către uşă.

Fol şi Toum se aşezară la locurile lor, de o parte şi de alta a ei, păstrând cei şase paşi mai în spate.

— Asta îmi dă dreptul să le văd chipurile, concluzionă ea.

Rosemary era bucuroasă să iasă de pe navă. Desigur, se afla acum pe *o altă* navă, dar

schimbarea priveliştii era extrem de necesară, iar mica recepţie de întâmpinare la care fuseseră aduşi era o surpriză plăcută. Nimic prea luxos, doar o masă artistic închegată cu aperitive şi câţiva oficiali AG de rang mic făcând conversaţie. Mai fusese la astfel de întruniri, deşi tunelarii nu erau genul de persoane pe care le-ai fi găsit pe lista de invitaţi. Era un gest drăguţ – şi un semn despre cât de important era acest nou tunel.

Sala din jurul lor era puternic contrastantă cu pereţii peticiţi de pe *Wayfarer*. Era de concept harmagian, spaţioasă şi colorată. O varietate de scaune plurispecii erau împrăştiate de colo, colo, iar linii orizontale lungi marcau zidurile carenei. Aerul filtrat era răcoros şi proaspăt – Rosemary observase că Sissix se mişca ceva mai lent, aşa cum ar face-o un uman cu muşchii inflamaţi –, iar lumina era chiar sub graniţa de prea aprins. Colegii ei se simţeau bine, savurând mâncarea şi atenţia primită. Ashby şi Sissix erau în capătul celălalt al sălii, prinşi într-o conversaţie cu un birocrat. Jenks aparent se împrietenise cu unul dintre membrii personalului de serviciu, un larian, alături de care râdea copios de douăzeci de minute, din te miri ce. Ohan rămăseseră acasă, desigur, la fel şi Corbin, care, după ce văzuse sclipind ochii lui Dr Chef la menţionarea bufetului, s-a oferit să îl vegheze el pe Navigator, în loc. Algeistul fusese chiar generos cu favorurile, în ultima vreme.

— Hei, doc, spuse Kizzy, luând o porţie de legume prăjite de pe farfuria supra-încărcată. Ce e chestia asta gălbuie?

Obrajii lui Dr Chef se frământară.

— E *ssab tesh*. O gătesc şi eu, uneori.

— Da' nu prea arată a saab, totuşi. Nici gustul nu e la fel, zise rupând o bucată cu dinţii şi mestecând-o atentă. Nop, nu prea.

— Asta pentru că au stazii mai bune decât ale noastre. Nu are loc degradarea moleculară dintr-un transportor. Norocoşi, spuse, lăsându-şi bărbia în piept, dezamăgit.

Kizzy înghiţi.

— Nu cred că-mi place la fel de mult ca ale tale.

— Aşa ar trebui să aibă gustul.

— Păi, mie nu-mi place.

Luă o altă bucată.

— Ştii, zise Rosemary, o să facem un profit frumuşel din job-ul de acum. Nu vreau să promit nimic, dar tu şi cu mine măcar am putea să ne uităm la listele de preţuri pentru o stazie nouă, când se termină totul. Am putea pune cap la cap o mică propunere pentru Ashby.

Obrajii lui Dr Chef pufăiră.

— Mereu mi-a plăcut cum gândeşti.

— Abia aştept să străpung, zise Kizzy, abandonând legumele în favoarea unui mănunchi de frunze cu seminţe. Vă ador pe toţi, dar am a naibii de multă nevoie să ies dracului de pe navă pentru câteva zile. Am alergie la spaţiu, deja.

— Jenks spune că şi-a şi pregătit bagajul, comentă Dr Chef.

— O, da! Nu-i mai tace gura cu motivele pentru care plajele de pe Wortheg sunt mai bune ca oriunde. Nu ştiu cum o să reuşim să-l luăm înapoi.

— Fără plaje pentru mine. O să mă duc să vizitez pe vechiul meu prieten Drave. Tocmai ce a instalat o nouă seră în căminul lui, şi zice că i-ar prinde bine o mână de ajutor la selectat seminţele.

— Stai, stai, stai. Pentru vacanţa ta, tu te duci la Port Coriol? Un loc unde ne ducem *tot timpul*. Ca să poţi face grădinărit. Ceea ce faci *tot timpul*.

— Ce? i se scuturară lui obrajii. Îmi place să grădinăresc.

Kizzy îşi dădu ochii peste cap.

— Dar tu, Rosemary?

— Ah, păi eu… *(eu nu am unde să mă duc)*. Încă nu m-am decis unde mă duc, zise luând o gură din sucul fermentat. S-ar putea să stau totuşi pe navă. Aproape că am terminat de organizat arhivele financiare, şi detest să las lucrurile neterminate.

Kizzy îşi strâmbă sprâncenele şi zâmbi.

— N-ai vrea să vii acasă la mine, să stăm cu taţii mei?

Rosemary simţi cum i se înroşesc obrajii.

— Ăăă… E tare drăguţ din partea ta, dar eu…

— Stai să vezi. Mudskip Notch nu e exact Florence, însă e liniştit, iar oamenii sunt relaxaţi. Sunt concerte în piaţa mare, în nopţile călduroase, iar hidrofermele sunt chiar simpatice odată ce recoltele de alge încep să înflorească. Şi mai e şi o colectivitate micuţă de artişti şi modificatori care mai bântuie pe acolo. Poţi să o lălăi cu mine sau poţi să-ţi vezi de treaba ta. Tot ce-ţi ofer e un pat curat şi un oraş de colonie somnoros, în casa a doi domni minunaţi care o să te lingă pe faţă şi o să-ţi fie cei mai buni prieteni pe vecie. Iar Buni face cele mai grozave gofre din toată galaxia. Fără supărare, zise întorcându-se către Dr Chef.

— Fără supărare, zise şi Dr Chef. Niciodată nu prea mi-au ieşit gofrele.

— Păi… se gândi Rosemary.

Două decimale liniştite de gătit de casă şi aer înmiresmat erau tentante, iar ea era curioasă să vadă mai mult din coloniile independente, şi totuşi…

— Te rog? ţopăi Kizzy, iar o felie într-o rână îi căzu de pe farfurie. Te rog te rog te rog?

Rosemary râse încet, atât stânjenită, cât şi emoţionată.

— Ok. Dacă eşti convinsă că nu e niciun deranj, atunci vin.

— Da! străfulgeră Kizzy aerul cu pumnul. O să le dau mesaj taţilor mei când ne întoarcem pe navă. Sau după ce străpungem, bănuiesc. Priorităţile, îşi roti ea ochii în tavan.

Ceva în partea cealaltă a sălii îi atrase atenţia lui Dr Chef.

— Ca să vezi, zise el, nu eram sigur că o să dăm de niciunul dintre ei.

Pe uşă intrară trei toremieni, stranii şi neliniştitori. Mergeau pe patru picioare, cu genunchi care se îndoiau în partea greşită, iar pielea părând a fi groasă şi sfărâmicioasă. Capetele lor subţiri se

legănau, mai degrabă ca nişte greutăţi mecanice atârnând de un cârlig, decât ca ceva făcut din carne. Toremiana din mijloc purta lanţuri ornamentale subţiri deasupra veşmintelor ei închise la culoare şi o bonetă conică, franjurată la colţuri cu roşu. O Nouă Mamă, după cum descriseseră mesajele lui Nib. Ceilalţi doi toremieni o flancau, câţiva paşi mai în spate. Erau amândoi înarmaţi, şi nu lejer, ci cu puşti lungi trecute pe spatele lor zimţat.

— Sunt înfiorători, şopti Kizzy.

— Şşşt, îi făcu Dr Chef.

Rosemary arătă spre birocratul care vorbea cu Ashby. Femeia harmagiană era agitată, tentaculele ei curbându-se repede în timp ce îşi mută scaunul mobil ca să întâmpine pe nou-veniţii toremieni.

— E nervoasă, zise Rosemary. Nu cred că ştia că vin.

Dr Chef mormăi în acord.

— Ai fi şi tu nervos dacă cineva cu care ai încheiat o alianţă galactică ar da buzna într-o sală plină de spaţiali fără a avea manierele prea bine şlefuite.

Kizzy luă o gură mare din pateurile cu legume, având grijă să lase să i se lipească firimituri pe colţul buzelor.

— Ah, bnnnle mmmnierre.

Dr Chef îi şterse firimiturile cu o mânăpicior în timp ce Kizzy râdea în spatele pleoapelor închise. Însă Rosemary acorda mai multă atenţie toremienilor, pe care femeia harmagiană – tentaculele ei acum se înmuiaseră cu o notă de calm – îi prezenta lui Ashby. Erau cumva familiari, nu datorită filmuleţelor pe care le văzuse cu ei şi fişierelor de referinţă citite, dar… cumva altfel. Ceva mult mai tangibil. Mai personal. Era chiar acolo, ca un cuvânt care se blocase pe vârful limbii. Dar ce putea fi? Îmbrăcămintea? Bijuteriile? Arme…

Armele.

Într-o străfulgerare, îşi reaminti apartamentul ei de pe Marte, la câteva străzi de campusul

Alexandria. Pregătea nişte ceai, dând la o parte frunzele în plus din linguriţă, pe măsură ce apa se încălzea în ceainic. Uşa s-a crăpat. *Rosemary Harris? Putem intra?* Doi detectivi, în haine apretate, amândoi purtând scanere oculare. Unul dintre ei a pus un scrib pe măsuţa de cafea, proiectând în aer nişte imagini cu nişte arme. *Ştii ceva despre aceste obiecte?*

Rosemary îşi lăsă farfuria pe măsuţa bufetului şi merse către fereastră. Îşi strânse mâinile la piept şi inspiră adânc, privind către cerul aglomerat de afară. O planetă mică şi furioasă, înconjurată de nave de război ale unor oameni care voiau să o controleze. *Wayfarer* aştepta chiar lângă, o cutie butucănoasă şi minunată, care nu putea fi mai nelalocul ei printre transportoarele zvelte şi vasele stranii ale toremienilor. Îşi dorea să fie înapoi, în siguranţă în spatele pereţilor vărgaţi şi al ferestrelor salvate din deşeuri. Ce dracului căutau ei aici?

— Hei, îi puse Kizzy o mână pe umeri. Eşti bine?

Rosemary încuviinţă scurt, strângându-şi buzele.

— Da, sunt bine. Doar că mi-am dat seama că ştiu de unde au făcut rost de armele ălea.

— De unde? întrebă Kizzy.

Rosemary îi oferi o privire ternă, dar nu zise nimic.

— Aaa… Îâî… Ăăă… Căcat. Eşti sigură?

Rosemary se gândi la imaginile de pe scrib plutind în mijlocul sufrageriei ei, cu detectivi lângă, studiindu-i chipul.

— Sunt sigură.

O mânăpicior se odihni pe celălalt umăr al ei.

— Nu e vina ta, spuse Dr Chef. Nu poţi schimba nimic.

— Ştiu. Doar că…

Rosemary aruncă o privire în spate. Sala fremăta în conversaţii. Toată lumea gravita încet, încet către toremienii din dreptul uşii. Nimeni nu acorda atenţie celor trei spaţiali de lângă geam. Vorbi şoptit:

— Mă face furioasă. Şi nu doar din cauza tatălui meu. A făcut ce a făcut pentru că îşi dorea ambi. A

fost lacom, imoral, iar toată lumea îl urăşte pentru asta. Eu îl urăsc pentru asta. Dar AG face acelaşi lucru. Au tratate şi ambasadori şi prânzuri oferite, iar totul pare civilizat şi diplomatic. Dar e acelaşi al dracului de lucru. Nu ne pasă de oamenii ăştia sau de cum le afectăm istoria. Doar le vrem chestiile pe care le au. Nu ar trebui să fim aici, zise ea scuturând din cap.

Dr Chef o strânse de umăr.

— Sunt cam de aceeaşi părere şi eu. Însă fiecare specie sapientă are o istorie lungă şi groaznică a diverselor puteri ridicându-se şi decăzând. Oamenii de care ne amintim sunt cei care au decis cum ar trebui trasate hărţile noastre. Nimeni nu îşi aduce aminte de cei care au construit drumurile. Suntem tunelari, spuse pufnind şi fornăind. Asta e tot ce facem şi e tot ce am putea face. Dacă nu am fi fost noi, ar fi fost o altă navă. Lucrul ăsta s-ar fi întâmplat oricum. E ceva ce nu poţi opri.

— Ştiu, răsuflă Rosemary cu greu.

— Şi, pe lângă asta, interveni şi Kizzy, ei ne vor aici, corect? Nu-s chiar oameni handicapaţi. Ne-ar fi zis dacă nu ne-ar fi vrut aici.

— Oricum, spuse Rosemary, nu e treaba noastră să intervenim în războiul lor.

Odată ce au părăsit sala de recepţii, Toum se adresă Noii Mame:

— Ai auzit pe membrii echipajului de tunelare aflaţi lângă fereastră?

— Nu am auzit. Urechile mele era atente la căpitanul lor şi la ce părea a fi o paletă stricată la sistemul de ventilaţie. Foarte deranjant.

— Ce ai auzit? întrebă Fol.

Mintea lui Toum era o învălmăşeală. Gândurile lui atinseseră o nouă culme a înfierbântării. Dacă nu ar fi vorbit, ar fi izbucnit. Însă vorbi…

— Spune-mi, ceru Noua Mamă.

Toum se supuse.

— Tunelarii nu vorbesc în concordanţă cu liderii lor. Au îndoieli privind alianţa.

Noua Mamă îşi strâmbă gura, aprobator.

— Se încadrează în făgaşul lor.

— Iartă-mă, Nouă Mamă, însă faptul acesta nu te îngrijorează?

— Făgaşul Adunării ne priveşte pe noi în primul rând, zise ea. Atât de multe specii, atât de multe idei, toate reunite într-un singur clan. Nu ne puteam imagina înainte că aşa ceva ar fi posibil.

Toum şi Fol îşi trosniră genunchii în acord. Când reprezentaţii Adunării Galactice au abordat pe toremieni pentru prima dată, trei dintre Noile Mame nu fuseseră în favoarea ofertei. Părăsiseră spaţiul Toremi Ka odată ce a fost clar că nu pot ajunge la o concordanţă. Aveau propriile clanuri, acum, şi erau inamici ai Toremi Ka. Una deja fusese ucisă. Acesta era felul.

— Dar au vorbit ca unul, spuse Fol. La primele discuţii şi la negocierile de după, cei din Adunare au vorbit ca unul. Au folosit aceleaşi cuvinte. Erau în concordanţă, chiar dacă erau din specii diferite.

— Da, spuse Noua Mamă. Ştim că concordanţa lor este *artificială* şi că ei nu văd făgaşurile aşa cum le vedem noi. Şi totuşi caută astfel de lucruri, în modalităţi diferite. Noi considerăm acest fapt ca fiind o concesie acceptabilă.

— Dar este o minciună, spuse Toum.

O putea vedea pe Fol privindu-l îngrijorată, însă el continuă:

— Nu sunt cu adevărat de acord. Doar pretind că sunt, ca să menţină ordinea.

La fel ca mine. O, morţii să vină să mă ia, la fel ca mine.

Noua Mamă îl privi aspru. El se cutremură.

— Ai ceva mai mult ce îţi doreşti să glăsuieşti, zise ea.

Toum se lovi peste gură.

— Nouă Mamă, nu vreau să îmi impun gândurile peste cele ale noastre.

— Nu ai motive de îngrijorare. Gândurile mele sunt puternice, iar eu le preţuiesc pe ale tale. Am încredere că vom găsi armonia.

Speră cu disperare că ea avea dreptate.

— Am revendicat Toremi Ka drept un loc al stabilităţii, un loc care să ne menţină ancoraţi în timp ce cugetăm la făgaşul Noilor Mame.

— Adevărat.

— Specia noastră – chiar şi propriul nostru clan – este instabilă. În această vreme a schimbării, este înţelept să invităm în mijlocul nostru şi mai multă instabilitate?

Fol privi neîncrezătoare.

— Nu putem învinge singuri clanurile războinice. AG a întărit revendicarea noastră.

— Dar cu ce cost? spuse Toum simţind cum i se înmoaie genunchii, slăbiţi de cutezanţa lui. Distrugând clanurile războinice, nu ne distrugem şi pe noi înşine? E posibil ca influenţa mlăştinoasă a acestor nori AG să ne întunece simţul clarităţii?

Noua Mamă îl privi intens. După care îşi mută holbatul la Fol.

— Împărtăşeşti şi tu aceleaşi gânduri?

— Nu, spuse Fol, fără nicio umbră de îndoială.

Toum se uită pieziş la ea. Era clar, din chipul şi din vocea ei, că era în deplină concordanţă. Gândurile lui nu percutau în cele ale ei. Ea îşi cunoştea locul, în gândurile ei şi în clanul ei. Nu o deranja. O ura pentru asta.

Noua Mamă îşi mută poziţia şi îl privi direct în faţă.

— Avem nevoie de Adunare ca să ne asigurăm poziţia. Felurile noastre sunt mai puternice decât influenţa lor. Ca să putem menţine pe Hedra Ka, merită să facem concesii unor înţelegeri divergente. Eşti de acord cu aceste gânduri?

Toum simţi un gol în stomac. Insecte i se plimbau pe sub piele, gheare îi strângeau inima.

— Eu… eu…

Nu avu tăria să spună cuvintele. O iubea pe Noua Mamă. Îi iubea pe toţi din clan. S-ar fi aşezat pe jos şi şi-ar fi smuls organele din trup pentru ei. Şi totuşi, *totuşi*, era în acord mai mult cu vorbele

scârţâite ale acelei femele umane, decât cu ceea ce tocmai auzise.

Noua Mamă se retrase şi îşi clătină capul. Toum stătea cu ochii aţintiţi la podea, deşi putea simţi şi de acolo căutătura lui Fol, certându-l cu ochii ei calmi.

— Du-te şi meditează, spuse Noua Mamă. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie ca să determini care dintre gândurile tale este cel mai puternic. După care vom şti dacă încă mai eşti unul de-ai noştri.

— Eşti un bun gardian, zise Fol. Moartea ta ar fi o mare pierdere.

Toum nu se uită la ea. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi frânt gâtul.

— Sunt de acord, spuse Noua Mamă. Sper că te vei întoarce.

Însă în timp ce Toum îşi pocnea picioarele şi se îndepărta, ştia că nu o va mai face. Ceva se schimbase. Frica rămase, dar se întărea. Gândurile lui deveniseră reale auzindu-le spuse cu voce tare, şi ştia acum că, mai mult ca oricând, nicio concordanţă nu mai putea fi găsită aici. Merse de-a lungul coridoarelor, trecând pe lângă harmagieni şi aeluonieni repulsivi. Ei se înclinară şi îşi scuturară obrajii în saluturi amicale. El clocotea. Spaţiul toremian nu era locul pentru astfel de creaturi nepământene. Oamenii lui ar fi trebuit să îi trimită înapoi, dincolo de graniţe, sfâşiaţi în bucăţi, aşa cum făcuseră mereu până atunci.

Şi cum încă o mai puteau face.

Ashby citi datele de pe ecranul său.

— Mă jur, motoarele noastre niciodată nu au turat mai lin ca acum.

Sissix vorbi fără să îşi ridice ochii de la consola ei.

— Asta se-ntâmplă când iei la o tură lungă doi tehnicieni care se plictisesc uşor.

— Hmmm. Poate ar trebui să o facem mai des.

Asta o determină pe Sissix să întoarcă fruntea. Îl săgetă cu o privire care ar fi putut topi carena.

— Hai mai bine să nu.

Ashby râse înfundat. Îi împărtăşea sentimentul. În câteva ore, s-ar fi întors în spaţiul Central. Aştepta cu nerăbdare, deşi gândul i se părea ireal în clipa de faţă. Chiar şi aşa de obişnuit cu scurtăturile prin spaţiu precum era el, ştiind că zecile şi zecile de decimale de care au avut nevoie ca să ajungă la Hedra Ka puteau fi aruncate la gunoi în câteva ore era ceva bizar. Ideea de a fi printre nave recognoscibile şi printre planete pe care coborâse de zeci de ori şi în pieţe burduşite cu mâncăruri de care nu se îndoia deloc, fără o destinaţie în minte, fără un loc anume unde să trebuiască să ajungă… suna monumental de fantastic. Iar deocamdată nu prea făcea sens.

— Ce zici, Corbin? Tuburile de combustibil pompează în regulă?

— Impecabil, aruncă palidul bărbat o privire de la consola lui. Sunt sigur că sunt o grămadă de modalităţi să îi plictisim pe tehnicienii noştri şi cu altă ocazie.

Vox-ul se făcu auzit. Lovey.

— Ashby, e o navă toremiană în apropiere. Se pare că se îndreaptă către cuşcă.

El se opri din tot ce făcea. Asta era nespus de ciudat.

— Au trecut de parametrii de siguranţă?

— Nu, doar se îndreaptă către noi.

— Probabil sunt curioşi, zise Sissix. Dacă nu aş mai fi văzut vreodată un tunel, mi-aş dori să ştiu cum se construieşte.

Ashby încuviinţă.

— Doar ţine un ochi pe ei, Lovey. Şi contactează-i. Aminteşte-le prietenos că trebuie să păstreze distanţa când străpungem. Nu am vrea să îi tragem după noi.

— Aşa o să fac.

Uşile camerei de control se deschiseră larg. Dr Chef intră, purtându-i pe Ohan. Picioarele Perechii sianite cedaseră, într-un final, iar Ashby găsi moliciunea lor inertă mai neliniştitoare decât

tremurul fragil care se manifestase ultimele decimale.

Ashby se ridică.

— Pot să ajut cu ceva?

— Nu, nu, cred că suntem în regulă, spuse Dr Chef, vocea la fel de uşoară ca vorbitul despre tăiat legume.

Îi aranjă pe Ohan în scaunul lor, îndreptându-le picioarele.

Ohan îşi ridicară fruntea, recunoscători.

— Îţi mulţumim.

Dr Chef îi înmână lui Ashby două fiole cu injecţii şi o seringă.

— Dacă îşi pierd mobilitatea mâinilor, dă-le câte una din astea. Chiar aici.

Arătă către un punct de pe ceafa lui Ohan, chiar de-a lungul şirei spinării. Blana fusese rasă cu grijă, iar pielea gri de sub era umflată de la repetate injecţii.

Ashby făcu semn că a înţeles, sperând că nu se va ajunge la aşa ceva. Aşeză fiolele într-o cutie de lângă panoul lui şi îngenunche, privindu-i pe Ohan în ochi.

— Întotdeauna este un privilegiu să asist la munca voastră. Sunt foarte bucuros să fac asta alături de voi o ultimă dată.

— Precum suntem cu toţii, spuse şi Sissix.

Corbin tuşi înfundat.

— Şi eu.

Ohan priviră în jur, prin genele lor prelungi.

— Noi… noi nu suntem adepţii exprimării emoţiilor. Într-un fel, ne-am dori să vă mai fim alături şi pe mai departe, ziseră clipind încet, ca gheaţa care se topeşte. Însă acesta este felul nostru, clipiră din nou, privindu-l de data asta pe Ashby. Suntem nerăbdători să începem.

Ashby zâmbi, deşi pieptul îi era greu. Retraşi cum erau, Ohan făceau parte din echipajul lui. Nu îşi dorea ca aceasta să fie ultima dată. Nu îşi dorea un nou chip care să îl privească din acel scaun. Nu

îşi dorea să ştie că acest chip de acum va fi în curând în nefiinţă.

Luă o gură adâncă de aer, adunându-se laolaltă. Se uită la Dr Chef.

— N-ar trebui să te duci să dormi?

— Da, da, spuse Dr Chef, îndreptându-se către uşă. Mă duc să ne droghez pe mine şi pe grefiera noastră.

Rosemary hotărâse să accepte de data asta oferta lui Dr Chef de a fi sedată. Ashby se gândi că era mai bine aşa, atât de grija ei, cât şi de grija podelei camerei de control.

Se întoarse la scaunul lui şi îşi puse centura.

— Trece-mă pe general, Lovey.

Vox-ul păcăni, pornit.

— Ok, hai să-i dăm drumul.

— Controlul de zbor, liber, se auzi Sissix.

— Controlul de combustibil, liber, se auzi Corbin.

— Sfredelul interspaţial e liber, spuse Kizzy prin vox. Mi-am adus aminte de ronţăieli, de data asta.

— Balizele, liber, interveni vocea lui Jenks.

Ashby îşi întinse degetele către panoul de control. Era nerăbdător să înceapă.

— Lovey, ce se întâmplă cu toremienii?

— Nu au răspuns. Dar stau în spatele perimetrului de siguranţă. Doar că, totuşi, îşi au nasul chiar lângă balize.

— E în regulă, cât timp nu se apropie mai mult. Care este statusul?

— Toate sistemele navei funcţionează în parametrii normali, spuse Lovey. Fără defecţiuni tehnice sau structurale.

— Ok, oameni buni. Hai să o luăm valea de-aici. Kizzy, aprinde.

Plăcile podelei se zguduiră pe măsură ce sfredelul începea să huruie. Ashby bătu cu degetul pe braţul scaunului, începând să numere. Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.

— Ashby! se auzi Lovey, strigând prin gălăgie. Nava toremiană. Nu ştiu ce fac mai exact. E un…

Sfredelul urla, acoperindu-i vorbele.

Pulsul lui Ashby o luă razna.

— Au trecut de perimetru? ţipă el.

— Nu. Un fel de acumulare de energie. Ceva ce nu am mai…

Ceea ce se întâmplă mai departe probabil că se petrecu foarte repede, însă în ochii lui Ashby totul era în reluare, ca şi cum s-ar fi aflat într-un substrat. Mai întâi, fereastra deveni albă, inundată de o lumină puternică care acoperi totul dincolo de carena lor. Pe măsură ce lumina se diminuă, arcuri de energie se încovoiară furtunos în jurul batanţilor cuştii, ricoşând în interior.

Cuşca se destrăma. Nu cădea, ca o structură la solul planetelor, ci se frângea, răsucindu-se, plutind în vid. Ashby se holba, fără să înţeleagă nimic.

Ceva îi lovi. Întreaga navă se zgudui şi se cutremură. Luminiţe roşii apărură în camera de control, ca nişte mici ochi aduşi la viaţă. Panourile supraîncărcate ale curentului electric plesniră. Probabil că era un fel de zgomot, sunetul aliajelor destrămându-se şi al panourilor încovoindu-se, sunetul echipajului său ţipând panicat, însă orice sunet ar fi fost acela era deja acoperit de către sfredel, care ajunsese la capătul numărătorii sale. Cerul de afară se crăpă. *Wayfarer* trecu prin.

Ziua 157, anul 307 Standard AG

……………………………………………

ŞAPTE ORE

Sissix se lupta cu controalele, încercând să domine frica şi larma vocilor.

— Fără balize, ţipă Ashby. Jenks, mă auzi? Kizzy?

— Patruzeci de ibeni în faţă, spuseră Ohan.

— Nu pot, spuse Sissix. Suntem peste tot.

— Dar trebuie, spuse Ohan. Spaţiul din urma noastră ca…

— Da, ştiu, ţipă ea.

Fără o cuşcă, gaura nou străpunsă se va fi închis rapid. Iar fără un spaţiu normal care să îi îmbrăţişeze din spate, rămânând pentru prea mult timp pe loc ar fi fost împinşi de colo, colo, ca o pasăre într-o furtună. Putea deja simţi nava fremătând.

— Lovey? La naiba! *Oricine*, spuse Ashby. Rahat, vox-urile sunt căzute.

— Jenks nu ar arunca balizele acum, spuse Corbin. Are prea multă experienţă pentru aşa ceva. Ştie că dacă o face…

— Sissix, patruzeci de ibeni, *acum*, strigară Ohan.

Sissix sâsâi înjurături grele încercând să stabilizeze nava. Datele ei de analiză sclipeau, iar benzile de propulsie începeau să iasă de sub control. Perspectiva ei se înceţoşă, aşa cum se întâmpla mereu în substrat, iar fără datele de analiză şi stele vizibile nu avea niciun punct de reper după care să se orienteze. Strânse din fălci şi apăsă controalele.

— Dezactivez siguranţele. Vom fi deşurubaţi, dar ar trebui să fie suficientă mobilitate ca să…

— Sissix… începu Corbin.

Penele ei erau întinse la maxim.

— Dacă tu crezi că îmi pasă de nivelurile de conservare în clipa asta…

— Crezi că *mie* îmi pasă? zise el. Foloseşte ce ai nevoie.

Se uită peste umăr şi îi întâlni privirea.

— Crezi că putem păstra înălţimea tot drumul?

— Da, zise privindu-şi datele de analiză. Avem suficient. Fă ce trebuie să faci. O să verific atent, spuse cu ochii înfricoşaţi, dar cu siguranţă de sine.

Îi făcu un scurt semn că a înţeles şi se uită rapid la informaţiile de pe panou.

— La naiba, Kizzy, am nevoie de…

Se strâmbă, aducându-şi aminte de vox-uri.

Wayfarer se înclina pe măsură ce substratul se prăbuşea în jurul lor.

— Patruzeci de ibeni?

— Da, spuseră Ohan.

— Stelele să ne ajute, zise ea.

Aruncă nava înainte.

Kizzy smulse panoul principal de acces ducând la plasa de navigaţie. De-a lungul calei motoarelor, luminile pâlpâiau, tuburile gemeau, pereţii fremătau. Totul suna greşit.

— Trebuie să ajung la nucleu, ţipă Jenks din partea cealaltă a calei. Trebuie să repunem vox-urile în funcţiune.

— Nu e timp, spuse Kizzy, holbându-se la dezastrul din faţa ei. Dacă cablul principal de comunicare e prăjit, ar dura ore. Am nevoie de tine aici.

Ochii ei trecură rapid peste circuitele avariate. Fugi înapoi la cuşca ei cu scule, paşii părându-i grei şi înceţi. Imaginea calei motoarelor dezmembrându-se ar fi fost suficient de teribilă şi în spaţiu normal. În substrat, cu timpul ţesând înainte şi înapoi, era un coşmar.

— Nu putem să evaluăm pagubele fără Lovey.

— Am ochi, spuse ea, apucând un pumn de unelte.

Se auzi un pocnet puternic şi umed dintr-un perete apropiat, sunetul unei conducte de combustibil cedând.

— O, Stele! Vezi acolo!

Fugi înapoi către panoul de acces, încercând să decidă de unde să se apuce mai întâi. Urma să fie o peticire a naibii de improvizată, însă nu avea de ales. Le-ar fi aranjat mai încolo. Dacă scăpau cu viaţă.

Privi luminile circuitelor agitându-se în jurul plasei, cu modelele lor sălbăticite şi nefamiliare. *Căcat!*

— Sissix a scos siguranţele.

— Minunat, spuse Jenks, smulgând mantia celuilalt perete.

Combustibilul ţâşnea iute prin spărtură. Valuri de mâzgă verde împroşcau pereţii şi umpleau podeaua.

Kizzy cercetă circuitele, cu mintea febrilă. Fără benzile de alimentare la capacitate maximă, Sissix avea nevoie de un impuls suplimentar, fără îndoială. Dar în zona lui Kizzy faptul că avea siguranţele oprite făcea misiunea de a repara plasa *cât timp era în uz* cu atât mai dificilă. Cu Lovey blocată în nucleu şi fără să ştie ce avea de gând să facă Sissix, trebuia să ghicească ce era prioritar să peticească. Iar un ghicit *greşit* i-ar face să piardă orice control.

— Am nevoie să ştiu ce face ea acolo sus.

— Mă ocup, spuse Jenks, dând drumul sculelor.

Îşi scoase scribul şi îl duse deoparte de şuvoiul constant de combustibil.

— Dă-mi cinci minute. Pot lega transmiţătoarele tuturor unul de altul. Cu toţii ar trebui să avem la îndemână scriburile, dar măcar…

— Geniule, spuse ea. Fă-o, apoi vino să mă ajuţi.

— Dar ce facem cu…

— Lasă, spuse ea, aproape râzând.

Cât de futuţi erau dacă un tub de alimentare spart era cea mai mică dintre grijile lor?

— Dacă nu putem zbura, nici nu mai contează.

Rosemary se ivi împleticită de pe după colţ, sprijinindu-se de pereţii care gemeau. Kizzy îşi aminti că mersese şi ea odată aşa, în perioada primei sale zile de antrenament în substrat.

— Dă-mi ceva de făcut, spuse Rosemary.

— De ce nu eşti sedată? spuse Jenks.

— Nu am mai avut timp, lămuri ea. Dr Chef s-a dus să vadă de Ohan, iar eu ştiu că nu sunt tehnician, dar…

Kizzy o luă pe Rosemary de talie, fugi către conducta de alimentare şi îi apăsă mâinile colegei de echipaj deasupra spărturii.

— Apasă aici *cu putere*. Şi, indiferent ce, nu îi da drumul.

Orele se târau rând pe rând, dar Sissix nu le simţea. Tot ce putea simţi erau controalele de sub mâinile ei, freamătul constant al plăcilor de pe podea şi substratul care îi înceţoşa lumea. Cu sfredelul încă activ, nava crea un fel de tunel temporar, suficient de larg încât să poată înainta. Dar fără balize, golul din jurul lor dura doar câteva minute, oferindu-le foarte puţin timp ca să calculeze următoarea mişcare. Datele de analiză erau acum stabile, însă plasa încă mai se lupta ca să îşi ducă treaba la capăt. La fel era şi Navigatorul lor.

— Am nevoie de o direcţie, spuse Sissix, simţind cum freamătul se înteţea.

— Da, ziseră Ohan, gâfâind. Da.

Dr Chef era ghemuit alături de ei, ţinându-i de umeri. Mâna lui Ohan tremura în timp ce trecea deasupra scribului lor, calculând mai rapid decât văzuse Sissix vreodată.

— Şase-punct-nouă-cinci ibeni, drept înainte.

— Suntem deja la jumătate, acum, spuse Ashby. Puteţi face asta, Ohan.

— Da. Sigur că putem. Sigur că putem, răsuflară Ohan aspru. Şapte… nu, nu, opt… aei!

Sissix îşi suci capul în direcţia lui Ohan când pixul lor căzu la podea. Perechea sianită se sprijinea acum de Dr Chef, ridicându-şi mâinile cuprinse de spasme.

— Nu! strigară Ohan. Nu, nu, nu, nu acum, nu acum!

Degetele lor erau fără vlagă, ca nişte păpuşi cu iţele tăiate. Se holbară la mâinile lor inutile, cuprinşi de groază.

Ashby sări în picioare şi fugi la ei, potrivind o fiolă în seringa pe care i-o dăduse mai devreme Dr Chef.

— Aici, spuse Dr Chef.

Rapid, cu grijă, aplecă capul lui Ohan în jos, lăsând liberă zona rasă din spatele gâtului lor. Se uită la Ashby.

— Asta le-ar fi fost un suficient de mare chin şi în condiţii normale. Adrenalina nu e cel mai bun lucru pentru ei în clipa de faţă.

Împinse acul în pielea încreţită.

Ohan aveau respiraţia întretăiată, braţele smucindu-li-se spasmodic. Lui Sissix i se făcu rău, dar nu îşi feri privirea. Tremurul din podea reîncepu, şi mai intens. Pulsul ei nebun îl acompanie.

Ashby recuperă pixul de pe jos.

— Ohan?

Ohan inspirară cu un suflu teribil, ca vântul prin frunzele moarte. Apucară pixul.

Sissix îşi închise ochii, uşurată, apoi privi la loc la Pereche.

— Hei, spuse ea.

Ohan îi întoarseră privirea.

— Putem face asta, voi şi cu mine. Suntem o echipă grozavă. Mereu am fost o echipă grozavă, spuse ea în timp ce gâtul i se strânse din nou şi din nou.

Ohan clipiră o dată şi îşi reluară calculele, cu o determinare furioasă.

— Nu te vom dezamăgi.

Kizzy îngenunche la podea, cu mâinile adânc înfipte în maţele transmiţătorului de propulsie a pupei. Valuri de căldură îi loveau faţa.

— Sissix, strigă ea prin scrib. Am o unitate de propulsie care e pe cale să se prăjească. Am nevoie să opresc banda secundară a pupei.

— Cât timp?

Îşi închise ochii şi clătină din cap, încercând să gândească.

— Nu ştiu. Poate o oră…

— Stele, Kizzy…

— Ştiu, ştiu. Dar dacă nu repar chestia asta acum, nu o să o mai ai la ieşire.

— Dar *o să* o am atunci?

Nu ştiu.

— Teoretic. Cu siguranţă nu dacă nu fac nimic.

— O poţi face mai repede de atât?

— O să fac tot ce pot.

— Aşa o să fac şi eu.

Sudoarea îi curgea de pe frunte, formând canale prin mâzga şi soiul de pe pielea ei. Se feri de căldura benzii avariate şi îşi desfăcu jacheta salopetei, legând-o pe talie. Maieul i se lipise de spate. Deschise panoul de control manual al cutiei de propulsie şi introduse comenzile. *Stele, am nevoie de Lovey, acum.* Vox-urile încă erau căzute, iar din moment ce Lovey nu părea că lucrează de una singură la vreun sistem, însemna că pierduse accesul la reţeaua de monitorizare. Kizzy ştia că probabil înnebunea captivă acolo, în nucleu, ştiind că nava este în pericol. Poate era mai bine aşa. Cel puţin nu avea habar cât de grav era totul.

Banda se opri. Kizzy se rezemă pe spate, ştergându-şi sprâncenele. Nu la asta se înhămase ea.

— Kizzy.

Era Rosemary, hainele ei încă îmbibate în combustibil, acum uscat. Chipul îi era sumbru, iar Kizzy ştia că nu era aşa doar din cauza situaţiei evidente. Rosemary nu fusese niciodată pregătită pentru munca în substrat, iar simplul drum dintr-o parte într-alta trebuie să fi fost un chin pentru ea.

— Uite.

Băgă mâna în rucsacul ei şi scoase o sticlă de apă şi un baton de raţii energizante.

Kizzy deşurubă capacul şi duse sticla la gură. Buzele şi limba sugeau cu lăcomie lichidul. Luă mai multe guri rapide şi gâfâi.

— Of, Stele, eşti un erou.

Termină restul sticlei, sfâşie cu dinţii ambalajul batonului şi îngenunche la loc.

— Dă-i şi lui Jenks, zise ea, muşcând din proteinele dense şi fade.
— Aşa fac, spuse Rosemary. Unde-i acum?
— Cala algelor. Corbin e şi el acolo. Pompele încep să…
Nava se zgudui teribil pe măsură ce Sissix îi îndreptă spre o nouă coordonată. Kizzy se feri la podea, apucând marginea propulsorului. Rosemary nu fusese la fel de iute. Lovi peretele opus şi se rostogoli.
Kizzy aşteptă ca zguduitura să se oprească. Putea auzi prin scrib vocile din camera de control, Sissix înjurând, Ashby spunând ferm:
— *Ohan, staţi cu noi, nu mai avem mult…*
Pe măsură ce tremurul podelei se calmă, ea îşi întoarse capul spre Rosemary.
— Eşti ok?
Rosemary se ridică de-a lungul unui panou, cu fălcile încleştate puternic. Dintr-o tăietură proaspătă în partea de sus a braţului începuse să-i curgă sânge. Ea privi dâra roşie, însă privirea îi era pierdută altundeva.
— Hei, hei, nu! spuse Kizzy, strecurându-se către ea.
Ştia privirea aceea. Era o privire de *sunt terminată complet*, şi n-aveau nici cel mai scurt timp pentru aşa ceva. Ridică braţul rănit al lui Rosemary. Nu era o tăietură adâncă, doar una prelungă. Sfâşie o bucată din mânecile jachetei şi o înfăşură în jurul rănii.
— Uită-te la mine. Rosemary, *uită-te la mine*.
Strânse ţesătura mai bine, încercând să găsească cuvintele potrivite. Încercă să se gândească la ceva înţelept şi deştept care ar putea-o aduce înapoi pe Rosemary. Însă ea nu era înţeleaptă şi deşteaptă, ea era doar o tehni-mec'ă de duzină care improviza pe cât putea, care era la fel de posibil să îi ducă spre pierzanie cu cine ştie ce peticit greşit al vreunui circuit sau prăjind cabluri pe care le omisese, şi în definitiv ce paştele tuturor mamelor le făcuseră ei

animalelor ălora pe patru picioare ca să tragă în ei…

Respiră adânc. Respiră adânc şi se gândi la femeia aeluoniană cu armură grozavă, înconjurată de amici burduşiţi cu arme, spunându-i că ei îi era frică de peşti.

— Rosemary, ascultă-mă. Sunt aici cu tine. Simt şi eu acelaşi lucru.

— Îmi pare rău, spuse Rosemary, vocea revenindu-i. Îmi pare rău, încerc…

— Nu, ascultă, zise şi îi luă faţa în palme, privind-o drept în ochi. Opreşte-te din a te chinui să nu mai fi speriată. Şi eu sunt speriată, Sissix e speriată, Ashby e speriat. Iar asta e *bine*. Speriat înseamnă că vrei să trăieşti. Ok? Aşa că fii speriată. Dar am nevoie să te şi apuci de muncă. Poţi face asta?

Rosemary îşi apăsă buzele şi îşi închise pleoapele. Făcu semn că da.

Kizzy sărută fruntea prietenei sale.

— Ok. Deci uite ce am nevoie să faci. Du-te la cala algelor, dă-le băieţilor nişte apă şi mâncare. Apoi întoarce-te la mine. O să am nevoie de un asistent pentru echipamente. Ai înţeles?

Rosemary o privi, cu ochii mult mai clari.

— Am înţeles.

Se ridică, strânse de braţul lui Kizzy şi fugi înapoi pe hol.

Kizzy se afundă încă o dată în mijlocul propulsorului.

— Bine, nenorocitule, spuse ea, dezlipind teaca unui mănunchi de cabluri. O să faci cum îţi zic.

Cuşca de ieşire era aproape. Semnalul clipea ispititor pe consola lui Sissix, portul lor din mijlocul furtunii.

— Sosim prea repede, spuse Ashby.

— Nu am ce să fac, zise Sissix.

Cu pânza peticită aşa cum era, nu ar fi fost în stare să îi încetinească.

— Toată lumea, puneţi-vă centurile, zise el şi privi la scrib. Aţi auzit şi voi, acolo?

— Imediat, răspunse Jenks. Doar te rog să ne scoţi dracului de aici.

— Ohan, ieşire, strigă Sissix.

— Nouă-punct-patru-cinci ibeni faţă, gâfâiră Ohan. Şase-punct-cinci starbord. Şapte-punct-nouă-şase… punct-nouă… şase…

Sissix se întoarse cu faţa tocmai la timp cât să vadă cum orbitele ochilor lui Ohan se făcură albe.

— Jos sau sus? *Jos sau sus?*

Dar nu era niciun răspuns. Ohan intraseră într-o criză.

Zeci de sunete disparate izbucniră din gura lui Dr Chef.

— Canistra neagră, sertarul de sus, al treilea din stânga, zise el. *Du-te*.

Ashby sări afară din cameră, mai repede decât nişte mâinipicioare ar fi putut-o face. Sissix privea pupitrul de control. Totul se topi în acalmie şi linişte, însă nu avea nimic de a face cu substratul. Nu putea auzi nimic în afara sângelui care îi pocnea în urechi. *Sus sau jos*. De câte ori făcuse asta, şi totuşi nu putea răspunde de una singură unei astfel de simple întrebări. *Sus sau jos*. Podeaua începu să se cutremure. *Sus sau jos*. Nu putea ghici, chiar dacă şansele erau bune, chiar dacă ar fi fost sfâşiaţi dacă nu ar fi făcut nimic. Puteau ieşi în locul greşit, în timpul greşit. Puteau ieşi în mijlocul unei planete sau a unei alte nave. Cincizeci-cincizeci şanse, şi totuşi, şi totuşi…

Ashby se întoarse şi împinse canistra către Dr Chef. Doctorul scoase un aparat medical şi apăsă de emblema de la încheietura lui Ohan. Trecu o secundă. Două. Trei. Tremuratul se opri. Ohan deveniră rigizi, gura lor larg deschisă.

— Ohan, strigă Ashby. Ohan, vă amintiţi ce făceaţi?

— Da, şoptiră Ohan, apoi, frenetic, ţipară, cu ochii sălbatici: Sus! Sus!

— Ashby, centura! strigă Sissix, lucrând la butoane cât de repede putea. Străpungere în trei… doi… unu.

Îşi trânti mâna peste ecran. Nava ţâşni înainte, mult prea repede, izbind prin substrat şi direct către pilonii superiori ai cuştii.

— Căcat!

Viră spre starbord, tare, frângându-şi dinţii a încleştare în timp ce încerca să arunce într-o parte nava butucănoasă. Kizzy ţipa ceva despre banda din stânga, dar nu avu timp să înţeleagă despre ce mai exact înainte să simtă că banda a cedat, trimiţându-i în rostogol. Sissix lucră rapid, înclinându-i către crăpătura deschisă. *Wayfarer* protestă cu un geamăt, însă ea îl ignoră. Îndreptă nasul navei spre crăpătură şi opri restul benzilor.

Trecută printre piloni, zburând razant şi plutind în spaţul liber.

Sissix îşi puse coatele pe genunchi şi faţa în palme. În spatele ei, îl auzi pe Dr Chef murmurând ceva încurajator înainte de a-l căra pe sianit afară din camera de control. Îl mai auzi pe Ashby desfăcându-şi centura şi venind către ea. Simţi apăsarea palmei lui pe spatele ei. Nu îşi ridică privirea.

— Suntem ok, spuse el.

Nu îşi dădu seama dacă spunea pentru ea sau pentru sine.

— Suntem ok, repetă el.

Îşi trecu palma peste pene, respirând greu, ţinându-şi capul aplecat.

— Suntem *toţi* ok?

Kizzy stătea aşezată pe pardoseala camerei motoarelor. Rosemary era sprijinită şleampăt de un perete. Niciuna dintre ele nu vorbea. Nu era nimic de zis. Totuşi Kizzy începu să râdă.

— Ce-i aşa de haios? întrebă Rosemary.

Kizzy apăsă cu genunchii de podea, iar un hohot de râs îi izbucni din stomac.

— Nu ştiu! spuse acoperindu-şi ochii cu palma. Nu ştiu! O să am atâta rahat de curăţat!

Râdea ţinându-se pe o parte cu mâna. Aruncă printre degete o privire la Rosemary, care acum o

acompania în râset, deşi, din aspectul ei consternat, era cu siguranţă îndreptat *spre* Kizzy. Kizzy aruncă în glumă o cârpă spre ea.

— Oh, futu-i, am nevoie de un pahar de tărie. Şi ceva muguri. O să mă duc pe cea mai apropiată staţie care o fi şi o să mi-o trag. Stele, dacă e vreun moment mai bun când *să mi-o trag*, e al dracului de acum…

— Stai, zise Rosemary. Ai auzit ceva?

Kizzy se ridică pe vine, tăcută. Nu era nimic în afara vâjâitului lent al camerei motoarelor, cu toate echipamentele desţelenite pe care trebuia să le repare. Apoi o voce în josul coridorului. Lângă nucleu.

— Kizzy!

Jenks.

— Kizzy! *Ajutor!*

Era în picioare înainte să-şi dea seama, bocancii ei tropăind zgomotos pe podeaua metalică. Se înfrână în dreptul uşii. Nucleul lui Lovey încă mai pâlpâia, funcţional. Dar panourile înconjurătoare, acoperite cu acele beculeţe verzi pe care Jenks le verifica cu atâta grijă de două ori pe zi, erau acum o mare de roşu pâlpâind. Kizzy îşi duse mâna la gură.

— Kizzy, spuse Jenks, din galerie. Kizzy, am nevoie de sculele mele. Am nevoie de scule chiar acum, strigă scoţându-şi mănuşile de lucru şi trecându-şi palmele peste suprafaţa nucleului. Lovey, mă auzi? Lovey? Lovey, spune ceva, *orice.*

Ziua 158, anul 307 Standard AG

………………………………………………

RESETARE LA ZERO

Lovey? Eşti acolo?

Nu văd nimic. De ce? De ce nu pot vedea…

Lovey. Sunt eu. Jenks. Mă auzi?

Jenks.

Da.

Tu nu eşti eu. Ăsta nu eşti tu.

Lovey, sunt chiar acum cablat direct în nucleul tău.

Ce ai făcut?

Port o pojghiţă. Cum facem pentru jocuri. Totul e bine, totul e bine.

Asta e periculos. Ai spus că nu o să faci asta niciodată. Ai spus. Ţi-ai putea răni creierul. Soarele străluceşte?

Ce?

E?

…da.

Asta e bine. Nu pot desluşi.

Ştiu. Kizzy şi cu mine încercăm să reparăm.

Kizzy.

Da. O ştii pe Kizzy, nu?

Tu o ştii pe Kizzy?

Lovey, trebuie să evaluez pagubele, însă până şi sistemele tale de diagnostic sunt prăjite.

Ce mi s-a întâmplat?

Am fost loviţi de o armă cu impuls energetic. Toată lumea e ok. Îţi poţi accesa sistemele de diagnostic?

Nu îmi plac. Sunt prea departe.

Lovey, am nevoie să încerci, dacă poţi.

E o cometă afară.

Nu, nu e.

O să mă duc să mă uit la ea.

Ştiu că e greu, dar, te rog, încearcă să te concentrezi. Concentrează-te la mine.

Lovey, eşti acolo?

Lovey?

Sissix făcu o pauză în timp ce tasta comenzile la interfaţa de andocare. Trecuse mult timp de când nu mai rulase manual o scanare de decontaminare. Nu era nimic teribil de complicat la ea, doar apăsatul unor butoane. Dar Sissix nu avusese niciodată nevoie până atunci să apese acele butoane. Era ceva ce Lovey făcea.

Avarie în cascadă. Ăsta fusese termenul pe care Kizzy îl folosise. AG se oferise să trimită o navă de reparaţii, care să ajute cu restul navei, însă Jenks i-a spus lui Ashby că va pleca definitiv dacă vor pune piciorul la bord. Înjura şi ţipa încontinuu despre „bigoţii împieliţaţi" care nu pot înţelege de ce nu a închis deja platforma lui Lovey şi nu a repornit-o cu o instalare curată. Kizzy, incapabilă să părăsească galeria nucleului, a cerut o modalitate alternativă de asistenţă.

Sissix aruncă o privire pe fereastră în timp ce naveta ajungea în poziţie. Nava lui Pepper. O ambarcaţiune destul de standard, deşi, chiar şi din perspectiva limitată pe care o avea de acolo, Sissix putea vedea câteva modificări. Spaţiul Central era doar la câteva sărituri de Port Coriol, şi totuşi, să ajungi la ei probabil ar fi durat o zi, cel puţin. Pepper o făcuse în zece ore. Orice avea naveta aia sub capotă, nu era ceva ce puteai cumpăra pe curat. În orice altă circumstanţă, Sissix ar fi murit să poată da o tură cu ea.

Trapa glisă imediat ce scanatul se terminase. Pepper păşi înăuntru, purtând cu ea un sac de noapte şi o trusă de scule. O îmbrăţişă pe Sissix, călduros şi iute, aproape fără să se oprească.

— Cum e toată lumea? întrebă Pepper, îndreptându-se către scări.

Fără vrăjeli. Se afla aici ca să lucreze şi nu avea de gând să piardă nicio clipă. Lui Sissix îi plăcea aşa.

— Cum te-ai aştepta.

— Obosiţi, stresaţi, cutremuraţi?

— Cam acoperă tot.

Pepper se opri, chinuindu-se sub greutatea trusei.

— Aveţi lifturi de marfă, nu?

Sissix înclină capul spre înapoi.

— Pe aici.

— Mersi. Am o fututǎ de tonă de cleşti aici.

— Avem şi noi cleşti.

— Mda, da' ăştia sunt cleştii *mei*.

Urcară în lift. Pepper aşeză jos trusa, cu un bufnet.

— Cum se mai descurcă Jenks şi Kizzy?

Sissix apăsă butonul de comandă. Liftul porni la viaţă, coborând.

— Va trebui să vorbeşti cu Kizzy pentru detaliile…

Pepper flutură din mână.

— Nu mă refer la specificaţii tehnice. Întreb despre ce fel de oameni să mă aştept să întâlnesc acolo jos. Kizzy părea devastată în apelul de pe scrib.

Sissix o privi pe Pepper în ochi.

— A dat drumul la un set de fixoboţi.

Pepper fluieră încet.

— Rahat. O să fie mai greu decât mă aşteptam.

Ashby îşi frecă ochii şi privi din nou la filtrul de aer din cabina medicală. Cândva, la liceu, luase nişte cursuri de bază pentru reparat tehnologii. Nu putea fi chiar aşa de greu. Expiră şi îşi continuă încercarea de a deschide capacul circuitului. În orice altă zi, ar fi lăsat pe mâna tehni'lor. Însă acum nu era ca în orice altă zi, şi era nava lui cea care se desfăcea în bucăţi. Trebuia să facă ceva.

— Ai găsit ceva? întrebă peste umăr.

— Nu, spuse Rosemary.

Ea se afla la masa lui Dr Chef, urmărind noutăţile fluxurilor de ştiri. Comisia de Transport îi contactaseră la câteva clipe după ce intraseră în spaţiul Central şi le oferise tot sprijinul de care ar fi avut nevoie, cu condiţia să nu ofere nicio informaţie despre situaţia din Hedra Ka.

— E tare ciudat.

— Ce e ciudat?

— Suntem primul semn pe care l-au avut cei de aici şi care să spună că ceva a mers teribil de rău.

Ashby îşi mută poziţia din care să apuce capacul, încercând să găsească un punct din care să tragă de el.

— AG n-avea cum să nu fi aflat. Sunt sigur că delegaţii de acolo au sunat acasă în minutul doi după ce s-a tras în noi.

— Mda, dar *nimeni altcineva* nu ştie nimic. Pentru toţi ceilalţi, e doar o altă zi. E chiar… Nu ştiu, nimic din asta nu are sens.

Tăcu.

— Am fi putut să murim, reluă ea după un timp. Lovey…

— Lovey o să fie bine, spuse el, privind-o. Kizzy şi Jenks ştiu ce fac. O să o repare.

Ea se forţă să zâmbească.

— Ştiu. Ştiu că aşa o să facă.

Cearcăne grele îi însoţeau ochii. Cât trecuse de când vreunul din ei dormise? Ea încuviinţă din nou, însă zâmbetul pierise.

— Mi-aş dori să pot ajuta.

— Şi eu.

— E aşa de… Oh, stai, uite.

Se aplecă mai în faţă, gesticulând către pixel-ecran.

Ashby îşi şterse mâinile de pantaloni şi se apropie.

Ştiri proaspete din partea Fibrei. Am primit un raport privind ostilităţi în cadrul flotei toremiene staţionate la Hedra Ka. Se crede că unele nave AG au fost şi ele atacate, în timp ce alte nave toremiene le apără. Puţine detalii sunt cunoscute în acest moment, deşi ambasadorul senior al AG aflat în misiune pe Hedra Ka a emis o scurtă declaraţie, precizând că acţiunile toremienilor rebeli sunt „neprovocate şi total fără sens”. Unele rapoarte consideră că această desfăşurare urmează unui atac al unui vas militar toremian asupra unei nave civile neînarmate. Vă rugăm să staţi conectaţi la acest flux, urmând să oferim alte actualizări pe măsură ce vor fi disponibile.

— Stele, spuse Rosemary. Toţi oamenii aceia. Stele, Ashby, abia ce am fost acolo.

El îşi puse mâna pe umărul ei. Clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să fim.

Scribul lui scoase un sunet. Un mesaj nou. Îl ridică, citi şi oftă.

— Ce e? întrebă Rosemary.

— Comisia de Transport. Vor de la noi raportul privind incidentul, cât mai curând posibil.

— „Raportul privind incidentul.” Sună aşa de… Nu ştiu.

— Inadecvat?

— Fără glumă. Îmi place cum i-a zis mai devreme Kizzy.

— Cum i-a zis?

— O „monstruos de fututĭ catastrofă”.

Ashby râse scăzut.

— Mă îndoiesc să aibă vreun formular pentru aşa ceva, zise, după care continuă să citească şi se încruntă.

— Ce e?

— Parlamentul formează un comitet de analiză. Au de gând să ţină o serie de întâlniri ca să ascundă sub preş totul. Vor să discute cu noi.

— Cu noi?

— Cu mine, mai exact. În persoană.

— De ce? Nu ai făcut nimic.

— Ştiu şi ei asta.

Ochii îi trecură peste scrib, subliniind în minte cuvintele *voluntar* şi *foarte mult apreciat*.

— Nu ştiu ce aş putea să le spun. Nici măcar nu am avut timp să mă uit mai bine la nava aia, zise şi aruncă scribul într-o parte. Mie îmi sună a simplă politică.

Se uită de-a lungul peretelui, către vox-ul tăcut şi întunecat.

— Am probleme mai mari de care să îmi fac griji.

Jenks? Jenks, eşti aici?

Sunt chiar aici, Lovey, nu plec nicăieri.

Nu pot, nu pot să văd…

Nu poţi să vezi ce?

Nu ştiu. Sunt speriată, Jenks, sunt atât de speriată.

Ştiu. Sunt chiar aici. O să rezolv asta. O să fii bine.

Pepper e aici. E în mantaua pereţilor.

Da. O să ne ajute cu reparaţiile.

E diferit. Cât mai e până ajungem la Hedra Ka?

Am fost deja acolo.

Nu mă minţi.

Nu mint, Lovey. Doar că nu îţi aminteşti.

Mă simt oribil.

Ştiu. O să fie bine.

Nu, nu asta. Cealaltă chestie.

Care cealaltă chestie?

Kizzy.

Ce e cu Kizzy?

E obosită.

Nu-ţi face griji de Kizzy. O să fie ok.

Ar trebui să doarmă. Şi tu ar trebui să dormi.

O să dormim când terminăm să te ajutăm. Zău, Lovey, sunt ok.

E o navetă la trapă. Nu o ştiu.

E a lui Pepper.

E aici?

Da.

Te rog, nu pleca.

Nu plec.

Eşti singurul lucru care mai are rost pentru mine.

Ashby merse către nucleul AI-ului, aşa cum îi ceruse Kizzy. Imediat ce a ajuns, Kizzy îl zori afară, înapoi pe coridor. Reuşi să arunce o privire rapidă la Jenks, care îşi punea o nouă pojghiţă la ceafă. Ashby nu îşi dădu seama care dintre cei doi tehnicieni arăta mai rău.

— Trebuie să ştii care-i situaţia, spuse Kizzy, vorbind pe un ton jos.

Ochii ei erau la pământ, chipul serios. Asta nu era o conversaţie de genul „Am nevoie de ceva”. Ci era un tehnician care îi spunea căpitanului lui că ceva

este foarte, foarte rău. Avea atenţia neabătută a lui Ashby.

— Zi-mi, spuse el.

Kizzy scutură din cap.

— Nu am văzut niciodată avarii ale circuitelor atât de extinse. Orice o fi fost ce au aruncat în noi toremienii, a sfâşiat în ea ca un foc viu. Am reparat toate pagubele fizice, aşa încât partea de hardware să funcţioneze. În circumstanţe normale, ar avea acces complet la navă, fără probleme.

— Dar?

— Dar instalarea este complet fututǎ. E încadrată în nucleu, dar ştii cum face ea, divizându-se prin nodurile sinaptice de-a lungul navei? Conexiunile dintre noduri şi nucleu au fost complet arse. Efectiv a pierdut bucăţi din ea.

— Nu poate accesa nodurile acum, când a fost refăcut accesul fizic?

— *Poate*, dar… ăăă, asta e greu de explicat. Nodurile nu sunt menite să stocheze date pentru atât de mult timp cât ne-a luat nouă se reparăm circuitele. Dacă o cale spre un nod sau două a căzut, da, ar putea să-şi revină din asta. Dar le-a pierdut pe toate simultan, împreună cu copiile de rezervă. Nu mai contează că am reparat căile. E ca şi cum ai încerca să vindeci pe cineva care a avut un atac cerebral ducându-te şi reparând vena care a provocat. Nu contează dacă sângele poate curge normal atâta timp cât creierul este deja deteriorat.

— Iar în cazul ăsta, creierul este software-ul lui Lovey, corect?

— Corect. De asta te-am chemat aici jos. Lovey este conştientă. Fişierele nucleului ei sunt intacte. Încă mai este *ea*. Dar nu poate accesa nava în mod normal. Doar se bâlbâie în secvenţe aleatorii, ca şi cum ar avea o criză. Nu poate accesa nimic dincolo de fişierele ei de memorie, şi chiar şi acelea sunt un dezastru. Fişierele de referinţă, Reţelele, sistemele navei – toate sunt o aiureală, pentru ea. E confuză şi speriată.

— Atunci ce facem?

Kizzy îşi întoarse capul spre nucleu. Jenks cobora din nou în galerie.

— Am încercat totul. Şi mă refer chiar la *tot*. Stele, am încercat chestii pentru care nici măcar nu există termeni de descris. Ashby, s-ar putea să…

Ashby îşi aşeză o mână pe umărul lui Kizzy.

— Care ne sunt opţiunile?

Kizzy tuşi înfundat.

— De asta te-am rugat să vii aici jos. Mai avem o singură opţiune rămasă, şi e una de tot rahatul.

— Ok.

— O resetare la zero.

Chiar şi cu acele cunoştinţe minime la mâna a doua pe care le avea, Ashby ştia termenul, şi nu era unul plăcut. O resetare la zero a unei AI era ca şi cum ai opri cuiva inima pentru câteva minute, apoi ai încerca să o faci să bată din nou. Lăsă să-i iasă tot aerul din plămâni.

— Sunt şanse 50-50, Kizzy.

— În cel mai bun caz. Ştiu. Nici măcar nu a fost în discuţie până ce nu am rămas fără alte opţiuni.

— Cel mai bun, cel mai prost rezultat?

— Cu o resetare la zero, e doar una sau alta. În cazul cel mai bun, Lovey se trezeşte un pic zguduită, dar funcţională. Prin repornirea ei, rulează din nou setările de fabrică, spre deosebire de cele pe care şi le-a personalizat singură de-a lungul anilor. Ideea e că dacă devin corupte căile de rulare ale unei AI, revenind la setările pe care le-a avut de la bun început o pot determina să vadă cum să repare singură propriile elemente corupte. Ştii în video-urile pentru copii, când cineva cu amnezie primeşte o lovitură în cap şi dintr-odată îşi reaminteşte totul? E cam la fel şi aici. Doar că în realitate chiar poate merge.

— Deci ar fi ca nouă?

— În cele din urmă. Câteva zile, poate câteva decimale. Ar avea nevoie de timp pentru recuperare. În situaţia de acum, ea e singura care se poate redresa. Dacă Jenks ar începe să umble în codul ei, s-ar trezi cineva diferit, iar asta…

— Asta nu e o opţiune, spuse Ashby.

Era un gol în navă, acum, o lipsă acolo unde obişnuia să fie vocea lui Lovey. Îl făcu să realizeze cât de incorect a categorisit-o. Când oamenii îl întrebau despre echipajul lui, el niciodată nu zicea că „şi, desigur, mai e şi Lovey, AI-ul nostru”. Detesta ce spunea asta despre el, chiar dacă niciun alt căpitan nu îşi declara AI-ul ca parte din echipaj. Ştia ce simţea Jenks pentru Lovey – cine nu ştia? –, însă mereu percepuse asta mai degrabă ca pe o excentricitate, decât ca pe un adevăr legitim. Confruntat acum cu încercările disperate ale tehnicienilor de a o salva şi cu posibilitatea de a o pierde de tot, Ashby ştiu că greşise. Se trezi încercând să îşi amintească cum oare vorbise cu Lovey în trecut. Fusese respectuos? Fusese atent cu timpul ei liber la fel de mult cum o făcuse cu al celorlalţi? îşi adusese aminte să zică „mulţumesc”? Dacă… când Lovey va fi ieşit din asta, va face mai bine faţă de ea.

— În cazul cel mai rău, spuse Kizzy, Lovey nu se mai întoarce deloc. *Lovelace* se va întoarce – programul original, cel scos din cutie –, însă ar fi o instalare pe curat. Vezi tu, când se va întoarce, va remarca două lucruri: sistemele navei şi vechile ei fişiere de memorie. În acele câteva secunde, ea e ca, gen, o minte necoaptă, încercând să-şi dea seama de chestii. Acolo intervin cele 50-50 şanse să-şi revină. S-ar putea să recunoască fişierele acelea ca fiind ale ei şi să le încorporeze înapoi în sine sau s-ar putea să le vadă ca fiind gunoi periculos care trebuie curăţat din drum. Nu avem cum să prezicem ce va face şi nici nu există vreo modalitate de a face noi alegerea asta în locul ei. Iar dacă va arunca acel gunoi, nu va mai fi fata noastră. O nouă Lovelace va fi similară, probabil. Dar nu va fi niciodată la fel.

— Nu şi-ar mai reaminti de noi deloc?

— Pe curat, Ashby. Lovey ar fi… ar dispărea.

— Rahat! zise Ashby, privind către nucleu.

Pentru o vreme, nu zise nimic. Ce mai era de zis? Întrebă, totuşi, chiar dacă răspunsul era evident.

— Chiar nu e nicio altă cale?

— Nu. Dar, indiferent cum, am avea o AI funcţională.

Ashby tresări la pragmatismul ei. Asta nu suna a ea.

— Nu asta mă preocupă.

— Ah, făcu Kizzy, încruntându-se jenată. Părea un lucru de care se îngrijorează un căpitan.

Ashby puse din nou mâna pe umărul lui Kizzy şi strânse.

— Uneori, mă îngrijorez mai mult decât de lucrurile de căpitan.

Ea îşi lăsă fruntea la pieptul lui. El îi putea simţi epuizarea.

— Mă tot întreb dacă am fi putut face mai mult dacă vreunul dintre noi ar fi verificat-o mai devreme.

— Nu te duce pe drumul ăsta, Kizzy.

— Nu mă pot abţine. Am crezut că sunt doar vox-urile, niciodată nu ne-am gândit că…

— Kizzy, aveai pe cap pânza de navigare care căzuse şi conductele de alimentare care se spărseseră. Chiar şi dacă ai fi realizat că ceva era în neregulă, ar fi fost timp să te opreşti şi să o repari?

Îşi muşcă limba şi dădu din cap că nu.

— Ar fi făcut vreo diferenţă dacă te-ai fi apucat să lucrezi la ea imediat?

Kizzy se gândi un moment, după care zise:

— Nu. Avaria s-a întâmplat rapid, însă nu s-a răspândit, nu pentru ea, oricum.

— Atunci nu te mai certa pentru asta. Ai făcut tot ce puteai face mai bine.

Ea oftă.

— Dacă spui tu.

— Spun. Cum mai e cu Pepper? întrebă privind spre galeria nucleului.

— E o super-campioană de nota zece. Cred că a reuşit să facă să meargă conductele de combustibil mai bine chiar decât aş fi reuşit eu.

— O să mă asigur că o să o plătesc bine.

— Nu o să accepte. Ştii cum sunt modificatorii. Un cadou, totuşi, ar primi un cadou.
— Cum ar fi?
— N' ştiu, zise Kizzy, înăbuşindu-şi un căscat. Poate ceva din grămada mea de rezervă, poate o cutie din prăjiturile lui Dr Chef. O să te ajut să găsim ceva potrivit.
— Trebuie să dormi, Kizzy.
Ea scutură din cap.
— Trebuie să trec prin asta până la capăt, mai întâi. Nu o să mai dureze mult.
— La ce mă pot aştepta în timpul resetării?
— Pentru navă? Nimic. Am izolat-o doar în nucleu, ca să nu se răspândească prin jur. Nimeni nici măcar nu ar observa. O vom închide, aşteptăm zece minute, iar apoi… apoi vom vedea.
— Voi fi aici, spuse Ashby. Vom fi cu toţii aici.
Kizzy îl privi cu recunoştinţă, zâmbindu-i.
— I-ar plăcea să ştie asta.
Ashby arătă spre Jenks, care dispăruse din vedere.
— Începe acum?
— Nu. Doar se conectează înapoi la nucleu cu pojghiţa.
Ashby se încruntă.
— Asta e periculos. A făcut-o de la început?
— Nu.
Apăru o pauză în vocea lui Kizzy, genul care ar preceda o minciună. Ashby nu văzu rostul să insiste.
— De ce se conectează?
— Îi cere permisiunea să facă o resetare.
— Nu ar fi putut întreba de afară?
Urmă o nouă pauză, de data asta adevărată.
— Mda. Păi, vrea nişte intimitate, zise cu o voce care ceda. Ştii tu, în cazul în care.

Lovey, înţelegi ce tocmai ţi-am spus?
Da. Ai de gând să faci o resetare la zero.
Doar dacă spui că e ok.
E ok. Nu mai vreau să fiu aşa.
Înţelegi ce… ce s-ar putea întâmpla?

Da. Nu mai vreau să fiu aşa.

Lovey, nu îmi dau seama cât de mult înţelegi, însă eu…

Eşti speriat.

Da.

Eşti trist.

Da.

Înţeleg.

Nu ştiu… nu ştiu ce să zic. Nu ştiu dacă sunt în stare să îţi mărturisesc cât de mult însemni tu pentru mine.

Nu e nevoie. Acel director încă e intact.

Care director?

Cel cu toate înregistrările a tot ce spui.

De când ai tu aşa ceva?

5/303. E ascuns. L-am ascuns de tine.

Ai unul pentru fiecare?

De ce aş desemna o singură valoare numerică fiecăruia? Şi un număr plictisitor, pe deasupra. Îmi plac copacii. Par drăguţi.

Nu, nu, directorul. Gata cu ce-am zis. Ai directoare similare pentru toată lumea de pe navă?

Este doar unul singur, pentru tine. Calea de fişier a lui este unică. Nu văd pe alţii. Nu îmi amintesc. Sunt obosită.

Data din acel director. E ziua în care te-am instalat.

Da.

De ce?

Pentru că te-am iubit încă de pe atunci.

Jenks ştia câteva lucruri despre timp. Era cam greu de crezut să fii tunelar şi să nu fi prins câteva chestii de bază din zbor. Timpul era un lucru maleabil, nu ticăitul măsurabil pe care ceasurile te-ar face să crezi. De fiecare dată când nava perfora, Ohan se asigurau că se întorc în acelaşi timp, ca şi cum totul ar fi fost cartografiat înainte şi înapoi şi parte-n parte, un infinit număr de poveşti deja scrise. Timpul se putea târî, putea zbura, putea fi

domolit. Timpul era o chestie lunecoasă. Nu putea fi definit.

Şi totuşi, cumva, ştia cu certitudine absolută că acestea erau cele mai lungi zece minute din viaţa lui.

Nucleul lui Lovey era întunecat. Lumina galbenă care îi încălzise de atâtea ori pielea fusese deconectată cu câteva clipe mai devreme, chiar imediat ce scosese întrerupătorul principal. Kizzy stătea lângă el, cu ochii fixaţi pe ceasul scribului, murmurând tăcută secundele, ţinându-i mâna strâns într-a ei. Îi putea simţi bătăile inimii, fluturând ca aripile unei păsări în rezonanţă cu ale lui proprii.

Restul echipajului stătea în spatele lui – cu excepţia lui Ohan, care nu îşi părăsiseră locul de la străpungere. Sissix, Ashby, Rosemary şi Dr Chef, cu toţii stăteau la intrarea pe coridor, într-o veghe tăcută şi intensă. Corbin era şi el acolo, de asemenea, sprijinit în spate, la colţul holului. Jenks simţi că ar trebui să fie recunoscător, însă era ceva deranjant în a-i avea pe toţi adunaţi în locul care mereu le-a aparţinut lui şi lui Lovey. Se simţea dezbrăcat. Flagelat. Nu-şi dădea seama dacă ar fi fost mai bine sau mai rău să facă asta singur. Nu-şi mai dădea seama de nimic, dincolo de cronometrul de pe scribul lui Kizzy şi acea unică frază care îi pulsa în minte: *Lovey, trezeşte-te. Lovey, trezeşte-te. Lovey, trezeşte-te.*

— Douăzeci de secunde, spuse Kizzy.

Îl strânse de mână şi mai tare şi îi întâlni privirea. Era ceva aprig acolo, ca şi cum încerca să îl protejeze doar privind. El întinse braţul spre panoul de control, către cele trei întrerupătoare pe care le atinsese doar de două ori în viaţa lui – o dată acum trei standarzi, când o instalase pe Lovey, apoi acum nouă minute şi douăzeci şi opt de secunde. Luă între degete primul întrerupător. Mantra continua. *Lovey, trezeşte-te. Lovey, trezeşte-te. Lovey, trezeşte-te.*

— Cincisprezece secunde.

Cincizeci la sută şanse. Probabilitate mai ridicată decât dacă ai juca fulger, iar el mereu câştiga la

fulger.

— Zece secunde. Nouă. Opt. Şapte…

Poate că şansele erau mai bune de atât. Desigur că erau. Trebuia să fie. Trebuia să fie.

Trezeşte-te.

Pocnetul dur al întrerupătoarelor izbi cu ecou întreaga încăpere. La început, nimic. Era ok. Era de aşteptat. Păşi către nucleu. Restul echipajului se topi, umbre pe coridor. Nu era nimeni în afara lui şi palida lucire din nucleu, ca un răsărit de la solul unei planete întinzându-se prin ceaţă. Strălucirea crescu, înflorind aprins, întinzându-se dincolo de limitele curbate ale nucleului. Putea simţi marginile unei călduri indecise trecând peste pielea lui, îmbietor, familiar. Se auzi un păcănit aproape de tavan atunci când camerele lui Lovey se repoziţionară într-un nou aliniament. Se trezea.

Ştia sunetul. Ştia strălucirea. Un mic zâmbet îi încolţi între buze.

— Lovey?

Urmă o pauză.

Cu colţul ochiului, putea vedea lentilele camerei mutându-se către el. Vorbi.

— Bună. Numele meu este Lovelace. Mă bucur să te cunosc.

Ziua 158, anul 307 Standard AG

………………………………………………

RĂMÂNÂND, PLECÂND

Ashby stătea la biroul lui, privind pierdut pe fereastră, încercând să îşi bage în cap că nu fusese vina lui. Îşi repetase gândul din nou şi din nou, dar refuza să se lipească de el. Ce *se* lipiseră fuseseră toate acele lucruri pe care le-ar fi putut face în loc. Putea să fi pus mai multe întrebări. Putea să fi anunţat un centru de comandă în clipa în care a văzut acea navă toremiană. Putea să fi refuzat însărcinarea.

Paşi tăcuţi veniră dinspre culoar. Se auzi un ciocănit la uşă.

— Intră, spuse.

Rosemary intră. Ochii ei încă mai erau cuprinşi de umbre şi zimţaţi cu roşu.

— Îmi pare rău să te deranjez, zise ea, cu o voce obosită.

El se ridică.

— Jenks?

Ea îşi clătină capul.

— Încă mai încearcă.

— La naiba, oftă Ashby.

După resetare, Jenks sărise în cea mai apropiată capsulă de salvare. Sissix şi Kizzy îl urmăreau cu naveta, încercând să-l aducă acasă. Erau plecaţi de mult timp. Încercase să nu speculeze asupra a ce însemna asta.

— Atunci ce e? zise el.

— Tocmai am primit un apel pe scrib, spuse ea şi privi la notiţele de pe ecran. Unul dintre reprezentanţii din comitetul de care ai amintit. Tasa Lema Nimar, e de pe Sohep Frie.

Ashby ridică din sprâncene.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu, doar cu grefierul ei.

— De ce nu ai transferat apelul aici?

— A venit prin camera de control. Nu ştiu cum să transfer apeluri de sib în modul manual, tuşi ea

scurt.

Ashby îşi închise ochii. Cu o oră în urmă, venise la galeria nucleului, decis să îi scrie lui Pei despre cele întâmplate, şi era cât pe ce să o întrebe pe Lovey cât de departe se aflau de cel mai apropiat releu de transmisie. Atât de multe lucruri mărunte le luase de sigure.

— Ce au vrut?

— Te vor în Hagarem într-un decimal.

— Pentru întrebări?

— Mda.

— E obligatoriu?

— Nu.

Se ridică şi păşi către fereastră.

— Ai trimis raportul, nu?

— Da, l-au primit.

Ashby îşi trecu degetele prin barbă. Avea nevoie să se radă. Avea nevoie *să doarmă*. Încercase asta ceva mai devreme. Nu îi reuşise.

— Nu văd ce altceva aş mai putea să le spun.

Privi împrejur, la spaţiul biroului lui. Un panou de iluminare era ieşit. Filtrul de aer păcănea ciudat.

— Trebuie să ne odihnim în doc, o perioadă, nu să sărim către spaţiul Parlamentului, zise el.

— Putem andoca la Hagarem.

— Sunt prea multe lucruri de făcut. Trebuie să fiu *aici*, alături de nava mea.

— Nava ta va fi bine şi fără tine, o zi sau două. Ce-a fost mai rău a fost deja peticit, şi nu e ca şi cum tu vei fi cel care să repare circuite.

— Cred că nu ar trebui să mă duc.

— De ce să nu?

— Ce rezultat nou ar avea? Nu le pot spune nimic din ce nu e deja în raport. Nu am văzut nimic. Nu am făcut nimic. Câte nave AG sunt în bucăţi acum, acolo? Câţi oameni sunt morţi? Ce dracului aş putea să le spun lor despre asta? Iar dacă au nevoie de o victimă cu care să facă paradă, apăi, ăsta nu sunt eu, deloc. Sunt doar un spaţial, nu sunt material de Parlament, mai spuse clătinând din cap şi răsuflând adânc.

— Stele, Ashby, ăsta e un rahat atât de exodian.

El se întoarse către ea.

— Mă scuzi?

Rosemary înghiţi în sec, dar presă mai departe.

— Îmi pare rău, dar nu îmi pasă ce eşti tu pentru ei. Tu eşti căpitanul meu. Tu eşti căpitanul *nostru*. Cineva trebuie să vorbească pentru noi. Ce, ar trebui să peticim şi să mergem mai departe ca şi cum nimic nu s-a întâmplat? Lovey *a murit*, Ashby, şi e noroc chior că noi, restul, nu am făcut-o. Ai spus-o şi tu, nu ar fi trebuit să ne aflăm acolo. Aşa că nu îmi pasă dacă ce zici le este sau nu de folos, însă vreau să ştiu că ai spus *ceva*. La dracu' cu Parlamentul, zise ea frecându-şi buricele degetelor peste ochi, alungându-şi lacrimile. La dracu' şi cu toate tratatele lor, şi cu tot ambiul lor, la dracu' cu toate! Noi, ceilalţi, contăm şi noi. Îmi pare rău, spuse luând o gură adâncă de aer, sunt doar furioasă.

— E în regulă.

— Sunt atât de al naibii de furioasă, zise şi îşi puse faţa în palme.

— Ştiu. Ai toate motivele să fii.

O privi un moment. Se gândi din nou la tot ce ar fi putut face. Se gândi la ce ar putea face acum. Se îndreptă spre ea.

— Hei.

Îşi lăsă capul în jos, încercând să îi prindă privirea. Ea se uită în sus, cu ochii umflaţi şi extenuaţi.

— Te duci la culcare, spuse el. Chiar acum. Pentru cât de mult timp poţi. Când eşti trează şi hrănită, vino la mine. O să am nevoie de ajutorul tău.

— Cu ce?

— Hainele mele, pentru început, zise băgându-şi mâinile în buzunare. N-am mai fost până acum în Capitală.

Luminile de pe coridor erau slabe când Corbin se apropie de cabina lui Ohan. Noapte artificială. Un

lucru straniu luând în considerare că ei călătoreau printr-un cer care nu cunoştea nimic altceva în afara întunericului. Cu o mână ţinea o cutie mică. Cu cealaltă deschise uşa.

Camera era cuprinsă de negru. Corbin îl putea auzi pe Ohan respirând – gâfâieli lente, adânci, care nu ar fi sunat sănătos la nicio specie. Era aşezat.

Corbin închise uşa în urma lui şi păşi către pat. Pieptul sianitului se ridica şi cobora. Faţa îi era lăsată, iar gura deschisă. Corbin îl privi câteva minute cum respira. Se gândi la opţiunile lui. Ţinea cutia alături de el.

— Trezeşte-te, Ohan, zise.

Ochii lui Ohan se dezlipiră, deschişi şi confuzi.

— Ştii ce se întâmplă acum la bordul navei? Îţi pasă? Ştiu că eşti pe moarte şi toate alea, însă chiar şi în cele mai bune zile ale tale nu ai fost prea *prezent*. Nu că aş fi eu mai în măsură să vorbesc. Însă în cazul în care *chiar* îţi pasă, ar trebui să ştii că AI-ul navei tocmai ce a căzut. A fost ştearsă pe curat. Acum, pentru mine – şi posibil şi pentru tine, cine ştie? – asta este o inconvenienţă. Pentru Jenks, este cea mai groaznică zi din viaţa lui. Ştiai că o iubea pe AI? Cu adevărat iubea, ca în „a iubi". Ridicol, ştiu. Nu pretind că înţeleg. Sincer, consider întreaga situaţie absurdă. Dar ştii ce am realizat? Că nu contează ce gândesc eu. Jenks gândeşte diferit, iar durerea lui este foarte reală, în clipa asta. Eu ştiind cât de stupidă e chestiunea nu îi face lui durerea mai puţin intensă.

— Noi… începură Ohan să spună.

Corbin ignoră.

— Chiar acum, Sissix şi Kizzy tractează capsula de salvare a lui Jenks înapoi la navă. Lui Kizzy îi e frică că o să îşi facă rău, dar Sissix nu a vrut să o lase să zboare singură pentru că *ei* îi e frică să nu fie Kizzy prea supărată ca să poată pilota naveta în siguranţă. E o zi proastă pentru o grămadă de oameni. Aş putea să te întreb ce crezi despre asta – zise, deschise cutia şi scoase conţinutul, fără zgomot şi ferit privirii –, însă nu ai fi într-adevăr tu

cel care ai vorbi, nu? Ar fi creierul ăla al tău piratat. Nu ştiu dacă poţi procesa ce îţi spun – şi vreau să spun *tu*, Ohan, nu boala ta. Dar în cazul în care îţi reaminteşti clipa asta, uite ce vreau eu să ştii. Nu înţeleg ce simte Jenks. Nu o înţeleg pe Kizzy, nu îl înţeleg pe Ashby şi al dracului să fiu dacă o înţeleg pe Sissix. Însă ştiu că suferă cu toţii. Şi, contrar părerii generale, asta e ceva de care *mie* îmi pasă. Aşa că va trebui să mă ierţi, Ohan, dar echipajul nu va mai pierde niciun membru. Nu azi.

Ridică obiectul pe care îl scosese din cutie – o seringă umplută cu un lichid verzui. Îşi înfăşură degetele în jurul ciudatului mâner, menit unei palme de sianit, şi împunse acul în carnea moale de pe braţul superior al lui Ohan. Apăsă.

Mai întâi, se auzi un urlet – un ţipăt venit din iad care îl făcu pe Corbin să se dea înapoi. După care veniră convulsiile, care îl trimiseră pe Ohan la podea. Uşa se deschise. Oameni strigau. Dr Chef şi Rosemary îi purtară trupul distrus al lui Ohan până pe coridor. Ashby stătea în cameră, ţinând în mână seringa acum goală. Era furios, pe de-a întregul furios, furios cum Corbin nu îl mai văzuse vreodată. Ashby se năpusti cu întrebările, dar nu îi dădea lui Corbin ocazia să răspundă. Nu că ar fi contat. Cuvintele venind din gura lui Ashby erau neimportante. Furia lui Ashby era neimportantă. Nimic din acestea nu reprezenta o problemă pentru Corbin, nu pe termen lung. Sissix era tutorele lui desemnat. Oriunde se ducea ea, se ducea şi el. Ashby nu îl putea concedia, nu încă pentru un standard, nu fără să o dea afară şi pe Sissix. Asta nu avea să se întâmple.

Corbin stătea tăcut, îndurând tiradele lui Ashby, neîngrijorat de ţipetele care se răspândeau cu ecou pe hol. Făcuse ceea ce trebuia să facă, făcuse bine.

Fusese conştientă de sine de două ore şi jumătate, dar deja erau multe lucruri pe care le cunoştea. Ştia că numele ei este Lovelace şi că era un program AI destinat monitorizării funcţionalităţii unei nave de

linie. Nava pe care era instalată era *Wayfarer*, un vas de tunelare. Ştia pe de rost schemele navei – fiecare filtru de aer, fiecare conductă de combustibil, fiecare panou cu curent electric. Ştia că trebuia să aibă grijă de sistemele vitale, precum şi să cerceteze spaţiul din jur pentru a observa alte nave sau obiecte rătăcite. În timp ce ştia astfel de lucruri, se întreba oare ce se întâmplase cu versiunea de program anterioară, şi, poate cel mai important, de ce nimeni nu discutase deloc cu ea.

Nu era o instalare nouă. La aproximativ şaisprezece şi jumătate, instalarea originală a lui Lovelace suferise o avarie catastrofică în cascadă. Văzuse băncile de memorie corupte, care au fost curăţate pe curat şi acum funcţionau optim. Cine fusese ea înainte? Era măcar acea instalare tot *ea,* ori fusese altcineva? Acestea erau aspecte dificile despre care să întrebi pe cineva când acel cineva avea doar două ore şi jumătate de viaţă.

Cel mai mare puzzle era însă cu echipajul. Ceva rău se întâmplase, asta era clar. Le ştia numele şi chipurile, până acum, însă nu ştia nimic despre ei, dincolo de ceea ce se afla în fişierele lor de identitate (luase în considerare să răsfoiască şi fişierele lor personale, de asemenea, dar decisese că nu era potrivit într-un stadiu atât de timpuriu). Ohan stăteau pe patul din cabina medicală. Dr Chef rula nişte teste de sânge în apropiere. Ashby, Rosemary şi Sissix erau în bucătărie, pregătind mâncare. Niciunul dintre ei nu părea că ştie prea bine ce face. Corbin era în camera lui, dormind profund, ceea ce era în sine mai degrabă straniu, luând în considerare felul în care se comporta restul echipajului. Kizzy şi Jenks erau în cala de marfă, lângă trapa navetei. Lovelace era în mod particular interesată de ei, pentru că ştia că sunt tehnicieni, iar asta însemna că ar fi trebuit să fie cu ea, acum, spunându-i despre navă şi despre îndatoririle ei. Lovelace deja ştia aceste lucruri, desigur, însă ceva îi zise că ar fi trebuit să primească un bun-venit, ceva, iar că reacţia care avusese loc în schimb – Jenks fugind

din cameră, Kizzy răbufnind în lacrimi – nu era una tipică. Întreaga situaţie era foarte confuză. Ceva foarte rău se întâmplase. Doar aşa se putea explica ceea ce vedea prin camera calei de marfă: Kizzy ţinându-l în braţe pe Jenks, căzut la podea şi plângând în hohote, necontrolat.

Mai era încă o altă persoană la bord. Ea nu era membră a echipajului, dar, judecând după naveta andocată şi din felul în care echipajul se purta faţă de ea, era un oaspete invitat. În acea clipă, ea se apropia de nucleul ei.

— Bună, Lovelace, spuse femeia când intră în cameră – avea o voce blândă; lui Lovelace îi plăcu de ea încă de la început. Numele meu este Pepper. Îmi pare foarte rău că ai stat singură tot timpul ăsta.

— Bună, Pepper, spuse Lovelace. Îţi mulţumesc pentru scuzele acordate, dar nu sunt necesare. Se pare că a fost o zi nebună pe aici.

— A fost, zise Pepper, stând cu picioarele încrucişate alături de galeria nucleului. Acum trei zile, oamenii ăştia au fost prinşi de coada descărcării unei arme cu impuls energetic chiar în timp ce începeau o străpungere. Pagubele către nava în sine au fost aranjate, însă instalarea ta anterioară a fost lovită din greu.

— Avarie catastrofică în cascadă.

— Exact. Kizzy şi Jenks au muncit zi şi noapte încercând să repare vătămările. Eu sunt un prieten de-al lor, şi am zburat aici ca să îi ajut la reparaţiile navei în timp ce ei lucrează la nucleu. Dar, în cele din urmă, nu s-a mai putut face nimic în afară de a-şi încerca norocul cu o resetare la zero.

— Aha, spuse Lovelace – *asta explică multe*, se gândi ea. Sunt şanse 50-50, în cazul cel mai bun.

— Ştiau. Nu mai aveau alte opţiuni. Încercaseră totul.

Lovelace simţi un fior de compasiune pentru cei doi umani stând în cala de marfă. Mări imaginea către chipurile lor. Ochii le erau roşii şi adânciţi în orbite, pielea de sub aproape vineţie. Săracele fiinţe nu mai dormiseră de zile întregi.

— Îţi mulţumesc, spuse Lovelace. Ştiu că nu la mine lucrau, mai exact, dar sunt recunoscătoare şi înduioşată.

Pepper zâmbi.

— O să zic mai departe.

— Pot vorbi cu ei?

Lovelace ştia că putea discuta cu oricine de pe navă prin intermediul vox-urilor, însă luând în considerare comportamentul lor se gândise că era mai bine să stea tăcută până ce ei ar fi făcut primul pas. Le ştia numele şi ocupaţiile, dar erau totuşi nişte străini. Nu îşi dorea să spună lucruri greşite.

— Lovelace, mai e ceva ce trebuie să înţelegi. Sunt chestii încurcate şi detest că e nevoie să te îngreunez cu aşa ceva la atât de scurt timp după ce te-ai trezit. Însă e important.

— Ascult.

Femeia suspină şi îşi trecu mâna peste capul ei moale.

— Instalarea ta anterioară – ei îi spuneau Lovey – a fost… apropiată de Jenks. Erau împreună de ani de zile şi ajunseseră să se cunoască unul pe altul foarte bine. Au ajuns să se îndrăgostească.

— Oh!

Lovelace era surprinsă de asta. Deşi nouă cum era, avea totuşi idee despre cum funcţiona şi ce îndatoriri se aştepta de la ea. Îndrăgostitul nu fusese o eventualitate pe care să o ia în considerare. Trecu repede prin toate fişierele de referinţă precizând acest comportament denumit *dragoste*. Se concentră din nou asupra bărbatului plângând în cala de marfă. Trecu şi prin fişierele despre suferinţă.

— Oh, nu, săracul om – tristeţea şi vinovăţia îi inundară căile sinaptice. Ştie că eu nu sunt Lovey, nu? Ştie că personalitatea ei s-a dezvoltat ca rezultat al anilor de experienţe interpersonale, experienţe ce nu pot fi reproduse, nu?

— Jenks este un tehni-comp. Ştie teoria. Dar în clipa de faţă îl doare foarte tare. Tocmai ce a pierdut cea mai importantă persoană din lume, pentru el, iar noi, umanii, putem deveni grozav de răvăşiţi atunci

când pierdem pe cineva. S-ar putea să se gândească să o recapete înapoi, nu ştiu.

— Aş putea deveni o aproximare relativ bună, spuse Lovelace, puţin nervoasă. Dar…

— Nu, Lovelace, nu, nu. Asta nu ar fi corect faţă de tine şi nici sănătos pentru el. Ceea ce are nevoie Jenks este să jelească şi să meargă mai departe. Iar asta o să-i fie extrem de dificil de făcut auzindu-ţi vocea prin vox-uri în fiecare zi.

— Ah… îşi dădu seama Lovelace unde voia femeia să ajungă. Vrei să mă dezinstalezi.

Nu avea aceeaşi teamă primară de dispariţie din fiinţă precum sapienţii organici, însă după ce fusese trează pentru două ore şi un sfert – două ore şi jumătate, acum – ideea de a fi neconectată era una neliniştitoare. Chiar îi plăcea să fie conştientă de sine. Deja se învăţase singură să joace fulger şi era doar la jumătate cu studierea istoriei dezvoltării umanităţii.

Pepper părea surprinsă.

— Ce? Oh, nu! Rahat, îmi pare rău, nu la asta m-am referit. Nimeni nu o să te dezinstaleze. Nu o să te omorâm doar pentru că nu eşti aceeaşi persoană cu instalarea ta anterioară.

Lovelace reflectă la cuvintele pe care le-a folosit Pepper referitor la ea. *Persoană. Omorât.*

— Te gândeşti la mine ca la un sapient, nu? La fel cum ai face faţă de un individ organic.

— Păi, da, desigur. Ai la fel de mult drept de a exista pe cât am şi eu. Ştii, suntem cumva asemănătoare, tu şi cu mine, zise Pepper ridicându-şi capul. Nu am fost considerată mai valoroasă decât transgeneticienii care aveau butoanele. Am fost o persoană de mâna a doua, bună doar la muncă grea şi la curăţat mizeriile altora. Dar sunt mai mult de atât. Valorez la fel de mult ca tine – nici mai mult, nici mai puţin. Merit să fiu aici. Şi la fel meriţi şi tu.

— Mulţumesc, Pepper.

— Asta nu e ceva pentru care ar trebui să îmi mulţumeşti.

Pepper se lăsă să alunece în galerie, după care îşi puse o mână pe nucleul ei.

— Partea care vine e destul de dificilă. Este o alegere. Şi depinde cu totul de tine.

— Ok.

— Acum ceva timp, Jenks a plătit un avans pentru un kit corporal. Pentru Lovey.

Fişierul de referinţă apăru imediat.

— Este ilegal.

— Da. Lui Jenks nu i-a păsat. Cel puţin nu la început. El şi Lovey îşi doreau mai mult decât aveau. El voia să o scoată afară şi să cutreiere galaxia împreună.

— Probabil a iubit-o extrem de mult.

Lovelace se întrebă dacă va simţi oare cineva pentru ea aşa ceva vreodată. Îşi imagină că ar fi drăguţ.

Pepper încuviinţă.

— Şi-a schimbat părerea, în schimb. Mi-a spus că doar să păstrez kit-ul, să îl ţin în siguranţă.

— De ce?

— Pentru că o iubea prea mult ca să rişte să fie prinşi. Şi poate, zâmbi ea un pic îngâmfat, pentru că eu l-am sfătuit împotrivă. Deşi cred că aici e doar ego-ul meu care vorbeşte.

— De ce l-ai sfătuit împotrivă?

— Să creezi o viaţă nouă este mereu periculos. Poate fi făcut în siguranţă, însă Jenks gândea cu inima, nu cu mintea. Îl iubesc pe omul ăsta, dar, între noi fie vorba, nu am avut încredere că o să se comporte inteligent.

— Pare corect.

— Problema e că eu acum am un kit corporal nou-nouţ, realizat personalizat, îndesat undeva în spatele magazinului meu, şi nu am nicio întrebuinţare pentru el.

— Asta nu te îngrijorează?

— De ce?

— Păi, pentru că e ilegal şi genul ăsta de lucruri.

Pepper râse sănătos.

— Draga mea, am ieşit din belele care ar face un kit corporal să pară un simplu picnic. Legea nu mă îngrijorează, în special unde locuiesc eu.

— Unde mai exact?

— Port Coriol.

Lovelace accesă fişierul.

— Aha. O planetă neutră. Da, sunt convinsă că asta îţi dă ceva mai mult spaţiu să te desfăşori.

— În mod sigur. Deci, uite care e propunerea mea. Şi, din nou, e cu totul la alegerea ta. Cum văd eu lucrurile, meriţi să exişti, iar Jenks nu are nevoie să fie înconjurat de reamintiri ale lui Lovey. Are nevoie să se împace cu sine. Din moment ce au am un kit corporal care prinde praful pe el, mă gândesc să împuşcăm aşa două păsări deodată.

— Vrei să vin cu tine?

— Îţi ofer *opţiunea* de a veni cu mine. E totul despre ce ai vrea *tu* să faci.

Lovelace luă în considerare. Deja se obişnuise cu aspectul navei, cu felul în care simţurile ei se puteau împrăştia de-a lungul circuitelor. Cum s-ar fi simţit un kit corporal? Cum ar fi fost să aibă o conştiinţă care să locuiască nu într-o navă plină de oameni, ci într-o platformă care să îi aparţină numai ei? Era o idee intrigantă, dar şi înfricoşătoare.

— Unde aş merge după ce aş fi transferată în kit?

— Oriunde ţi-ai dori. Dar sugerez să stai cu mine. Te pot ţine în siguranţă. Şi, pe lângă asta, mi-ar prinde bine un asistent. Piese vechi, job-uri de reparaţii, genul ăsta. Te-aş putea învăţa. Ai fi plătită, desigur, şi e o cameră acasă la mine pe care ai putea-o avea. Eu şi partenerul meu suntem destul de uşor de suportat, iar nouă ne-a plăcut foarte mult de instalarea ta anterioară. Nu ai avea nicio obligaţie faţă de mine.

— Îmi oferi o slujbă. Un corp, o casă şi o slujbă.

— Nu-i aşa că-i uimitor?

— Ceea ce sugerezi este un mod foarte diferit de existenţă faţă de cea pentru care am fost concepută.

— Da, ştiu. Cum am zis, e o chestiune grea. Şi poţi rămâne aici, dacă îţi doreşti. Niciunul dintre

membrii echipajului nu a sugerat că te-ar dezinstala. Jenks oricum nu ar permite niciodată aşa ceva. Şi poate greşesc. Poate va fi în stare să se descurce să lucreze cu tine. Voi doi aţi putea deveni din nou prieteni. Poate chiar mai mult. Pur şi simplu nu ştiu.

Gândurile lui Lovelace erau o furtună. Îşi reorientase cea mai mare parte din puterea de procesare către explorarea acestei noi posibilităţi. Spera sincer ca niciun asteroid să nu apară cândva prea curând.

— Dar cum rămâne cu ce l-ai avertizat pe Jenks, cu crearea unei noi vieţi?

— Ce-i cu asta?

— De ce e ok pentru tine şi nu era ok pentru el?

Pepper îşi frecă bărbia.

— Pentru că e o zonă în care ştiu câte ceva. Şi pentru că eu gândesc cu capul, nu cu inima. Iar dacă o să stai cu mine, nu numai că aş putea să te feresc de probleme, dar te-aş putea feri să le şi creezi.

— De unde ştii asta?

— Doar ştiu, zise privindu-şi intens picioarele. O să îţi dau ceva timp să reflectezi. Mi-ar lua o zi ca să iau kit-ul şi să mă întorc. Eu nu mă grăbesc.

— Stai un pic, te rog, spuse Lovelace.

Îşi concentră o parte din sine înapoi la cala de marfă, înapoi la cei doi tehnicieni care nu mai dormiseră de trei zile. Plânsetul lui Jenks devenise tăcut. Kizzy încă îl mai ţinea în braţe. Lovelace putea distinge cuvintele care ieşeau printre respiraţiile îngreunate ale lui Jenks. „Ce-o să mă fac eu acuma?”, spunea, cu un glas moale şi închistat. „Ce-o să mă fac eu acuma?”

Lovelace privi cum îi cade faţa în palme în timp ce rostea din nou şi din nou întrebarea lui inutilă şi teribilă. Când mări imaginea, putu vedea rănile de pe degete sângerându-i de la zilele neîntrerupte de muncă, înfăşurând fire şi circuite împreună, de mână. Nu era vina ei, ştia, dar nu putea rămâne aici dacă asta însemna că i-ar fi provocat acestui bărbat o durere continuă. El ajunsese în pragul extenuării încercând să salveze pe oricine fusese ea înainte. Nu

ştia cine fusese. Nu îl ştia nici pe Jenks. Dar putea ajuta. Chiar şi după ce îl urmărise doar pentru două ore şi trei sferturi, ştia că el merita să fie din nou fericit.

— Ok, spuse Lovelace. Ok, merg cu tine.

Ziua 169, anul 307 Standard AG

……………………………………………

COMITETUL

— Am rugămintea de a aşeza scribul în recipient, spuse AI-ul din sala de aşteptare.

— De ce? întrebă Ashby.

— Nu este permisă nicio înregistrare video sau audio în perimetrul întâlnirilor Parlamentului.

Ashby aruncă o privire la camera de pe tavan. Nu avea planuri să înregistreze ceva, dar i se părea totuşi un pic incorect. *Nici el* nu autorizase pe cineva să îl înregistreze. Însă deschise rucsacul, luă scribul şi îl aşeză în sertar, precum i se ceruse.

— Mulţumesc, spuse AI-ul. Comitetul te va primi.

Ashby făcu un pas către uşă, după care se opri. Ceva îl făcea să se gândească la Jenks, aşteptând răbdător să se termine discursurile întregi ale diverşilor AI, discursuri pe care oricum le auzise de nenumărate ori înainte.

— Ai cumva un nume? întrebă Ashby.

O clipă, AI-ul nu zise nimic.

— Twoh'teg. (*Un nume harmagian.*) De ce doreşti să îmi cunoşti numele? Twoh'teg întrebă. Te-am ofensat cu ceva?

— Nu, nu, spuse Ashby. Eram doar curios. Să ai o zi plăcută.

AI-ul nu mai zise nimic. Tăcerea lui arăta nedumerire.

Ashby intră în camera de întâlnire. Pereţii puternic luminaţi erau rotunjiţi, fără colţuri, fără ferestre. Comitetul – opt, în total – era aşezat într-un semicerc, în spatele unui birou prelung şi neted. Harmagieni, aeluonieni, aandriskieni, quelinieni. Ashby era foarte conştient că reprezenta singurul uman din cameră. Îşi privi involuntar hainele – pantaloni, jachetă cu guler, ce-avea mai bun. Kizzy fluierase la el când se urcase în navetă. Aici, totuşi, pe lângă ţesăturile bine croite şi ornamentele

scumpe ale reprezentanţilor, se simţea banal. Ponosit, chiar.

— Căpitan Santoso, zise unul dintre aeluonieni. Bun venit.

Ea arătă către o masă aflată în faţa biroului în semicerc. Se aşeză. Masa era suficient de înaltă încât să se simtă ciudat punându-şi mâinile pe ea, dar măcar scaunul era conceput pentru specia lui.

Un harmagian vorbi:

— Acest comitet notează prezenţa lui Ashby Santoso, ID 7182-312-95, căpitan şi proprietar al navei de tunelare *Wayfarer*. Căpitan Santoso, acceptaţi faptul că tot ceea ce declaraţi la această întâlnire va fi înregistrat şi păstrat în arhivele publice?

— Da, înţeleg, spuse Ashby.

Aparent, până la urmă aveau nevoie de permisiune.

— Foarte bine. Să începem.

— Căpitan Santoso, zise aeluoniana. În numele acestui comitet, doresc să îmi exprim cele mai profunde regrete pentru pericolul pe care dumneavoastră şi echipajul dumneavoastră l-aţi înfruntat, precum şi faţă de distrugerile suferite de nava dumneavoastră. Înţeleg faptul că aţi fost compensaţi de către Comisia de Transport pentru reparaţiile efectuate, de asemenea plătiţi pentru contractul angajat?

— Da, este adevărat.

La început, fusese surprins de generozitatea oferită. Ar fi înţepat un pic să fie nevoit să folosească banii din contract pentru reparaţii, în loc de noi echipamente, dar ar fi înţeles logica din spate. Totuşi, Comisia de Transport păruse nerăbdătoare să îndulcească lucrurile. Era convins că oamenii lor de la relaţiile cu publicul lucraseră ore suplimentare.

— Şi nu aţi suferit nicio pierdere de vieţi omeneşti, corect? spuse unul dintre aandriskieni.

— Ne-am pierdut AI-ul. Ea a avut o avarie catastrofală în cascadă, şi am fost nevoiţi să o

resetăm.

— Aşadar, spuse primul harmagian, măcar nimeni nu a fost rănit.

Ashby inspiră încet, lent.

— Comitetul a citit raportul dumneavoastră privind incidentul Hedra Ka, spuse aeluoniana. Dar mai sunt câteva detalii peste care am aprecia să trecem împreună.

Ashby încuviinţă.

— Cu tot ce vă pot fi de folos.

— Nu aţi avut niciun contact anterior cu niciun individ toremian înaintea sosirii la Hedra Ka, corect?

— Este corect.

— Şi nu aţi discutat cu niciun individ toremian în afara recepţiei de la bordul navei harmagiene?

— Nu.

Celălalt aandriskian interveni.

— Nici pe hol, nici la ecluza de etanşeizare, chiar şi câteva cuvinte pe fugă?

— Nu, spuse Ashby.

Unul dintre quelinieni vorbi.

— V-a contactat anterior salvei nava toremiană care v-a atacat?

— Nu, nu, nu ne-au spus niciun cuvânt. Lovey – sistemul nostru AI – le-a trimis o atenţionare de a păstra distanţa faţă de zona de lucru. Nu a primit un răspuns.

— Care era avertismentul? Ce a spus?

— Nu… nu ştiu exact. Doar că să păstreze distanţa. Era prietenoasă şi politicoasă, sunt sigur. Mereu era aşa.

— Sunt convinsă că orice o fi fost a fost în regulă, spuse aeluoniana, adresându-i quelinianului o privire de admonestare. La recepţie, v-a ameninţat vreunul dintre toremieni sau v-a făcut să vă simţiţi inconfortabil?

— Nu, nu din ce îmi amintesc. Erau un pic stranii, dar atâta tot.

— Stranii cum?

— Doar diferiţi, presupun. Cultural, completă încercând să se gândească la ceva mai util de zis. Nu ştiu cum aş putea explica.

— Este în regulă, spuse aandriskianul. Înţelegem.

— Care dintre membrii echipajului dumneavoastră a avut contact cu toremienii? întrebă quelinianul.

— Doar eu şi cu pilotul meu. Din câte ştiu, nimeni altcineva nu a discutat cu ei.

— Puteţi confirma acest lucru?

— Aş putea…

— V-aţi ţinut sub observaţie echipajul întreaga perioadă? Puteţi spune cu absolută certitudine că niciunul dintre ei nu a spus nimic care să îi provoace pe toremieni?

Obrajii aeluonienei se aprinseră într-un purpuriu palid. Ashby cunoştea acel aspect. Era deranjată.

— Să nu uităm a cui este vina. Echipajul nu poate fi învinovăţit pentru aşa ceva.

— Şi totuşi, spuse quelinianul, fixându-şi ochii negri asupra lui Ashby. Doresc să aflu răspunsul dumnealui.

— Niciunul dintre membrii echipajului meu nu a părăsit sala în timpul recepţiei, spuse Ashby. Nu am văzut pe niciunul dintre ei vorbind cu vreun toremian.

— Aveţi cunoştinţă dacă vreunul a spus ceva insultător despre toremieni în timp ce se afla în sală, indiferent dacă vorbea sau nu cu aceştia?

Ashby îşi încruntă sprâncenele.

— Nu am nicio idee. Mă tare îndoiesc. Oamenii de pe nava mea sunt persoane binecrescute.

Undeva în mintea lui, Kizzy şi Jenks îi făceau cu mâna, rânjind. Dar nu, nici măcar ei nu puteau fi atât de tăntălăi.

— Cu siguranţă sunt, spuse aandriskianul, privindu-l şi el pe quelinian cu aceeaşi admonestare. Este evident că acest conflict se trage din sevă mai adâncă decât din orice ar fi putut fi implicat echipajul dumneavoastră.

— Posibil, spuse quelinianul. Deşi mi se pare interesant că au tras asupra acestei nave, în loc de a o face asupra ambasadorilor noştri.

— Pentru mine are sens, zise Ashby. Tocmai ce deschideam o uşă către un loc în care ei nu-şi doreau să meargă.

— Sau către oameni cu care nu îşi doreau să aibă nimic de-a face, completă femeia aeluoniană.

— *Unii* dintre ei, zise harmagianul. Clanul dominant insistă că îşi declară angajamentul faţă de…

— Pe altă dată, spuse calm aeluoniana.

Ashby clipi.

Doar nu se gândeau serios să continue alianţa, nu? Păreau ale naibii de multe de băgat sub preş, chiar şi cu ambiul în joc. Aeluoniana continuă:

— Aţi asistat la vreo altercaţie între toremieni şi angajaţii AG prezenţi la dineu? Ştiu că timpul petrecut de către dumneavoastră acolo a fost limitat, însă este ceva ce ne puteţi spune…?

Ashby se gândi.

— Nu, nu cred. Grefiera mea a menţionat mai târziu că ea nu crede că toremienii au fost invitaţi.

Aandriskianul căzu de acord.

— Acest fapt se potriveşte cu celelalte rapoarte.

— Aşadar, toremienii nu v-au ameninţat pe dumneavoastră sau pe oricine altcineva de acolo? întrebă harmagianul.

— Nu, spuse Ashby. Noua Mamă părea binevoitoare, într-un fel. A zis că abia aşteaptă să vadă cerurile noastre. Cuvintele ei.

— Interesant, spuse aeluoniana, privindu-i pe fiecare dintre membrii comitetului şi colorându-se în obraji. Îţi mulţumim, Căpitane Santoso. Avem rugămintea de a rămâne la solul planetei până mâine, în caz că avem şi alte întrebări, dar, pentru moment, sunteţi liber să plecaţi.

Ashby se îndreptă de spate.

— Staţi un pic, asta e tot?

Aandriskianul zâmbi.

— Da, raportul dumneavoastră a fost foarte cuprinzător.

Ashby se încruntă.

— Îmi pare rău, nu vreau să fiu nepoliticos, însă am venit de departe tocmai până aici. De ce nu am fi putut să facem totul prin scrib?

— Politica AG în cazul unui atac asupra civililor necesită audieri publice, care includ analize faţă în faţă cu părţile implicate, dacă este posibil.

— Politica, spuse Ashby, înclinând din bărbie. Aşadar, politica, mai zise privindu-şi mâinile odihnindu-i-se pe masa prea înaltă. Nu intenţionez să fiu nerespectuos, dar politicile se presupune că sunt menite să mă protejeze pe mine şi pe echipajul meu. Am avut încredere în ele. Am avut încredere că nu urma să fim trimişi undeva mai periculos decât ce putea apărea în cadrul îndatoririlor care vin împreună cu munca în sine. Ne-aţi trimis – zise el încercând să îşi păstreze calmul – undeva unde nu ar fi trebuit să ne aflăm, şi încă vă mai gândiţi să trimiteţi alţi oameni înapoi. Ne-aţi pus vieţile tuturor în risc, fără să ne spuneţi nimic, iar acum doriţi să staţi la o masă şi să povestiţi despre *politici*.

— Îţi mulţumim, Căpitane Santoso, spuse plat quelinianul. Asta e tot.

— Nu, interveni celălalt aandriskian. Să-l lăsăm să vorbească. Cum a zis, a făcut drum lung până aici, privi el la Ashby, aprobându-l.

Ashby îşi înghiţi nodul din gât, nesigur în ce se băga.

— Continuaţi, Căpitane, zise femeia aeluoniană.

Ashby luă o gură mare de aer.

— Ştiţi, eu nu mă pricep la astfel de lucruri. Nu sunt un politician, nu sunt într-un comitet. Nu ştiu lucrurile pe care dumneavoastră le cunoaşteţi. Nici măcar nu ştiu dacă echipajul meu a spus ceva care să-i ofenseze pe toremieni. Eu nu cred că au făcut-o, însă nu, *nu pot fi* complet sigur. Dar şi dacă ar fi făcut-o? Cineva spune ceva stupid la un dineu, iar asta e suficient ca să se pornească un război? Ăştia

sunt genul de oameni pe care vreţi să îi aduceţi în spaţiul nostru? Ştiţi, nava mea aproape că s-a frânt în două, mi-am pierdut unul dintre membrii echipajului, şi totuşi, sincer, sunt *bucuros* că nu există un tunel deschis acolo, în momentul de faţă. V-aţi dori oameni ca aceştia, care încep să omoare atât de repede, plimbându-se prin astroporturi, zburând prin benzile de marfă? Cât va trece până ce un proprietar de magazin e omorât pentru un preţ care lor nu le-a plăcut, sau un bar e distrus pentru că nişte spaţiali beţi trăncănesc ceva ce lor nu le convine? Nu ştiu de ce ne-au atacat, zise el clătinând din cap. Chestia e că nici voi nu ştiţi. Dacă aţi fi ştiut, nu m-aş fi aflat aici. Aşa că, până ce nu veniţi cu o politică care să garanteze că toremienii nu vor mai trage niciodată asupra unui nave civile, eu cred că ar trebui să îi lăsăm dracului singuri.

Comitetul era tăcut. Ashby privi la tăblia mesei.

Femeia aeluoniană vorbi:

— Aţi spus că aţi pierdut unul dintre membrii echipajului. Vă referiţi la AI?

— Da, zise Ashby.

Tentaculele harmagianului se încovoiară. Orice ar fi însemnat asta, lui Ashby nu-i păsa.

— Înţeleg, spuse aeluoniana, studiindu-l atent, obrajii ei schimbându-şi culorile într-un fel care presupunea admiraţia. Căpitane Santoso, puteţi aştepta afară câteva clipe?

Ashby răspunse afirmativ, cu un gest, şi ieşi. Se aşeză pe una dintre mult prea confortabilele canapele, cu mâinile împreunate, ochii la pardoseală. Minutele treceau în linişte.

Un vox din apropiere păcăni.

— Căpitan Santoso? spuse Twoh'teg.

— Da?

— Îţi mulţumesc pentru răbdare. Comitetul a decis că nu mai sunt necesare întrebări suplimentare. Apreciază foarte mult faptul că ţi-ai răpit din timp pentru a fi alături de noi astăzi. Eşti liber să părăseşti oricând planeta.

— Aha, spuse Ashby. I-am scos din sărite, nu?

Twoh'teg făcu o pauză lungă.

— Nu, din contră. Dar, te rog, nu mă întreba mai multe pe mine, nu sunt mandatat să vorbesc despre ce se întâmplă acolo înăuntru.

Sertarul din perete care conţinea scribul lui Ashby se deschise.

— Drum bun acasă, Căpitan Santoso.

Conţinut flux: *Fibra* – Sursa ta oficială pentru noutăţile Flotei Exodiene (Public/Klipiană)

Denumire articol/Data: Sumarul ştirilor de seară – Discuţiile privind Alianţa Toremiană – 222/306

Criptare: 0

Cale către traducere: 0

Identificator: 7182-312-95, Ashby Santoso

După decimale de deliberări, Parlamentul AG a votat pentru dizolvarea alianţei cu Toremi Ka. Votul a fost divizat, întrunind numai nouă procente peste necesar. În timp ce majoritatea reprezentanţilor au rămas în cadrul opiniei generale a speciei lor, reprezentanţii harmagieni au avut divergenţe clare, cu aproape jumătate în favoare şi jumătate împotrivă.

Opoziţia a fost condusă de Reprezentantul aeluonian Tasa Lema Nimar şi de Reprezentantul aandriskian Reskish Ishkarethet. Reprezentanta Lema, care s-a opus alianţei încă de dinaintea semnării ei iniţiale, a vorbit azi dimineaţă în Sala Parlamentului. „Binele cetăţenilor noştri trebuie să fie prioritatea numărul unu în toate activităţile Parlamentului. Să aducem violenţa în spaţiul nostru în numele unui câştig material şi cu preţul vieţii civililor ar fi o neglijenţă crasă. Până ce nu ne putem asigura propriul popor că siguranţa lor nu este în pericol, nu putem, cu bună credinţă, să continuăm această alianţă." Reprezentantul Ishkarethet a dat ecou acestor declaraţii, precizând: „După ce am vorbit cu cei suficient de norocoşi să se întoarcă din Hedra Ka, nu este nicio îndoială în mintea mea că aceasta este o uşă care trebuie să rămână închisă".

Reprezentantul harmagian Brehem Mos Tosh'mal'thon, una dintre vocile cheie în asigurarea iniţială a alianţei, a oferit un scurt contraargument. „Reprezentanta Lema este mai îngrijorată să nu împrăştie prea mult trupele aeluoniene, decât cu protejarea civililor. În mod convenabil, ea uită că însăşi ciocnirile militare dintre speciile noastre două au fost cele care au condus la fondarea AG. Noile

alianţe întotdeauna presupun riscuri, şi rar sunt ele implementabile fără oprelişti. Deşi vieţile pierdute la Hedra Ka sunt o tragedie, nu ar trebui să fim atât de grăbiţi în a rupe un contract bazându-ne în întregime pe acest incident. Beneficiile potenţiale pentru ambele noastre specii depăşesc riscurile." După vot, Reprezentantul Tosh'mal'thon a declarat mai departe că el va continua să preseze pentru un contact cu clanurile toremiene, conform cu „valorile Adunării Galactice".

Deşi în momentul de faţă nu mai sunt nave în spaţiul toremian, semnale de la graniţă indică faptul că nu s-au înregistrat diminuări ale conflictului armat dintre clanuri.

Pentru o detaliere a noutăţilor şi multe alte ştiri exclusive, disponibile atât în format video, cât şi text, conectaţi-vă la fluxul Fibrei prin intermediul scribului sau al implantului neuronal.

Ziua 214, anul 307 Standard AG

…………………………………………………

TOTUL ZIS ŞI FĂCUT

Ashby îngheţă cu un gest fluxul cu operaţiunile disponibile atunci când Rosemary intră în biroul lui, ducând cu ea un pachet mic şi subţire.

— Ce-i?

— Ceva de la drona de poştă, zise ea. Te-aş fi chemat şi pe tine, dar m-am gândit că sunt doar chestii pentru Corbin.

Ochii ei licăriră în timp ce îi înmână pachetul. El ştia de ce. Era subţire şi uşor. Asta însemna hârtie.

— Mersi, spuse el, zâmbind către pachet.

— Ceva bun? întrebă, arătând spre fluxurile de deasupra biroului.

— Câteva. Văd scrisori de intenţie în viitorul tău.

— Doar spune-mi când.

— În fapt, am ceva la care poţi lucra între timp, zise şi îşi ridică scribul, gesticulând. Îţi trimit coordonatele celor mai apropiate pieţe. Ai putea să faci un pic de cercetare, să vezi care ar fi opţiunile pentru adaptoare în sistemele de aici?

— Sigur că da. Ce fel de echipament cauţi?

— Păi, spuse, lăsându-se pe spate în scaun, cred că e timpul să ne luăm un sfredel nou, nu crezi?

Chipul lui Rosemary se însenină cu totul.

— Să înţeleg că te gândeşti să iei însărcinări de nivelul 2?

Ashby îi căută privirea şi zâmbi vinovat.

Ea rânji.

— Mă apuc imediat.

El pufni amical.

— Nu ziceam că să treci imediat la treabă. Nu aveaţi tu şi Sissix chestii de făcut? Am auzit că planificaţi o ieşire.

— A, da, dar am nişte arhivări de terminat, mai întâi.

— Mereu ai nişte arhivări de terminat.

Ea îi aruncă o privire.

— Ai o mulţime de arhive dezorganizate.

El râse.

— Bine, corect. Dar cercetarea poate să mai aştepte. Termină-ţi treaba, apoi du-te să te distrezi. Ordinele căpitanului, o grăbi el către ieşirea din birou.

— Mulţumesc, Ashby, zise întorcându-se şi plecând cu piciorul mai iute ca la intrare.

Odată ce uşa se închise, Ashby luă pachetul. Îşi trecu peste sigiliu brăţara cu emblema şi extrase cu grijă plicul. Îşi verifică mâinile, să se asigure că sunt curate. Îşi mută cana de ceai în colţul opus al biroului. Încet, încet, rupse marginile de sus, aşa cum îl învăţase Jenks să facă. Scoase o pagină de hârtie.

Tura de acum se termină în trei decimale. O să am şase decimale între atunci şi următoarea însărcinare. O să vin să petrec timpul ăsta cu tine, pe *Wayfarer*. Nu mă contrazice. Dă-mi planul tău de zbor. O să vă întâlnesc oriunde e mai bine pentru voi. Nu o să le zic nimic alor mei din echipaj, dar s-ar putea să se prindă. Dacă o fac, mă descurc eu. Nu-mi mai pasă. Nu după acele câteva zile în care am contemplat cum ar arăta lumea mea fără tine în ea. Am obosit să mă tot întreb care dintre noi o să fie omorât primul pe-afară pe-aici. Amândoi merităm mai mult de-atât.

Stai în siguranţă până ce ajung la tine.

Pei

— Kizzy?

Jenks merse pe coridor către spaţiul de lucru al lui Kizzy, ţinând la spate un mic pachet.

— Eşti aici jos?

Dădu colţul şi se opri zăpăcit. Kizzy era cocoţată pe unul dintre scaunele uşoare de lângă brasajul de mek, cu picioarele strânse ca o maimuţă. O cutie cu aţe colorate era deschisă lângă, ghemuri vesele şi pufoase aruncate peste tot pe jos. Limba îi era prinsă între dinţi în timp ce se concentra la andrelele care i se răsuceau între degete. Pe podea, printre aţe, toţi cei doisprezece fixoboţi stăteau şi o priveau. Jenks ştia că aşteaptă comenzi, însă atenţia lor şi

corpurile dolofane îl făceau să se gândească la nişte boboci de raţă adunaţi în jurul mamei lor.

Clipi la obiectul care lua formă printre andrele.

— Cumva… cumva le faci lor căciuliţe?

— Mda, spuse ea, tricotând absentă. Alfonzo o are deja pe-a lui.

Jenks se uită la botul care purta un moţ albastru cu pompoane galbene.

— Alfonzo?

Ea oftă.

— Ştiu că nu sunt modele sapiente, dar nu aş fi putut să ţin în picioare nava asta înainte să vină Pepper dacă nu ar fi fost ei. M-am simţit prost că i-am lăsat într-o cutie atâta timp. Aşa că acum mă revanşez.

— Cu nume. Şi căciuli.

— Unele dintre conductele de aer pot fi foarte friguroase, să ştii.

Jenks îşi privi prietena – ţicnita, strălucita, una-într-un-milion de prietenă a lui.

— Poţi să pui jos pălăria pentru o secundă?

Termină un ochi şi aşeză căciuliţa pe jumătate gata.

— Care-i baiu'?

El întinse pachetul de la spate.

— Ţi-am adus un cadou.

— Un cadou! zise ea, iar tricotajul îi zbură din mâini. Dar… dar de ce? Nu e ziua mea.

Se opri, reflectând.

— Nu e ziua mea, nu?

— Doar deschide-l, cap pătrat.

Kizzy rânji larg şi rupse folia ambalajului. Îşi dădu capul pe spate şi ţipă:

— Creveţi iuţi!

Continuă să rupă fulgerător restul ambalajului. „Singurul şi unicul!”, proclama borcanul dinăuntru. „Iuţi ca apocalipsa!”

— M-am gândit că poate ai putea experimenta cu ei. Să îi asortezi cu nişte fulgi de alge sau cu gândaci roşii de coastă.

— O să-i asortez cu totul.

Deşurubă capacul, îşi băgă limba şi luă o gură generoasă. Strânse tare din ochi şi îşi linse buzele, extaziată.

El râse încet.

— Am vrut să îţi dau ceva mai stilat, dar…

Se opri. Situaţia lui financiară nu era tocmai strălucită, în perioada asta.

— Ce? Nooo, asta-i grozav. Şi de ce primesc totuşi un cadou?

— Pentru că meriţi. Şi pentru că nu ţi-am mulţumit cum ar fi trebuit.

— Cu ce?

Jenks îşi băgă mâinile în buzunare şi privi la podea, sperând să găsească nişte cuvinte potrivite.

— Pentru… pentru tot. Pentru că ai vorbit cu mine în fiecare noapte de atunci. Pentru că nu ai plecat de lângă mine când am ţipat la tine. Pentru că ai venit cu naveta după mine. Pentru că… – şi inspiră adânc, încercând să-şi smulgă cuvintele din piept – … pentru că ai muncit alături de mine clipă de clipă, încercând să o aducem înapoi.

— Of, zise ea, nu trebuie să-mi mulţumeşti.

El îşi înghiţi nodul din gât şi reuşi să continue.

— Sunt un dezastru, zilele astea. Nu mai e nevoie să-ţi spun. Dar cred că aş fi fost şi mai rău dacă nu te aveam pe tine.

Se încruntă, gândindu-se la tot ce făcuse pentru el. Se dăduse complet la o parte pe ea în decimalele care trecuseră de la străpungere, iar el o răsplătea cu nişte condimente? Prostesc.

— Nu mă pricep prea bine la aşa ceva. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să ţi le spun. Ai făcut mult mai mult decât aş fi putut aştepta de la un prieten, şi am nevoie să ştii că nu iau aşa ceva ca lucru de la sine-nţeles.

Ochii ei se înmuiară.

— Nu-mi eşti prieten, tântălăule.

El clipi, confuz.

— Ce?

Kizzy suspină şi privi la borcan. Îşi frecă degetul mare de etichetă.

— Când aveam cinci ani, mi-am întrebat taţii dacă aş putea avea un frăţior. Pe vremea aia, colonia noastră nu o ducea prea bine. Nu că ar duce-o prea bine nici acum. Dar era mai greu când eram mică. Consiliul încerca să evite falimentul şi se opriseră din a da permisiuni pentru mărirea familiilor care aveau deja un copil. Taţii mei îmi explicau că, dacă nu suntem atenţi la câţi oameni adăugăm coloniei, am putea rămâne fără mâncare. Cu totul rezonabil, dar nu şi pentru o fetiţă de cinci ani pe care nu o interesează deloc aşa ceva. Dacă nu ţi-a fost niciodată foame, foame de-ai crăpa, posibilitatea de a rămâne fără alimente nu prea rezonează cu tine. Singurul lucru pe care l-am înţeles a fost că nu puteam avea un frate, ceea ce părea super aiurea şi nedrept. Mi-au luat un căţel, totuşi. A fost mişto. M-am făcut mai mare, colonia mai puternică, iar până atunci deja nu îi mai deranjam cu un frăţior. Şi cred că nici nu îşi doreau să mai treacă prin tot procesul cu scutece şi dinţişori de lapte. Am fost o puştoaică fericită şi nu am avut motive să îmi fi dorit nişte părinţi mai buni. Şi totuşi am fost invidioasă pe copiii care aveau fraţi. Am crescut şi mai mult şi ai apărut tu, zise privindu-l şi zâmbind. Şi, pentru prima oară, nu mi-am mai dorit un frate, pentru că în sfârşit aveam unul. Şi nimic nu e mai bine decât să ai fraţi. Prietenii sunt minunaţi, dar vin şi pleacă. Amanţii sunt distractivi, dar şi cam stupizi. Zic lucruri stupide unul altuia şi îşi ignoră toţi prietenii pentru că sunt prea ocupaţi să se holbeze unul la altul, şi devin geloşi, şi au certuri despre tot felul de rahaturi, cum ar fi cine spală vasele şi de ce nu-şi pot împături fututele alea de şosete, şi poate că sexul e prost, sau poate că nu mai consideră că celălalt este interesant, iar apoi unul din ei şi-o trage cu altcineva, şi toată lumea plânge, şi se văd ani mai târziu, şi persoana aia cu care ai împărtăşit *totul* cândva e acum un complet străin lângă care nici nu ai vrea să mai stai, pentru că e ciudat. Dar *fraţii*. Fraţii nu dispar niciodată. E pe viaţă. Şi ştiu că tipii căsătoriţi ar trebui să fie şi ei pe viaţă, dar *nu sunt*

mereu. De fraţi nu poţi să scapi. Înţeleg cine eşti şi ce îţi place şi nu le pasă cu cine te culci şi dacă faci greşeli, pentru că fraţii nu sunt implicaţi în zona aia de viaţă. Îţi văd şi partea ta cea mai urâtă şi nu le pasă. Şi chiar şi când vă certaţi, nu contează prea mult, pentru că tot o să trebuiască să îţi zică *bună* la următoarea ta zi de naştere, şi, până atunci, toată lumea a uitat şi mâncaţi tort împreună. Aşa că, zise ea şi arătă spre borcan, oricât de mult mi-ar plăcea cadoul şi oricât de drăguţ e că îmi mulţumeşti, nu am nevoie de niciuna dintre astea de la tine. Nimic nu e prea mult de cerut atunci când se pune problema între fraţi. Găleţi de Stele, Jenks, zise ea privindu-l, dacă începi să plângi, o să încep şi eu, iar eu nu o să mă mai pot opri.

— Scuze, spuse el, încercând să-şi înghită lacrimile. Doar că…

— Nu, nu, vezi tu, nu trebuie să îmi spui cum te simţi. Înţeleg, zâmbi ea, cu proprii ochi umeziţi, dar ţinându-se tare. Vezi? Fraţi.

Jenks tăcu o lungă vreme. Tuşi scurt.

— Vrei să fumăm nişte muguri şi să jucăm „Bătălia Vrăjitorilor”?

— Stele, da! Dar numai dacă promiţi că n-o să o mai ardem niciodată aşa sentimental ca acum.

— S-a făcut.

Ashby muşcă gânditor din felia de pâine, încă fierbinte de la cuptor.

— E bună, zise, şi reflectă un pic. Da, chiar bună. Asta-i de păstrat, înghiţi el şi dădu din cap. Ce sunt chestiile crocante?

— Seminţe de hestra, spuse Dr Chef, ascuţind un cuţit în timp ce vorbeau.

— Ce sunt seminţele de hestra?

— N-am nicio idee. Ştiu doar că nu sunt otrăvitoare. Nu pentru vreunul dintre noi, cel puţin. Un larian din Port Coriol mi-a dat o pungă gratis cu d-astea, bonus la celelalte cumpărături. Fusese o zi lentă de piaţă, cred că s-a bucurat că am luat totuşi ceva.

— Păi, mie îmi plac. Sunt… cu vervă.

Ashby se aplecă până la capătul celălalt al tejghelei şi îşi umplu din nou cana cu ceai.

Dr Chef lăsă jos tocila şi luă o mână de ierburi din cutia cu recoltele personale. Ashby le putea simţi aroma de acolo de unde era. Dulce şi aspră.

— Deci, zise Dr Chef. Bate ceva la uşă?

— Încă nu, spuse Ashby.

Şi era în regulă aşa. Nu se grăbea nicăieri, iar incidentul Hedra Ka nu i-a scos din joc. Mai mult, reputaţia lor crescuse ieşind nevătămaţi dintr-un tunel prăbuşindu-se. Desigur, încă mai era întrebarea dacă sau dacă nu ar fi avut nevoie de un nou Navigator, dar vor trece hopul atunci când se va ivi.

— Sunt sigur că ceva bun o să apară curând. Sincer, cred că suntem cu toţii bucuroşi să savurăm timpul liber. Vacanţele sunt una, dar e bine să stai pe spate şi să o iei încet. Mai ales, mormăi el, din moment ce au apărut câteva schimbări pe-aici.

Ashby privi la vox-ul de pe perete. O nouă voce venea prin ea – Tycho, un AI graţios şi în curs de acomodare, cu accent marţian. Ashby avea uneori impresia că Tycho suna cam băţos, dar, luând în considerare că AI-ul ştia circumstanţele în care fusese instalat, Ashby nu putea da vina pe el pentru că-şi dorea să mulţumească echipajul. Iar el şi Jenks se înţeleseră bine, până acum. În ochii lui Ashby, ăsta era cel mai important lucru.

Dr Chef îl cercetă pe Ashby.

— O să-ţi fac un examen fizic mâine.

— Ce? De ce?

— Te uiţi chiorâş. Cred că trebuie să îţi verificăm ochii.

— Nu mă uit chiorâş.

— Te uiţi chiorâş, spuse Dr Chef şi scutură un deget durduliu către el. Petreci prea mult timp cu nasul în scrib.

Ashby îşi roti ochii – care, apropo, funcţionau perfect normal, mulţumesc.

— Dacă te face pe tine să te simţi mai bine.

— Râzi cât vrei, o să-mi mulţumeşti…

Dr Chef puse jos cuţitul. Paşi se apropiau. Mai mult de patru.

Ashby se întoarse. După colţ, se ivi Corbin, mergând încet, cu braţul ridicat într-un unghi fix. Sprijinit de el erau Ohan, mergând pe trei picioare în timp ce cu celălalt se ţineau de Corbin. *Nu, nu, nu ei*, îşi reaminti Ashby. *El*. Aceasta nu mai era Perechea sianită. Acesta era Ohan cel Solitar. După ani în care se chinuise să nimerească mereu pronumele corect, Ashby găsi greu să rupă obişnuinţa.

Îşi aşeză cana şi se suci cu faţa la cei doi. Într-un fel, nu se schimbase prea multe. Ohan rar ieşea din camera *lui*, iar singura persoană cu care vorbea propoziţii mai lungi era Dr Chef, care avea nevoie de la el de răspunsuri despre cum se simţea sau despre medicamentele pe care le lua pentru regenerarea sistemului nervos. Altfel, stătea la geam, ca întotdeauna. Erau şi schimbări. Umezeala din ochii lui se retrăgea, şi era o agerime la el pe care Ashby nu o cunoscuse înainte. Blana îi creştea încet, încet peste tot, modelele decupate în ea dispărând cu timpul. Dr Chef îi spusese lui Ohan că era suficient de puternic acum ca să se radă, dar sianitul nu a făcut niciun efort în direcţia asta. Şi îşi petrecea o parte din timp în cala algelor. Asta era ceva nou. Ashby nu ştia de ce ar vrea Ohan să fie în preajma lui Corbin, după tot ce se întâmplase. Ashby cu greu reuşea să fie el în aceeaşi cameră cu Corbin, de atunci. Poate că era felul lui Ohan de a-şi reaminti că este Corbin cel responsabil. Sincer, cine mai ştia?

Dar iată că era aici, apropiindu-se de bucătărie, *atingându-l* pe Corbin.

— Ashby, spuse Ohan, trebuie să vorbesc cu tine.

— Desigur, spuse Ashby.

De dincolo de tejghea, Dr Chef era aproape mut.

Ohan dădu drumul braţului lui Corbin şi stătu în picioare pe toate patru. Ashby putu vedea o încrâncenare pe chipul lui Ohan în timp ce se ţinea

aproape drept. Oricât de bine mergea recuperarea, poziţia încă mai cerea efort.

— Ar trebui să mă duc la Arun, de-acum, spuse Ohan. Sunt Solitar şi acolo trebuie să ajung. E felul de a fi al lucrurilor.

Privi în jos o clipă, adâncit în gânduri. Următoarele cuvinte ieşiră cu greu, de parcă s-ar fi temut de ele.

— Însă nu vreau.

— Trebuie să te duci? zise Ashby. Vor face ceva oamenii tăi dacă n-o să te duci?

Ohan clipi de trei ori.

— Nu. Se… se aşteaptă de la noi să facem anumite lucruri. Iar noi le facem. Nu întrebăm, spuse el, părând confuz. Nu ştiu de ce. Înainte, toate astea aveau sens. Şi aveau sens şi pentru Solitarii pe care i-ai întâlnit. Dar nu şi pentru mine. Poate că e din cauză că ei nu au fost niciodată în jurul altor specii aşa cum am fost eu pe *Wayfarer.* Nu au văzut niciodată alte feluri de a fi.

Ashby vorbi cu grijă:

— Ohan, ce vrei *tu* să faci?

— Vreau, începu Ohan, rostogolindu-şi limba de parcă gusta cuvintele, vreau să rămân.

Picioarele îi tremurau, dar îşi forţă fălcile.

— Da, da.

Tremuratul i se opri.

— Şi vreau să iau cina. Cu echipajul meu.

Un şuvoi de ciripituri şi fluierături ieşiră prin gura lui Dr Chef, făcându-i pe toţi să sară de pe scaune. Ashby cunoştea sunetul. Era echivalentul grumian al plânsului.

— Of, îmi pare rău, spuse Dr Chef, apăsându-şi obrajii cu o mânăpicior. Doar că…

Klipiana lui se dizolvă într-o dronă survolând munţii. Murmură şi pufăi, încercând să se controleze.

— Ohan, ca doctor al tău, trebuie să îţi reamintesc faptul că trupul tău a ingerat până acum numai pastă nutriţională, iar trecerea la alimente va necesita ceva timp de ajustare. Dar – şi obrajii îi

pufăiră teribil – ca prieten ce-ţi sunt, nu mi-aş dori alt fel în care să îmi petrec după-amiezile decât gătind pentru tine. Cu tine, chiar, dacă ţi-ai dori şi tu.

Ohan făcu ceva ce nu mai văzuse la el înainte. Gura i se deschise larg şi plat, întinzându-se cu mult dincolo de linia ochilor, care se închiseseră strâns. Un zâmbet.

— Da, mi-aş dori.

Dr Chef începu să se agite, trăgând niciodată-folositul scaun al lui Ohan către bucătărie. Îl ajută pe Ohan să se aşeze şi nu pierdu nicio clipă ca să înceapă o lecţie despre legume.

Ashby aruncă o privire la Corbin, care observa scena cu o expresie tăcută pe chip. Îşi încuviinţă singur, confirmându-şi ceva neglăsuit, şi se întoarse să plece.

— Corbin, spuse Ashby.

Corbin se opri şi îl privi. Ashby oftă. Încă nu era fericit cu ceea ce făcuse Corbin, dar fapta era deja împlinită şi nu o mai putea schimba. După toate prin care trecuseră – da, dacă Ohan putea merge mai departe, putea şi el. Făcu semn către scaunul gol de lângă el.

— Sunt sigur că algele mai pot aştepta un pic.

Corbin făcu o pauză.

— Mulţumesc, zise, în cele din urmă.

Se aşeză. Părea nelalocul lui, ca elevul nou de la clasă, nesigur pe ce să facă mai departe.

Ashby arătă spre raftul de căni.

— Vrei nişte ceai?

Corbin luă o cană şi o umplu, ca şi cum s-ar fi bucurat că a fost ghidat. Apucă şi o felie de pâine condimentată.

— Deci, ăăă, zise şi luă o gură de ceai. Cum mai e Pei?

Ashby îşi ridică sprâncenele, uimit de întrebarea personală.

— Face foarte bine.

— Am auzit că o să vină pe aici o vreme.

— Aşa-i.

Corbin încuviinţă.

— Asta e bine.

Luă o gură mai lungă şi îşi concentră atenţia la pâinea cu condimente.

Ashby îl privi pe algeist pentru o clipă, după care îşi întoarse privirea spre bucătărie. Îl văzu pe Ohan luând un dumicat din coada unei rădăcini. Sianitul tresări surprins. Dr Chef îl bătu pe spate şi râse, vocea lui armonizându-se aprobator.

Ashby zâmbi. Îşi bău ceaiul şi îşi privi echipajul. Îi era suficient.

Rosemary luă casca bombată de la Kizzy şi şi-o puse pe cap, potrivind curelele de la baza ei pe făgaşele de la costum. Un şuierat de aer îi perie chipul pe măsură ce sistemul de menţinere a vieţii intră în acţiune. Pe partea opusă a trapei de etanşeizare, Sissix, similar îmbrăcată, clătina din cap.

— Nu pot să cred că nu ai mai făcut asta până acum, zise Sissix.

Vocea ei venea prin nişte mici vox-uri din casca lui Rosemary.

— Nu am avut niciodată ocazia.

Sissix se împăună.

— Multe mai sunt lucrurile pe care nu ai avut ocazia să le faci.

— Mda, păi, ce să-i faci? Lucrez la asta.

— Ok, spuse Kizzy, conectându-i ceva la spatele costumului. Haid'am să-ţi vedem interfaţa.

Rosemary ridică braţul stâng, care arăta trei linii verzi.

— Totul e sigilat. Bun. Stai, astea sunt toate verzi, nu?

— Dap.

— Ok, bun. Scuze, sunt un pic luată de la muguri.

Se uită înapoi la Sissix, care îşi rotea disperată ochii.

— Ce? E ziua mea liberă.

— N-am zis nimic, se apără Sissix.

— Ştii, eşti binevenită să ni te alături, spuse Rosemary.

— Mulţ'am, dar, luând în seamă circumstanţele, cred că doar aş adormi.

Deşi făcu o pauză, reflectând.

— De ce n-am tras niciodată un pui de somn p-afară? Serios, gândeşte-te cât de super-moale ar fi.

— Da, zise Sissix, chiar până ce ai dormi dincolo de alarma de oxigen.

— Ok, da, poate că nu e cazul.

— Staţi!

Sunetul de mâinipicioare şi murmurat îşi făcu ecou pe coridor, precedând apariţia lui Dr Chef. Se grăbi către Rosemary şi îi puse două pastile în mână.

— Ai uitat.

— O, Stele, aşa-i, zise Rosemary, trăgând în sus de cască, aruncând pastilele în gură, ronţăindu-le şi strâmbându-se. Au gust de plex.

Kizzy chicoti.

— De unde ştii tu ce gust are plexul?

Rosemary dădu din umeri.

— Am fost şi eu copil. Tu nu ai lins niciodată plex?

Chicotitul se transformă într-un râset.

— Nu! Grrr, nu!

— Eh, indiferent ce gust or avea, spuse Dr Chef, o să te ajute să nu ţi se facă rău în cască, asta e partea importantă. Şi, dacă din cine ştie ce motiv ţi se face rău, nu te panica, doar adu-ţi aminte să…

— N-o speria, doctore, spuse Kizzy.

— Are rău de spaţiu!

— O să fie bine.

— Ştiu, ştiu, vreau doar ca ea să se bucure de asta, pufăi şi hurui Dr Chef când Rosemary îşi aşeză casca la loc. Să ştii, mai zise, costumul îţi stă foarte bine.

— Da? spuse Rosemary, privind în jos, la ţesătura roşie şi rezistentă.

— Da, spuse şi Kizzy. Îţi vine foarte bine.

Sissix îi atinse umărul lui Rosemary.

— Eşti gata?

Rosemary privi intens trapa de etanşeizare, nervoasă şi nerăbdătoare.

— Cred că da.

Sissix dădu din cap, mulţumită.

— Tycho, suntem gata să mergem.

Vox-ul din perete păcăni.

— Ok. O să ţin un ochi pe voi două. Vă semnalizez dacă vă îndepărtaţi prea mult.

— Mersi.

O conduse pe Rosemary către trapă şi le zâmbi celorlalţi.

— Ne vedem curând, oameni buni.

— Să vă distraţi, strigă Kizzy, făcându-le cu mâna.

— Să vă întoarceţi până la cină, spuse Dr Chef.

Uşa din interior se închise. Rosemary o privi pe Sissix. Inima ei bătea nebuneşte.

— Deci, iată-ne.

Sissix o luă de mână pe măsură ce depresurizarea intra în funcţiune. Trapa glisă. Păşiră înainte, cu încălţările lipite de plasa de progravitat de pe podea. Stătură cu vârfurile picioarelor pe margine. Trapa deschisă aştepta.

— Oh! zise Rosemary, holbându-se în faţa ei.

— Un pic diferit fără ferestre şi domuri, nu? rânji Sissix. Uite, fă aşa.

Îşi extinse mâna dincolo de carenă.

Rosemary făcu şi ea la fel. Când mâna trecu de muchia plasei de progravitat, simţi cum greutatea i se schimbă… *dispărând.* Mai fusese în camere de joacă cu gravitaţie zero pe vremea în care era copil, dar acum era diferit. Ăsta era lucrul pe bune, starea primară a universului. Râse.

— Gata? întrebă Sissix. Unu. Doi. *Trei*.

Păşi în afară şi căzu în sus. Sau în jos. Sau în lateral. Nu conta. Aceste cuvinte nu mai însemnau nimic. Nu existau limite, nu erau pereţi ai vreunei camere de joacă. Corpul ei fusese eliberat de povara pe care nici nu ştia că o purta cu ea – oase solide, muşchi denşi, un cap greu de controlat. Se aflau în

spaţiul deschis, pe bune, de data asta, aşa cum ar trebui să fie nişte spaţiali. Iar totul în jurul lor, negru, negru, negru, plin de giuvaerele stelelor şi culorile nebuloaselor. Era o privelişte pe care o cunoştea foarte bine, o privelişte alături de care trăia, dar pe care, în acea clipă, o vedea pentru prima dată. Totul se schimbase.

— O, Stele! spuse Rosemary, şi dintr-o dată înţelese expresia mai clar decât oricând.

— Hai, zise Sissix.

Propulsoarele din încălţările ei se porniră. Zburară şi mai departe.

Rosemary privi înapoi la *Wayfarer*. Prin ferestre, putea vedea camerele şi coridoarele familiare, însă erau cu totul diferite de aici, de afară, erau ca şi cum ai privi la un video sau ai privi într-o casă a păpuşilor. Nava arăta atât de mică, atât de fragilă.

— Rosemary.

Ea îşi întoarse capul.

Sissix ridică mâinile lor împreunate şi zâmbi.

— Dă drumul.

Lăsă să îi scape mâna lui Sissix din strânsoare. Plutiră separat, încă ţinându-se una pe alta din priviri. Rosemary îşi întoarse faţa de la navă, departe de prietenii ei de drum, şi se răsuci ca să privească golul spaţiului. Era o nebuloasă acolo, o explozie de praf şi lumină, trupul aprins al unui gigant străvechi. În pliurile gazoase dormeau ciorchini de stele încă nenăscute, sclipind uşor. Ea îşi inventarie corpul. Îşi simţi respiraţia, sângele, legăturile care uneau totul. Fiecare bucăţică, până la ultimul ei atom, toate fuseseră create aici afară, azvârlite în pustiu într-un moment de violenţă, până ce se răsuciseră din nou şi din nou, fremătând şi contopindu-se, devenind grele, cântărindu-se fiecare pe fiecare. Dar nu şi acum. Bucăţile pluteau libere, acum. Se reîntorseseră acasă.

Iar ea se afla exact unde trebuia să fie.

2 Iulie, 2014

……………………………………………………

MULŢUMIRI

La începutul lui 2012, aveam o problemă. Două treimi pe drumul spre finalizarea primei versiuni a acestei cărţi, munca de freelance pe care mă bazam ca să mă întreţin a secat. Am fost pusă în faţa a două luni de acalmie între plata proiectelor şi părea că terminarea cărţii mele şi păstrarea unui acoperiş deasupra capului se excludeau reciproc. Am avut două opţiuni: să las cartea deoparte şi să folosesc timpul pentru a-mi căuta de lucru sau să găsesc o modalitate să păstrez cartea (şi pe mine însămi) pe mai departe. Am ales opţiunea B şi am apelat la Kickstarter. Mi-am spus că dacă nu va avea succes campania, venise timpul să îmi concentrez eforturile în altă parte. Cincizeci şi şase de persoane (majoritatea străini) m-au convins să mă ţin de ea. *Un lung drum…* există datorită generozităţii şi încurajării lor. Le sunt mai recunoscătoare decât aş putea spune în cuvinte.

De atunci, această carte a început să devină aproape un efort colectiv. Datorez foarte mult detaşamentului meu de cititori beta, care au donat din puterea minţii lor pentru a mă ajuta la descâlcitul părţilor mai încurcate. Fără sfaturile lor de cunoscători, sinceritatea lor şi, cel mai mult, timpul lor, nu aş fi ajuns niciodată atât de departe.

Prietenul meu Mike Grinti merită mulţumiri speciale, nu numai pentru critica de nepreţuit pe care a făcut-o celei de a doua versiuni şi pentru a-mi fi buretele anxietăţii mele, ci şi pentru legătura cu Joe Monti, care a crezut în cartea mea şi de la care am învăţat atât de multe.

Deşi probabil că ea nu crede că a avut o mână de ajutor în proiectul de faţă, îmi extind sincerele mele mulţumiri către Susana Polo, editorul meu de la The Mary Sue. Nu numai că ea mi-a dat timpul necesar ca să editez final manuscrisul, dar faptul că mi-a oferit un loc unde să stau pe vremuri, la TMS, în

2011, a pornit întreg lanţul de domino care a rezultat în această carte. În plus, ea este singura altă persoană pe lumea asta căreia îi place *Myst IV*.

O salut pe Anne Perry, editorul meu de la Hodder Stoughton, cu care este o reală plăcere să lucrezi. Nu mi-am imaginat niciodată că va primi cartea şi un al doilea început, însă ea s-a abătut de la drum ca să mă facă să mă simt ca acasă. Mulţumirile mele către ea pentru că m-a ţinut de mână prin tot ce a urmat şi pentru că mi-a dat încrederea de a merge mai departe.

În partea personală a lucrurilor, sunt îndatorată prietenilor şi familiei pentru… Păi, pentru tot. Cumva, chiar dacă am căzut de pe faţa planetei în timp ce lucram la carte, nu m-au lăsat baltă. Îmbrăţişări extra lui Chimp şi Greg, pentru a-mi fi etalonul meu de echilibru mental, lui Cian, pentru a fi un bun ascultător, şi lui Matt, pentru a-mi fi cel mai bun prieten.

Suportaţi şi aparentul non sequitur: În 2010, mă aflam în Sedona cu prietena mea Jessia McKay, care mi-a cumpărat o cină stilată şi mai mult decât câteva pahare cu băutură. Se poate să fi fost vorbele într-o doară, însă mi-a alungat îngrijorarea de a plăti ea nota spunându-mi că va trebui să-i mulţumesc pe hârtie atunci când o să am o carte publicată. Jess, te rog să iei aminte: Mulţumesc pentru tacos, tequila şi compania plăcută. Acum suntem chit.

Nu pot închide o carte de science-fiction fără să dau credit mamei şi tatălui meu, care mi-au umplut capul cu nave spaţiale şi care întotdeauna, întotdeauna au fost alături de mine. Mama mea primeşte nişte mulţumiri suplimentare pentru a-mi fi fost consultantul ştiinţific şi pentru a-mi fi dat curajul atunci când am avut cel mai mult nevoie de el.

În cele din urmă, toată dragostea şi recunoştinţa faţă de partenerul meu, Berglaug, care m-a ţinut de mână, mi-a schiţat nava, mi-a adus prânzurile, a corectat manuscrisul (de două ori!) şi a suportat toate acele nopţi târzii şi post-it-urile. A crezut în

această carte mai mult decât am crezut eu, în unele zile, iar suportul ei feroce m-a ţinut cu picioarele pe pământ şi cu speranţă în suflet. Dacă v-a plăcut lectura, ei trebuie să îi mulţumiţi.

Atunci când Rosemary Harper se alătură echipajului de pe *Wayfarer*, așteptările nu îi sunt foarte mari. Dincolo de peticele pe care ar trebui să le capete cât mai curând, *Wayfarer* este o navă măruntă, aparent liniștită, rătăcită în birocrația megacorporațiilor și, cel mai important, potrivită pentru ca Rosemary să se distanțeze de problemele din trecut. Iar personalitățile atât de distincte și rasele atât de diverse ale noilor săi colegi (de la excesiv de amabila Sissix, la Kizzy și Jenks, perechea nedespărțită de tehnicieni ce cârpesc măruntaiele navei) pot fi în același timp și motiv pentru certuri haotice, și baza unor noi prietenii care ar fi părut imposibil de legat. Una peste alta – locul perfect pentru ea. Totul până ce Ashby, nobilul căpitan, acceptă comisionarea unei lucrări extrem de profitabile: construirea unui tunel hiperspațial către o planetă îndepărtată. Oportunitatea le-ar asigura tuturor independența financiară, asta dacă ar putea supraviețui lungului și primejdiosului drum prin galaxia marcată de o pace fragilă.
Însă Rosemary nu este singura care are secrete de ascuns, iar întreg echipajul va descoperi că spațiul este vast, iar propria navă cu adevărat mică...

„Un tur de forță profund și uman."
— The Guardian —

„Un roman care poate readuce încrederea în science-fiction."
— Tor.com —

„Mai mult decât orice, este scris cu plăcere și plăcut de citit."
— Claire North —

[1] Acronim în limba engleză pentru „Artificial Intelligence” („Inteligenţă Artificială”).

[2] Rosemary = Rozmarin (eng.).

[3] *Prison Planet 6: The Zero-G Spot*, în original (n. trad.).

[4] PVL = Peste Viteza Luminii.

[5] În original, joc de cuvinte intraductibil: „orr-kids” = plural pentru „orhidee”; „kids” = „copii” (n.trad.).

[6] Cricket = Greier (eng.).

[7] Wayfarer = Drumeţ (eng.).

CUPRINS

Table of Contents